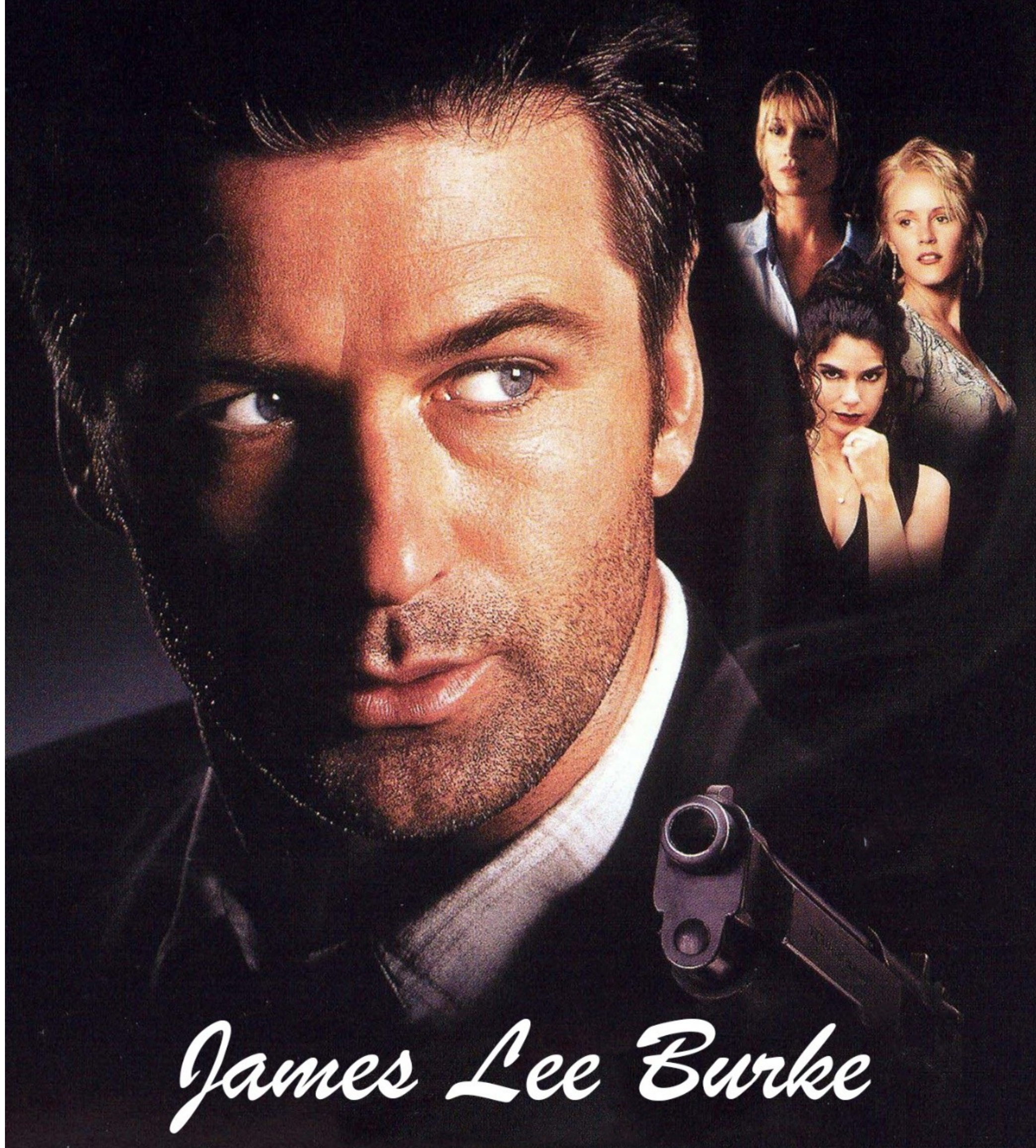
PRIZONIERII RAIULUI

James Lee Burke

JAMES LEE BURKE

Seria: *Dave Robicheaux*

Volumul 2

PRIZONIERII RAIULUI

Original: *Heaven's Prisoners* (1988)

Traducere din limba engleză şi note de:
OANA CHIŢU

virtual-project.eu

PALADIN

2015

1.

Mă aflam chiar lângă Trecătoarea de Sud-Vest, între insulele Pecan şi Marsh. La sud se unduiau apele verzui, cu valuri înspumate, ale Curentului Golfului, iar în spatele meu se vedea întinderea plată a ţărmurilor Louisianei – care, de fapt, nu erau deloc nişte ţărmuri, ci o uriaşă mlaştină cu stuf, chiparoşi uscaţi, năpădiţi de mănunchiuri de muşchi, şi un labirint de canale şi braţe de râu moarte împânzite de nuferi japonezi ale căror flori violete se deschid dimineaţa cu un pocnet şi ale căror rădăcini se pot încolăci în jurul osiilor de elice precum sârma. Era luna mai, bătea o briză caldă şi mirosea a sare şi a bancuri de păstrăv alb ieşit să mănânce. Mult deasupra mea, pe curenţii calzi pluteau pelicani cu aripile întinse, aurite de soare. Deodată, câte unul se lansa din înaltul cerului, ca un proiectil. Aripile i se strângeau înapoi pe spate şi apoi se deschideau pe neaşteptate la suprafaţa apei. Pe urmă pasărea se ridica, şiroind de umezeală, cu o scrumbie sau un chefal zbătându-i-se în ciocul guşat.

Dar cerul avea pete roşii la răsărit, iar eu ştiam că până la prânz norii cumulus urmau să se rostogolească dinspre sud, că temperatura avea să scadă brusc cu douăzeci de grade, ca şi cum aerul ar fi fost deodată aspirat de dedesubt de un pântec enorm şi întunecat, iar bolta înnegurată avea să tremure, despicată de fulgere.

Iubisem dintotdeauna Golful, indiferent dacă fusese devastat de furtuni ori dacă apele stăteau nemişcate sub cute verzui de gheaţă. Chiar şi pe vremea când eram ofiţer de poliţie în New Orleans locuisem pe o barcă ancorată pe Lacul Pontchartrain şi-mi petrecusem zilele libere pescuind în districtul Lafourche şi în Golful Barataria. Şi chiar dacă lucram la Omucideri, câteodată mă înţelegeam cu băieţii de la Moravuri ca să pot merge cu bacul Pazei de Coastă, atunci când ieşeau în larg să-i prindă pe traficanţii de droguri.

Acum aveam o afacere cu momeli şi închiriere de bărci pe braţul de la sud de New Iberia, iar de două ori pe lună soţia mea, Annie, şi cu mine ne îndreptam spre Trecătoarea de Sud-

Vest în ambarcaţiunea modificată de tip „canistră” şi pescuiam creveţi cu traulul. Se numea „barcă de tip canistră” pentru că în urmă cu mulţi ani modelul acesta fusese conceput de o companie petrolieră în scopul recuperării cablurilor lungi, groase şi învelite în cauciuc şi a instrumentelor seismice folosite în exploatările petroliere maritime. Era o ambarcaţiune lungă, îngustă şi plată, cu un motor Chrysler mare, cu două elice şi cabina pilotului la acelaşi nivel cu pupa. Annie şi cu mine o echipaserăm cu vase pentru gheaţă, un recipient cu momeală, vinciuri pentru plase, o cambuză mică, nişte cutii cu ustensile de pescuit şi scufundări sudate de copastii şi chiar cu o umbrelă Cinzano mare, făcută din pânză, pe care o puteam deschide deasupra unei mese de pe punte şi a scaunelor pliante.

În dimineţi precum aceea despre care vorbesc, pescuiam dând un ocol larg în jurul Trecătorii. Prova aproape că ieşea din apă din cauza greutăţii apăsătoare a plasei. Apoi încărcam recipientele de gheaţă cu creveţi roz-albăstrui, fixam undiţele pentru somnii cu spini veninoşi şi preparam prânzul în mica bucătărie, în timp ce barca luneca în sensul opus frânghiei de ancoraj, în briza caldă, în acea dimineaţă, Annie fiersese o oală de creveţi şi crabi albăstrui şi curăţa creveţii într-un bol, pentru a-i pune laolaltă cu nişte *dirty rice*[1], făcut într-o tigaie şi adus de acasă. N-aveam cum să nu zâmbesc văzând-o; era fata mea menonită[2] din Kansas, cu păr ondulat şi auriu ce i se ridica pe ceafă în bătaia brizei şi cu ochii de un albastru electrizant, cum nu mai văzusem vreodată. Purta o cămaşă bărbătească decolorată din denim, care-i atârna peste pantalonii albi din doc şi pantofii de pânză, fără şosete; învăţase să cureţe peşte şi creveţi şi să mânuiască o barcă prin vijelie ca şi cum s-ar fi născut în ţinutul mlaştinilor. În schimb, pentru mine avea să rămână mereu o fetişcană venită din Kansas, plămădită din flori de lupin şi floarea-soarelui, legănându-se stângaci pe tocuri, mereu mirată de diferenţele culturale şi de ceea ce ea numea „ciudăţenia” altor oameni, deşi venea dintr-o familie de agricultori pacifişti atât de evident excentrici, că ea nu mai reuşea să recunoască normalitatea atunci când o întâlnea.

Era bronzată chiar şi iarna şi avea cea mai fină piele pe care-

---

[1] Mâncare tradiţională a etniei *cajun,* preparată din orez şi măruntaie de pasăre. (n.r.).

[2] Membră a unei secte religioase protestante care a apărut în Olanda, în secolul al XVI-lea.

mi fusese dat să o ating. Când te uitai în ochii ei, în adâncul lor jucau lumini mărunte. M-a văzut că-i zâmbesc, a aşezat bolul cu creveţi pe masă şi a trecut pe lângă mine ca şi cum ar fi avut de gând să verifice undiţele. Apoi am simţit-o în spatele meu, i-am simţit sânii lipiţi de ceafă, iar mâinile ei mi-au răsfirat peste ochi părul ca un nod de şerpi negri. Degetele lui Annie au trasat conturul feţei mele, mi-au trecut uşor peste mustaţă, umeri şi cicatricea de *pungi*[3] de pe abdomen, care arăta ca un vierme plat şi cenuşiu. M-a mângâiat aşa până când dragostea ei inocentă m-a făcut să simt că toţi anii care trecuseră peste mine, excesul de grăsime de pe burtă şi ficatul meu distrus nu mai erau chiar atât de importante.

Poate mă prostisem sau e mai potrivit să spun că mă „înmuiasem”, în felul în care un animal îmbătrânit nu mai pune la îndoială semnele de seducţie arătate de un partener mai tânăr. Dar dragostea ei nu avea nimic din jocul ispitei; era mereu acolo, neobosită, chiar şi după un an de căsnicie, iar Annie şi-o dăruia cu inima deschisă şi necondiţionat. Sus, pe sânul drept, avea un semn din naştere în formă de căpşună, iar când făceam dragoste inima ei îl umplea cu sânge până ce devenea de un roşu-închis.

A dat roată scaunului, s-a aşezat în poala mea, şi-a trecut palma peste pelicula subţire de transpiraţie de pe pieptul meu şi şi-a atins părul ondulat de obrazul meu. Şi-a căutat locul la mine în poală, mi-a simţit trupul sub trupul ei, m-a privit cu subînţeles şi mi-a şoptit de parcă ar fi putut să ne audă cineva:

— Hai să scoatem salteaua gonflabilă din dulap.

— Ce-ai să faci dacă trece pe deasupra avionul Pazei de Coastă?

— Îi fac cu mâna.

— Dacă se desface o mulinetă?

— O să încerc să-ţi ţin mintea ocupată cu altceva.

Mi-am întors privirea de la ea, către orizont.

— Dave?

— E un avion.

— Cât de des eşti curtat de propria nevastă? Căpitane, nu lăsa să-ţi scape ocazia.

---

[3] Ţăruş de bambus ascuns în iarbă sau încorporat în diferite tipuri de capcane, al cărui vârf este adesea acoperit cu excremente. Rolul său este acela de a produce răni infectate soldaţilor inamici. (n.r.).

Ochii ei albaştri erau veseli şi luminoşi.

— Nu, stai aşa. Are probleme.

Era un aparat galben-deschis cu două motoare, iar din spatele cabinei, pe toată întinderea cerului, până la linia orizontului, se lăţea o dâră lungă de fum negru şi gros. Pilotul încerca din greu să câştige altitudine, ambalând ambele motoare, dar vârfurile aripilor se clătinau dintr-o parte în alta, fără a da semne că se stabilizau. Apa era din ce în ce mai aproape. A trecut pe lângă noi, iar la ferestre am zărit chipuri. Fumul ieşea în rotocoale dintr-o gaură de formă neregulată, aflată chiar în faţa cozii.

— Vai, Dave, cred că am văzut un copil, a zis Annie.

Probabil că pilotul încercase să ajungă pe insula Pecan, astfel încât să aterizeze forţat în stufăriş, dar deodată bucăţi din cârmă s-au desfăcut ca nişte fâşii de carton ud, iar avionul s-a înclinat violent spre stânga şi s-a rotit pe jumătate, având acum ambele motoare oprite. Fumul se încolăcea, dens şi negru precum cel făcut de uleiul ars. Avionul a atins brusc apa cu una dintre aripi, s-a întors în aer ca o jucărie de lemn şi a căzut pe spate, producând în urma lui o explozie de apă verzui-albicioasă şi plante plutitoare.

Apa a clocotit şi a tresăltat pe carcasa motorului supra-încins; aveai impresia că gaura din spate crea şi atrăgea înăuntrul aparatului un adevărat râu. În câteva secunde, burta galben-deschis a avionului a dispărut sub valurile joase care alunecau pe deasupra ei. Nu puteam vedea uşile, dar tot aşteptam ca cineva în vestă de salvare să iasă la suprafaţă. În schimb, dinspre cabină se înălţau bule mari de aer şi o scurgere murdară de ulei şi benzină întuneca deja sclipirile soarelui reflectate în aripi.

Annie intrase pe frecvenţa cu unde scurte pentru a contacta Paza de Coastă. Am tras ancora din mâl, am aruncat-o, zornăind, pe prova, am pornit marele motor Chrysler, am auzit ţevile de evacuare tuşind sub apă şi am accelerat la maximum, îndreptându-mă spre epavă. Vântul şi stropii reci de apă îmi biciuiau chipul. Dar tot ce mai puteam vedea acum din avion erau câteva luminiţe aurii în pata plutitoare, verde-albăstruie, formată de uleiul şi gazul scurse din ţevile de alimentare sparte.

— Preia cârma, am zis.

Am văzut cum gândurile i se adună pe chip.

— Ultima oară nu am mai umplut rezervoarele cu aer, a spus.

— Mai e ceva. Oricum, apa nu e mai adâncă de opt metri aici. Dacă uşile nu s-au blocat în mâl, pot să le deschid.

— Dave, e mai adâncă de opt metri. Ştii doar. Este un şanţ care o ia chiar prin trecătoare.

Am scos cele două rezervoare de oxigen din cutia cu echipament şi am verificat manometrele. Ambele arătau că recipientele erau aproape goale. M-am dezbrăcat, rămânând în chiloţi, mi-am prins o centură cu greutăţi, mi-am pus un tub de oxigen şi o mască şi mi-am trecut peste braţ chingile din pânză ale celuilalt tub. Din cutia cu echipamente am scos o rangă.

— Ancorează în afară, ca să nu iasă vreunul pe sub barcă, am spus eu.

— Lasă celălalt tub. Cobor şi eu.

Scăzuse acceleraţia, iar ambarcaţiunea se mişca din proprie inerţie. Faţa bronzată a lui Annie era udă de stropi pe o parte, iar părul i se lipise de obraz.

— E mai bine să stai, sus, iubito, am răspuns aruncându-mă peste balustradă.

— La dracu', Dave, am mai auzit-o spunând când cădeam în apă, cu tuburile zăngănind.

Fundul golfului era un adevărat muzeu de istorie nautică. Tot făcând scufundări de-a lungul anilor, găsisem grămăjoare de ghiulele spaniole, pe care coralii le prinseseră unele de altele, torpile de manevră americane, coca aplatizată a unui submarin nazist, scufundat în 1942, o ambarcaţiune rapidă pe care traficanţii de marijuana o exploataseră înainte să-i prindă Paza de Coastă şi rămăşiţele contorsionate ale sondei de ţiţei prăbuşite în apă, pe care se înecase tata în urmă cu douăzeci de ani. Zăcea într-o parte în beznă, sub douăzeci şi cinci de metri de apă, iar în ziua în care m-am scufundat, ajungând la ea, cablurile de oţel au şfichiuit şi au vibrat sonor la atingerea suporţilor, precum nişte ciocane ce lovesc un ferăstrău enorm.

Avionul se oprise cu susul în jos pe marginea şanţului, iar elicele lui pătrundeau adânc în nisipul cenuşiu. Şiruri de bule se ridicau dinspre aripi şi ferestre. Am simţit cum se răcea apa pe măsură ce mă afundam, iar de-acum puteam vedea crabii şi peştii *itajara* mişcându-se rapid pe fundul apei şi grăunţele de nisip de pe aripile vulpilor de mare care se ondulau şi lunecau în jos ca nişte umbre, de o parte şi de alta a şanţului.

M-am îndreptat spre uşa pilotului, am scos de pe braţ celălalt

tub de aer şi m-am uitat pe fereastră. Privirea omului întors cu capul în jos mă fixa. Părul lui blond se vălurea în mişcarea curenţilor, iar ochii verzi şi orbi îi jucau în cap ca nişte mărgele. O femeie scundă, masivă, cu părul lung şi brunet era prinsă cu centura pe scaunul de lângă el, iar braţele îi pluteau înainte şi înapoi prin faţa chipului, de parcă ar fi încercat încă să respingă gândul acela oribil că viaţa avea să i se sfârşească. Mai văzusem înainte victime ale înecului, iar chipurile lor aveau aceeaşi expresie de aşteptare înfricoşată ca ale oamenilor ucişi de explozii în Vietnam. Speram ca măcar ăştia doi să nu fi suferit prea tare.

Când îmi mişcăm picioarele, ridicam nori de nisip, iar în lumina tulbure, verde-gălbuie, de-abia puteam vedea prin fereastra uşii din spate. M-am ţinut drept, prinzându-mă de mâner ca să-mi ţin echilibrul, şi mi-am lipit din nou masca de geam. Înăuntru am putut distinge un bărbat brunet, masiv, într-o cămaşă roz, plină de buzunare şi volănaşe, iar lângă el o femeie care scăpase din strânsoarea centurii de siguranţă. Ea era bondoacă, cu o faţă pătrăţoasă şi dură, la fel ca femeia din faţă, iar rochia înflorată i se ridicase şi îi plutea în jurul capului. Şi chiar atunci când mi se termina aerul, mi-am dat seama că cineva era încă viu în cabină. Inima a început să-mi bată nebuneşte.

Îi puteam vedea picioarele mici şi goale mişcându-se ca lamele unei foarfeci. Capul şi gura îi erau întoarse în sus ca ale unui peşte *guppy,* înspre punga de aer din spatele cabinei. Am aruncat tubul gol de oxigen pe care-l aveam în spate şi am zgâlţâit mânerul, dar marginea uşii era blocată în mâl. Am tras iar, suficient cât să deschid uşa un centimetru. Am strecurat ranga în crăpătură şi am împins metalul până când am simţit o balama cedând, iar uşa, scrijelind nisipul, s-a deschis. Dar de acum plămânii mei stăteau să explodeze, strângeam din dinţi ca să nu expir, iar coastele mă împungeau în piept ca nişte cuţite.

Am lăsat jos ranga, am luat celălalt tub, am deschis valva la repezeală şi mi-am băgat furtunul în gură. Aerul a intrat în mine cu răceala vântului ce bate deasupra unei întinderi de zăpadă topită. Apoi am inspirat adânc de vreo şase ori, am închis valva la loc, mi-am şters masca şi am intrat după ea.

Dar bărbatul mort îmbrăcat în cămaşă roz îmi stătea în cale. I-am deschis cu un pocnet centura de siguranţă şi am încercat să-

l eliberez din scaun, trăgându-l de bluză. Gâtul trebuie să-i fi fost rupt, pentru că ţeasta i s-a rotit pe umeri ca şi cum ar fi fost prinsă de tulpina unei flori. Apoi cămaşa i s-a rupt în mâinile mele şi am văzut că avea tatuat un şarpe verde cu roşu deasupra sfârcului drept, iar ceva din mintea mea, precum clipirea unei diafragme de aparat foto, m-a dus imediat cu gândul la Vietnam. L-am prins de curea, m-am strecurat pe sub braţul lui şi l-am împins în faţă, spre carlingă. Omul s-a rotit lent şi a rămas înţepenit între pilot şi pasagerul de pe scaunul din faţă, cu gura căscată şi capul odihnindu-i-se pe genunchiul pilotului, ca un măscărici cerând îndurare.

A trebuit să o scot repede afară din epavă şi să o aduc la suprafaţă. Am observat că respira cu ajutorul unui balon unduitor de aer, dar nu mai aveam loc să intru acolo şi să-i explic ce urma să facem. În plus, nu părea să fi avut mai mult de cinci ani şi mă îndoiam că vorbea engleza. I-am cuprins uşor talia subţire cu mâinile şi m-am oprit, rugându-mă să intuiască ce aveam de făcut. Apoi am tras-o după mine, împingând apa cu picioarele, şi am ieşit pe uşă.

I-am zărit chipul doar pentru o clipă. Se îneca. Avea gura deschisă şi înghiţea apă; în ochii ei se citea isteria spaimei. Părul ei negru şi scurt îi plutea deasupra capului ca un puf, iar în obrajii bronzaţi avea pete pale. M-am gândit să încerc să-i pun furtunul de aer în gură, dar ştiam că nu puteam să-i scot apa care-i bloca gâtul şi că urma să se sufoce înainte să o pot aduce la suprafaţă. Mi-am desfăcut greutatea prinsă în talie, am simţit-o cum se scufundă în vârtejul de nisip de sub mine, i-am înconjurat pieptul cu mâinile şi mi-am luat avânt ca să o trag după mine la suprafaţă.

Puteam distinge silueta întunecată a bărcii care strălucea deasupra. Annie oprise motorul, iar curenţii legănau ambarcaţiunea în sensul opus frânghiei de ancoraj. Rămăsesem fără oxigen de aproape două minute şi-mi simţeam plămânii de parcă erau plini cu acid. Mi-am ţinut picioarele drepte, împingând apa cu putere. Printre dinţi mi se scurgeau bule de aer, iar ocluzia din gât era pe punctul de a ceda, aspirând un torent de apă care avea să-mi umple pieptul precum cimentul. Apoi am văzut lumina soarelui devenind mai strălucitoare la suprafaţă, ca o flamă galbenă dansând pe valurile agitate şi făcând petele de ulei să strălucească. Am simţit apoi straturile

curentului marin încălzindu-se, am atins rotocoalele roşcat-maronii de alge care se răsuceau sub valuri, apoi am ieşit brusc la suprafaţă, în vântul cald, sub domul albastru al cerului, cu nori albi şi pelicani cafenii lunecând deasupra noastră, întâmpinându-ne ca nişte santinele.

M-am prins cu o mână de baza balustradei şi am ţinut-o pe fetiţă cu cealaltă, pentru ca Annie să o ia în braţe. Fetiţa era uşoară de parcă ar fi avut oasele goale, ca la păsări. Annie a tras-o pe punte şi a mângâiat-o pe frunte şi pe cap, în timp ce fata suspina şi vomita în poala ei. Mă simţeam prea slăbit ca să ies imediat din apă. În schimb, am stat pur şi simplu acolo, holbându-mă la urmele roşii lăsate de mâinile mamei pe coapsele tremurânde ale copilei, când o ţinuse ridicată spre golul de aer, în timp ce ea însăşi murea. Mi-am dorit atunci ca oamenii care ofereau medalii pentru eroism în război să fi avut o viziune mai largă asupra noţiunii de curaj.

•

Ştiam că, uneori, cei care trăgeau apă în plămâni se îmbolnăveau mai târziu de pneumonie, aşa că Annie şi cu mine am dus-o pe fetiţă cu maşina la Spitalul Catolic din New Iberia, micul oraş cu plantaţii de trestie de zahăr aflat pe Canalul Teche, acolo unde crescusem. Spitalul era o clădire cenuşie din piatră, ascunsă printre stejarii spanioli de pe braţul râului, iar deasupra aleilor, pe spaliere, creştea glicină violetă. Peluza era năpădită de hibiscus galben şi azalee înflăcărate. Am intrat, iar Annie a dus-o pe fetiţă în spate, la camera de urgenţe, în timp ce eu m-am aşezat în partea opusă recepţiei, unde o călugăriţă robustă îmbrăcată în straie albe completa formularul de internare al copilei.

Chipul femeii era mare şi rotund ca o tavă de plăcinte, iar boneta ei era prinsă strâns pe frunte, ca viziera unui cavaler medieval.

— Cum o cheamă? a întrebat călugăriţa.

Am privit-o.

— Îi ştiţi numele? a insistat ea.

— Alafair.

— Numele de familie?

— Robicheaux.

— E fiica dumneavoastră?

— Sigur.

— Chiar e fiica dumneavoastră?

— Bineînţeles.

— Hmmm, a făcut ea, continuând să completeze formularul.

Apoi a adăugat:

— O să am eu grijă de ea. Între timp, verificaţi informaţiile acestea şi asiguraţi-vă că am scris corect.

— Am încredere în dumneavoastră, măicuţă.

— O, nu m-aş grăbi cu asemenea afirmaţii.

A păşit greoi pe coridor, cu mătăniile-i negre legănându-i-se la brâu. Avea trupul unui boxer la pensie. În câteva minute s-a întors, iar eu mă simţeam din ce în ce mai stânjenit.

— Măi, măi, ce familie interesantă aveţi, a zis ea. Ştiaţi că fiica dumneavoastră nu vorbeşte decât spaniola?

— Ne interesează foarte mult Berlitz[4].

— Şi sunteţi şi foarte isteţ, nu? a adăugat femeia.

— Cum se simte, măicuţă?

— E bine. Un pic speriată, dar pare să se afle lângă familia potrivită.

Chipul ei umflat şi rotund mi-a zâmbit.

În sud începuseră să se strângă nori de ploaie pe când traversam podul mobil de peste canal, ieşind din East Main şi îndreptându-ne spre marginea oraşului. Stejari uriaşi creşteau de o parte şi de alta a străzii; rădăcinile lor groase spărseseră asfaltul, iar crengile întinse se arcuiau sub forma unui umbrar prin care soarele se strecura lucind. Casele de pe East Main aveau arhitectură antebelică şi victoriană, cu belvederi, verande aşezate la etajul al doilea, pridvoare de marmură, coloane greceşti, garduri din fier cu modele în spirală şi, uneori, cu foişoare de un alb strălucitor, acoperite de iasomie înstelată şi plante agăţătoare cu florile ca nişte trompete. Fetiţa, pe care o botezasem la întâmplare Alafair, după mama mea, stătea între noi în camionetă. Călugăriţele îi opriseră hainele ude şi o îmbrăcaseră într-o pereche de blugi decoloraţi pentru copii şi un tricou de *softball* prea larg, cu inscripţia „New Iberia Pelicans”. Chipul ei arăta extenuat, ochii îi erau lipsiţi de strălucire şi înceţoşaţi. Am trecut huruind peste un alt pod mobil şi am oprit în faţa unei tarabe cu fructe, unde servea un negru aşezat sub un chiparos, pe marginea canalului. Am cumpărat trei şiruri lungi de cârnaţi *boudin* calzi, împachetaţi în hârtie cerată, nişte

[4] Şcoală specializată în predarea limbilor străine, înfiinţată de Maximilian Berlitz.

cornete de gheaţă cu sirop şi o lădiţă de căpşuni pentru a le amesteca mai târziu cu îngheţată. Annie i-a băgat lui Alafair gheaţa cu sirop în gură cu ajutorul linguriţei de lemn.

— Înghiţituri mici pentru omuleţi, a zis ea.

Alafair şi-a deschis gura ca o pasăre, iar genele i s-au mişcat alene.

— De ce ai minţit la spital? a întrebat Annie.

— Nu sunt sigur.

— Dave...

— Probabil e imigrant ilegal. De ce să le facem probleme călugăriţelor?

— Şi ce dacă a intrat ilegal?

— Nu am încredere în trepăduşii şi lichelele guvernamentale.

— Cred că aud vocea secţiei de poliţie din New Orleans.

— Annie, cei de la Imigrări îi trimit înapoi.

— N-ar face aşa ceva unui copil, nu?

Nu ştiam ce să-i răspund. Dar tata, care fusese pescar şi vânător şi muncise toată viaţa pe turlele de foraj ale sondelor, care nu putea să scrie sau să citească şi vorbea franceza *cajun* şi o formă de engleză care cu greu se putea numi limbă, avea o axiomă pentru aproape orice fel de situaţie. Una dintre ele ar suna cam aşa: „Când ai îndoieli, nu face absolut nimic.” De fapt, ar fi spus (în acest caz unui cultivator bogat de trestie de zahăr care deţinea proprietatea de lângă noi): „Nu mi-ai zis că ţi-a intrat porcul în trestia mea, nu, aşa că nu am vrut să-l rănesc când am trecut cu tractorul peste capul lui şi a trebuit să-l mănânc”.

Am condus de-a lungul drumului de ţară ce ducea către prăvălia mea cu bărci şi momeli de pe canal. Picăturile de ploaie au început să cadă uşor printre stejari, vălurind suprafaţa apei şi clipocind pe frunzele nuferilor care-şi aveau rădăcinile în mal. Vedeam plăticile care începeau să se hrănească acolo unde se terminau nuferii şi desişul de trestie. În amonte, pescarii îşi aduceau bărcile înapoi la docul meu, iar cei doi bărbaţi de culoare care lucrau pentru mine trăgeau umbrarul peste terasa aflată pe-o latură a magazinului cu momeli şi strângeau sticlele de bere şi farfuriile de carton cu friptură de pe bobinele din lemn pentru cabluri telefonice pe care le utilizam drept mese.

Casa mea se afla la o sută de metri depărtare de canal, într-un crâng de nuci pecan. Era făcută din stejar nelăcuit şi

chiparos; în faţă avea un balcon acoperit cu tablă, iar în spate o curte nepavată, cuşti pentru iepuri şi un şopron şubred. Mai avea şi o grădină cu pepeni, aflată chiar dincolo de marginea crângului de nuci pecan. Uneori, în adierile mai puternice ale vântului, copacii sunau ca proiectilele de tun pe acoperişul din tablă al balconului.

Alafair adormise în poala lui Annie. Când am dus-o pe braţe în casă, fata m-a privit de parcă s-ar fi trezit brusc dintr-un vis, apoi a închis din nou ochii. Am culcat-o în camera de oaspeţi, am pornit ventilatorul de la fereastră şi am închis uşor uşa. Am stat pe balcon şi am privit ploaia căzând pe braţul râului. În aer mirosea a copaci, muşchi umed şi pământ reavăn.

— Vrei ceva de mâncare? a zis Annie, din spatele meu.

— Nu acum, mersi.

— Ce faci aici, afară?

— Nimic.

— Presupun că de asta te tot uiţi în josul drumului, a adăugat ea.

— E ceva în neregulă cu oamenii din avion.

I-am simţit degetele pe umeri.

— Domnule poliţist, am următoarea problemă, a spus ea. Soţul meu nu se poate abţine să nu fie detectiv la Omucideri. Când încerc să-l cuceresc, atenţia lui e îndreptată mereu în altă parte. Ce pot să fac, săraca de mine?

— Să începi să te vezi cu un tip ca mine. Eu sunt mereu dornic să ajut.

— Nu ştiu. Pari aşa de ocupat să priveşti ploaia.

— E unul dintre puţinele lucruri pe care le fac bine.

— Eşti sigur că ai timp, domnule poliţist? a întrebat ea şi şi-a trecut uşor braţele de-a lungul pieptului meu, lipindu-şi sânii şi abdomenul de mine.

Nu reuşisem niciodată să-i rezist. Era cu adevărat frumoasă. Am mers în dormitorul nostru, acolo unde ventilatorul de la fereastră bâzâia, aruncând în jur o lumină fluidă, iar ea mi-a zâmbit pe când se dezbrăca, apoi a început să cânte: „Iubitule, dragostea mea, o, cât de tare te doresc, dragostea mea...”[5]

S-a aşezat deasupra, cu sânii grei aproape de faţa mea, şi-a trecut degetele prin părul meu şi m-a privit în ochi cu chipul ei blând şi iubitor. De fiecare dată când o apăsam pe omoplaţi cu

[5] Primul vers al melodiei *Baby Love,* interpretat de trupa The Supremes.

palmele, ea mă săruta pe gură şi îşi strângea coapsele, iar eu îi vedeam semnul în formă de căpşună de pe sân întunecându-se până la o nuanţă de un roşu sângeriu. Îmi simţeam inima răsucindu-se, şalele crispându-mi-se şi începând să mă doară. Deasupra mea i-am zărit faţa micşorându-se şi îndepărtându-se, apoi am simţit deodată cum ceva din mine se smulge şi se înmoaie, ca un pietroi care a căzut într-un izvor şi e dus la vale de curent.

Apoi s-a întins lângă mine şi mi-a închis ochii cu degetele, şi parcă simţeam ventilatorul împingând aerul rece pe deasupra aşternuturilor, ca vântul din largul Golfului, în lumina fumurie a răsăritului.

•

Era spre sfârşitul după-amiezii şi încă ploua când m-am trezit auzind plânsul fetiţei. A fost ca şi cum somnul îmi fusese deranjat de aripa unui înger. Am mers desculţ în dormitor, acolo unde Annie şedea pe marginea patului şi o ţinea pe Alafair la pieptul ei.

— E în regulă acum, a spus ea. A fost doar un coşmar, nu? Iar visele nu-ţi pot face rău. Doar le dăm la o parte cu mâna, ne spălăm pe faţă şi apoi mâncăm nişte căpşuni cu îngheţată, cu Dave şi Annie.

Fetiţa se lipise de pieptul lui Annie şi se uita la mine cu ochii ei rotunzi şi speriaţi. Annie a strâns-o tare şi a sărutat-o pe creştet.

— Dave, trebuie neapărat să o păstrăm, a zis Annie.

Şi nici de data asta nu i-am răspuns. Am stat pe balcon întreaga seară, am privit cum lumina de pe canal devenea violetă şi am ascultat cicadele şi ploaia picurând printre copaci. Cândva, ploaia avusese mereu pentru mine culoarea neonului umed şi a whiskyului Jim Beam. Acum arăta pur şi simplu a ploaie. Mirosea a trestie de zahăr, a chiparoşi de malul apei, a flori aurii şi sângerii de barba-împăratului deschizându-se în umbra răcoroasă. Dar urmărind licuricii care străluceau în livada de nuci pecan, n-aveam cum să neg că în mine începea să vibreze ceva; era acelaşi tremur care mă ducea în baruri de noapte, când ploaia lăsa dâre pe geamurile luminate de neon.

Am continuat să privesc în josul drumului de pământ, dar acesta a rămas pustiu. Cam pe la ora nouă am văzut în largul canalului nişte puşti într-o pirogă, prinzând broaşte. Lanternele

purtate de copii pe cap dansau printre trestii şi păpuriş, iar eu le puteam auzi vâslele despicând zgomotos apa. O oră mai târziu, am zăvorât uşa din plasă, am stins luminile şi m-am urcat în pat, lângă Annie. Fetiţa dormea în cealaltă parte. Lumina lunii pătrundea pe geam şi am văzut-o pe soţia mea zâmbind fără a-şi deschide ochii, apoi aşezându-şi braţul pe pieptul meu.

•

Bărbatul a sosit a doua zi în zori, când soarele se ivea încă înceţoşat şi blând printre copaci, chiar înainte ca bălţile să se fi uscat pe drum, astfel încât maşina lui oficială a împroşcat cu noroi o familie de negri care se îndreptau cu undiţele de trestie spre docul unde pescuiam. Am intrat în bucătărie, acolo unde Annie şi Alafair îşi terminau micul dejun.

— De ce nu o duci jos, la heleşteu, să hrănească raţele? am propus.

— M-am gândit că am putea merge în oraş, să-i cumpărăm nişte haine.

— Putem face asta mai târziu. Uite nişte pâine veche. Ieşiţi pe uşa din spate şi mergeţi printre copaci.

— Ce se întâmplă, Dave?

— Nimic. O porcărie fără importanţă. Îţi zic mai târziu. Haide acum, repejor!

— Mi-ar plăcea să ştiu când ţi s-a năzărit că poţi să-mi vorbeşti aşa.

— Annie, vorbesc serios, am zis.

Privirea i-a alunecat pe lângă mine când a auzit maşina trecând peste frunzele de pecan din faţa casei. A luat punga de celofan cu pâine veche, a prins-o pe Alafair de mână şi a ieşit pe uşa cu plasă din spate, printre copaci, spre heleşteul de la marginea terenului nostru. S-a uitat o dată înapoi şi i-am putut citi neliniştea pe chip.

Bărbatul a ieşit din maşina lui gri care părea desprinsă dintr-un convoi oficial. Purta pe umăr haina din material reiat. Era între două vârste, avea burtă şi purta papion. Îşi pieptănase părul negru într-o parte, peste chelie.

L-am întâmpinat în balcon. A zis că se numeşte Monroe şi e de la Serviciul de Imigrare şi Naturalizare din New Orleans. În timp ce vorbea, privirea îi trecea pe lângă mine, pierzându-se în semiîntunericul din casă.

— Te-aş invita înăuntru, dar sunt în drum spre doc, am spus.

— E în regulă. Trebuie doar să-ţi pun vreo două întrebări, a replicat omul. De ce nu aţi aşteptat Paza de Coastă după ce aţi dat semnal pe canalul de urgenţe?

— Pentru ce?

— Majoritatea oamenilor şi-ar dori să mai rămână prin preajmă. Din curiozitate, dacă nu pentru altceva. Cât de des se întâmplă să vezi un avion prăbuşindu-se?

— Soţia mea le-a transmis poziţia. Puteau vedea benzina şi gazul în apă. Nu aveau nevoie de noi.

— Aha, a zis bărbatul, scoţând o ţigară din buzunarul cămăşii.

Omul a răsucit-o înainte şi înapoi între degete, fără să o aprindă, şi şi-a îndreptat privirea spre nucii pecan. Firele de tutun de sub hârtie au trosnit uscat.

— Am o problemă, totuşi. Un scafandru a găsit acolo o valiză cu nişte haine de copil în ea. E vorba de o fetiţă, de fapt. Dar nu s-a găsit niciun copil în avion. Ce-ţi sugerează asta?

— Am întârziat la muncă, domnule Monroe. Ai vrea să mergi cu mine pe doc?

— Nu prea îţi plac federalii, nu?

— Nu am cunoscut atât de mulţi. Unii sunt băieţi buni, alţii nu. Presupun că ţi-ai băgat nasul în dosarul meu.

Omul a ridicat din umeri.

— De ce crezi că imigranţii ilegali ar căra haine de copii cu ei dacă nu ar avea copii? Vorbesc aici despre oameni care au fugit de pe plantaţia de bananieri cu puţin înainte ca Garda Naţională să-i facă bucăţi şi să-i dea la câini. Sau cel puţin aşa le spun ei ziariştilor.

— Nu ştiu.

— Soţia ta le-a spus celor de la Paza de Coastă că urma să te scufunzi după epavă. Vrei să-mi zici că nu ai văzut acolo decât trei oameni?

I-am întors privirea.

— Cum adică trei? am întrebat.

— Pilotul era un preot pe nume Melancon, din Lafayette. Îl avem în vizor de ceva vreme. Bănuim că femeile erau din El Salvador. Cel puţin de acolo le luase preotul mai înainte.

— Cum rămâne cu tipul în cămaşă roz?

Omul a rămas perplex, cu privirea tulbure, confuză.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat el.

— Aproape că i-am rupt cămaşa de pe el, la dracu’. Era în

spate. Avea gâtul rupt şi un tatuaj peste unul dintre sfârcuri.

Bărbatul a scuturat din cap. Şi-a aprins ţigara şi a suflat fumul în lumina pătată de umbre a soarelui.

— Ori eşti un bun povestitor, ori vezi lucruri despre care nimeni altcineva nu mai are habar, a replicat el.

— Mă faci mincinos? am întrebat în şoaptă.

— Nu am de gând să fac jocuri de cuvinte cu tine, domnule Robicheaux.

— Mi se pare că tocmai asta faci.

— Ai dreptate. Ţi-am cercetat dosarul înainte să vin aici. Ai un cazier impresionant.

— Cum vine asta?

— Ai ucis trei sau patru persoane, dintre care una a fost un martor guvernamental. Chiar că atârnă greu. Vrei să mă întorc cu un mandat?

— Nu cred că o să te mai văd prea curând. Ai lăsat tărăboanţa într-o rână, prietene. Oamenii tăi sunt implicaţi în ceva despre care nu te-au informat încă.

Am văzut cum i se întunecă ochii.

— Mi-aş vedea de treburile mele dacă aş fi în locul tău, a răspuns omul.

— E ceva ce nu ţi-am spus. M-au sunat de la UPI[6] din New Orleans aseară. Le-am spus că erau patru oameni morţi în avion. Sper că n-aveţi de gând să ziceţi că nu ştiu să număr.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu ceea ce facem noi. Tu joacă-ţi rolul cuminţel şi ne vom înţelege de minune.

— Cred că ai vorbit prea mult cu slinoşii. Ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să te adresezi oamenilor.

Bărbatul şi-a aruncat ţigara pe jos, a strivit-o cu pantoful şi a surâs ca pentru sine pe când se suia în maşină. A pornit motorul. O rază de soare îi brăzda chipul.

— Ei bine, mi-ai înveselit ziua, a zis el. Îmi place întotdeauna să mă asigur că mă aflu de partea bună a baricadei.

— Încă ceva. Când ai venit cu maşina până aici, ai stropit nişte oameni cu noroi. Încearcă să ai mai multă grijă când pleci.

— Cum zici tu, a spus zâmbind, apoi a pornit încet pe alee.

Foarte isteţ, Robicheaux, mi-am zis eu. Nimic nu se compară cu bătutul în zăbrelele cuştii babuinului. Dar ce era de făcut într-o asemenea situaţie? Majoritatea angajaţilor din guvern nu sunt

---

[6] United Press International – agenţie internaţională de presă din secolul trecut.

tipi răi; le lipseşte doar imaginaţia, se simt confortabil într-o lume cu reguli previzibile şi doar arareori pun la îndoială autoritatea. Dar dacă dai de unii răi şi simt frica în tine, atunci vor încerca să te facă bucăţi.

Am coborât la doc, am pus gheaţă proaspătă în cutiile frigorifice de bere şi suc, am pescuit peştişorii argintii morţi din bazinele cu momeală, am aprins focul pentru grătar în butoiul fără capac în care fusese ulei şi care era aşezat lângă verandă. Am uns şi condimentat cele zece kilograme de pui şi cotlet de porc pe care aveam să le frig şi să le vând la prânz. Apoi mi-am turnat Dr Pepper într-un pahar plin cu fulgi de gheaţă, frunze de mentă şi cireşe şi m-am aşezat la o masă de sub umbrar, privind nişte negri care pescuiau sub un chiparos, pe malul opus al canalului. Purtau pălării din paie şi şedeau pe scăunele din lemn, unul lângă celălalt, cu undiţele din trestie nemişcate deasupra frunzelor de nufăr. Nu am înţeles niciodată de ce oamenii de culoare pescuiesc întotdeauna împreună, în grupuri restrânse, sau de ce refuză să se mute dintr-un loc în altul, chiar şi atunci când nu muşcă nimic; dar mai ştiam şi că dacă ei nu prind nimic, nici ceilalţi nu vor fi mai norocoşi. Una dintre plute a început să tremure la suprafaţă, apoi a alunecat de-a lungul nuferilor şi a fost trasă spre fund. Un băieţel şi-a smucit undiţa în sus şi un peşte macropterus a ieşit la suprafaţă, împroşcând cu apă. Branhiile şi burta lui erau colorate ca focul. Băiatul a ţinut creatura cu o mână, apoi şi-a băgat cealaltă mână în apă, i-a scos cârligul din gură şi a tras în sus o creangă jupuită de salcie, încărcată cu plătici şi bibani cu ochi bulbucaţi. L-am observat cum trage vârful ascuţit al crengii prin burta şi gura peştelui, apoi o pune la loc în apă.

Dar privind scena aceea care părea scoasă din tinereţea mea şi retrăind momentul cu oameni pe care îi ştiam, nu reuşeam să-mi iau gândul de la cicatricea urâtă de fum care brăzda cerul la Trecătoarea de Sud-Vest sau de la femeia care fusese în stare să-şi ţină copilul într-un gol de aer în timp ce propriii plămâni i se umpleau de apă şi benzină.

•

În după-amiaza aceea am condus până în New Iberia şi am cumpărat un exemplar din *Times-Picayune.* În reportajul preluat de la agenţie se povestea că trupurile a trei persoane, printre care se număra un preot catolic, fuseseră scoase din avion.

Sursa ştirii era biroul şerifului din districtul St. Mary. Ceea ce însemna fie că li se spusese asta la biroul şerifului, fie că doar trei corpuri fuseseră aduse în faţa medicului legist din district.

Era cald şi însorit în dimineaţa următoare, când am oprit motorul bărcii chiar lângă Trecătoarea de Sud-Vest şi am aruncat ancora peste bord. Valurile se agitau sub prova în timp ce eu îmi puneam labele de scafandru şi tubul de oxigen pe care îl umplusem mai devreme. Mi-am prins o greutate de talie, m-am aruncat peste marginea bărcii şi am înotat în jos, spre epavă, înconjurat de o dâră de bule de aer. Avionul încă zăcea cu susul în jos pe marginea înclinată a şanţului. Din cauza ploilor, apa tulbure avea o culoare verzuie, dar puteam distinge detaliile până la treizeci de centimetri depărtare de masca mea. Am coborât spre secţiunea cozii avionului şi mi-am croit drum spre cabină. Pipăind cu mâinile, am simţit că gaura care aruncase fum negru spre cer era crestată şi tăioasă. Metalul era îndoit în afară, la fel cum se întâmplă când un glonţ de artilerie iese printr-o placă de fier.

Toate uşile erau deschise în faţă, iar cabina fusese curăţată. Sau pe aproape. Cămaşa ruptă a bărbatului tatuat se unduia încetişor de la mişcarea valurilor, atingând podeaua. Unul dintre volanele cămăşii era agăţat în locul unde se prindeau de podea centurile de siguranţă. Am smuls cămaşa din locul ei, eliberând-o, am făcut-o cocoloş şi am înotat înapoi spre lumina gălbui-verzuie de la suprafaţă.

Învăţasem cu mult timp în urmă să fiu recunoscător pentru micile favoruri care mi se făceau. Învăţasem, de asemenea, să nu fiu impulsiv şi nechibzuit când trebuia să mă folosesc de ele. Am întins cămaşa pe punte şi am atârnat de mânecile, gulerul şi spatele ei greutăţi de pescuit. N-a fost nevoie de prea mult timp pentru ca bluza să se usuce în vânt, deasupra plăcilor încinse de pe punte; la atingere, pânza era încă rigidă şi îmbibată de sare.

Am găsit o pungă de plastic pentru plevuşcă în cutia mea cu ustensile pentru pescuit, am dus cămaşa în cabina pilotului, unde nu bătea vântul, şi am început să decupez buzunarele cu ajutorul cuţitului Puma cu o singură lamă, ascuţit ca un brici de frizer. Am cules dinăuntru un ciot de creion, nişte fire de tutun, câteva chibrituri de bucătărie umede, un pieptene mic, câteva aţe şi, în final, un beţişor pentru amestecat băuturi.

Un beţişor din lemn, învelit într-un şerveţel igienic. Un beţişor

despre care ştiam că are litere tipărite pe el, pentru că cerneala mov se întinsese pe şerveţelul de hârtie ca un sărut mânjit.

2.

A doua zi, când am parcat camioneta pe strada Decatur, lângă Piaţa Jackson din New Orleans, era trecut de ora douăsprezece. Am băut cafea şi am mâncat gogoşi *beignet* în Café du Monde, apoi am intrat în piaţă şi m-am aşezat pe o bancă din fier, sub bananieri, nu departe de catedrala St. Louis. Era încă puţin prea devreme pentru a o găsi pe fata care speram să fie în clubul Smiling Jack's, aşa că m-am aşezat în umbra caldă şi am privit muzicienii de culoare de pe stradă, cântând la chitare într-un loc ferit de lângă biserică, şi la artiştii stradali ce schiţau portrete ale turiştilor pe aleea Pirates. Îmi plăcuse dintotdeauna Cartierul Francez. Mulţi oameni din New Orleans se plângeau că era plin de beţivani, drogaţi, prostituate, escroci de culoare şi degeneraţi sexual. Era adevărat ce se spunea, dar mie nu-mi păsa. Cartierul fusese aşa dintotdeauna. Jean Laffitte[7] şi banda lui de asasini operaseră în afara vechiului New Orleans şi la fel făcuse şi James Bowie care, atunci când nu măcelărea oameni cu lama lui ucigaşă, era un negustor ilegal de sclavi. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, prostituatele şi beţivii, hoţii şi peştii aveau probabil mai multe drepturi asupra Cartierului decât noi, restul.

Vechile clădiri în stil creol şi străzile înguste nu se schimbaseră nicicând. Deasupra zidurilor din piatră şi a porţilor din fier ale curţilor atârnau frunze de palmieri şi bananieri; era mereu umbră sub colonadele răsucite care se întindeau pe deasupra trotuarelor şi a micilor magazine alimentare, cu ventilatoarele lor cu pale din lemn, mirosind permanent a brânză, cârnaţi, cafea măcinată şi a piersici şi prune puse în lădiţe. Zidăria clădirilor era tocită, rece şi netedă la atingere. Dalele de piatră de pe alei fuseseră scobite şi erodate de apa de ploaie scursă de pe acoperişurile şi balcoanele de deasupra. Câteodată se întâmplă să te uiţi prin portiţa de fier forjat a câte unui pasaj de cărămidă şi să zăreşti curtea interioară a unei clădiri înfierbântate de soare, cu glicină mov şi trandafiri căţărători galbeni. Iar când vântul bătea din direcţia potrivită,

---

[7] Pirat francez din secolul al XIX-lea.

puteai simţi mireasma râului, a zidurilor umede, a vreunui izvor ce picura într-un puţ dezafectat, mirosul acrişor al vinului vărsat, al iederii ce se înfipsese în ciment precum ghearele unei şopârle, al florilor de barba-împăratului ce se deschideau la umbră şi al unei întregi grădini verzi de mentă, ţâşnind pe un zid de stuc însorit.

În Piaţa Jackson, umbrele se lungeau. Am privit din nou beţigaşul de amestecat pe care îl găsisem în buzunarul de la cămaşa mortului. Urmele mov de pe el nu mai arătau foarte impresionant acum, dar în acea dimineaţă un prieten de-al meu de la Universitatea din Lafayette îl pusese sub microscopul cu infraroşu, aparat ce reprezenta un miracol tehnologic. Putea lumina şi întuneca atât lemnul, cât şi vopseaua, iar când amicul meu a mişcat fibra, depărtând-o sau apropiind-o de punctul focal, am putut identifica douăsprezece litere imprimate pe beţişor: SM LI GJ KS.

Oare de ce nişte oameni care îşi dăduseră atâta osteneală să scoată dintr-un avion scufundat trupul unui bărbat şi să şi mintă (cu succes) presa să fi fost atât de neglijenţi încât să lase în urma lor cămaşa mortului, pentru a fi găsită de un negustor de momeală? E simplu. Oamenii care mint, fac jocuri murdare, manipulează şi fură o fac în general pentru că nu au inteligenţa şi prudenţa necesare de a proceda altfel. Spărgătorii de la Watergate nu fuseseră nişte hoţi de doi bani. Tipii ăştia lucrau pentru CIA şi FBI. Fuseseră prinşi pentru că lipiseră la loc yala automată de la uşa unui birou, înfăşurând banda din jurul încuietorii orizontal, în loc s-o facă pe verticală. Un paznic cu salariul minim pe economie văzuse banda adezivă şi o dezlipise, dar nu raportase incidentul. Unul dintre spărgători s-a întors şi a lipit bandă pe uşă, astfel încât să rămână descuiată din nou. Paznicul şi-a făcut iar rondul, a văzut banda proaspăt aplicată şi a sunat la poliţie. Spărgătorii mai erau încă în clădire când a ajuns poliţia.

Am străbătut străzile răcoroase spre Bourbon, care începea acum să se umple de turişti. Familiile din Grand Rapids priveau prin uşile pe jumătate deschise ale barurilor de striptease şi ale celor în care se organizau lupte între femei şi orgii franţuzeşti. Aveau feţele curate, zâmbitoare şi strălucitoare în lumina după-amiezii târzii. Cu fascinaţia lor furişă pentru senzualitate, păreau la fel de inocenţi ca grupurile de băieţi de colegiu bând bere din

pahare de carton, care râdeau, privind spre actorii de revistă şi nebunii de pe stradă, convinşi că ei înşişi nu aveau să fie niciodată jucăriile timpului sau ale morţii; sau poate că erau la fel de naivi precum afaceriştii din Meridian care, intrând prin acele uşi, rânjeau cu detaşare şi uşurinţă când treceau pe lângă coapse şi sâni goi, dar care apoi aveau să se trezească bolnavi, tremurând într-un motel de pe lângă vechea autostradă spre aeroport, cu portofelul golit plutind în vasul de toaletă şi cu amintirile din timpul nopţii încâlcite precum un cuib de vipere, făcând să le apară pe frunte broboane de transpiraţie.

Smiling Jack’s se afla la colţul străzilor Bourbon şi Toulouse. Dacă Robin Gaddis mai făcea încă striptease acolo şi îşi mai hrănea demonii ce trăiseră în ea încă de când era copilă, ar fi trebuit să fie la bar, bându-şi primul cocktail *vodka collins* înainte de ora şase, luând nişte prafuri la şase şi jumătate, pentru ca, o oră mai târziu, să treacă la lucruri mai serioase cu nişte amfetamină, dezlănţuindu-se de-a dreptul. O luasem cu mine la vreo două întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi, dar zisese că nu sunt pentru ea. Bănuiam că era una dintre acele persoane care nu aveau limite. În toţi anii aceia, fusese închisă de băieţii de la Moravuri de câteva zeci de ori, un iubit o înjunghiase în coapsă, iar unul dintre soţii ei îi spărsese maxilarul cu un ciocan pentru gheaţă. Odată, pe când mă aflam la agenţia de ajutor social, am tras din teanc dosarul ei familial, o istorie de trei generaţii reprezentând un studiu asupra eşecului instituţional şi a defectelor omeneşti. Crescuse într-o casă oferită prin proiectul de ajutor social, lângă cimitirul St. Louis. Era fiica unei mame retardate şi a unui tată alcoolic. Avea obiceiul să-şi înfăşoare aşternuturile îmbibate cu urină în jurul capului atunci când uda patul. Acum, adultă fiind, reuşise să se mute la opt sute de metri depărtare de locul unde se născuse.

Dar în ziua aceea nu se afla la bar. De fapt, Smiling Jack’s era aproape gol. Estrada cu oglinzi din spatele barului era întunecată; instrumentele muzicale ale trioului zăceau nesupravegheate în mica fosă de la capătul estradei; iar în pustietatea sumbră, lumina unui stroboscop ce se învârtea deasupra arunca în încăpere lumini şi umbre, ca focurile unei arme automate, provocându-ţi ceva care semăna cu răul de mare. L-am întrebat pe barman dacă fata avea să sosească. Bărbatul avea cam treizeci de ani şi purta perciuni precum cei

din sud-est, o pălărie neagră din fetru şi un tricou negru cu feţele Celor Trei Prostănaci[8] imprimate în relief cu alb.

— Chiar aşa, a zis el, zâmbind. Primul spectacol e la opt. O să fie aici pe la şase jumătate, când trage o duşcă. Eşti vreun prieten de-ai ei?

— Da.

— Ce bei?

— Ai Dr Pepper?

— Faci mişto?

— Dă-mi un 7-Up.

— Costă doi dolari. Eşti sigur că vrei să bei suc?

Am aşezat cei doi dolari pe bar.

— Te cunosc, nu-i aşa? a zis el, zâmbind din nou.

— Poate.

— Eşti poliţai, nu?

— Nu.

— Ei hai, măi, la două lucruri mă pricep – unul e să prepar băuturi şi celălalt e că reţin feţe. Dar tu nu eşti de la Moravuri, am dreptate?

— Nu sunt poliţist.

— Stai un pic, m-am prins. Omucideri. Lucrai în Districtul Unu, pe Basin.

— Nu mai e cazul.

— Ai fost mutat, sau cum?

— Am ieşit din breaslă.

— Cam devreme, aşa-i? a mai spus el.

Avea ochii verzi şi şi-i ţinea suficient de strânşi cât să nu poţi citi nimic în ei.

— Îţi aduci aminte de mine?

— Te numeşti Jerry... nu ştiu cum. Te-au săltat acum cinci ani pentru că ai lovit un bătrân cu o ţeavă. Cum ţi s-a părut la Angola?

Ochii lui verzi s-au deschis mai larg o clipă, m-au privit cu îndrăzneală de sub marginea pălăriei negre, apoi s-au îngustat şi s-au strâns iar. A început să şteargă paharele cu un prosop şi şi-a întors chipul într-o parte.

— N-a fost rău. Am stat mult pe afară, am luat o grămadă de aer proaspăt, am avut ocazia să-mi intru în formă. Îmi place munca la fermă. Aşa am crescut. Hei, mai ia un 7-Up. Eşti tare,

[8] Personaje ale unui vodevil american, celebru la începutul anilor ’20.

zău. Un tip aşa ascuţit la minte ca tine ar trebui să bea un 7-Up din partea casei.

— Bea-l tu pentru mine, am răspuns, după care mi-am luat paharul şi m-am îndreptat spre partea din spate a barului.

L-am urmărit pe bărbat aprinzându-şi o ţigară, trăgând doar de câteva ori din ea, apoi aruncând-o cu furie prin uşa întredeschisă, pe trotuarul năpădit de turişti.

Ea a ajuns după o jumătate de oră. Purta sandale, blugi albaştri coborâţi pe şolduri şi un maiou care lăsa să i se vadă abdomenul plat şi bronzat. Spre deosebire de majoritatea dansatoarelor de striptease, părul ei brunet era tuns scurt, ca al unei şcolăriţe de pe la 1940. Şi în ciuda băuturii, a cocainei şi a amfetaminei care-i intrau în corp, fata încă mai arăta bine.

— Oho, au trimis iar pe stradă echipa de elită? a spus ea şi a zâmbit. Cum îţi merge, Pătatule? Am auzit că te-ai recăsătorit şi trăieşti pe canal, vânzând râme şi alte chestii.

— Aşa e. Acum sunt doar în vizită.

— Chiar ai încheiat-o definitiv, nu? Trebuie să ai curaj, nu glumă. Vreau să spun, ca s-o tai aşa, pur şi simplu şi să te apuci de ceva anapoda, cum ar fi să vinzi oamenilor râme. Ce-ai zis: „*Sayonara*, apărători ai legii, ţineţi-vă armele în pantaloni”?

— Ceva de genul.

— Hei, Jerry, ţi se pare că avem SIDA? Mămica trebuie să dea ceva pe gât în momentu’ ăsta.

— Încerc să aflu ceva despre un tip, am început eu.

— Nu prea sunt un centru de informare, Pătatule. N-ai vrut niciodată să-ţi vopseşti pata aia albă din păr? Ai cel mai negru păr pe care l-am văzut la un bărbat, cu excepţia dungii ăleia albe.

Fata m-a atins cu degetele pe cap.

— Tipul de care îţi ziceam avea tatuat pe piept un şarpe verde cu roşu. Cred că a venit încoace.

— Ei plătesc să vadă cum mă dezbrac. Nu invers. Doar dacă nu te referi la altceva.

— Vorbesc despre un bărbat brunet, solid, cu un cap cât un pepene. Tatuajul era chiar deasupra sfârcului. Dacă l-ai văzut, n-ai cum să nu-ţi aduci aminte de el.

— De ce, mă rog?

Fata şi-a aprins o ţigară şi şi-a fixat privirea pe cocktailul *vodka collins* pe care Jerry i-l prepara la bar.

— Exista pe aleea Bring-Cash din Saigon un tip care făcea tatuaje şi care folosea nuanţe de cerneală verde-închis şi roşu. Era faimos în Orient. Stătea în Hong Kong de ani buni. Marinarii britanici din toată lumea îi purtau operele.

— De ce l-aş fi văzut eu?

— Ascultă, Robin, am fost dintotdeauna prietenul tău. Nu te-am judecat niciodată pentru ceea ce faci. Las-o baltă.

— A, asta era, nu?

Robin a luat paharul de *collins* de pe bar şi a băut din el. Gura îi era umedă, roşie şi rece când a aşezat paharul jos.

— Nu mai fac treaba aialaltă. Nu mai e nevoie. Lucrez aici şase luni, apoi am două spectacole în Fort Lauderdale pe timpul iernii. Întreabă-ţi amicii de la Moravuri.

— Nu sunt amicii mei. M-au băgat în belele. Când am fost suspendat, am aflat ce înseamnă cu adevărat singurătatea.

— Mi-aş dori să fi venit pe aici. M-aş fi putut îndrăgosti de tine, Dave.

— Poate că îmi doresc să o fi făcut.

— Hai că te şi văd încurcat cu o tipă care-şi arată balcoanele în fiecare noapte într-o sală plină de neînţărcaţi între două vârste. Hei, Jerry, ne grăbim şi noi un pic?

Bărbatul i-a luat paharul şi l-a umplut la loc cu amestecul conţinând vodcă, dar nu s-a deranjat să adauge şi gheaţă proaspătă sau o felie de portocală.

— Eşti mereu un finuţ, i-a zis Robin.

— Ce pot să spun, e un dar, a replicat el, apoi s-a întors la bar şi a început să umple cutia frigorifică cu sticle de bere.

Îşi întorcea capul dintr-o parte în alta de fiecare dată când aşeza o sticlă în recipient, ca pentru cazul în care vreuna dintre ele ar fi explodat.

— Trebuie să plec din locul ăsta. E o nebunie din ce în ce mai mare, a spus Robin. Dacă ai impresia că lui i s-a cam stins jarul, ar trebui s-o cunoşti pe maică-sa. Spelunca asta e a ei, şi la fel şi magazinul de suvenire de lângă. Are un păr ca o perie Roto-Rooter, ştii, de genul ălora pe care le folosesc să desfunde ţevi. Doar că ea are impresia că e star de operă. Poartă rochii hawaiiene largi şi înflorate şi bijuterii din sticlă atârnate peste tot. Iar dimineaţa pune pe bar un casetofon şi curăţă amândoi toaletele, cântând operă ca şi cum le-ar fi înfipt cineva o furcă în dos.

— Robin, ştiu că tipul ăsta tatuat a fost aici. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Fata şi-a scuturat ţigara în scrumieră şi nu a răspuns.

— Uite ce-i, nu-l dai în gât. E mort, am continuat eu. A murit într-un accident aviatic, împreună cu un preot şi nişte imigranţi ilegali.

Robin a suflat fumul spre cercurile rotitoare de lumină şi şi-a tras o şuviţă de păr din ochi.

— Vrei să zici că erau din ăia cu şalele umede[9], sau cum? a întrebat ea.

— Poţi să le spui şi aşa.

— Nu ştiu ce ar putea să caute Johnny Dartez cu un preot şi nişte mexicani.

— Cine-i omul?

— S-a preumblat pe aici ani întregi, cu excepţia perioadei când a fost în marină. Era în cârdăşie cu nişte hoţi de pe stradă.

— Era hoţ de buzunare?

— A încercat. Era aşa de neîndemânatic că de obicei îi dărâma pe fraieri din picioare, înainte să le ia portofelul. E un ratat. Nu cred că e tipul pe care-l cauţi.

— Cu ce se ocupa în ultima vreme?

Fata a ezitat.

— Cred că probabil cumpăra chei de la camerele de hotel şi carduri de credit, a răspuns ea.

— Credeam că ai ieşit din treaba asta, puştoaico.

— S-a întâmplat cu mai multă vreme în urmă.

— Eu vorbesc de prezent. Ce făcea tipul acum, Robin?

— Am auzit că era cărăuş pentru Bubba Rocque, a răspuns ea, iar vocea i-a devenit aproape o şoaptă.

— Bubba Rocque? am întrebat.

— Mda. Ia-o încet, da?

— Trebuie să mă duc în spate. Mai vrei un *collins*? a întrebat Jerry.

— Mda. Şi să te speli pe mâini când te duci la baie.

— Ştii, Robin, când vii aici aud un zgomot ciudat, a replicat barmanul. Trebuie să ascult cu mare atenţie, dar îl aud. Parcă sunt nişte şoareci care rod ceva. Cred că e creierul tău care se descompune.

---

[9] În original, *wetbacks,* termenul se referă la imigranţii mexicani ilegali, care intrau în SUA traversând oceanul înot sau cu feribotul.

— Cine e consilierul tău de probaţiune[10], amice?

— Nu am unul. Am ieşit curat ca lacrima, am făcut perioada maximă şi mi-au fost iertate toate păcatele. Îţi strică ziua chestia asta?

Bărbatul a rânjit la mine de sub pălăria lui neagră din fetru.

— Nu, mă întrebam doar ce-i cu sticlele alea de rom din spatele barului, am zis. Nu văd să aibă timbrul Biroului de Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Probabil ai făcut cumpărături în magazinele *duty-free* din Insule şi apoi ai încurcat sticlele cu marfa din bar.

Jerry şi-a pus mâinile în şolduri, s-a uitat la sticlele de pe raft şi a scuturat grav din cap.

— Băiete, cred că ai nimerit-o, a spus el. Ce mă bucur că mi-ai atras atenţia. Robin, e musai să-l păstrezi pe tip.

— Mai bine o laşi baltă, Jerry, a replicat fata.

— Ştie că nu am intenţii rele. Nu-i aşa, şefu'? Nu mă bag în sufletul oamenilor, nu le invadez spaţiul. Nu-s vreo sculă bleagă, amice. Ştii ce-i aia, nu?

— Gata cu circul, am zis.

— Mie îmi zici? Aici am salariul minim pe economie, plus bacşişuri, şi nu am nevoie de bătăi de cap. Crede-mă, chiar nu am nevoie de belele.

L-am privit cum intră în depozitul din spatele barului. De la şolduri în jos mergea ca un infractor de primă clasă şi mafiot cu normă întreagă, dar fără să-şi mişte pieptul ori braţele, ca un tip care stă toată viaţa în puşcărie sau e cercetat mereu pentru câte ceva. Oare ce-i făcea pe oamenii ca el să devină astfel? Vreun defect genetic, faptul că erau crescuţi în medii viciate, că nu-i învăţase nimeni să facă la oliţă? Chiar şi după ce lucrasem paisprezece ani în poliţia din New Orleans, tot nu reuşisem să găsesc un răspuns potrivit.

— În legătură cu Bubba Rocque, aia e doar din auzite. Adică nu ştii nimic de la mine, OK? a spus Robin. Bubba e nebun, Dave. Ştiu o fată care a vrut să fie pe cont propriu. Băieţii lui au aruncat benzină pe ea şi i-au dat foc.

— Nu mi-ai spus nimic din ce nu ştiam deja despre Bubba. Pricepi? Nu eşti sursă de informaţii.

Dar încă îi puteam vedea lucirea de teamă din ochi.

---

[10] Persoană care supraveghează felul în care cei eliberaţi condiţionat înainte de termen respectă măsurile impuse de instanţă. (n.r.).

— Ascultă, îl cunosc de-o viaţă, am continuat. Mai are şi acum o casă în afara oraşului Lafayette. Ştiu despre el tot ce mi-ai putea spune tu.

A expirat şi a sorbit din pahar.

— Ştiu că ai fost un poliţai bun şi toate aiurelile astea, a răspuns fata, dar există o grămadă de lucruri pe care voi nu le vedeţi. Nu aveţi cum. Nu eşti de-ai lor, Pătatule. Eşti doar un vizitator.

— Trebuie să o şterg, puştoaico, i-am zis. Noi locuim la sud de New Iberia. Dacă vrei să te-apuci vreodată să vinzi momeli pentru pescuit, dă-mi un telefon.

— Dave...

— Da.

— Mai treci pe la mine, da?

Am ieşit în strada întunecoasă, luminată slab de neoane. Muzica ce răzbătea dinspre barurile în care se asculta Dixieland şi *rockabilly* se rostogolea afară ca un tunet. Am privit înapoi spre Robin, dar taburetul ei era gol.

În noaptea aceea am condus de-a lungul şoselei I-10, peste zona inundabilă Atchafalaya. Sălcii şi trunchiuri moarte de chiparoşi, pe jumătate scufundate, aveau luciri gri şi argintii în lumina lunii. Nu se simţea nicio adiere, iar pe apa nemişcată şi întunecată se vedeau cioburi de lumină reflectate de lună. Şase sonde de petrol se profilau negre pe fundalul lunii, apoi o briză a prins a sufla tare dinspre Golf, agitând sălciile înşirate de-a lungul malului îndepărtat şi înfiorând suprafaţa apei, până la şosea, ca şi cum ar fi fost un trup uman.

Am oprit la podul Breaux şi am urmat un drum lăturalnic vechi prin St. Martinville, spre New Iberia. Un proiector electric strălucea pe faţada albă a bisericii catolice din secolul al optsprezecelea, unde Evangeline şi iubitul ei fuseseră îngropaţi sub un stejar ce-şi întindea crengile peste tot. Copacii care se arcuiau deasupra drumului erau năpădiţi de muşchi spaniol, iar vântul mirosea a pământ arat şi a trestie de zahăr de-abia răsărită pe câmp. Dar nu îmi puteam scoate din cap numele lui Bubba Rocque.

El fusese printre puţinii copii albi din New Iberia care erau îndeajuns de duri şi disperaţi ca să lucreze la aşezat popice în sala de bowling, în anii dinaintea introducerii aerului condiţionat, când în fose temperatura ajungea la cincizeci de grade şi pistele

erau pline de popice care cădeau din toate părţile, de rafturi metalice ce se prăbuşeau, de negri care înjurau şi de bile de bowling instabile, care ţi-ar fi putut rupe tibia în două. El era puştiul care nu purta nicio haină iarna, avea coji în păr şi îşi zdrobise încheieturile degetelor până când ajunseseră cât monedele de douăzeci şi cinci de cenţi. Era murdar, mirosea urât şi i-ar fi scuipat unei fete după guler pentru un bănuţ. Şi mai era, de asemenea, subiectul unor legende. Se culcase cu mătuşa lui, pe când avea zece ani; vâna pisicile din cartier cu o armă cu aer comprimat; încercase să violeze o fată de culoare care lucra la cantina liceului; tatăl lui îl bătuse cu un lanţ de câine; îşi dăduse foc propriei case din şindrilă, construită între şinele Căii Ferate a Pacificului de Sud şi depozitul de fier vechi.

Dar când mă gândesc la el, cel mai bine îmi aduc aminte de ochii lui mari, gri-albăstrui. Păreau să nu clipească niciodată, ca şi cum pleoapele i-ar fi fost îndepărtate chirurgical. Am luptat cu el în faza locală a campionatului de box Golden Gloves şi am ajuns la remiză. Ţi-ai fi putut rupe mâinile pe faţa lui şi el tot ar fi continuat să se repeadă la tine, fixându-te cu pupilele ca de zgură arsă ale acelor ochi neobosiţi.

Trebuia să mă opresc. Nu mai eram poliţist şi aveam alte obligaţii acum. Dacă oamenii lui Bubba Rocque fuseseră implicaţi în accidentul aviatic, atunci ceva rău se întrezărea la orizont, iar eu nu voiam să am nimic de-a face cu asta. Trebuia să-i las pe federali şi pe scursurile acelea să-şi facă felul între ei. Eu ieşeam din joc.

Când am ajuns acasă, ferestrele erau întunecate sub crengile nucilor pecan şi se vedea doar lumina televizorului aflat în camera din faţă. Am deschis uşa de plasă şi am văzut-o pe Annie adormită pe un pat improvizat pe jos, în faţa televizorului. Ventilatorul cu pale din lemn îi umfla buclele de pe ceafă. Alături de ea se aflau două boluri de îngheţată goale, cu dâre de la sucul de căpşuni. Apoi am zărit-o pe Alafair într-un colţ, purtând cămaşa mea albastră din denim pe post de pijama. Fixa cu un chip speriat ecranul televizorului. Era un documentar despre al Doilea Război Mondial în care apărea o coloană de infanterişti mărşăluind de-a lungul unui drum de ţară, în afara unui oraş italian bombardat. Soldaţii aveau căştile puse într-o parte, iar ţigările le atârnau din gurile rânjite. Un bărbat cu o mitralieră automată îşi băgase în sânul mantalei un căţel. Dar pentru

Alafair aceştia nu erau eliberatorii Europei de Vest. Corpul ei micuţ tremura în mâinile mele atunci când am luat-o în braţe.

— *Vienen los soldados aqui*?[11] a rostit ea, cu faţa înfiorată de teribila întrebare.

Avea şi alte întrebări pentru noi. La unele nu puteam răspunde atât de uşor din cauza puţinelor cunoştinţe de spaniolă pe care le aveam eu şi Annie sau mai degrabă din cauză că eram doi adulţi care nu voiau să aducă brusc în mintea unui copil dezorientat conştiinţa mortalităţii. Poate că în somn încă mai simţea mâinile mamei pe coapsele ei, ridicând-o spre bula instabilă de aer din interiorul cabinei avionului. Poate că îşi imagina că aveam puteri supraomeneşti şi că îi puteam învia pe cei care muriseră înecaţi doar printr-o atingere a mâinii, făcându-i să iasă din lumea întunecată a somnului, spre ziua cea luminoasă. Ochii lui Alafair îi cercetau pe ai mei ca şi cum ar fi văzut în ei chipul reflectat al mamei sale. Dar oricât am fi încercat, nici eu, nici Annie nu puteam folosi cuvântul *muerto*[12].

— *Adónde ha ido mi mamá*?[13] a întrebat iar a doua zi.

Şi poate că întrebarea ei implica cel mai bun răspuns pe care i-l puteam da. Ea nu întreba ce se întâmplase cu mama ei; voia, în schimb, să ştie încotro plecase. Aşa că am dus-o pe fetiţă la Biserica St. Peter din New Iberia. Cred că s-ar putea spune că încercarea mea de a soluţiona impasul fusese prea facilă. Dar eu cred că ritualul şi metafora există pentru un motiv. Cuvintele nu au nicio putere asupra naşterii sau morţii şi nu fac niciodată ca aceasta din urmă să fie mai acceptabilă, indiferent de câte ori ne este explicată inevitabilitatea ei. Am luat-o amândoi de mână şi am condus-o prin biserica goală, spre suportul pentru lumânări din metal răsucit aflat în faţa statuii cu Maria, Iosif şi copilul Iisus.

— *Ta maman est avec Jésus*[14], i-am spus eu în franceză. *Au ciel*[15].

Şi-a întors spre mine chipul rotund şi a clipit.

— *Cielo*[16]? a întrebat.

---

[11] Soldaţii vin aici?” (sp.).

[12] Mort (sp.).

[13] „Unde s-a dus mama mea?” (sp.).

[14] Mama ta este cu Iisus. (fr.).

[15] În cer. (fr.).

[16] Cer? (sp.).

— Da, în cer. *Au ciel,* am răspuns.
— *En el cielo,* a adăugat Annie. În rai.
Chipul lui Alafair părea şocat. La început ne-a privit când pe unul, când pe celălalt, apoi am văzut cum îşi ţuguiază buzele, iar ochii încep să i se umple de lacrimi.
— Hei, hei, mititico, am zis eu, luând-o în braţe şi sprijinind-o pe un şold. Hai, vreau să aprinzi o lumânare. *Pour ta maman*[17].
Am aprins beţigaşul de la o lumânare care ardea, l-am pus în mâna fetei şi am ajutat-o să atingă cu el un fitil stins dintr-o candelă din sticlă roşie. Ea a privit cum lacrima de foc se ridică din ceară, apoi i-am mutat mâna şi beţigaşul aprins la un alt fitil, pe urmă la un altul.
Ochii ei umezi erau luminaţi de strălucirea roşu-albăstruie venind dintre rândurile de candele de pe suport. Pe şoldul meu, picioarele ei erau întinse ca ale unei broaşte, iar cu braţele îmi strângea gâtul. Îi simţeam creştetul fierbinte sub obrazul meu. Annie s-a întins şi a bătut-o uşor cu palma pe spate.

•

A doua zi, dis-de-dimineaţă, când am deschis magazinul, printre copacii aflaţi de-a lungul canalului era o lumină roz. În umbra chiparoşilor nu mai mişca nimic, apa era întunecată şi calmă, iar plătica se hrănea şi dădea rotocoale, de parcă pe lângă frunzele de nufăr ar fi căzut nişte picături de ploaie. Am privit cum lumina urca pe cerul albastru, atingând verdele coroanelor de copaci şi împrăştiind cu arsura ei ceaţa care încă adăsta împrejurul rădăcinilor de chiparos. Se anunţa a fi o zi blândă şi senină, bună pentru plătică, bibani şi peşti-lună, până când, pe la mijlocul dimineţii, apa s-a încălzit şi peticele de umbră de sub copaci s-au preschimbat în oglinzi de lumină maro-gălbuie. Însă chiar înainte de ora trei după-amiaza, presiunea atmosferică a scăzut, cerul s-a umplut brusc de nori cenuşii care aveau luciul metalic al aburilor şi chiar atunci când primele picături au început să clipocească pe suprafaţa apei, toate pláticile au ieşit iar să se hrănească, făcând cu gurile lor un zgomot mai puternic decât al ploii.
Am curăţat locul unde făceam grătarul, aflat pe terasa laterală de lângă magazinul de momeală, am pus cenuşa într-o pungă de hârtie, am aruncat punga într-un coş de gunoi, am împrăştiat din nou cărbune şi lemn verde de hicori pe fundul

---

[17] Pentru mama ta. (fr.).

gropii şi am aprins focul pentru prânz. Apoi l-am lăsat pe Batist, unul dintre negrii care lucrau pentru mine, să aibă grijă de magazin şi m-am întors în casă, unde am pregătit omletă şi cuşcuş pentru micul dejun. Am mâncat împreună în curtea din spate, la masa de picnic din lemn de sequoia, sub arborele de mătase, în timp ce gaiţele albastre şi mierlele se zbenguiau în lumina soarelui.

Apoi am luat-o pe Alafair cu mine în camionetă şi ne-am dus la magazinul alimentar de pe autostradă. Am cumpărat gheaţă pentru magazin şi languste decorticate ca să pregătesc *etouffée* la cină. I-am luat şi un zmeu mare de hârtie, iar când am ajuns acasă am mers cu ea la iazul cu raţe aflat la marginea terenului meu, care se învecinează cu un câmp de trestie de zahăr, şi am lăsat zmeul să se ridice brusc, dus de briză, şi să zboare tot mai sus pe bolta albastră, presărată cu nori albi. Faţa ei a devenit un rotund perfect, luminat de o incredibilă uimire şi bucurie atunci când şnurul tras printre degete şi zmeul s-au unduit şi au prins să joace împotriva vântului.

Apoi am zărit-o pe Annie cum iese din umbra pestriţă a curţii din spate în lumina soarelui şi vine spre noi. Purta o pereche de blugi decoloraţi cu Clorox şi un tricou albastru-închis, iar soarele i se juca cu lumini de aur în păr. M-am uitat din nou la faţa ei. Încerca să nu pară preocupată, dar îi vedeam micul rid dintre ochi, precum crestătura neglijentă a unui sculptor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Presupun că nimic.

— Haide, Annie. Chipul tău nu ştie prea bine să ascundă lucrurile.

I-am trecut degetele peste fruntea arsă de soare.

— E o maşină parcată la marginea drumului, printre copaci, cu doi bărbaţi în ea, a zis Annie. I-am văzut acum o jumătate de oră sau mai bine, dar nu i-am băgat în seamă.

— Ce fel de maşină?

— Nu ştiu. Una sport, albă. Am ieşit pe verandă, iar şoferul a ridicat un ziar în dreptul feţei, ca şi cum ar fi citit.

— Probabil că sunt doar nişte petrolişti care se prostesc în timpul serviciului. Dar hai să aruncăm o privire.

Am înnodat firul zmeului de un băţ de salcie şi am înfipt crenguţa adânc în noroiul moale de la marginea iazului. Ne-am întors toţi trei acasă, în timp ce zmeul lovit de vânt se zbătea în

spatele nostru. Le-am lăsat pe fete în bucătărie şi am privit prin plasa uşii din faţă, fără să o deschid. Nu prea departe, pe drumul nepavat care pornea de la doc, un Corvette alb era parcat într-o parte, printre copaci. Omul aşezat în dreapta şoferului avea scaunul înclinat pe spate şi dormea cu o pălărie de paie peste faţă. Cel de la volan fuma o ţigară şi sufla fumul pe geam. Mi-am luat binoclul japonez din al Doilea Război Mondial, care stătea agăţat de curea pe un perete, l-am fixat de tocul uşii şi i-am reglat lentilele, privind prin plasa de la intrare. Parbrizul era fumuriu şi prea umbrit pentru a-i distinge cum trebuie pe oricare dintre bărbaţi. Plăcuţa de înmatriculare se afla în spate, aşa că nu puteam zări numărul maşinii, dar puteam vedea clar micile litere din metal, ELK, aflate chiar sub geamul şoferului.

Am mers în dormitor, mi-am luat din dulap jacheta militară pe care o folosisem la vânătoarea de raţe, apoi am deschis sertarul şifonierului şi am scos de sub stiva de tricouri prosopul împachetat în care păstram pistolul automat de calibru .45, fabricat pentru armata americană, pe care-l cumpărasem din Saigon. Am luat încărcătorul greu, plin cu gloanţe expandabile, l-am introdus în lăcaş, am tras înapoi de manşon şi am băgat un cartuş pe ţeavă. Am fixat siguranţa şi am pus pistolul în buzunarul jachetei militare. M-am întors şi am văzut-o pe Annie privindu-mă din uşa dormitorului, cu chipul încordat şi privirea arzătoare.

— Dave, ce ai de gând să faci? a întrebat ea.

— Merg frumuşel până acolo şi îi verific pe tipi. Nu o să vadă arma.

— Las-o. Sună la biroul şerifului dacă e nevoie.

— Sunt pe proprietatea noastră, puştoaico. Nu trebuie decât să ne spună ce fac acolo. Nu-i mare lucru.

— Nu, Dave. Poate sunt de la Imigrări. Nu-i provoca.

— Tipii din guvern folosesc maşini închiriate când nu au acces la cele oficiale. Ei sunt probabil doar de la Centrul Petrolier din Lafayette.

— Da, şi de asta trebuie să iei pistolul cu tine.

— Am nişte obiceiuri proaste. Las-o baltă, Annie.

Am citit pe chipul ei că o rănisem. S-a uitat repede într-o parte, apoi şi-a întors din nou privirea spre mine.

— Da, aş vrea să nu-ţi mai spun nimic, a zis ea. O fată *cajun*

cuminte stă desculţă şi cu burta la gură în bucătărie, în timp ce bărbatul ei viril umblă aiurea, se încaieră şi strânge informaţii despre duşmani.

— Acum opt ani, un partener de-al meu s-a dus la un tip care încerca să schimbe un cauciuc, la două străzi de Piaţa Franceză. Partenerul meu tocmai ieşise din tură şi avea încă insigna prinsă la curea. Era un tip de treabă. Se oprea mereu din drum ca să-i ajute pe alţii. Avea de gând să-l întrebe pe om dacă nu cumva are nevoie de un cric mai mare. Tipul l-a împuşcat fix în gură, cu un pistol de nouă milimetri.

Chipul i-a a tresărit de parcă aş fi pălmuit-o.

— Mă întorc într-un minut, am mai adăugat eu, după care am ieşit pe uşa din plasă, cu jacheta atârnată pe braţ.

Frunzele de pecan din curte trosneau puternic sub paşii mei. M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Annie cum mă urmăreşte prin plasa de la intrare. Alafair stătea lipită de coapsa ei. „Doamne, de ce a trebuit să vorbesc cu ea aşa?” mi-am zis. Ea era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată. Era blândă şi iubitoare; în fiecare dimineaţă mă făcea să simt că, într-un fel, eu eram un dar în viaţa ei, mai degrabă decât invers. Şi dacă îşi făcea griji, şi le făcea pentru mine, nu pentru ea. Mă întrebam dacă aveam să fiu vreodată în stare să exorcizez sucubul alcoolic ce părea să trăiască în mine, cu ghearele agăţate de sufletul meu.

Am luat-o printre copaci, spre drumul nepavat, către maşina albă parcată. Apoi l-am văzut pe şofer aruncând ţigara afară, printre frunze, şi pornind motorul. Dar el nu a trecut pe lângă mine, astfel încât să pot vedea bine înăuntrul maşinii sau să disting plăcuţa de înmatriculare din spate. În loc să facă asta, a mers cu spatele pe drumul nepavat, cu lumina jucăuşă reflectându-i-se pe parbriz. Apoi a îndreptat brusc maşina, făcând o întoarcere largă, şi a accelerat după o curbă ascunsă de nişte stejari pitici. Am auzit cauciucurile troncănind peste podul de lemn aflat în partea de sud a proprietăţii mele, iar sunetul motorului s-a pierdut printre copaci.

M-am întors în casă, am scos încărcătorul din pistolul de calibrul .45, am extras cartuşul din pistol, l-am strecurat iar în partea de sus a încărcătorului şi am împăturit prosopul peste armă şi încărcător, aşezându-le înapoi în sertar. Annie spăla vase în bucătărie. Am stat lângă ea, dar nu am atins-o.

— O să-ţi spun o singură dată asta şi o să înţeleg dacă nu mă aprobi imediat, i-am zis eu. Dar însemni mult pentru mine şi îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa. Nu ştiam cine sunt indivizii ăia, dar nici nu aveam de gând să-i las pe ei să se prezinte. Annie, când iubeşti mult pe cineva, protecţia pe care vrei s-o oferi nu are limite. Aşa stau lucrurile.

Mâinile ei se odihneau nemişcate pe chiuvetă, iar privirea îi era fixată pe fereastră, la curtea din spate.

— Cine erau? a întrebat.

— Nu ştiu, am răspuns intrând în camera din faţă şi încercând să mă concentrez asupra ziarului.

Peste câteva minute, Annie era în picioare, lângă scaunul meu, cu mâinile pe umerii mei. Palmele îi erau încă umede şi calde. Apoi am simţit că se apleacă şi mă sărută pe păr.

După prânz am primit un telefon de la Organizaţia pentru Combaterea Traficului de Droguri[18] din Lafayette. Omul a spus că se numeşte Minos P. Dautrieve. S-a prezentat ca fiind agent rezident responsabil[19], sau ARR, cum a zis el. A spus, de asemenea, că dorea să-mi vorbească.

— Ascult, am zis eu.

— Nu. La biroul meu. Puteţi veni?

— Trebuie să lucrez, domnule Dautrieve.

— Ei bine, putem rezolva problema în vreo trei sau patru feluri, a replicat. Pot să vin acolo, lucru pentru care nu am timp. Şi, în plus, de obicei nu purtăm discuţii cu oamenii în magazine de momeală. Sau puteţi veni aici, când vă convine, din moment ce e o zi frumoasă pentru o asemenea activitate. Sau putem trimite pe cineva după dumneavoastră.

Am făcut o pauză şi am privit de-a lungul canalului, la negrii care pescuiau în apele puţin adânci.

— O să ajung acolo cam într-o oră, am răspuns.

— Hei, e minunat. Aştept cu nerăbdare.

— Au dat oamenii dumneavoastră vreo raită pe aici azi-dimineaţă?

— Nu. Aţi observat pe cineva care arăta ca noi?

— Doar dacă nu cumva aveţi un automobil Corvette.

— Veniţi şi vom discuta. Sunteţi un tip pe cinste.

---

[18] Drug Enforcement Administration, prescurtat DEA. (n.r.).

[19] Persoană însărcinată cu procedurile prin care o parte reprezentată într-un proces informează cealaltă parte asupra acţiunilor intentate. (n.r.).

— Ce-i porcăria asta, domnule Dautrieve?

Receptorul a amuţit în mâna mea.

M-am dus pe doc, acolo unde Batist curăţa nişte somni într-o tingire cu apă. În fiecare dimineaţă, el arunca o funie de pescuit în piroga lui, apoi aducea peştele înapoi la doc şi îl eviscera cu un cuţit cu două tăişuri, făcut dintr-o pilă. Jupuia pielea şi smulgea aripioarele din carne cu o pereche de cleşti, apoi spăla fileurile curate într-o tingire cu apă roşiatică. Avea cincizeci de ani şi era chel ca o ghiulea, negru precum cărbunele şi arăta ca şi cum ar fi fost făcut din drugi de oţel. Văzându-l fără cămaşă, cu sudoarea scurgându-i-se de pe ţeasta cheală, cu umerii largi, cu petele de sânge şi bucăţelele de piele de pe braţele lui, folosind cuţitul ca să taie printre vertebre şi să reteze capetele peştilor care aterizau în apă ca nişte bucăţi de lemn, nu am putut să nu mă întreb cum de fuseseră albii sudişti în stare să-i ţină pe cei din neamul lui în captivitate. Singura problemă cu Batist era că, de multe ori, Annie nu înţelegea ce spune. Odată, când plecaseră împreună să hrănească animalele de pe o păşune pe care o închiriasem, el spusese: „*Mais* aruncă la vacă peste gard fân”.

— Trebuie să merg în Lafayette pentru câteva ore, am zis. Vreau să te uiţi după nişte bărbaţi într-un Corvette. Dacă vin pe aici, sună la biroul şerifului. Apoi du-te acasă şi stai cu Annie.

— *Qui c'est une Corvette,* Dave?[20] a întrebat el, privindu-mă cu ochii strânşi din cauza soarelui.

— E o maşină sport, una albă.

— Ce fac ei?

— Nu ştiu. Poate nimic.

— Ce vrei să fac eu la ei?

— Nu le faci nimic. Ai înţeles? Îl suni pe şerif şi apoi stai cu Annie.

— *Qui c'est ti vas faire si le sheriff pas vient pour un neg, Dave*? *Dites Batist fait plus rien*?

Omul a râs tare de propria-i poantă: „Ce-ai să faci dacă şeriful nu vine după un negrotei, Dave? Îi spui lui Batist cât nimic poate să mai facă?”

— Vorbesc serios. Nu te pune cu ei.

A rânjit din nou spre mine şi a început iar să cureţe peşte.

I-am spus lui Annie unde plecam şi, o jumătate de oră mai

[20] „Ce este o Corvette, Dave ?” (fr.).

târziu, parcam în faţa clădirii federale din centrul oraşului Lafayette, acolo unde avea sediul Organizaţia pentru Combaterea Traficului de Droguri. Era o clădire mare, modernă, construită în perioada Kennedy-Johnson, toată numai uşi mari din sticlă, geamuri fumurii şi podele de marmură; dar chiar pe aceeaşi stradă se aflau vechea secţie de poliţie din Lafayette şi închisoarea, o clădire gri, scundă, făcută din ciment, cu ferestre zăbrelite la etajul al doilea şi cu un paznic urât, venit parcă din trecut, ca o aducere-aminte a faptului că doar o clipă scurtă cât ai strânge din pleoape despărţea liniştea aparentă a prezentului de ziua de ieri. Vreau să spun că îmi amintesc o execuţie care a avut loc în închisoare la începutul anilor ’50. Scaunul electric fusese adus de la Angola, pe o stradă laterală din spatele clădirii, cu un camion-platformă în care bâzâiau două generatoare mari; cabluri groase şi negre ieşeau din generatoare printr-o fereastră deschisă la al doilea etaj. La ora nouă, într-o noapte blândă de vară, oamenii din restaurantul de peste drum au auzit strigătul unui bărbat, chiar înainte să aibă impresia că un arc de lumină ţâşnea printre zăbrelele ferestrei. Locuitorilor oraşului nu le făcea plăcere să vorbească despre întâmplare. În cele din urmă, acea parte a penitenciarului a fost închisă, fiind folosită ca să adăpostească o sirenă de-a apărării civile. Până la urmă, doar puţini oameni şi-au mai amintit că avusese loc o execuţie acolo.

Dar în acea după-amiază înceţoşată, care mirosea a flori şi a ploaie, m-am uitat în sus la o fereastră deschisă de la cel de-al doilea etaj al clădirii federale, prin care zburase un avion de hârtie. Obiectul a plutit mult deasupra drumului şi a ricoşat de parbrizul unei maşini în mişcare. Eram convins că ştiam de unde venise.

Desigur, când am intrat pe uşa deschisă a biroului lui Minos P. Dautrieve am văzut un bărbat înalt, tuns scurt, lăsat pe spate în scaun, cu o cravată tricotată căreia îi lărgise nodul, cu gulerul descheiat, ţinându-şi un picior pe birou, iar pe celălalt în coşul de gunoi, cu o mână mare aşteptând în aer, pregătită să trimită pe fereastră un alt avion de hârtie. Părul lui blond era tăiat aşa de scurt, că lumina se reflecta direct pe scalpul lui. De fapt, tot chipul său slab, ras perfect, curat şi zâmbitor părea să reflecte lumina. Pe sugativa lui de birou se afla un dosar deschis, cu mai multe foi de telex prinse în interior. Bărbatul a lăsat avionul să

cadă pe birou, şi-a scos piciorul din coşul de hârtii, făcându-l să zdrăngăne, şi a dat mâna cu mine atât de energic că aproape m-a dezechilibrat. Mi se părea că-l mai văzusem undeva înainte.

— Îmi pare rău să te târăsc aici, a zis el, dar asta-i situaţia, nu? Hei, ţi-am citit istoricul. Sunt chestii fascinante acolo. Ia loc. Chiar ai făcut toate porcăriile alea?

— Nu sunt sigur la ce te referi.

— Ei, hai, oricine are o listă aşa de lungă a cam făcut nebunii. Rănit de două ori în Vietnam, a doua oară din cauza unei mine. Apoi paisprezece ani la Secţia de Poliţie din New Orleans, unde le-ai făcut nişte chestii serioase unor oameni. De ce ar vrea să intre în poliţie un tip cu diplomă de profesor de engleză?

— E vreun târg?

— Fii serios. Noi nu apucăm să ne distrăm în felul ăla. În majoritatea timpului nu facem decât să mergem de colo-colo, pregătind cazuri pentru procuratură. Ştii doar. Dar dosarul tău te pune pe gânduri, trebuie să recunoşti. Scrie aici că ai eliminat trei oameni. Unul dintre ei a fost soiosul *numero uno,* traficant de droguri şi peşte în New Orleans. Dar mai era şi martor într-un caz federal. Cel puţin până i-ai reglat tu conturile cu viaţa, a zis râzând zgomotos.

— Cum de-ai reuşit să căsăpeşti un astfel de martor? E greu să reuşeşti aşa ceva. Noi îi ţinem de obicei în rezervaţii.

— Chiar vrei să ştii?

— Ba bine că nu. E genial.

— Cel care-l păzea a scos pistolul şi l-a împuşcat pe partenerul meu. Era o arestare de rutină pentru posesie de droguri şi ar fi fost eliberaţi amândoi pe cauţiune într-o oră. Aşa că gestul bodyguardului a fost o tâmpenie. A fost prostesc pentru că nu era necesar şi pentru că a provocat o situaţie urâtă. Un profesionist nu face lucruri idioate ca acela şi nu provoacă oamenii fără motiv. Pricepi unde bat?

— O, da, pricep. Noi, agenţii federali, n-ar trebui să ne comportăm prosteşte şi să te provocăm, nu? Lasă-mă să te pun la încercare cu ceva, domnule Robicheaux. Care sunt şansele ca cineva să se afle în largul Golfului Mexic şi să fie martor la un accident aviatic? Hai, în dosarul tău scrie că îţi petreceai o grămadă de timp la hipodrom. Care să fi fost şansele? Fă-mi un calcul!

— Ce vrei să spui, prietene?

— Ştim că un tip, Johnny Dartez, se afla în avion. Numele lui duce cu gândul la un singur lucru: la narcotice. A fost cărăuş pentru Bubba Rocque. Specialitatea lui era să le pună în baloane de cauciuc şi să le arunce deasupra apei.

— Şi te-ai gândit că poate eu trebuia să le recuperez.

— Tu să-mi spui.

— Cred că îţi petreci prea mult timp împăturind avioane din hârtie.

— Aha, ar trebui să fiu afară, căutând piste mai bune? Asta vrei să spui? Unii dintre noi suntem făcuţi să ne dăm în spectacol pe terenul de joc, în timp ce alţii trebuie să stea pe banca de rezerve. Am înţeles.

— Îmi amintesc acum. Înaintaş pentru LSU[21], în urmă cu cincisprezece ani sau mai bine. Dr. Dunkenstein. Voi eraţi All-American.

— Medalia de Onoare. Răspunde la întrebare, domnule Robicheaux. Care sunt şansele ca un tip ca tine să se afle în larg când un avion se prăbuşeşte fix lângă barca lui? Un tip care se întâmpla să aibă un tub de oxigen, astfel încât să poată fi primul care merge pe epavă?

— Ascultă, pilotul era preot. Foloseşte-ţi creierul o secundă.

— Da, un preot care a fost închis la Danbury, m-a corectat el.

— Danbury?

— Da, exact.

— Pentru ce?

— Pentru spargere.

— Cred că îmi oferi varianta scurtă a poveştii.

— El, împreună cu nişte călugăriţe şi cu alţi preoţi, a intrat cu forţa într-o fabrică a firmei General Electric şi a vandalizat nişte componente de rachete.

— Şi crezi că a fost în cârdăşie cu traficanţii de droguri?

Bărbatul a mototolit avionul de hârtie de pe birou şi l-a aruncat în coşul de gunoi.

— Nu, nu cred, a răspuns uitându-se fix la norii de afară.

— Ce ţi-au zis cei de la Imigrări?

Omul a ridicat din umeri şi a bătut cu unghiile în sugativa de pe masă. Degetele lui erau aşa de lungi şi subţiri, iar unghiile aşa de rozalii şi curate, că mâinile-i semănau mai degrabă cu cele ale unui chirurg decât cu ale unui fost jucător de baschet.

---

[21] Louisiana State University.

— După ei, nu a existat niciun Johnny Dartez în avion, am continuat.

— Ei le au pe ale lor, noi le avem pe ale noastre.

— Îţi pun beţe-n roate, nu?

— Uite, nu sunt interesat de afacerile celor de la Imigrări. Îl vreau pe Bubba Rocque scos la înaintare. Johnny Dartez a fost un tip pe care am irosit o grămadă de bani şi de timp. Pe el şi pe un alt imbecil din New Orleans – Victor Romero. Îţi spune ceva numele?

— Nu.

— Au dispărut amândoi din bârlogurile unde se ascundeau de obicei cu vreo două luni în urmă, chiar atunci când eram pe cale să-i săltăm. De când Johnny a făcut marea gargară în Trecătoarea de Sud-Vest, valoarea lui Victor a crescut imens.

— N-ai să-l prinzi pe Bubba strângându-i oamenii cu uşa.

S-a proptit cu pantoful lui mare de perete, făcând scaunul să se rotească într-un cerc complet. Ca un copil care se joacă pe scaunul frizerului.

— Cum se face că eşti aşa omniscient? a întrebat el.

— Prin liceu ne oferea tot felul de spectacole. Uneori mânca un bec. Deschidea câte o sticlă de cola cu dinţii sau îşi înfigea piuneze în rotulă. Întotdeauna aveam parte de un show memorabil.

— Da, în ultima vreme avem de-a face adesea cu o astfel de charismă psihopată. Cred că e la modă printre mafioţii de teapa lui. De asta avem o secţie specială de izolare la Atlanta, unde pot să chiuie cât vor unul la celălalt.

— Baftă.

— Nu crezi că putem să-l închidem?

— Cui îi pasă ce cred eu? Ce părere are Consiliul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor despre accident?

— Incendiu. Nu sunt siguri. Apa era tulbure când s-au scufundat oamenii lor. Avionul a alunecat într-un şanţ sau aşa ceva şi acum e pe jumătate acoperit de noroi.

— Tu consideri că a fost vorba doar de foc?

— Se mai întâmplă.

— Aţi face bine să-i mai trimiteţi o dată. M-am scufundat până la epavă de două ori. Cred că într-o parte s-a produs o explozie.

Bărbatul m-a privit cu atenţie.

— Cred că ar trebui probabil să te avertizez că te implici într-o

investigaţie federală, a zis el.

— Nu mă număr printre problemele tale, domnule Dautrieve. Ai altă agenţie federală care îţi încalcă teritoriul. Poate că denigrează martorii sau poate că fură trupuri. Oricum, se joacă urât cu tine şi, pentru un motiv sau altul, refuzi să faci ceva cu privire la asta. Aş aprecia dacă ai încerca să nu-ţi manifeşti frustrările asupra mea.

Am văzut osul îndoindu-se, lipit de conturul maxilarului său. Apoi a început să învârtă o bandă de cauciuc în jurul degetelor lungi.

— Va trebui să ne scuzi, pentru că noi, angajaţii guvernului, suntem nevoiţi să lucrăm legaţi la mâini de birocraţie, a zis el. Noi nu am putut niciodată să folosim metodele simple şi directe pe care le utilizaţi voi cu atâta abilitate. Îţi aminteşti că acum câţiva ani, când un poliţai a fost omorât în New Orleans, unii dintre colegii lui au luat problema în propriile mâini? Am impresia că au intrat în casa tipului – era un negru, bineînţeles – şi i-au ciuruit şi pe el, şi pe nevastă-sa, când erau în cadă. Apoi au fost revoluţionarii ăia de culoare care au jefuit o maşină blindată în Boston şi au ucis un paznic, apoi s-au ascuns prin Louisiana şi Mississippi. Am muncit doi ani să pregătim cazul, apoi oamenii tăi l-au prins pe unul dintre ei şi l-au torturat până a mărturisit, aruncând la gunoi tot ce făcusem noi până atunci. Voi, băieţi, cu siguranţă ştiţi cum să vă faceţi simţită prezenţa.

— Cred că o să plec acum. Vrei să mă mai întrebi ceva?

— Absolut nimic, a răspuns el, aruncând o agrafă pentru hârtii spre un dulap cu dosare din celălalt capăt al camerei.

M-am ridicat, cu gândul să ies. Atenţia lui era îndreptată asupra găsirii unei alte ţinte pentru agrafa lui şi banda de cauciuc.

— Îţi spune ceva un Corvette alb, cu literele ELK inscripţionate pe portieră? am întrebat.

— Au fost la tine acasă?

Privirea lui încă mă ocolea.

— Da.

— De unde să ştiu eu? Suntem norocoşi dacă putem să ţinem sub supraveghere vreo doi-trei nemernici.

Agentul se uita acum drept la mine; ochii îi erau inexpresivi, iar pielea feţei crispată.

— Poate-i cineva căruia i-ai vândut peşte stricat.

Am ieşit. Era soare şi vântul bătea printre arborii de mătase de pe peluză. Un grădinar negru stropea cu un furtun straturile de flori şi iarba proaspăt tăiată, iar eu simţeam mirosul pământului umed şi al resturilor verzi adunate în grămăjoare sub copaci. M-am uitat înapoi la fereastra biroului lui Minos P. Dautrieve. Mi-am deschis şi mi-am închis pumnii, am inspirat adânc şi am simţit cum furia îmi iese din piept.

Ei bine, tu ai cerut-o, mi-am spus. De ce să împungi cu băţul un om care se află deja într-o cuşcă? Probabil că obţine o condamnare la zece arestări, îşi petrece jumătate din timp cu fundul într-un tocător de hârtie birocratic, iar când are o zi bună negociază o condamnare de unu până la trei ani pentru posesie de droguri, în cazul unui dealer care probabil că a scos sufletul din sute de oameni.

Chiar în momentul în care mă încadram în trafic, l-am văzut ieşind din clădire, fluturându-şi braţul spre mine. Era cât pe-aci să fie lovit de o maşină când traversa strada.

— Parchează-o un minut. Vrei o îngheţată? Fac cinste, a zis el.

— Trebuie să mă întorc la muncă.

— Parchează-o, a insistat agentul şi a cumpărat două cornete de îngheţată de la un băiat de culoare care vindea la un stand de pe colţ, aflat sub o umbrelă.

Când a intrat în camioneta mea ca să se aşeze pe scaunul pasagerului şi să-mi dea una din îngheţate, o altă maşină era cât pe-aci să-mi spulbere uşa, iar claxonul ei a răsunat pe stradă.

— Poate Corvette-ul este al lui Eddie Keats, a spus el. Administra un mic local de pariuri în Brooklyn. Acum trăieşte pe coasta sudică. Îi place aşa mult climatul nostru... Locuieşte când aici, când în New Orleans. Deţine vreo două baruri, are câteva curve care muncesc pentru el şi se crede mare mafiot. Există vreun motiv pentru care un tip ca el să-şi petreacă timpul pe proprietatea ta?

— M-ai încuiat. Nu am auzit niciodată de el.

— Încearcă aşa: lui Eddie Keats îi place să le facă favoruri oamenilor importanţi. Uneori lucrează şi pentru Bubba, pe gratis sau pentru orice ar vrea Bubba să-i dea. E genul ăla de tip mişto. Am auzit că în New Orleans i-a dat foc uneia dintre curvele lui Bubba.

Agentul s-a oprit şi m-a privit curios.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai primit niciodată un astfel de caz la Omucideri? a întrebat el. Ştii cum le ţin peştii lor la fermă.

— Am vorbit cu o stripteuză din New Orleans despre Johnny Dartez. Mi-a spus că a lucrat pentru Bubba Rocque. Am o presimţire rea în legătura cu fata asta.

— Nu-mi place.

— Ce anume?

— Vorbesc serios când te avertizez să nu te implici într-o investigaţie federală.

— Ascultă, am raportat că erau patru morţi în avion. La agenţia de presă au fost anunţaţi doar trei. Asta sugerează fie că eram beat, fie că sunt idiot, fie ambele.

— Bine, deocamdată uită tot. Putem merge să o luăm şi să-i oferim protecţie, dacă asta îţi doreşti.

— Nu e stilul ei.

— Da’ să încaseze bătaie este?

— E alcoolică şi dependentă. Mai degrabă ar mânca un castron de păianjeni decât să rupă legătura cu sursele ei.

— În regulă. Să ne suni dacă mai vezi maşina aia pe la tine pe acasă. Avem noi grijă. Tu nu faci parte din joc, înţelegi?

— Nici nu intenţionez să fac.

— Păzeşte-ţi dosul, Robicheaux, a adăugat el. Dacă îţi mai văd numele în ziar o dată, ar fi bine să apară la ştirile despre pescuit.

•

Am traversat râul Vermilion şi am urmat vechiul drum cu două benzi prin Broussard, spre New Iberia. La aproape trei fix a început ploaia. Am privit-o cum se mişcă dinspre sud, ca o pânză gri, luminată, cu umbrele alergând înaintea norilor, în timp ce primele picături răpăiau pe câmpul proaspăt plantat cu trestie de zahăr şi apoi cădeau cu zgomot pe fabrica abandonată unde se producea zahăr la cutie, aflată în afara Broussard-ului. Printre rafalele de ploaie, nişte raze de soare străpungeau norii, ca în reprezentările iluminării spirituale de pe iconiţele pentru copii. Când soarele strălucea prin ploaie, tatăl meu obişnuia să spună că „aşa ne arată Dumnezeu că nu mai e mult până la venirea lui”.

Când m-am întors acasă, picăturile de ploaie încă mai dansau pe braţul de apă, iar Annie şi Alafair se duseseră până la doc ca să-l ajute pe Batist să aibă grijă de pescarii care beau bere şi

mâncau *boudin* sub umbrar. Am mers spre casă şi am sunat la centrul de informaţii pentru New Orleans, ca să aflu numărul lui Robin. Însă ea nu apărea pe liste. Apoi am telefonat la Smiling Jack's. Omul care a răspuns nu s-a prezentat, dar vocea şi atitudinea erau inconfundabile.

— Nu-i aici. Nu vine până la şase, a zis el.

— Ai numărul ei de acasă?

— Faci mişto. Cine e la telefon?

— Care e numărul, Jerry?

— A, da, ar fi trebuit să mă prind. E Fosdick Neînfricatul[22], nu? a spus omul. Ia ghici ce? N-are telefon. Şi mai ascultă una: asta nu e centrală telefonică.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Azi-dimineaţă la trei, voma în closet. Tocmai îl curăţasem. Uite, glumeţule, dacă vrei să vorbeşti cu gagica, vino aici şi vorbeşte. Acum trebuie să spăl mopurile. Voi doi faceţi o pereche pe cinste.

Barmanul a închis telefonul. M-am uitat afară, la ploaia care cădea pe canal. Poate că este în siguranţă, m-am gândit. Ea supravieţuise toată viaţa într-o lume în care bărbaţii se folosiseră de corpul ei, iar violenţa masculină fusese la fel de naturală pentru ea ca *vodka collins* şi cocaina, cu care îşi începea fiecare zi. Poate că fusese doar o aiureală să cred că o simplă conversaţie cu mine ar fi putut să-i aducă belele în plus. De asemenea, încă nu ştiam sigur că şoferul din Corvette era cu adevărat un personaj din Brooklyn pe nume Eddie Keats.

Sfinţii nu ţin seama de avertismente, deoarece le consideră irelevante. Proştii nu le ascultă pentru că ei cred că dansul fulgerului de pe cer şi tunetele care se rostogolesc prin păduri sunt acolo doar pentru a le îmbogăţi lor viaţa într-un mod misterios. Fusesem avertizat atât de Robin, cât şi de Minos P. Dautrieve. Am văzut la orizont, spre sud, o singură fâşie de lumină pâlpâind ca o bucată de sârmă încinsă. Dar nu am mai vrut să mă gândesc în acea zi la traficanţi droguri şi escroci locali, la agenţi federali şi accidente de avion. Am ascultat cum se scurge ploaia printre nucii pecan, apoi am coborât la doc, sub lumina tremurătoare a unui fulger îndepărtat, pentru a-i ajuta pe Annie şi pe Batist să se pregătească pentru pescarii de după-amiază.

---

[22] Eroul unei benzi desenate care-l parodiază pe detectivul Dick Tracy.

3.

Dacă pe când eram copil mi s-ar fi cerut să descriu lumea în care trăiam, sunt sigur că răspunsul meu ar fi fost sub forma unor imagini care, în general, îmi transmiteau sentimente plăcute legate de mine şi de familia mea. Chiar dacă mama murise când eram mic şi nu o duceam bine, iar tatăl meu făcea uneori tărăboi prin baruri şi fusese băgat în puşcăria districtuală, eu, el şi fratele meu mai mic aveam o casă – de fapt o întreagă lume – pe canal; o lume unde ne simţeam mereu în siguranţă, unde soba făcea cald în timpul iernii, iar vara, sub umbra copacilor pecan, era răcoare; un loc al nostru, care-i aparţinuse poporului nostru, şi un mod de viaţă pe care acadienii îl aduseseră cu ei când veniseră în Louisiana, în 1755. Ca să descriu acea lume i-aş fi povestit celui care mă întreba despre ratonul cu trei picioare, despre piroga legată de un chiparos în care era un piron ruginit, cu un lanţ care fusese folosit, pare-se, de Jean Lafitte, despre oala mare şi neagră din fier aflată în curtea din spate, în care tatăl meu ne prăjea crapi şi plătică aproape în fiecare noapte de vară. Despre apusurile portocalii şi violete din timpul toamnei, când raţele acopereau cerul de la un capăt la celălalt al orizontului, despre frunzele roşii care cădeau rotindu-se din copaci pe apa colorată în auriul bizar al luminii de octombrie, pe care-o simţeai şi caldă, şi rece în acelaşi timp, despre straturile întunecate şi jilave de frunze din adâncul pădurii, unde săpam după râme, despre afumătoarea din spatele casei, care strălucea în gerul dimineţii şi mirosea întotdeauna a carne de porc cu untura picurând în jar şi, mai presus de toate, despre tatăl meu – un *cajun* masiv, surâzător şi cu pielea închisă la culoare, care ar fi putut sparge scânduri cu mâinile goale, ori să arunce o cadă plină de cărămizi peste un gard, sau să tragă din apă un aligator de aproape doi metri, apucându-l de coadă.

Dar ce imagini ai găsi dacă ai intra în mintea unui copil de şase ani, adus practic din Epoca de Piatră, dintr-un sat din America Centrală, unde secolul al XX-lea pătrunsese sub forma celor mai sofisticate şi distructive arme de infanterie din lume?

Singura persoană vorbitoare de limba spaniolă pe care o cunoşteam în New Iberia era un vânzător de la un ghişeu de pariuri, pe nume Felix. El lucra la Evangeline Downs, în Lafayette, şi la pistele din New Orleans. Fusese dealer de cărţi într-un casino din Havana pe timpul lui Batista, iar cămăşile lui de culoarea lavandei, manşetele franţuzeşti albe, costumele în dungi din materiale gofrate şi părul cu miros parfumat de pomadă îi dădeau aspectul unui om care încă mai aspira la opulenţă. Dar, ca la majoritatea oamenilor pe care îi cunoşteam de la curse, defectul său principal era că nu-i plăcea să se ocupe cu lucruri obişnuite sau să aibă de-a face cu oameni comuni.

La o oră după ce m-am întors de la Lafayette şi mi-am încheiat vizita la Organizaţia pentru Combaterea Traficului de Droguri, norii de ploaie părăsiseră aproape complet cerul, iar la vest orizontul părea să ia foc în lumina apusului. Se auzeau greierii prin copaci, iar licuricii începeau să strălucească în amurg. Ne-am aşezat în camera de zi, în timp ce Felix vorbea încet cu Alafair în spaniolă despre părinţii şi satul ei, descriind un mic timbru tropical, care constituia singura lume cunoscută vreodată de ea. Dar asta îmi trimitea propria minte peste mări, înapoi cu două decenii, spre alte sate care miroseau a capete de peşte, bălegar, coteţe de pui, noroi acru, apă stătută, fecale umane, copii cu răni supurânde, fără pantaloni, urinând în drum. Şi apoi mai era şi alt miros, duhoarea soldaţilor nespălaţi de zile întregi, trăind înăuntrul propriilor învelişuri fetide, ale căror fantezii oscilau între rutina anihilării duşmanului şi sursa neplăcerilor, totul amestecându-se într-o negură sângerie.

Dar fac o digresiune în propria miopie istorică. Povestea ei este mai importantă decât a mea pentru că eu am avut de ales, spre deosebire de ea. Am ales să aduc tehnologia napalmului şi armelor M-16 şi AK-47, maşinării pentru căsăpirea unor oameni care adunau orezul cu mâinile goale. Alţii îi aleseseră pe Alafair şi pe membrii familiei ei drept beneficiari ai darurilor noastre industriale către lumea a treia.

Ea vorbea ca şi cum ar fi povestit un film prost din care înţelegea doar anumite părţi. Lui Annie şi mie ne venea greu să ne privim în ochi, de frică să nu vedem reflectată acolo imaginea creaturii primitive care vieţuia şi prospera încă în rasa umană. Felix ne-a tradus:

— Soldaţii duc cleşti şi cuţite ca să ia chipurile oamenilor din

sat. Unchiul meu a fugit pe câmpul de trestie, iar a doua zi l-am găsit unde-l lăsaseră ei. Mama a încercat să-mi acopere ochii, dar eu tot am văzut. Avea degetele mari legate între ele cu sârmă şi îi luaseră faţa. Era cald pe câmp şi auzeam cum bâzâie muştele. Unora le-a venit rău de la miros şi au vomitat pe ei.

Atunci a fugit şi tata. Mama a zis că s-a dus pe dealuri, cu ceilalţi bărbaţi din sat. Cred că uneori îi urmăreau elicopterele, pentru că le vedeam umbrele trecând peste casă, apoi peste drum şi câmpuri şi pe urmă se opreau în aer şi începeau să tragă. Pe laturi aveau tuburi care scoteau vălătuci de fum, iar pietrele şi copacii de pe coasta dealului săreau în aer. Iarba şi tufişurile erau uscate şi luau foc, iar noaptea le vedeam arzând în beznă, cu flăcări înalte, şi simţeam mirosul fumului adus de vânt.

— Întreab-o ce s-a întâmplat cu tatăl ei, i-am zis lui Felix.

— *Dónde está tu padre ahora*?[23]

— Poate că l-au luat camioanele. Camioanele au mers pe dealuri, apoi s-au întors cu mulţi bărbaţi din sat. I-au dus într-un loc unde trăiau soldaţii şi apoi nu i-am mai văzut niciodată. Vărul meu a spus că soldaţii au o închisoare undeva, departe, şi ţin mulţi oameni acolo. Poate că tata e cu ei. Preotul american a zis că va încerca să afle, dar că trebuia să părăsim satul. A zis că aveau să-i facă rău mamei, aşa cum îi făcuseră celeilalte doamne din cauza clinicii...

Fata a amuţit pe canapea şi şi-a pironit ochii la uşa din plasă, privind licuricii care sclipeau în bezna de afară. Chipul ei bronzat era acum decolorat din cauza aceloraşi pete pale pe care le avea atunci când o scosesem din apă. Annie a mângâiat-o cu palma pe părul tuns scurt şi a cuprins-o cu braţele pe după umeri.

— Dave, poate că e suficient, a spus ea.

— Nu. Trebuie să spună tot. E prea tânără ca să ducă singură o asemenea povară, am răspuns.

Apoi m-am adresat lui Felix:

— Care cealaltă doamnă?

— *Quién es la otra señora*?[24] a întrebat-o el.

— Lucra cu mama la clinică. Avea burta mare şi mergea ca o raţă. Într-o zi au venit soldaţii şi au tras-o de mâini până în

---

[23] „Unde e tatăl tău acum?” (sp.).

[24] „Cine este cealaltă doamnă?” (sp.).

drum. I-a strigat pe prietenii ei să o ajute, dar oamenilor le-a fost frică şi au încercat să se ascundă. Apoi soldaţii ne-au forţat să mergem afară şi să vedem lucrul pe care i l-au făcut în stradă...

Ochii ei erau larg deschişi, părând pustii, secaţi şi lucitori, că ai cuiva care priveşte într-un furnal.

— *Qué hicieron los soldados*?[25]

— Au mers la casa tăietorului de lemne şi s-au întors cu maceta lui. Ciopârţeau ceva şi maceta era roşie şi umedă în lumina soarelui. Un soldat şi-a băgat mâinile în burta ei şi i-a scos copilul. Acum oamenii plângeau şi-şi ascundeau feţele. Preotul a venit în fugă la noi, din biserică, dar soldaţii l-au pus jos şi l-au bătut. Doamna cea grasă şi copilul ei au rămas acolo, în soare. Mirosea ca atunci, în lanul de trestie, când îl găsisem pe unchiul meu. Mirosul intrase în toate casele, şi când ne-am trezit de dimineaţă era şi mai rău...

Cicadele făceau zgomot prin copaci. Nu mai puteam spune nimic. Cum îi explici unui copil ce-i răul, mai ales atunci când acesta a avut de-a face cu el mai mult decât tine? Într-un salon de arşi din Saigon am văzut copii ai căror ochi te amuţeau înainte să încerci să-ţi ceri scuze pentru nenorocirea pe care o abătuseră adulţii asupra lor. Compătimirea mea s-a transformat într-o cutie de ciocolate Hershey.

Am mers cu maşina la restaurantul Mulate, în Breaux Bridge, ca să mâncăm plăcintă cu nuci pecan şi să ascultăm trupa acadiană de instrumente cu coarde, apoi am făcut o plimbare pe Canalul Teche, pe barca cu zbaturi care urca şi cobora pe canal, ducând turişti. Era întuneric de-acum, în copacii de pe unele peluzele erau agăţate felinare japoneze, iar dincolo de trestia ce creştea pe malul apei puteai simţi mirosul focurilor de la grătare şi al crabilor care fierbeau în chioşcurile luminate şi protejate cu plasă. Terenul de baseball din parc arăta ca şi cum ar fi fost cuprins de o flamă albă, enormă, iar oamenii aplaudau un joc din American Legion, care avea toată intensitatea nevinovată şi provincială a unei scene decupate parcă din vara anului 1941. Alafair s-a aşezat pe o bancă de lemn, între mine şi Annie, şi am privit cum alunecă pe lângă noi chiparoşii, peluzele umbroase şi casele din secolul al XIX-lea, cu decoraţiuni spiralate. Poate că nu îi ofeream prea multe în schimb, dar era tot ce aveam.

•

[25] „Ce au făcut soldaţii?” (sp.).

În dimineaţa următoare, când am deschis magazinul de momeli, aerul era rece, iar la răsărit cerul avea culoarea prunei, vârstat cu nori joşi şi roşii. Am lucrat cam până la ora nouă, pe urmă am lăsat magazinul în grija lui Batist şi m-am dus înapoi în casă pentru a lua micul dejun. Tocmai îmi beam ultima ceaşcă de cafea când mi-a telefonat.

— Dave, ţi-aminteşti de negroteiu' care a închiriat de la noi o barcă azi-dimineaţă? a întrebat el.

— Nu.

— Vorbea ciudat. Nu era de p'aici.

— Nu mi-l amintesc, Batist. Ce este?

— A zis că a intrat cu barca într-un banc de nisip şi a stricat elicea. Te întreabă dacă nu vrei să vii s-o iei.

— Unde e?

— La sud de răspântie. Vrei să mă duc după el?

— E în regulă. Plec în câteva minute. I-ai dat un ştift de siguranţă în plus?

— *Mais* sigur că da. Zice că nu-i asta.

— OK, Batist, nu te îngrijora.

— Întreabă-l de unde e de nu ştie să ţină o barcă pe canal.

Câteva minute mai târziu mă aflam pe apă, într-o barcă cu motor extern, pentru a ridica vasul stricat. Nu era ceva neobişnuit să merg după una dintre bărcile noastre. Beţivii le loveau de bancurile de nisip şi de buştenii plutitori la intervale destul de regulate. Le ciocneau de cioturi de chiparos sau le răsturnau în timp ce le roteau pe propriii curenţi. Soarele strălucea puternic pe apă, iar libelule adăstau în aerul nemişcat, deasupra frunzelor de nufăr de pe mal. Jetul de curent în formă de V de la elicea bărcii Evinrude s-a lovit de rădăcinile chiparoşilor şi a făcut frunzele de nufăr să se umfle brusc şi să se unduiască de parcă o pernă de aer s-ar fi agitat sub ele. Am trecut de vechiul magazin general din şindrilă aflat la răspântie, acolo de unde negrul trebuie să fi folosit telefonul pentru a-l suna pe Batist. O reclamă metalică ruginită pentru Hadacol era încă bătută în cuie pe un perete, iar un stejar cu ramuri întinse umbrea terasa din faţă. Acolo, câţiva negri în salopete beau suc şi mâncau sandvişuri. Apoi chiparoşii şi trestia de pe maluri s-au îndesit, iar undeva, în josul apei, mi-am putut vedea barca de închiriat, legată de un puiet de pin, legănându-se goală în valurile maronii.

Am oprit motorul şi am tras la mal, folosindu-mă de propriul siaj, apoi am legat vasul alături de cealaltă barcă. Micile valuri au izbit laturile ambelor carene din aluminiu. Într-o poiană, un negru înalt stătea aşezat pe un buştean de stejar retezat şi bea rachiu de caise dintr-o sticlă de trei sferturi. La picioarele lui se aflau o bucată de pâine şi o cutie deschisă de crenvurşti. Purta pantofi sport Adidas, pantaloni murdari din bumbac alb şi un maiou portocaliu, iar pieptul şi umerii îi erau acoperiţi cu nişte cârlionţi mici de păr negru, sârmos. Tenul îi era mult mai închis la culoare decât la majoritatea oamenilor de culoare din sudul Louisianei. Pe degetele lungi trebuie să fi purtat vreo şase inele de aur. Omul şi-a pus sub buză două degete de tutun pentru prizat şi s-a uitat la mine fără să vorbească. Ochii lui erau roşii în umbra pătată de soare a stejarilor. Am urcat pe mal şi am intrat în luminiş.

— Care-i necazul, amice? l-am întrebat.

Omul a mai luat o gură de rachiu.

— Batist mi-a spus că ai lovit un banc de nisip.

Nici de data asta n-a răspuns.

— Mă auzi, prietene? am zis, zâmbindu-i.

Dar tipul nu avea de gând să-mi vorbească.

— Ei bine, hai să vedem despre ce e vorba, am propus. Dacă e vorba doar despre ştiftul de siguranţă, o să-l repar şi îţi vezi de drum. Dar dacă ai îndoit elicea, va trebui să te tractez înapoi şi mi-e teamă că nu-ţi voi mai putea închiria altă barcă.

M-am mai uitat o dată la el apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre marginea apei. L-am auzit ridicându-se şi scuturându-şi firimiturile de pe haine, apoi am auzit rachiul gâlgâind în sticlă, de parcă ar fi ţinut-o cu gura în jos şi, tocmai când mă întorceam spre el, cu sentimentul zadarnic şi oribil că ceva era în neregulă, i-am văzut din nou ochii roşii şi îngustaţi şi sticla clătinându-se periculos în mâna lui lungă şi neagră.

M-a lovit aproape de creştetul capului, am simţit sticla zdrelindu-mi umerii şi am căzut în patru labe, ca şi cum picioarele mi-ar fi fost deodată retezate. Gura mi s-a deschis. Nu-mi puteam concentra privirea pe nimic, iar urechile îmi vuiau. Simţeam sângele curgându-mi pe faţă.

Apoi, cu o mişcare relaxată şi aproape dispreţuitoare a trupului, mi s-a urcat în spate, ţinându-mi bărbia cu o singură mână, aşa că am văzut că briciul de frizerie cu mâner sidefat

era deschis; atunci mi-a înfipt lama cuţitului între partea din spate a urechii şi pielea capului. Omul mirosea a alcool şi tutun. Am văzut picioarele unui alt om care ieşea dintre copaci.

— Nu privi în sus, amice, a spus celălalt bărbat cu un accent care putea fi unul de Brooklyn sau irlandez. Asta ne-ar schimba planurile. Iar ţie ţi-ar fi mult mai rău. Toot nu glumeşte când e vorba de briciul lui. O să-ţi reteze urechile. O să ai capul ca al unui manechin.

Necunoscutul şi-a aprins bricheta şi apoi a închis-o cu un clic. Fumul mirosea a Picayune. Cu coada ochiului i-am văzut cizmele de cowboy făcute din piele întoarsă de culoare mov, pantalonii gri şi una dintre mâini, împodobită cu o brăţară de aur.

— Privirea înainte, jigodie. N-o mai zic încă o dată, m-a avertizat. Poţi să scapi ieftin din asta sau poate să te taie Toot fix peste sfârcuri. I-ar plăcea să-ţi facă aşa un serviciu. A fost *tonton macoute*[26] în Haiti. Doarme într-un mormânt o dată pe săptămână, ca să rămână în legătură cu spiritele. Zi-i ce i-ai făcut gagicii, Toot.

— Vorbeşti prea mult. Termină odată. Vreau să mănânc, a spus negrul.

— Toot i-a pregătit câteva surprize, a rostit albul. E un tip creativ. Are poze din Haiti. Trebuie neapărat să le vezi. Ghici ce i-a făcut.

Am privit cum o picătură de sânge îmi curge printre gene şi cade pe pământ, spărgându-se ca o steluţă roşie.

— Ghiceşte! a repetat el şi m-a lovit tare cu piciorul în fesa dreaptă.

Mi-am încleştat dinţii şi am simţit bulgării de pământ intrându-mi în palme.

— Ai ceară în urechi, nu? a mai spus el şi m-a lovit în coapsă cu vârful cizmei.

— Du-te-n mă-ta, amice!

— Ce?

— M-ai auzit. Orice mi-ai face azi, îmi iau revanşa. Dacă n-o să pot eu, am prieteni care o vor face în locul meu.

— Am nişte veşti pentru tine. Tu mai vorbeşti acum doar pentru că sunt într-o dispoziţie bună. În al doilea rând, ţi-ai adus singur beleaua pe cap. Când începi să vorbeşti cu târfele altora,

---

[26] Membru al unei organizaţii paramilitare haitiene create în 1959 de către dictatorul François „Papa Doc” Duvalier.

să-ţi bagi nasul în rahatul altuia, trebuie să plăteşti preţul. Astea-s regulile. Un poliţai cu state vechi la Omucideri ar trebui să ştie cum merg lucrurile. Iată ultimele veşti. Târfuliţa a scăpat uşor. Toot a vrut să-i transforme faţa într-una dintre pozele lui. Gagica aia e aur curat, sunt oameni care depind de ea, aşa că uneori le laşi să-ţi scape, ştii ce zic? Aşa că Toot i-a prins degetul în uşă şi i l-a rupt.

— Hei, a făcut el pe un ton aproape vesel, nu te întrista. Îţi spun eu că nu a deranjat-o. Era chiar bucuroasă. E fată deşteaptă, ştie regulile. E păcat însă că tu n-ai păsărică între craci. Nu faci bani pentru nimeni.

— Termină odată, a zis negrul.

— Doar nu te grăbeşti, Robicheaux, nu? Ei? a zis el, împungându-mă cu cizma în părţile intime.

Sângele îmi curgea printre gene, picurând pe pământ.

— OK. O să termin repede, din moment ce mi se pare că începi să aduci cu un câine cum stai acolo, jos, a zis el. Ai o casă, ai o afacere, ai o nevastă, ai o grămadă de lucruri pentru care să fii recunoscător. Aşa că nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Stai acasă şi joacă-te cu mămica şi cu râmele. Dacă nu ştii la ce mă refer, gândeşte-te la cum ar fi să i-o tragi nevesti-tii când a rămas fără nas. Acum lasă-l pe om să-şi plătească datoria, Toot.

Am simţit greutatea briciului ridicându-se din spatele urechii mele, apoi vârful ascuţit al cizmei omului alb mi-a pătruns printre coapse şi m-a izbit în scrot. În vintrele mele s-a deschis uşa unui cuptor, o bucată de fier s-a răsucit în mine şi un sunet care n-avea nimic de-a face cu vocea mea mi-a izbucnit din gât. Apoi, în caz că nu fusese suficient, în timp ce tremuram, sprijinit în genunchi şi-n coate, gâfâind ca un animal eviscerat, negrul s-a dat înapoi şi m-a lovit peste gură cu graţia unui balerin cu picioare lungi.

Am zăcut pe o parte, în poziţie fetală. Sângele îmi şiroia din gură. I-am văzut pe bărbaţi îndepărtându-se printre copaci, ca doi prieteni a căror zi însorită fusese întreruptă temporar de o îndatorire fără importanţă.

Privesc afară prin uşa elicopterului de evacuare a răniţilor, în dimineaţa fierbinte şi luminoasă, în timp ce ne ridicăm dintre

copacii banyan[27]*, iar iarba elefantului se culcă la pământ şi se aplatizează sub noi, ca şi cum ar fi zdrobită de un deget gigantic. Apoi aerul devine brusc mai rece, nu mai este ca aburul ieşit dintr-un cuptor, iar noi zburăm rapid deasupra zonei rurale, împrăştiind în faţa noastră umbre care se aştern peste câmpurile de orez, digurile şi drumurile de pământ galben, cu biciclişti şi cărucioare pe ele. Medicul, un tânăr italian de la New York, îmi face o doză de morfină şi îmi spală faţa cu apă din gamela lui. Băiatul are bustul gol şi e transpirat. Sticla lui e năpădită de pânze de păianjen. Ia-ţi la revedere de la Oraşul de Rahat, domnule locotenent, zice el. Te întorci viu în '65. Îmi simt duhoarea rănilor şi mirosul urinei uscate din pantaloni, privind cum goneşte sub noi istoria geografică a ultimelor mele zece luni*: *oraşul ars din care se ridică cenuşă şi pulbere în vântul fierbinte*; *un şanţ care se cască în pământ precum o incizie zdrenţuită, acolo unde i-am doborât şi i-am ars de vii cu tancurile Zippo*[28]; *digul rupt şi câmpul de orez uscat şi pârjolit, locul din care încă mai ies obuze de mortiere, acolo unde ne-au blocat din ambele flancuri şi au trecut prin noi ca o furtună de foc. Hei, domnule locotenent, nu te atinge acolo, zice medicul. Vorbesc serios, e un dezastru acolo. Nu-ţi poţi permite să mai pierzi sânge. Vrei să trebuiască să-ţi leg mâinile*? *Au refrigerare la punctul deprim ajutor. Plasmă. Hei, ţineţi-i, dracului, încheieturile. A deschis rana.*

— Ce simţi tu acolo e o pungă cu gheaţă, a zis doctorul.

Era un bărbat masiv, cu părul grizonant; purta ochelari fără ramă, uniformă şi un tricou.

— O să reducă puţin inflamaţia. Se pare că ai dormit bine. Injecţia pe care ţi-am administrat-o e destul de puternică. Ai visat ceva?

Îmi dădeam seama după cum bătea lumina soarelui printre stejarii de afară că era spre sfârşitul după-amiezii. Briza mişca glicina şi mirtul înflorit de pe peluza spitalului. Podul era ridicat deasupra Canalului Teche, iar vasul cu două punţi destinat turiştilor trecea pe sub el, în timp ce roata lui cu palete arunca apă şi lumină.

---

[27] Specie de smochin.

[28] Tancuri utilizate în războiul din Vietnam, utilate cu aruncătoare de flăcări numite Zippo sau şenile Zippo.

Gura îmi era uscată şi aveam impresia că prin buze îmi treceau nişte sârme.

— A trebuit să-ţi cos scalpul cu nouă copci şi gura cu şase. Să nu mănânci caramele cu alune o vreme, a zis bărbatul, zâmbind.

— Unde e Annie? am întrebat abia auzit.

— Am trimis-o după o cană de cafea. Se va întoarce într-un minut. Negrul e şi el afară. E un tip mare, nu? Cât te-a cărat?

A trebuit să umezesc şirul de copci de pe interiorul buzei ca să pot vorbi din nou.

— Vreo cinci sute de metri de la răspântie. Cât de rea e situaţia acolo jos, doctore?

— Nu ai rupturi, dacă de asta te temi. N-o scoate la lumină vreo câteva nopţi şi n-o să mai ai nimic. De unde ai cicatricile din jurul coapselor?

— Din armată.

— Mi s-a părut că recunosc cusătura. Cred că au mai rămas nişte schije.

— Câteodată declanşez detectorul de metale la aeroport.

— Ei bine, o să te ţinem la noi în noaptea asta, dar poţi merge acasă de dimineaţă. Vrei să vorbeşti cu şeriful acum sau mai încolo?

Nu îl văzusem pe celălalt bărbat care stătea pe un scaun de piele din colţ. Purta o uniformă maro, îşi ţinea pălăria lucioasă de la uniformă pe genunchi şi se apleca respectuos în faţă. Înainte să-l convingă cineva să candideze pentru postul de şerif avusese o curăţătorie de haine în oraş. Poliţiştii din mediul rural se schimbaseră foarte mult în ultimii douăzeci de ani. Când eram eu mic, şeriful purta un costum albastru cu vestă, un ceas cu lanţ, ca acelea folosite cândva la căile ferate, şi un revolver greu în buzunarul hainei. Pe el nu-l deranjau bordelurile de pe Railroad Avenue şi jocurile mecanice cu fise de care era plin districtul Iberia. Şi nici nu-şi făcea prea mari probleme când copiii albilor mergeau să-i bată pe cei ai negrilor, sâmbătă noaptea. Ar fi fost în stare să-şi scoată pălăria de cowboy în faţa unei femei albe, pe strada Main, şi să-i vorbească unei bătrâne femei de culoare ca şi cum ar fi fost un stâlp. Cel de-acum era preşedintele Asociaţiei Comercianţilor din Centru.

— Ştii cine a fost, Dave? m-a întrebat omul.

Şeriful avea faţa lăsată şi trăsăturile blânde caracteristice bărbaţilor acadieni între două vârste. Obrajii lui erau pătaţi de

vinişoare roşii şi albăstrui.

— Un alb pe nume Eddie Keats. Deţine nişte baruri în Lafayette şi New Orleans. Celălalt tip era negru. Se numeşte Toot.

Am băut din paharul de pe masă.

— Poate e haitian. Cunoşti pe cineva ca el prin zonă?

— N-o să-mi fie de niciun folos. Nu i-am văzut faţa. Nu l-aş putea recunoaşte.

— Nu înţeleg. De unde ştii atunci că a fost tipul ăsta, Keats?

— Îşi făcea de lucru pe la mine pe-acasă ieri. Sună-l pe agentul federal din Lafayette. Are un dosar pe numele lui. Băiatul lucrează uneori pentru Bubba Rocque.

— Măiculiţă!

— Uite, poţi să-l ridici pe Keats ca suspect. Se presupune că e un ucigaş plătit dintre cei mai puţin importanţi. Arestează-l când e la volan şi poate găseşti ceva. Nişte iarbă, o armă ascunsă, carduri de credit furate. Dobitocii ăştia mereu îşi lasă o coadă atârnând pe undeva.

Am băut din nou apă şi mi-am lăsat capul pe pernă. Aveam impresia că scrotul meu, cu punga de gheaţă sub el, era la fel de mare ca o minge de bowling.

— Nu ştiu ce să spun. Intră în jurisdicţia districtului Lafayette. E ca şi cum ai merge la pescuit pe lacul altuia.

Şeriful m-a privit tăcut, vrând să spună că eu ar fi trebuit să înţeleg.

— Vrei să se întoarcă aici? am răspuns. Pentru că dacă nu îi trimiţi o telegramă urgentă, să ştii că o să vină.

Nu a mai spus nimic pentru un moment, apoi a scris ceva într-un carneţel şi a pus atât carnetul, cât şi pixul în buzunarul cămăşii, pe care l-a închis.

— Ei bine, o să sun la DEA şi la şeriful din Lafayette, a zis el. Vedem ce se întâmplă.

Apoi a mai pus câteva întrebări, multe dintre ele fiind gândurile vagi şi irelevante ale unui amator bine intenţionat care nu voia să pară lipsit de compasiune. Nu am răspuns atunci când şi-a luat la revedere.

Dar la ce mă puteam aştepta? Nici eu nu eram sigur că albul fusese Eddie Keats. New Orleansul era plin de oameni cu aceleaşi rădăcini italiano-irlandeze, care produceau un accent asociat în mod normal cu Brooklynul. Recunoscusem că nu l-aş

fi putut identifica şi că nu ştiam nimic despre bărbatul de culoare, cu excepţia faptului că numele lui era Toot şi că dormea într-un mormânt. „Ce era să facă un fost patron de curăţătorie care se îmbrăca la fel ca unul care face livrări pentru Fritos[29]?” m-am întrebat.

Dar poate că în interiorul meu lucra o forţă mai întunecată decât mi-ar fi plăcut să recunosc. Ştiam cum s-ar fi ocupat de Eddie Keats poliţiştii locali şi alţii de felul lui cu douăzeci de ani în urmă.

Vreo doi *cajun* neciopliţi, în civil (de obicei purtau costume J.C. Higgins, care arătau ca nişte haine puse pe o raţă) ar fi mers la barul lui, i-ar fi aruncat la closet autorizaţia înrămată de comercializare a alcoolului, i-ar fi spart toate geamurile de la maşină cu bâta, apoi i-ar fi înfipt un revolver între ochi şi ar fi apăsat trăgaciul unei arme cu încărcătorul gol.

Nu, pe atunci nu-mi plăceau; nu-mi plăceau nici acum. Dar era tentant.

Batist a intrat mirosind a vin şi a peşte, cu nişte flori pe care bănuiam că le luase dintr-o vază de pe hol, şi a pus pe masă o sticlă de Coca-Cola. Când i-am spus că negrul pe nume Toot era probabil un *tonton macoute* din Haiti, care practica magia neagră, Batist l-a confundat cu *loup-garou,* ceea ce, în mitologia populaţiei de pe canal, e un fel de vampir sau vârcolac, şi a fost convins că ar trebui să mergem la un *traiteur*[30], ca să-l găsim pe acest *loup-garou* şi să-i umplem gura şi nările cu pământ de la mormântul unei vrăjitoare. A văzut cum mi-au lucit ochii la vederea sticlei de vin, cu punga de hârtie răsucită în jurul gâtului, care ieşea din buzunarul de la spate al salopetei lui. Bărbatul s-a tras într-o parte pe scaun ca să n-o pot vedea, dar sticla bocănea tare lovindu-se de braţul scaunului. Chipul lui Batist era încărcat de vinovăţie.

— Hei, amice, de când trebuie să ascunzi lucruri de mine? am zis.

— N-ar trebui să beau când e să văd de don’şoara Annie şi de fătucă.

— Am încredere în tine, Batist.

Mi-a evitat privirea, iar mâinile lui nu-şi găseau locul în poală. Chiar dacă îl cunoşteam de când era copil, omul încă se mai

---

[29] Firmă producătoare de chipsuri din porumb. (n.r.).

[30] Vraci sau vindecător, în cultura acadiană.

simţea stânjenit când eu, un alb, îi vorbeam ca unei persoane apropiate.

— Unde-i Alafair acum? am întrebat.

— Cu nevastă-mea şi cu fata. E bine, nu tre’ să-ţi faci griji. Ştii că vorbeşte franceză? Fac se’vişuri, eu zic *pain,* ea ştie că e pâine. Eu zic *sauce piquante,* ea înţelege că e sos iute. Cum de ştie aşa ceva, Dave?

— Limba spaniolă are multe cuvinte asemănătoare cu ale noastre.

— A..., a zis el şi a rămas gânditor o vreme.

Apoi a adăugat:

— Cum vine asta?

Annie a intrat pe uşă şi m-a salvat de la o discuţie imposibilă. Batist era pur şi simplu obsedat să înţeleagă orice informaţie care era străină de lumea lui. Dar, de regulă, omul trebuia să despice firul în patru până când toate se asimilau în ciudatul lui cadru de referinţă afro-creolo-acadian, care era pentru el ceva la fel de natural ca purtatul unui ban pe o sfoară în jurul gleznei, ca să alunge *gris-gris*-ul, o vrajă rea făcută de un *traiteur* sau de un vrăjitor.

Annie a stat cu mine toată seara, în timp ce lumina care cădea pe copacii de afară se îmblânzea şi umbrele de pe gazon se întunecau tot mai mult. Spre vest, cerul căpătase nuanţe roşiatice şi portocalii, ca o flacără chimică, iar puştanii de liceu străbăteau trotuarele, îndreptându-se către meciul de baseball al American Legion ţinut în parc. Prin fereastra deschisă puteam simţi mirosul grătarelor, al aspersoarelor, al bobocilor de magnolie şi iasomie care înflorea noaptea. Apoi cerul s-a întunecat, iar norii de ploaie din sud au fost scuturaţi de dungile albe ale fulgerelor, asemenea unor reţele de vene.

Annie s-a întins lângă mine şi mi-a mângâiat pieptul, mi-a atins chipul cu degetele şi mi-a sărutat ochii.

— Dă la o parte punga de gheaţă şi împinge scaunul în dreptul uşii, i-am zis.

— Nu, Dave.

— Ba da. E în regulă. Doctorul a spus că nu e nicio problemă.

Ea m-a sărutat pe ureche şi mi-a şoptit:

— Nu în noaptea asta, iubitule.

Am simţit cum înghit în sec.

— Annie, te rog, am insistat.

Ea s-a ridicat într-un cot şi m-a privit mirată.
— Ce s-a întâmplat? a zis.
— Am nevoie de tine. Eşti soţia mea.
Annie s-a încruntat şi ochii ei i-au măsurat pe ai mei.
— Spune-mi care e problema, a repetat.
— Vrei să ştii?
— Dave, eşti viaţa mea. Cum să nu vreau să ştiu?
— Nenorociţii ăia m-au pus în patru labe şi m-au lovit ca pe un câine.
Îi puteam citi durerea din ochi. Mâna ei mi-a atins mai întâi obrazul, apoi gâtul.
— O să-i prindă cineva. Ştii doar, a spus ea.
— Nu, vânează în rezervaţie. Sunt nişte jigodii de primă clasă şi nu-i nimeni mai ca lumea care să se ocupe de ei, doar un patron de curăţătorie îmbrăcat în haine de şerif.
— Tu ai renunţat. Avem o viaţă bună acum. Ăsta-i locul la care ai vrut dintotdeauna să revii. Toţi cei din oraş te plac şi te respectă, iar oamenii de pe malurile canalului sunt cei mai buni prieteni pe care-i poate avea cineva. O avem acum şi pe Alafair. Cum să laşi doi infractori să distrugă toate astea?
— Nu aşa merg lucrurile.
— Ba da, dacă vezi ce e bun în viaţa ta, nu ce-i rău.
— Ai de gând să împingi scaunul în faţa uşii?
Annie s-a oprit. Chipul ei era calm şi hotărât. A stins lumina de pe noptieră şi a împins scaunul greu din piele până când l-a prins sub clanţă. În lumina lunii care trecea prin fereastră, părul ei creţ şi auriu arăta ca şi cum ar fi fost presărat cu argint. A tras cearceaful şi a dat punga de gheaţă la o parte, apoi m-a atins cu mâna. Durerea a făcut ca ambii genunchi să-mi tresară.
Am auzit-o suspinând când se aşeza pe marginea patului.
— O să ne certăm când avem probleme? a întrebat.
— Nu mă cert cu tine, puştoaico.
— Ba da. Nu poţi lăsa trecutul în urmă, Dave. Te răneşte ceva sau vezi vreun lucru rău în lumea din jurul tău şi atunci ţi se trezesc vechile obiceiuri.
— Nu mă pot abţine.
— Poate că nu. Dar nu mai eşti de unul singur.
Annie m-a luat de mână şi s-a întins lângă mine.
— Sunt eu, iar acum şi Alafair.
— O să-ţi spun eu cum mă simt şi după aia nu mai zic o vorbă.

Îţi aminteşti când ţi-am povestit cum ne-au surprins soldaţii ăia nord-vietnamezi, iar căpitanul s-a predat? Ne-au legat mâinile cu nişte coarde de pian, apoi au urinat pe noi cu rândul. Aşa mă simt.

Am rămas tăcuţi mai multă vreme. O auzeam respirând prin întuneric. Apoi a tras puternic aer în piept, a expirat şi şi-a aşezat un braţ peste pieptul meu.

— Am o presimţire tare rea, Dave.

Nu mai era nimic de adăugat. Cum putea să mai fie ceva? Chiar şi cei mai înţelegători prieteni şi rude ale victimei unui abuz sau atac nu pot înţelege experienţa personală. De-a lungul anilor, interogasem oameni molestaţi de nişte degeneraţi, jefuiţi de golani de pe stradă, înjunghiaţi şi împuşcaţi de psihopaţi, violaţi în grup şi sodomizaţi de motociclişti proscrişi. Cu toţii aveau aceeaşi expresie împietrită, aceiaşi ochi scufundaţi în orbite, aceeaşi impresie că, într-un fel sau altul, îşi meritau soarta şi că erau complet singuri pe lume. Şi deseori le facem jalea şi umilinţa încă şi mai mari, punându-le suferinţa pe seama propriei neglijenţe, astfel încât noi să putem rămâne psihologic invulnerabili.

Nu eram cinstit cu Annie. Avusese şi ea parte de rele, dar există momente când te simţi singur pe lume, iar propriile gânduri îţi jupoaie pielea centimetru cu centimetru. Acum era un moment dintr-acelea.

Nu am dormit în acea noapte. Dar eu şi insomnia eram prieteni vechi.

•

Două zile mai târziu, umflătura dintre picioarele mele se retrăsese şi puteam merge fără să arăt ca şi cum aş fi stat călare pe un gard. Şeriful m-a vizitat la doc şi mi-a spus că vorbise cu poliţia din Lafayette şi cu Minos P. Dautrieve, la sediul DEA. Cei din Lafayette trimiseseră vreo doi detectivi să-l interogheze pe Eddie Keats la barul lui, dar el afirma că navigase împreună cu două dintre dansatoarele lui în acea zi, iar fetele îi susţineau povestea.

— O să accepte explicaţia? am întrebat.

— Ce altceva să facă?

— Să investigheze şi să afle unde erau dansatoarele cu două zile în urmă.

— Ai idee câte cazuri trebuie să aibă tipii ăia?

— Nu le plâng de milă, şerifule. Oamenii precum Keats vin în zona noastră fiindcă au impresia că au acces liber. Ce a avut de zis Minos P. Dautrieve?

Chipul şerifului s-a colorat, iar pielea din colţul gurii i s-a strâns uşor într-un zâmbet.

— A zis, pare-mi-se, că ai face bine să-ţi mişti fundul în biroul lui, a replicat şeriful.

— Astea au fost cuvintele lui?

— Aşa cred.

— De ce e furios pe mine?

— Cred că are impresia că-ţi bagi nasul în afaceri federale.

— Ştie ceva despre un haitian pe nume Toot?

— Nu. Am trecut prin Baton Rouge şi pe la Centrul Naţional de Informaţii asupra Criminalităţii din Washington şi nu am aflat nimic.

— Probabil că e imigrant ilegal. Nu există niciun document în care să apară numele lui, am zis.

— Aşa a spus şi Dautrieve.

— E un poliţai deştept.

Am citit în ochii şerifului o umbră de jenă şi imediat m-am simţit prost pentru comentariul meu.

— Ei bine, îţi promit că voi face tot ce-mi stă în putere, Dave, a zis el.

— Îţi apreciez eforturile.

— Mă tem că nu au fost de ajuns.

— Uite, e greu să-i elimini pe tipii ăştia, am spus. Am lucrat doi ani la cazul unui asasin dintr-o bandă care şi-a împins nevasta de la balconul aflat la etajul patru direct într-o piscină goală. Ba chiar mi-a mărturisit. A ieşit basma curată pentru că noi am luat din apartament jurnalul femeii, fără să avem mandat. Ce zici de aşa lucrătură la un detectiv de primă mână? De câte ori îl văd într-un bar, îmi trimite o băutură. Mă simt chiar grozav.

Şeriful a zâmbit şi ne-am dat mâinile.

— Încă ceva, înainte să plec, a spus. Un bărbat pe nume Monroe, de la Imigrări, a venit ieri la biroul meu. Se interesa de tine.

Soarele strălucea puternic pe apă. Stejarii şi chiparoşii de pe partea cealaltă a canalului aruncau umbre lungi pe mal.

— A venit aici la o zi după ce s-a prăbuşit avionul la

Trecătoarea de Sud-Vest, am răspuns.

— A întrebat dacă locuieşte o fetiţă cu tine.

— Ce i-ai răspuns?

— Că nu ştiu. I-am mai spus şi că nu e treaba mea. Dar mi-a lăsat impresia că ar fi foarte interesat de micuţa asta. Cumva, îl deranjezi.

— I-am făcut viaţa amară.

— Nu-i cunosc aşa bine pe federalii ăştia, dar nu cred că se deplasează ei tocmai din New Orleans doar pentru că-i călca pe coadă unu’ cu un doc de pescuit. După ce umblă băiatul ăla, Dave?

— N-am habar.

— Uite, nu vreau să-ţi spun ce să faci, dar dacă tu şi Annie încercaţi să ajutaţi o fetiţă care nu are părinţi, de ce nu-i lăsaţi şi pe alţii să contribuie? Oamenii de pe-aici n-o să lase pe nimeni s-o ia.

— Tata avea obiceiul să spună că o pisică de mare are mustăţi ca să nu intre niciodată într-un buştean găunos din care să nu mai poată ieşi. N-am încredere în oamenii de la Imigrări. Joacă după regulile lor şi vei pierde.

— Cred că uneori ai o viziune prea sumbră, Dave.

— Ai face bine să mă crezi, am replicat.

I-am urmărit maşina îndepărtându-se pe drumul de ţară umbrit de stejari. Am lovit cu degetele în balustrada caldă a docului, apoi am pornit către casă şi am luat prânzul cu Annie şi Alafair.

•

O oră mai târziu mi-am luat automatul de .45 şi încărcătorul plin cu gloanţe expandabile din sertar, le-am dus înfăşurate în prosop până la camionetă şi le-am aşezat în torpedou. Annie m-a urmărit de pe verandă, cu braţul sprijinit de un stâlp din lemn nevopsit. Îi vedeam sânii ridicându-i-se şi coborându-i sub cămaşa din denim.

— Merg în New Orleans. Mă întorc la noapte, am zis.

Ea nu a răspuns.

— N-o să se rezolve de la sine, am adăugat. Şeriful e un tip de treabă care ar trebui să cureţe pete de pe jacheta sport a vreunuia. Federalii nu au dreptul să investigheze un caz de ultraj. Poliţiştii din Lafayette nu au timp să elucideze infracţiuni comise în districtul Iberia. Înseamnă că suntem lăsaţi baltă. Fir-

ar al dracului!

— Sunt sigură că, într-un fel sau altul, are sens. Ştii, toată tevatura pentru sculă şi celelalte. Dar mă întreb dacă nu cumva Dave îşi dă singur un şut între picioare, ca să meargă din nou la război.

Avea o expresie goală, lipsită de veselie

Am văzut cum vântul umfla frunzele nucilor pecan, apoi am deschis portiera camionetei.

— Trebuie să iau nişte bani din cei pe care i-am pus deoparte ca să ajut pe cineva, am spus. O să-i pun la loc luna viitoare.

— Ce pot să zic? Cum a spus şi prima ta nevastă: „Ţine-o sus şi tare, amice”, a replicat ea, după care s-a întors în casă.

Mi se părea că vântul care bate printre nucii pecan e asurzitor.

•

Am alimentat camioneta la doc, apoi m-am răzgândit şi am intrat în magazinul de momeli, m-am aşezat la tejgheaua din lemn cu un Dr Pepper şi l-am sunat pe Minos P. Dautrieve la sediul DEA din Lafayette. În timp ce ascultam ţârâitul telefonului, priveam pe fereastră la frunzele verzi care pluteau pe apa canalului.

— Am înţeles că vrei să-mi mişc fundul în biroul tău, am zis.

— Mda. Ce dracului se întâmplă acolo?

— De ce nu vii încoace să afli singur?

— Vorbeşti ciudat.

— Am copci în gură.

— Te-au zgâlţâit ca lumea, nu?

— Care-i treaba, de vrei să-mi mişc fundul până la tine?

— Sunt curios. De ce e aşa de interesată de tine o adunătură de traficanţi băşinoşi şi târfe? Mă gândesc că poate ai descoperit ceva ce noi nu ştim.

— Te înşeli.

— Mai cred, de asemenea, că trăieşti cu impresia că ai mai fi poliţist.

— Ai cam încurcat borcanele. Când un tip primeşte picioare în *cojones* şi în faţă, el devine victimă. Cei care i-au dat şuturile în *cojones* şi în faţă sunt infractorii. Ăştia sunt oamenii pe care să te enervezi. Obiectivul e să îi bagi la răcoare.

— Şeriful a spus că nu-l poţi identifica pe Keats.

— Nu i-am văzut faţa.

— Iar pe zulus nu l-ai mai văzut înainte?

— Keats, sau oricine ar fi fost albul, a zis că era un *tonton macoute* de-ai lui Baby Doc.

— Şi-atunci ce vrei să facem noi?

— Dacă îmi amintesc bine conversaţia noastră anterioară, rămăsese că vă veţi ocupa de treaba asta.

— Faptul e deja consumat acum. Iar eu, ştii bine, nu am niciun fel de autoritate în asemenea cazuri de abuz.

M-am uitat pe fereastră la frunzele care pluteau duse de curentul maroniu.

— Voi nu poleiţi niciodată puţul minei? am întrebat.

— Vrei să zici să plantăm droguri asupra unui suspect? Vorbeşti serios?

— Lasă-mă cu discursul de cercetaş. Acasă am o soţie şi încă o persoană care sunt în pericol. Ai zis că o să vă ocupaţi voi de treabă. Nu v-aţi ocupat de nimic. În schimb, primesc predica asta cum că, într-un fel sau altul, eu sunt de vină pentru toată situaţia creată.

— Nu am spus niciodată asta.

— Nici nu e nevoie. O adunătură de indivizi declasaţi învârt prin tot ţinutul droguri care valorează milioane, iar voi nu prindeţi probabil nici măcar unu din cincizeci. E frustrant. Arată rău în raportul lunar. Începi să te întrebi dacă nu cumva te vor transfera curând în Fargo. Aşa că faci gură despre nişte civili care-şi bagă nasul în afacerile voastre.

— Nu-mi place cum îmi vorbeşti, Robicheaux.

— Păcat. Mie mi-au pus copci. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, găseşte o cale să-l salţi pe Keats.

— Îmi pare rău că ai fost bătut. Regret că nu putem face mai mult. Îţi înţeleg furia. Dar ai fost poliţist şi ne cunoşti limitele. Aşa că de ce nu o laşi mai moale cu încercările de a obţine Inima Purpurie[31]?

— Mi-ai spus că sunt prostituate în barurile lui Keats. Pune poliţia locală să parcheze maşini de patrulă în faţa cluburilor timp de câteva nopţi. O să-l dea de gol propriii oameni.

— Noi nu procedăm aşa.

— Bănuiam că vei răspunde aşa. Ne mai vedem, partenere. Nu sta pe bară prea mult timp. O să uite toată lumea că eşti în

[31] Purple Heart este o decoraţie militară acordată celor care au fost răniţi sau ucişi în timpul serviciului militar.

joc.

— Crezi că e o treabă deşteaptă?

I-am închis telefonul în nas, mi-am terminat cutia de Dr Pepper şi am luat-o cu maşina pe drumul de pământ, prin vântul cald care biciuia crengile copacilor de deasupra. Apa canalului era acoperită acum de frunze, iar în umbrele de pe malul celălalt puteam vedea şerpi de apă dormind pe crengile mai joase ale sălciilor, chiar la suprafaţa liniştită a apei. Am intrat în oraş cu roţile huruind peste podul mobil, am retras trei sute de dolari din bancă, apoi am urmat drumul lăturalnic care trecea printre câmpurile de trestie de zahăr, spre St. Martinville, şi am ieşit pe autostrada interstatală către New Orleans.

•

Vântul încă sufla tare în timp ce conduceam pe drumul lung de beton care traversa mlaştina Atchafalaya. Cerul era în continuare de un albastru blând, plin cu grămezi de nori albi, dar o furtună zdravănă îşi aduna puterile peste Golf şi ştiam că până seara, spre sud, orizontul avea să fie negru, străbătut de ploaie şi fulgere. Am văzut sălciile înecate de apă îndoindu-se în vânt, iar muşchiul de pe chiparoşii uscaţi din golfuleţe ridicându-se şi căzând. Am privit cum lumina soarelui dansa şi se răsfrângea pe apă atunci când suprafaţa lichidă se încreţea brusc de la un mal la altul. Bazinul Atchafalaya cuprinde sute de kilometri pătraţi de canale, insuliţe cu sălcii, mlaştini nisipoase, diguri verzi, acoperite cu piciorul-cocoşului, golfuri largi, presărate cu chiparoşi uscaţi şi platforme petroliere, păduri inundate pline de şerpi de apă, aligatori şi roiuri negre de ţânţari. Tata şi cu mine pescuiserăm şi vânaserăm peste tot în Atchafalaya pe când eram copil şi, chiar şi într-o zi de primăvară răcoroasă cum era aceea, am fi ştiut cum să prindem plătici şi bibani bulbucaţi, când nimeni altcineva n-ar fi reuşit. După-amiaza târziu ancoram piroga pe partea ferită de vânt a unei insule cu sălcii, când ţânţarii începeau să se ridice în roiuri din copaci, apoi ne aruncam din nou plutele în apa liniştită, chiar dincolo de şirul frunzelor de nuferi. Aşteptam aşa până când plătica şi bulbucaţii începeau să prindă insecte. Într-o oră ne umpleam cu peşte cutia frigorifică.

Dar reveria mea despre clipele din copilărie petrecute alături de tatăl meu nu îmi putea scoate din minte cuvintele pe care mi le spusese Annie. Vrusese să-mi bage un ghimpe în inimă şi îi

ieşise de minune. Dar poate că ceea ce mă deranja cel mai tare era faptul că eram conştient de răul pe care mi-l făcuse doar pentru că ea însăşi avea o durere neostoită în suflet. Aluzia ei la vorbele primei mele soţii fusese o recunoaştere a faptului că, poate, exista un conflict fundamental în mine, un defect atât de adânc înrădăcinat că nici Annie, nici fosta mea soţie şi, probabil, nicio femeie în toate minţile n-ar putut vreodată să-l accepte. Nu eram pur şi simplu un alcoolic, ci fusesem atras într-o lume violentă şi aberantă, aşa cum un liliac-vampir caută un cotlon negru în pământ.

Prima mea soţie se numea Niccole şi era o fată frumoasă şi brunetă din Martinica; îi plăceau cursele de cai aproape la fel de mult ca mie. Dar, din păcate, îi plăcuseră şi mai mult banii şi societatea din cluburi. Aproape că reuşisem să-i iert infidelităţile din căsnicie, când am descoperit amândoi că aventurile ei amoroase nu se datorau faptului că-şi dorea alţi bărbaţi, ci erau mai degrabă din cauza dispreţului pentru mine şi a dezgustului pentru energiile întunecate, alimentate de alcool, care îmi guvernau viaţa.

Fusesem la o petrecere în aer liber lângă lacul Pontchartrain şi băusem toată după-amiaza la Jefferson Downs. Ajunsesem până acolo încât nici nu mă mai deranjam să părăsesc barul micuţ de sub arborii de mătase şi să mă arăt interesat de conversaţiile din jurul meu. Vântul încărcat de miresme făcea să se mişte cu zgomot frunzele uscate de palmier de pe malul lacului. Am privit soarele roşu apunând la orizont şi reflectându-se pe gazon, poleind suprafaţa apei. În depărtare, velele albe ale vaselor acoperite cu stropi de apă se apropiau clătinându-se de Clubul Sudist de Iahting. Simţeam căldura whiskyului în obraji, sentimentul omniscient că pot controla lucrurile – pe care mi-l aducea de fiecare dată alcoolul –, flacăra luminoasă a înţelegerii metafizice care ardea în spatele ochilor mei.

Dar mâneca hainei mele din material reiat se umezise la bar, iar cuvintele îmi răsunau greoaie şi străine de mine atunci când am mai cerut un alt Black Jack cu apă.

Apoi m-am pomenit că Niccole stătea lângă mine împreună cu iubitul ei actual, un geolog din Houston. El făcea alpinism vara şi avea un profil roman robust şi frumos şi un piept care părea la fel de tare ca un butoi. Asemenea tuturor celorlalţi bărbaţi de acolo, omul purta culorile tropicale blânde ale sezonului: un

tricou pastel, un costum alb din in şi o cravată tricotată de culoare violet, lărgită nonşalant la gât. A comandat câte un Manhattan pentru fiecare, apoi, în timp ce aştepta ca barmanul de culoare să prepare băuturile, şi-a trecut mâna peste braţul lui Niccole, ca şi cum eu nici n-aş fi fost acolo.

După aceea n-am fost în stare să descriu cu precizie nici sentimentele, nici şirurile de evenimente care urmaseră. Am simţit că în ceafă mi se rupe ceva ca un ziar umed, i-am văzut faţa speriată uitându-se brusc spre a mea, i-am văzut chipul răsucindu-se şi tresăltând pe când pumnul meu cobora asupra gurii lui, i-am simţit mâinile încercând să-mi apuce haina în cădere, am văzut în ochii lui că-i era realmente frică atunci când l-am năpădit cu o ploaie de pumni şi apoi mi-am încleştat mâinile pe gâtul lui.

Când m-au tras de pe el, limba îi rămăsese blocată în gât, pielea îi era de culoarea cenuşii, iar obrajii acoperiţi cu dâre de salivă roz. Soţia mea plângea în hohote dezlănţuite pe umărul gazdei.

Când m-am trezit în dimineaţa următoare pe barca noastră, cu ochii înfioraţi de strălucirea puternică a luminii reflectate de apa lacului, am găsit biletul de la ea:

Dragă Dave,

Nu ştiu ce cauţi tu, dar, în trei ani de căsnicie cu tine, m-ai convins că nu-mi doresc să fiu de faţă când ai să găseşti acel lucru. Îmi pare rău. Cum zice prietenul tău, barmanul jucător de baseball: „*Ţine-o sus şi tare, tovarăşe*!”

Niccole

Am urmat autostrada prin capătul estic al bazinului Atchafalaya. În lumina soarelui, macaralele albe se înălţau deasupra chiparoşilor uscaţi, şi tocmai atunci primele picături de ploaie au început să vălurească apa de sub dig. Plutind pe vântul dinspre mlaştină, simţeam mirosul nisipului ud, al muşchiului, al florilor de barba-împăratului şi al ciupercilor otrăvitoare, duhoarea peştelui mort şi a noroiului acru. O salcie mare de pe marginea apei arăta ca părul bătut de vânt al unei femei.

4.

Ploaia cădea din cerul de un albastru întunecat atunci când am parcat camioneta în faţa agenţiei de turism din New Orleans. Îl ştiam pe proprietar şi omul m-a lăsat să folosesc linia lui interurbană pentru a apela un prieten din Key West. Apoi am cumpărat un bilet de şaptezeci şi nouă de dolari, doar dus, într-acolo.

Robin locuia într-un bloc decrepit, în stil creol, de pe South Rampart. Cărămida şi betonul crăpat fuseseră vopsite în mov; ţiglele roşii de pe acoperiş erau sparte, grilajele din fier răsucit de la balcoane ieşiseră din punctele lor de prindere şi se înclinau în unghiuri ciudate. Bananierii şi palmierii din curte arătau ca şi cum nu ar fi fost tunşi niciodată, iar frunzele moarte şi ramurile foşneau zgomotos în bătaia ploii şi a vântului. Copii cu pielea închisă la culoare dădeau ture cu tricicletele pe balconul de la etajul al doilea, toate uşile apartamentelor erau deschise şi, în ciuda ploii, puteai auzi o amestecătură incredibilă de zgomote: sonorul televizoarelor, muzică latino şi oameni strigând unul la celălalt.

Am mers până la apartamentul lui Robin, dar în momentul când mă apropiam de uşa ei, un bărbat supraponderal de vârstă mijlocie, într-un costum gri stropit de ploaie şi cu insigna steagului american la rever, a venit spre mine, uitându-se cruciş la o bucăţică de hârtie umedă pe care o ţinea în mână. Aş fi vrut să cred că era încasator, asistent social sau portărel, dar ochii lui erau prea ascunşi, faţa prea încordată, era evident ce voia. Omul şi-a dat seama că numărul apartamentului pe care îl căuta era cel în faţa căruia mă aflam eu. Chipul i s-a golit de orice expresie, la fel ca al unui om care-şi dă seama că şi-a luat un angajament pentru care nu are nicio pregătire. Nu am vrut să fiu rău cu el.

— A ieşit din branşă, amice, am zis.

— Mă scuzaţi?

— Robin nu mai e disponibilă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Chipul i se făcuse mai rotund şi mai îngrozit.

— Ăla de pe hârtie e numărul apartamentului ei, nu? Nu eşti un client obişnuit, deci bănuiesc că altcineva te-a trimis aici. Cine a fost?

Omul a dat să treacă pe lângă mine. Eu mi-am pus uşor mâna pe braţul lui.

— Nu sunt poliţist. Nu sunt soţul ei. Sunt doar un prieten. Cine a fost, amice? am insistat.

— Un barman.

— De la Smiling Jack's, de pe strada Bourbon?

— Da. Cred că de acolo.

— I-ai dat bani?

— Da.

— Nu te întoarce după ei. Oricum nu o să ţi-i dea înapoi. Înţelegi?

— Da.

Mi-am ridicat mâna de pe braţul lui şi omul a coborât rapid pe scări, ieşind în curtea bătută de ploaie.

Am privit prin uşa de plasă în bezna din apartamentul lui Robin. Din spate s-a auzit cum cineva trage apa la toaletă, iar fata a intrat în sufragerie purtând o pereche de pantaloni scurţi albi şi un tricou verde pe care scria „Tulane”. Ea m-a zărit stând în prag, încadrat de lumina jilavă. Degetul arătător de la mâna stângă îi era bandajat şi fixat cu atelă. Mi-a zâmbit ca prin vis şi eu am intrat. Mirosul dens şi toropitor de marijuana m-a lovit în faţă. Fumul se ridica în rotocoale dintr-un rest de *joint* aflat într-o scrumieră de pe măsuţa de cafea.

— Care-i treaba, Pătatule? m-a întrebat ea alene.

— Mi-e teamă că tocmai ţi-am gonit un client.

— Ce vrei să zici?

— Jerry a trimis un necunoscut încoace. I-am zis că te-ai lăsat de meserie. De tot, Robin. Te mutăm în Key West, puştoaico.

— E prea ciudat. Uite, Dave, mi-au mai rămas doar seminţele şi cotoarele, dacă înţelegi ce vreau să spun[32]. Mă duc să cumpăr nişte bere. Mami trebuie să se ameţească un pic înainte să-şi scuture bucuriile pentru iubitorii de pepenaşi. Vrei să vii şi tu?

— Fără bere, fără prostituţie, fără Smiling Jack's în noaptea asta. Ţi-am luat un bilet pentru zborul de la nouă seara spre Key West.

---

[32] Aluzie la melodia *Down to Seeds and Stems,* în care se face trimitere la consumul de marijuana.

— Vrei să nu mai vorbeşti aiurea? Ce să fac eu în Key West? E plin de poponari.

— O să lucrezi în restaurantul unui prieten de-al meu. E un loc drăguţ de pe chei, la capătul străzii Duval. Mănâncă oameni faimoşi acolo. Tennessee Williams mergea acolo.

— Te referi la cântăreţul ăla de *country*? Vai, ce mai chestie!

— Am de gând să-mi iau revanşa pentru ce ne-au făcut tipii ăia, am zis. Când o să mă ocup de asta n-ai să poţi sta în New Orleans.

— De-aia ai chestia aia la gură?

— Mi-au spus ce ţi-au făcut la deget. Îmi pare rău. E vina mea.

— Las-o baltă. Sunt riscurile meseriei.

Fata s-a aşezat pe canapeaua capitonată şi a cules un muc de la o ţigară cu iarbă care nu mai avea acum decât cenuşă mocnită. S-a jucat cu el, l-a studiat, apoi i-a dat drumul în scrumiera din sticlă.

— Nu-i face să se întoarcă. Albul, ăla cu cizmele de cowboy, avea nişte poze polaroid. Doamne, nu vreau să mi le amintesc.

— Ştii cine sunt tipii ăştia doi?

— Nu.

— I-ai mai văzut vreodată?

— Nu.

— Eşti sigură?

— Da.

Fata şi-a strâns cu o mână degetele celeilalte.

— În poze erau nişte negri legaţi într-un beci sau aşa ceva. Erau plini de sânge. Dave, unii erau încă vii. Nu le pot uita feţele.

M-am aşezat lângă ea şi i-am prins mâinile într-ale mele. Avea ochii umezi, iar răsuflarea îi mirosea a marijuana.

— Dacă prinzi avionul în noaptea asta, poţi să începi o viaţă nouă. O să am grijă de tine şi prietenul meu te va ajuta, ca să poţi uita de toate astea. Câţi bani ai?

— Poate vreo două sute de dolari.

— Îţi mai dau două sute. O să-ţi ajungă până la primul salariu. Dar gata cu trasul pe nas, cu pastilele, cu injectatul. Pricepi?

— Hei, tipul ăla e vreunul dintre prietenii tăi din AA[33]? Că nu înghit genul.

— Cine ţi-a cerut să-l înghiţi?

---

[33] Asociaţia Alcoolicilor Anonimi. (n.r.).

— Am destule necazuri şi fără să mă las prostită de o gaşcă de foşti beţivani.

— Faci cum vrei. E viaţa ta, puştoaico.

— Mda, dar tu pui mereu ceva la cale pe ascuns. Ar fi trebuit să te faci popă. Mai mergi la slujbă?

— Sigur.

— Mai ştii când m-ai dus la slujba de la miezul nopţii, la catedrala St. Louis? Apoi am traversat piaţa şi am mâncat gogoşi *beignet* la Café du Monde. Ştii, în noaptea aia m-am gândit că poate ai gânduri serioase cu mine.

— Trebuie să-ţi spun câteva întrebări înainte să plec.

— Sigur, de ce nu? Majoritatea bărbaţilor sunt interesaţi de lăptăria mea. Tu vii ca unul care face recensăminte.

— Vorbesc serios, Robin. Îţi aminteşti de un tip pe nume Victor Romero?

— Cred că da. Umbla cu Johnny Dartez.

— De unde e?

— De aici.

— Ce ştii despre el?

— E un tip mărunt, cu pielea închisă la culoare şi un păr negru, lung şi creţ. Poartă o beretă franţuzească, de parcă s-ar da artist sau ceva pe-acolo. Numai că omul ăla aduce doar belele. A vândut nişte heroină stricată pe Magazine şi am auzit că vreo doi puşti au murit înainte să-şi scoată acul din venă.

— Făcea trafic şi pentru Bubba Roque?

— Nu ştiu. Nu-mi pasă. Nu l-am mai văzut de luni bune. De ce te interesează nenorociţii ăştia? Credeam că eşti familist acum. Poate că lucrurile nu merg prea bine acasă...

— Poate.

— Iar tu eşti cel care o va aduce pe mami pe calea cea bună ca să poată curăţa mesele turiştilor. Oho!

— Uite biletul de avion şi cele două sute de dolari. Numele prietenului meu e scris pe plic. Fă ce vrei.

Am dat să mă ridic, dar ea şi-a pus mâinile pe braţele mele, trăgându-mă în jos. Sânii ei mari şi grei îi erau lipiţi de tricou şi am ştiut că aveam aceeaşi slăbiciune ca bărbaţii care o priveau la Smiling Jack’s.

— Dave?

— Ce-i?

— Te gândeşti câteodată vreun pic la mine?

— Da.

— Mă placi?

— Ştii bine că da.

— Vreau să zic, aşa cum ai plăcea o femeie obişnuită, nu una prin ale cărei vene curge o întreagă farmacie.

— Te plac mult, Robin.

— Atunci stai doar un minut. O să iau avionul la noapte, promit.

Apoi şi-a pus mâinile pe pieptul meu, şi-a vârât capul sub bărbia mea, ca o fetiţă, şi s-a lipit de mine. Părul scurt şi închis la culoare îi era moale şi mirosea a şampon. Îi simţeam sânii ridicându-se când respira. În curte ploua cu găleata. I-am mângâiat obrazul cu degetele şi am ţinut-o de mână, apoi, o clipă mai târziu, am simţit-o cum se înfioară de parcă, odată adormită, o tensiune şi o frică teribilă îi părăsiseră trupul. În liniştea care se lăsase, m-am uitat afară, la ploaia care dansa pe grilajul de fier.

•

În ploaie, luminile de neon de pe Bourbon arătau ca un fum cu nuanţe verzi şi violete. Dansatorii negri de pe stradă, cu tălpile lor grele din metal care pocneau ca nişte potcoave pe trotuar, nu ieşiseră în seara aceea, iar cei câţiva turişti erau în mare parte familişti care mergeau pe lângă clădiri, de la un magazin de suvenire la altul, şi nu se opreau la uşile deschise ale cluburilor de noapte unde agenţii de publicitate purtând canotiere şi veste în dungi pastel se chinuiau să atragă clienţi.

M-am sprijinit cu spatele de o clădire aflată peste drum de barul Smiling Jack’s şi l-am urmărit pe Jerry prin uşă timp de o jumătate de oră. Purta pălăria lui de fetru şi un şorţ peste o cămaşă sport, deschisă la gât, având un imprimeu cu sticle mici de whisky. Pe fundalul luminii strălucitoare a scenei din spatele său, profilul ascuţit al feţei lui arăta ca şi cum ar fi fost decupat din tablă. Pistolul de calibru .45 îmi atârna greu în buzunarul hainei de ploaie. Aveam permis pentru el, dar nu avusesem ocazia să-l folosesc şi, de fapt, nu trăsesem decât o singură dată de când plecasem din poliţie, într-un aligator care atacase un copil pe canal. Dar îl utilizasem ca ofiţer de poliţie, atunci când garda de corp a unui proxenet şi traficant de droguri de primă clasă din New Orleans se aruncase asupra mea şi a partenerului meu. Zvâcnise în mâna mea ca un ciocan pneumatic, ca şi cum

ar fi avut o viaţă proprie; când încetasem să mai trag în luneta Cadillacului, în urechi îmi vuia ceva ca sunetul mării, iar faţa îmi era împietrită de la mirosul prafului de puşcă. Mai târziu, în visele mele aveau să apară doi bărbaţi ale căror corpuri dansau dezarticulate printr-o ceaţă roşie.

Districtul fusese terenul meu de joc timp de paisprezece ani, mai întâi ca poliţist de patrulă, apoi ca sergent pentru anchetarea de jafurilor şi, în cele din urmă, ca locotenent la Omucideri. În acest timp ajunsesem să le văd pe toate: femei şi bărbaţi care se prostituau, escroci, lunetişti psihopaţi, oameni care falsificau cecuri, gigolo, spărgători de maşini, dealeri de pe stradă şi pedofili. Am fost lovit cu pumnul, s-a tras asupra mea, am fost tăiat cu o daltă de spart gheaţa, am fost pus la volanul unei maşini după ce-mi pierdusem cunoştinţa şi apoi aruncat de al treilea nivel al unei parcări. Am asistat la o electrocutare în penitenciarul Angola, am ajutat la ridicarea rămăşiţelor unui agent de pariuri dintr-un compactor de gunoi şi am trasat cu creta pe asfalt conturul unei femei care sărise cu bebeluşul ei de pe acoperişul unui hotel social.

Am pus sub cheie sute de oameni. Mulţi dintre ei au pătimit din greu în Angola, iar patru au ajuns pe scaunul electric. Dar nu cred că participarea mea la ceea ce politicienii numesc „războiul împotriva crimei” însemnase vreodată prea mult. New Orleans nu este acum un oraş cu mult mai sigur decât fusese atunci. De ce? Drogurile reprezintă unul dintre răspunsuri. Un altul este, poate, faptul că în paisprezece ani nu închisesem niciun proprietar care închiria maghernițe sau vreun membru al consiliului local care deţinea acţiuni la cinematografe pornografice şi saloane de masaj.

L-am văzut pe Jerry scoţându-şi şorţul şi mergând spre partea din spate a barului. Am traversat strada prin ploaia ce cădea pieziş şi am intrat în local tocmai când Jerry dispărea prin uşa acoperită cu draperii din spate. Pe scena luminată din faţa peretelui de oglinzi, două fete topless, în chiloţei tanga din paiete şi cu lanţuri aurite prinse în jurul gleznelor, dansau desculţe pe muzica de pe un disc cu rock’n’roll din anii ’50. Am aşteptat ca ochii să mi se deprindă cu lumina stroboscopică ce sălta pe pereţii, podeaua şi trupurile bărbaţilor care se holbau la fetele din bar, apoi m-am îndreptat spre uşa acoperită cu draperii.

— Vă pot ajuta, domnule? a zis celălalt barman.

Omul era blond şi purta o cravată îngustă, cu o cămaşă sport de culoare albă.

— Am o întâlnire cu Jerry.

— Jerry Falgout?

— Celălalt barman.

— Mda. Ia loc. Îi spun că eşti aici.

— Nu te deranja.

— Hei, nu ai voie acolo.

— Prietene, e o discuţie privată. Nu te băga.

Am intrat printre draperii într-un depozit plin cu lăzi de bere şi sticle de alcool. Camera era luminată de un singur bec pus într-un abajur de tablă. Un ventilator uriaş fixat în fereastra din capătul opus expulza aerul dinăuntru către o alee din cărămidă. Uşa care dădea spre un birou micuţ era întredeschisă, iar înăuntru stătea Jerry, sprijinit într-un genunchi şi aplecat peste birou, ca şi cum ar fi făcut genuflexiuni, în timp ce trăgea pe nas o linie de praf alb de pe o oglindă, folosind o bancnotă de cinci dolari făcută sul. Bărbatul s-a ridicat apoi în picioare, şi-a astupat fiecare nară cu un deget şi a inspirat, a clipit şi şi-a deschis larg ochii, şi-a lins degetul şi a adunat resturile de pe o bucată mică de hârtie, frecându-şi după aceea buricul degetului de gingii.

Nu m-a observat decât atunci când a ieşit pe uşă. I-am prins ambele braţe la spate, i-am pus o mână la ceafă şi l-am împins în ventilatorul de la fereastră. Pălăria i s-a lovit de palele din tablă pe care le-am auzit zăngănind şi pocnind când i-au atins scalpul. I-am tras capul în sus aşa cum smuceşti un om care stă să se înece, l-am împins înapoi în biroul mic şi am închis uşa în spatele nostru. Chipul îi era alb din cauza şocului, iar de pe păr îi curgeau firişoare de sânge, subţiri ca sârma. Ochii îi erau înnebuniţi de frică. I-am făcut vânt pe un scaun.

— La dracu’, la dracu’, omule, ţi-ai ieşit din minţi, a zis el cu un glas care părea întrerupt de sughiţuri.

— Cât ai scos pentru că ai dat-o-n gât pe Robin?

— Ce? Nu am primit nimic. Despre ce vorbeşti?

— Ascultă-mă, Jerry. Suntem doar noi doi. Fără avertisment, fără avocat, fără cauţiune, fără celulă în care să te simţi în siguranţă şi să te dai dur. Totul se rezolvă aici. Pricepi?

Şi-a apăsat cu palmele părul din care-i curgea sânge şi apoi

şi-a privit mâinile ca prostit.

— Zi că ai înţeles.

— Ce?

— E ultima ta şansă, Jerry.

— Nu înţeleg nimic. Ce se întâmplă cu tine? Vii aici ca un nebun.

Am scos .45-ul din buzunarul hainei, am tras manşonul ca să poată vedea încărcătorul plin şi am vârât un glonţ pe ţeavă. Am ţintit între ochii lui.

Chipul i-a tresărit de spaimă, gura a început să-i tremure, părul i-a lucit de sudoare. Avea mâinile încleştate pe coapse, ca şi cum l-ar fi răscolit în vintre o durere teribilă.

— Haide, pune ăla deoparte, a scâncit el. Ţi-am zis că nu mă bag. Sunt doar un tip oarecare. Am grijă de bar, trăiesc din bacşişuri, spăl toalete. Nu-s vreun dur ca să mă pui jos ca pe King Kong. Zău, omule. Lasă puşcociul.

— Cât ţi-au dat?

— O sută. Nu ştiam că au de gând să-i facă rău. Ăsta e adevărul. Am crezut că o să-i zică doar să nu mai stea de vorbă cu foşti poliţişti. Ăştia nu bat târfe. Îi costă bani. Nu ştiu de ce i-au rupt degetul. Nu era nevoie s-o facă. Oricum nu ştia nimic. Hai, măi omule, pune ăla jos.

— Tu l-ai sunat pe Eddie Keats?

— Faci mişto de mine? E un nenorocit de asasin. Pe tipul ăla l-au trimis?

— Pe cine ai sunat?

Şi-a luat ochii de la armă şi a privit în poală. Îşi ţinea mâinile între picioare.

— Ţi se pare că vorbesc ciudat? am zis eu.

— Mda, aşa cred.

— E aşa pentru că am copci la gură. Mai am unele şi la cap. Mi le-a pus un negru pe nume Toot. Ştii cine e?

— Nu.

— I-a rupt degetul lui Robin, apoi a venit în New Iberia.

— N-am ştiut asta, jur pe Dumnezeu.

— Începi să mă calci pe nervi de-a binelea, Jerry. Pe cine ai sunat?

— Uite, toţi o fac. Auzi ceva despre Bubba Roque, sau vorbeşte cineva despre el, ori poate pe ai lui îi ia gura pe dinainte, şi atunci suni la club, îl dai în gât şi primeşti o sută de

parai. Nu e neapărat să fie ceva important. Se zice că îi place doar să ştie tot ce se petrece pe-afară.

— Hei, ţi-e bine, Jerry? s-a auzit din spatele uşii vocea celuilalt barman.

— E în regulă, am răspuns.

Clanţa a început să se răsucească.

— Nu deschide, amice, am zis. Dacă vrei să-l suni pe şef, fă-o, dar nu intra aici. Dacă tot eşti prin preajmă, zi-i poliţiei că Jerry iar şi-a băgat porcării pe nas.

M-am uitat insistent în ochii lui Jerry. Pe gene avea bobiţe de sudoare. A înghiţit şi şi-a şters buzele uscate cu degetele.

— E în regulă, Morris, a spus el. Ies într-un minut.

Am auzit paşii barmanului îndepărtându-se de uşă. Jerry a inspirat adânc şi s-a uitat din nou la armă.

— Ţi-am zis ce voiai să afli. Acum mai scuteşte-mă, bine? a spus el.

— Unde e Victor Romero?

— Ce mama mă-sii ştiu eu despre el?

— Dar pe Johnny Dartez l-ai cunoscut, nu?

— Sigur. A umblat prin cluburile astea. Acum e mort, nu?

— Deci trebuie să-l fi cunoscut şi pe Victor Romero.

— Tu nu înţelegi. Eu sunt barman. Nu ştiu nimic din ce n-ar şti un om de pe stradă. Tipul e un nenorocit dat dracului. Vindea pe stradă nişte heroină mexicană proastă. Marfa avea în ea insecticid sau ceva pe-acolo. Aşa că a trebuit s-o şteargă din oraş. Apoi am auzit că el şi Johnny Dartez au fost prinşi de cei de la Imigrări pentru că au încercat să aducă în ţară vreo doi unsuroşi a-ntâia din Columbia. Dar astea trebuie să fie baliverne, pentru că Johnny încă mai zbura când a căzut în apă, nu?

— Au fost prinşi de cei de la Imigrări?

— Nu ştiu. Dacă stai la barul ăla, o să auzi o sută de poveşti nenorocite într-o singură noapte. E o telenovelă. Ce zici, frate? Îmi dai drumul?

Am eliberat cu grijă cocoşul şi am rămas cu pistolul atârnat în mână. Omul a expirat prelung, umerii i s-au lăsat şi şi-a şters palmele umezite de pantaloni.

— Mai e ceva, am spus. Ieşi din viaţa lui Robin. Nici măcar să nu te mai gândeşti la ea.

— Ce ar trebui să fac? Să mă prefac că nu o văd? Lucrează

aici, frate.

— Nu mai e cazul. De fapt, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi să-mi găsesc o slujbă în afara ţării.

Părea încurcat, dar pe urmă am văzut cum în privirea lui apare frica, înţelegând ce voiam să spun.

— Ai priceput, Jerry. O să am o discuţie cu Bubba Roque. Iar când se va întâmpla asta, o să-i spun cine m-a trimis. Îţi sugerez să ai în vedere Iranul.

Am dat drumul pistolului în buzunarul hainei şi am ieşit din bar înapoi în ploaia care nu mai era atât de deasă acum şi se scurgea pe stradă, curgând şiroaie de pe balcoanele din fier forjat. Aerul era curat şi răcoros, mirosind dulceag a umezeală. Am mers la adăpostul clădirilor, îndreptându-mă spre Piaţa Jackson şi strada Decatur, acolo unde aveam parcată camioneta, şi am putut vedea turlele luminate ale catedralei St. Louis, proiectate pe cerul întunecat. Râul era ascuns de o ceaţă densă ca un nor. În Café du Monde, barmanii strânseseră scaunele unul peste altul, iar vântul sufla ceaţa peste mese, lăsând în urmă o poleială umedă. În depărtare am auzit sirena unui vapor răsunând peste apă.

Era unsprezece fix când m-am întors, iar furtuna se oprise şi casa era întunecată. În curte, nucii pecan erau negri şi uzi, iar briza slabă de pe canal le agita frunzele şi scutura apa pe acoperişul din tablă al galeriei. Am mers să văd ce face Alafair, apoi am intrat în dormitorul unde Annie dormea pe burtă, în chiloţi şi cu o bluză de pijama. Ventilatorul din pod era pornit şi trăgea aerul rece de afară. Curentul îi mişca lui Annie părul cârlionţat de pe ceafă. Am pus arma la loc în sertar, m-am dezbrăcat şi m-am întins lângă ea. Simţeam oboseala de peste zi agitându-se în mine ca un drog. Annie s-a mişcat uşor, apoi şi-a întors capul pe pernă. Mi-am pus mâna pe spatele ei. S-a răsucit, cu faţa spre tavan şi cu braţul peste ochi.

— Dar văd că te-ai întors, Dave, a zis ea.

— Normal.

A tăcut un moment, apoi i-am auzit plescăitul uscat al gurii când a vorbit din nou.

— Cine a fost femeia, Dave?

— O dansatoare dintr-un club de noapte de pe Bourbon.

— Ai avut grijă de tot?

— Da.

— Îi erai dator, presupun.
— Nu chiar. Doar că trebuia să o scap de necaz.
— Nu înţeleg de ce erai obligat să te ocupi de ea.
— Pentru că e alcoolică şi dependentă şi nu poate să facă nimic de una singură. I-au rupt degetul, Annie. Dacă o prind din nou, o să fie şi mai rău.
Am auzit-o inspirând, apoi şi-a pus mâinile pe abdomen şi s-a uitat în sus, prin beznă.
— Dar încă nu s-a terminat, aşa-i? a întrebat.
— Pentru ea, da. Iar tipul care-i responsabil, în parte, pentru şutul luat de mine în faţă o să-şi ia urgent tălpăşiţa din New Orleans. Recunosc că asta mă face să mă simt bine.
— Aş vrea să-ţi împărtăşesc sentimentele.
În cameră era linişte, iar luna răsărise şi arunca umbre pe copaci. Simţeam că sunt pe punctul de a pierde ceva, poate definitiv. Mi-am aşezat piciorul peste al ei şi i-am luat una dintre mâini într-a mea. Palma îi era moale şi uscată.
— Nu m-am băgat de bunăvoie în asta, am spus. Necazul ne-a găsit. Trebuie să înfrunţi problemele, Annie. Când nu o faci, ele te urmăresc pretutindeni ca nişte câini de pripas.
— Întotdeauna îmi spui că unul dintre crezurile celor de la AA este: „Dacă o iei cu binişorul, se rezolvă toate”.
— Nu înseamnă că trebuie să eviţi responsabilităţile. Nu înseamnă că trebuie să accepţi rolul de victimă.
— Poate ar fi necesar să vorbim despre preţul plătit pentru mândria ta.
— Nu ştiu ce să mai spun. Nu înţelegi şi nu cred că vei înţelege vreodată.
— Ce ar trebui să simt, Dave? Stai întins lângă mine şi îmi zici că ai fost cu o dansatoare, că ai alungat pe cineva din New Orleans, că asta te face să te simţi bine. Nu ştiu nimic despre o lume de felul ăsta. Şi nu cred că oricine altcineva ar trebui să ştie.
— Ea există tocmai pentru că oamenii se prefac că nu există.
— Atunci lasă-i pe alţii să trăiască acolo.
Annie s-a ridicat pe marginea patului, cu spatele la mine.
— Nu pleca, am zis.
— Nu mă duc nicăieri.
— Întinde-te şi vorbeşte.
— Nu mai are rost să discutăm.

— Putem vorbi despre altceva. Asta e doar o situaţie temporară. Am avut necazuri mult mai rele de-atât în viaţa mea, am spus.

A rămas aşezată pe margine, cu chiloţii lăsaţi în jos pe fese. I-am pus mâna pe umăr şi am tras-o uşor înapoi pe pernă.

— Hai, puştoaico. Nu-l lăsa pe dinafară pe bătrânul tău, am spus.

Am sărutat-o pe obraji şi pe ochi, apoi i-am mângâiat părul. Simţeam cum mă întăresc, lipit de ea. Dar ochii ei priveau fix înainte, iar mâinile îi zăceau moi pe umerii mei, ca şi cum acela ar fi fost locul în care erau obligate să stea.

În lumina lunii, vedeam apa scurgându-se de pe frunzele nucilor pecan. Nu-mi păsa de mândrie sau de ce aveam să simt mai târziu. Aveam nevoie de ea, aşa că i-am dat jos lenjeria, mi-am scos chiloţii şi am lipit-o de mine. Şi-a aşezat mâinile pe spatele meu şi m-a sărutat uşor pe obraz, o singură dată. Dar era uscată când am intrat în ea, iar ochii ei au rămas deschişi şi orbi, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unui gând.

De pe canal am auzit ţipătul straniu al unui aligator mascul chemându-şi perechea. De-acum asudam, în ciuda curentului rece de aer tras înăuntru de ventilator şi, prin încâlceala gândurilor ce pot apărea în timpul unui act atât de palpitant şi năucitor, am încercat să-mi justific atât dependenţa lacomă, cât şi dorinţa de a o forţa să-mi fie complice.

M-am oprit şi m-am ridicat de pe ea. Trupul îmi tremura din cauza propriului refuz şi mi-am tras chiloţii înapoi peste coapse. Annie şi-a întors capul pe pernă şi s-a uitat la mine ca un pacient de pe patul de spital.

— A fost o zi lungă, a zis ea încet.

— Nu şi pentru mine. Cred că acum aş vrea să merg afară să arunc în aer nişte cutii de aluminiu şi nişte sticle.

M-am ridicat de pe pat şi mi-am îmbrăcat cămaşa şi pantalonii.

— Unde te duci? a întrebat ea.

— Nu ştiu.

— Vino înapoi în pat, Dave.

— O să încui uşa din faţă când ies. O să încerc să nu te trezesc la întoarcere.

Mi-am pus mocasinii şi am mers afară, la camionetă. Cei câţiva nori negri de pe cer erau conturaţi de lumina lunii, iar

umbrele cădeau printre stejari pe drumul de ţară care ducea spre New Iberia. Canalul era umflat din cauza ploii, iar eu vedeam unda solitară, în formă de V, făcută de o nutrie care înota dinspre păpuriş spre malul opus. Am trecut bocănind şi împroşcând cu apă prin băltoacele noroioase de pe drum şi am prins volanul atât de strâns că aproape mi se vedeau oasele prin pumni. Când am traversat podul, roata de rezervă din benă a săltat un metru în aer.

•

Main Street din New Iberia era liniştită şi pustie când am parcat în faţa unei săli de biliard. Stejarii din lungul străzii fremătau în bătaia vântului, iar luminile verzi şi roşii ale unui remorcher de pe canal treceau în tăcere printre segmentele ridicate ale podului mobil. Îl vedeam pe paznic în micul lui birou luminat. În josul străzii, un bărbat într-o cămaşă fără mâneci, fumând pipă, îşi plimba câinele pe lângă vechea biserică episcopală din cărămidă care fusese folosită ca spital de soldaţii unionişti în timpul Războiului Civil.

Înăuntrul sălii de biliard m-am simţit ca şi cum m-aş fi întors oarecum în New Iberia tinereţii mele, când oamenii vorbeau franceza mai des decât engleza, când existau tonomate şi maşini de pariuri în fiecare bar, când bârlogurile de pe Railroad Avenue stăteau deschise până la miezul nopţii, iar restul lumii ne era la fel de străină ca texanii care ajunseseră acolo după al Doilea Război Mondial, cu sondele şi companiile lor de distribuţie a petrolului. De-a lungul întregii încăperi se întindea un bar din mahon, cu o balustradă din alamă şi scuipători. În spate se aflau patru mese de biliard îmbrăcate în pâslă verde, pe care proprietarul le acoperea uneori cu muşama, servind *gumbo*[34]. Nişte bătrâni jucau *bourée* şi domino sub ventilatoarele cu pale din lemn care atârnau din tavan. Scorurile Ligii Americane şi Naţionale erau scrise pe o tablă mare sprijinită de un perete, iar televizorul de deasupra părea să transmită permanent un meci de baseball. În cameră mirosea a bere, a *gumbo* şi a talc, a whisky şi a languste fierte, a tutun Virginia Extra, a picioare de porc murate, a vin şi a Red Man.

Pe proprietar îl chema Tee Neg. Era un veteran al industriei conductelor de petrol şi un dur al câmpurilor petrolifere care

---

[34] Mâncare originară din sudul statului Louisiana, făcută din bame, carne sau fructe de mare şi legume. (n.r.).

arăta ca un mulatru şi avea trei degete retezate de un lanţ de forare. L-am urmărit cum umplea cu bere un pahar răcit, nivela spuma cu o spatulă şi i-o servea împreună cu un pahar de whisky fin unui bărbat purtând blugi şi pălărie de paie, care şedea la bar şi fuma.

— Sper că eşti aici ca să joci biliard, Dave, a spus Tee Neg.

— Dă-mi un castron de *gumbo.*

— Bucătăria e închisă. Ştii doar.

— Dă-mi nişte *boudin.*

— Nu mi-au adus azi. Vrei un Dr Pepper?

— Nu vreau nimic.

— Cum zici tu.

— Dă-mi o ceaşcă de cafea.

— Pari obosit. Mergi acasă şi culcă-te.

— Dă-mi odată o ceaşcă de cafea, Tee Neg. Şi o ţigară.

— Tu nu fumezi, Dave. De ce eşti supărat?

— N-am nimic. N-am mâncat în noaptea asta. Am crezut că bucătăria ta e deschisă. Au ziarul de azi?

— Sigur.

— Citesc ziarul şi gata.

— Cum vrei.

Omul s-a întins sub bar şi mi-a dat un număr împăturit al gazetei *Daily Iberian.* Pe prima pagină se vedeau cercuri de la halbele cu bere.

— Dă-le domnilor acelora din spate un rând din partea mea, am zis.

— Nu trebuie să faci una ca asta.

— Dar vreau eu.

— Nu e nevoie, Dave.

Bărbatul m-a privit insistent.

— Sunt în bani astă-seară.

— Bine, amice. Dar dacă fac şi ei cinste, mergi singur în spatele barului şi te serveşti. Nu te foloseşti de Tee Neg.

Am scuturat ziarul, l-am deschis şi am încercat să citesc pagina de sport, dar ochii mei nu voiau să se concentreze asupra cuvintelor. Pielea mă mânca, faţa mă ardea, iar şalele parcă mi-ar fi fost umplute cu ciment. Am strâns ziarul, l-am lăsat să cadă pe bar şi am ieşit afară, în noaptea târzie şi primăvăratică.

Am condus până la golful din Cypremort Point, m-am aşezat

pe un ponton care se întindea prin apa sărată şi am privit refluxul. Dimineaţa, când soarele a răsărit, cerul era pustiu şi la fel de alb ca un os. Pescăruşii zburau jos deasupra bancurilor umede şi cenuşii de nisip şi ciuguleau moluştele descoperite, iar în bătaia vântului puteam simţi mirosul de peşte mort.

În drum spre camionetă, îmi simţeam hainele ţepene şi zgrunţuroase de la sare. Pe drum, în timp ce mă întorceam în oraş, am avut tot timpul impresia că vizita la sala de biliard era la fel de reală şi intensă în toate detaliile ei ca o mahmureală care te ţine o zi întreagă.

•

Mai târziu, Batist şi cu mine am deschis magazinul de momeli şi docul, apoi am mers acasă şi am dormit până după-amiază. Când m-am trezit, afară era lumină şi cald, iar mierlele şi gaiţele făceau gălăgie prin copaci. Annie îmi lăsase pe masa de la bucătărie două sandvişuri cu şuncă şi ceapă învelite în hârtie cerată şi un bilet:

> *N-am vrut să te trezesc, dar când mă întorc mă poţi ajuta să găsesc un tip excitat, între două vârste, cu o dungă albă în păr, care ştie cum să pună pe jar o fată din Kansas*?
>
> *Cu dragoste,*
> *A.*
>
> *P.S. Hai să mergem la picnic în parc în seara asta şi să o ducem pe Alafair la meciul de baseball. Îmi pare rău pentru astă-noapte. Tu o să fii mereu băiatul meu special, Dave.*

Era un bilet generos şi blând. Ar fi trebuit să mă mulţumească. Dar mă tulbura, în aceeaşi măsură în care mă făcea să mă simt în siguranţă, pentru că mă întrebam dacă nu cumva Annie, la fel ca majoritatea oamenilor care trăiau alături de alcoolici, era parţial motivată de teama că starea mea imprevizibilă avea să ne conducă înapoi în lumea de coşmar din care mă salvase Asociaţia Alcoolicilor Anonimi.

Cu toate acestea, ştiam că problemele cauzate de accidentul aviatic de la Trecătoarea de Sud-Vest nu aveau să dispară. Şi

crescând într-o lume *cajun* rurală, lipsită practic de cărţi, învăţasem majoritatea lucrurilor vânând, pescuind şi participând la competiţii sportive. Nicio carte nu m-ar fi putut învăţa ce aflasem împreună cu tata în mlaştini. Ca boxer, în liceu, descoperisem că a-ţi înghiţi sângele şi a-ţi ascunde rana era la fel de important ca vătămarea oponentului.

Dar poate cea mai valoroasă lecţie despre cum să abordezi dificultăţile vieţii mi-o dăduse un bătrân îngrijitor de culoare, care fusese odată aruncător pentru echipa Kansas City Monarchs, în vechea ligă a negrilor. El se uita după-amiaza la meciurile noastre, iar într-o zi, când fusesem scos din zona de bătaie şi traversam terenul spre duşuri, el a venit lângă mine şi mi-a zis:

— *Sliderele*[35] şi *ghiulelele*[36] sunt drăguţe, iar *spitterele*[37] arată cât poţi îi de agresiv. Dar dacă vrei să-l faci pe tipul cu bâta să se scape pe el în pantaloni, îi arunci o furcă[38] direct spre cap.

Poate că venise momentul să îndrept o asemenea minge spre ţeasta tipului care mă ameninţa cu bâta, mi-am zis.

Bubba Roque cumpărase o casă antebelică ruinată pe malul râului Vermilion, în afara oraşului Lafayette, şi cheltuise un sfert de milion de dolari să o renoveze. Era o casă mare, ca acelea de pe plantaţii, albă şi lucitoare în soare, împodobită cu trei coloane dorice, înalte cât trei etaje şi atât de groase că dacă doi oameni îşi întindeau braţele împrejurul lor, nu ajungeau să-şi atingă mâinile. Galeria din faţă era făcută din marmură italienească; veranda de la al doilea etaj se întindea în jurul întregii clădiri şi era împrejmuită cu fier forjat lucrat în Sevilia. Peste tot atârnau ghivece cu petunii şi muşcate. Adăpostul din cărămidă pentru căruţe fusese extins şi transformat într-un garaj pentru trei maşini; fântânile din piatră erau decorate cu scripeţi şi găleţi ornamentale din alamă, iar în jurul lor erau plantate trompeţici[39] şi *passiflora,* anexele din lemn uscat fuseseră înlocuite cu un teren de tenis cu zgură.

---

[35] *Slider* – tehnică de aruncare a unei mingi de baseball, astfel încât să-şi schimbe traiectoria, luând-o, în direcţia opusă celei din care a fost aruncată, înainte să-şi atingă ţinta.

[36] *Srewball* (ghiulea) – tehnică de aruncare a unei mingi de baseball, astfel încât să vireze în direcţia care a fost aruncată.

[37] *Spitter* sau *spitball* – minge de baseball umezită (adesea cu salivă) înainte de a fi aruncată.

[38] *Forkball* (furcă) – o minge de baseball a cărei traiectorie coboară brusc spre bază.

Peluza era verde-albăstruie şi lucea sub aspersoare, punctată din loc în loc de stejari, arbori de mătase, lămâi şi portocali. Aleea lungă şi acoperită cu pietriş care ducea la uşa principală era încadrată de un gard alb, împodobit cu trandafiri căţărători de culoare galbenă. Un Cadillac decapotabil şi un Oldsmobile nou de culoare crem erau parcate în faţă, iar un MG de colecţie, roşu ca maşina de pompieri, ieşea în afară din adăpostul pentru trăsuri. Printre sălciile de pe malul râului puteam vedea o barcă rapidă amarată în doc, fixată la prova şi la pupa şi acoperită cu o prelată trasă lejer peste carlingă.

Era greu de crezut că peisajul desprins parcă din revista *Southern Living* era de pe proprietatea lui Bubba Roque, puştiul care obişnuia să se pregătească pentru o luptă înmuindu-şi mâinile în acid clorhidric diluat şi alergând opt kilometri în fiecare dimineaţă, încălţat în bocanci de armată. Un bătrân servitor de culoare mi-a deschis uşa, dar nu m-a invitat înăuntru. În schimb, aproape că mi-a închis uşa în faţă şi a intrat înapoi în casă. La vreo cinci minute după aceea, l-am auzit pe Bubba aplecându-se peste verandă şi strigându-mă.

— Intră, Dave. Cobor imediat. Îmi cer scuze pentru purtările noastre grosolane. Eram la duş.

Am intrat singur în casă şi, în mijlocul holului din faţă, sub un candelabru uriaş, l-am aşteptat pe Bubba să coboare pe scara în spirală care se răsucea până la al doilea etaj. Interiorul casei era ciudat. Podelele erau din stejar deschis la culoare, ornamentul de deasupra şemineului era sculptat din mahon, iar restul mobilierului era alcătuit din antichităţi franţuzeşti. Un decorator de interioare încercase în mod evident să recreeze perioada creolă de dinainte de război. Dar îşi mai adusese şi altcineva contribuţia. Pe plintele şi plăcile din cedru de pe tavan fuseseră vopsite viţe de iederă; deasupra canapelei şi a poliţei şemineului atârnau picturi ţipătoare în ulei, cu apusuri mocirloase, de genul celor pe care le puteai cumpăra de la artiştii stradali de pe Pirates Alley din New Orleans. La una dintre ferestre se vedea un acvariu plin de vase cu zbaturi, castele din plastic şi chiar şi o caracatiţă din cauciuc, îndesată într-o parte. Din gura unui clovn se ridicau bule verzi de aer.

---

[39] *Campsis radicons* – numit şi „trompetă americană”, „trâmbiţă” sau „laleaua turcului” - este un arbust căţărător, ale cărui flori roşii seamănă cu nişte trompete. (n.r.).

Bubba a coborât scările călcând pe vârfuri. Purta pantaloni lejeri de culoare albă şi o cămaşă de golf, galben-canar, sandale fără şosete şi un lanţ de aur în jurul gâtului. La mână avea un ceas cu diamante şi rubine, iar părul lui ţepos şi des era decolorat la vârfuri din cauza soarelui, în timp ce pielea îi era aproape măslinie. Avea încă o constituţie de luptător: şoldurile înguste, abdomenul plat ca o placă de oţel, umerii laţi cât o coadă de topor, braţele mai lungi decât era normal, iar monturile la fel de pronunţate precum nişte rulmenţi. Însă ce-ţi atrăgea privirea mai mult erau ochii mari, cenuşiu-albăstrui, deasupra gurii cu dinţi foarte distanţaţi. Ochii lui nu se puteau concentra, adapta, plimba de colo-colo sau clipi; ei se fixau pe chipul tău. Zâmbea cu uşurinţă şi, de fapt, era aşa mai tot timpul, dar nu puteai decât să ghiceşti ce sentimente stăteau ascunse în acei ochi.

— Care-i treaba, Dave? a întrebat el. Mă bucur că m-ai prins acum. Trebuie să merg în New Orleans azi. Vino în grădină să bem ceva. Ce părere ai de casa mea?

— E impresionantă.

— E mai mult spaţiu decât am nevoie. Am o casă micuţă pe lacul Pontchartrain şi o vilă de iarnă în Bimini. Aceea-i mai pe gustul meu. Dar nevesti-mii îi place aici; şi ai dreptate, îi impresionează al naibii de tare pe oameni. Mai ştii când aşezam popice cu tine şi cu fratele tău la sala de bowling şi negroteii au încercat să ne alunge pentru că le luam locurile de muncă?

— Fratele meu şi cu mine am fost daţi afară. Dar nu cred că pe tine puteau să te alunge cu un puşcoci, Bubba.

— Hei, au fost vremuri grele, amice. Hai afară, vreau să-ţi arăt ceva.

Bărbatul m-a condus prin nişte uşi franţuzeşti într-un patio pietruit, aflat lângă o piscină împrejmuită cu plasă. Deasupra, soarele strălucea printre crengile întinse ale unui stejar şi se reflecta în apa turcoaz. De cealaltă parte a bazinului era un pasaj de legătură închis, cu un acoperiş ascuţit din ţiglă, în care se afla o sală pentru tot felul de sporturi, cu greutăţi şi un sac de box.

Omul a rânjit, şi-a flexat picioarele ca un campion de box şi a fandat spre mine.

— Vrei să te dai pe lângă sacii de juma de kilogram şi să valsezi un pic? m-a întrebat.

— Mi-ai cam stins farurile ultima oară când m-am luptat cu tine.

— Ba pe dracu'. Te-am prins în colţ, ţi-am scuturat sudoarea din păr peste arbitru şi tot nu am reuşit să te pun la pământ. Vrei un *highball*[40]? Clarence, adu-ne nişte creveţi şi *boudin.* Ia loc.

— Am o problemă cu care e posibil să mă poţi ajuta.

— Sigur. Ce bei?

Bărbatul a luat un pahar de Martini dintr-un răcitor mic aflat în spatele barului.

— Nimic.

— Aşa e. Am auzit că te-ai luptat cu băutura o vreme. Uite, am nişte ceai. Clarence, adu nenorociţii ăia de creveţi, a zis scuturând din cap şi turnându-şi o băutură în paharul răcit.

— E pe jumătate senil. Crezi sau nu, lucra pe vechea barcă de pescuit stridii, împreună cu bătrânul meu. Îl mai ţii minte pe moş? A fost omorât acum doi ani pe şinele de cale ferată. Nu glumesc. Au zis că a adormit exact pe şine cu o sticlă de vin pe piept. Ei bine, ne spusese dintotdeauna că el vrea să călătorească, nenorocitul.

— M-au vizitat un haitian pe nume Toot şi un tip al cărui nume probabil că este Eddie Keats. Mi-au lăsat câteva copci în gură şi în cap. Un barman de la Smiling Jack's mi-a zis că i-a asmuţit pe mine când a sunat la unul dintre cluburile tale.

Bubba s-a aşezat pe masa cu blat de sticlă din faţa mea, cu paharul în mână. Mă privea drept în ochi.

— Mai bine mi-ai explica ce vrei să zici.

— Cred că tipii ăştia lucrează pentru tine. Au rănit-o, de asemenea, şi pe una dintre prietenele mele, am zis. Am de gând să mă revanşez, Bubba.

— De asta ai tu impresia că te afli în casa mea?

— Tu să-mi spui.

— Nu, îţi zic altceva. Îl cunosc pe Eddie Keats. E dintr-o hazna de prin nord. Nu lucrează pentru mine. Din câte ştiu, nu pune copci oamenilor, ci îi afumă direct. De haitian n-am auzit niciodată. Îţi spun toate astea pentru că am mers împreună la şcoală. Acum mâncăm nişte creveţi şi *boudin* şi nu mai discutăm aşa ceva.

Bubba a mâncat un crevete rece înfipt într-o scobitoare de pe

[40] Tip de cocktail servit într-un pahar înalt.

tava pe care negrul o pusese pe masă, apoi a sorbit din Martini şi m-a privit fix în timp ce mesteca.

— Un poliţai federal mi-a spus că Eddie Keats lucrează pentru tine, am continuat.

— Atunci ar trebui să facă ceva în privinţa asta.

— Federalii sunt nişte băieţi ciudaţi. Nu i-am înţeles niciodată. Într-o zi sunt plictisiţi de moarte de vreun tip, iar a doua zi îl trec prin tocător.

— Vorbeşti despre Minos Dautrieve de la DEA, aşa-i? Ştii care e problema lui? E un ţărănoi *cajun* la fel ca mine şi ca tine, doar că el a mers la facultate şi a învăţat să vorbească de parcă nu ar fi crescut unde a crescut. Nu-mi place. Şi nu-mi plac nici lucrurile pe care mi le spui, Dave.

— Tu ai împărţit cărţile, Bubba, atunci când tipii ăia doi şi-au făcut apariţia la mine acasă.

Auzind un sunet venit dinspre partea din faţă a casei, Bubba şi-a întors privirea, apoi a lovit uşor cu degetele în blatul de sticlă al mesei. Avea unghiile roase până la carne, iar buricele degetelor îi erau plate şi aspre.

— O să-ţi mai explic o dată, pentru că suntem prieteni, a zis. Am o mulţime de afaceri. Am douăsprezece bărci de pescuit stridii, o pescărie în New Iberia şi una în Morgan City. Am restaurante cu specific pescăresc în Lafayette şi Lake Charles, deţin trei cluburi şi o agenţie de escortă în New Orleans. Nu am nevoie de băieţi ca Eddie Keats. Dar din cauza afacerilor mele ajung să am de-a face cu tot felul de oameni – evrei, macaronari, fufe cu creierul între picioare şi cine mai vrei tu. În New Orleans se află un avocat priceput la codul muncii pe care n-aş irosi nicio flegmă, dar căruia îi plătesc un avans de cinci sute de dolari pe an ca să nu mă trezesc la un moment dat că-mi pichetează oamenii cluburile. Deci poate că nu-mi plac toţi cei aflaţi pe statul meu de plată şi poate că nu ştiu întotdeauna ce fac ei. Aşa-s afacerile. Dar dacă vrei, pot să dau nişte telefoane şi să aflu dacă i-a trimis cineva pe Keats şi pe coloratul ăla peste tine. Cum îl cheamă pe gură-spartă ăsta de la Smiling Jack's?

— Lasă-l. Am avut deja o discuţie serioasă cu el.

— Mda?

Bubba m-a privit curios.

— Sună periculos.

— Aşa a crezut şi el.
— Cine-i prietena care a fost rănită?
— Nu mai e implicată în treaba asta.
— Cred că avem o problemă de încredere aici.
— Eu nu o văd aşa. Pur şi simplu stabilim o înţelegere.
— Nu. Eu nu trebuie să stabilesc nimic. Eşti invitatul meu. Mă uit la tine şi mi se pare că ieri te aplecai deasupra găleţii de scuipat, cu spatele tremurând, cu gura plină de sânge, iar eu speram mereu să nu mai revii pentru a treia rundă. Nu ţi-ai dat seama atunci, dar în a doua m-ai lovit aşa de tare în rinichi că am crezut că o să-mi ud suspensorul.
— Ştiai că am găsit corpul lui Johnny Dartez în avionul ăla prăbuşit la Trecătoarea de Sud-Vest? Numai că a dispărut.
Omul a râs, a tăiat o bucată de *boudin*, a pus-o deasupra unei chifle şi mi-a întins-o.
— Tocmai ce am mâncat, am răspuns.
— Ia-o.
— Nu mi-e foame.
— Ia-o sau o să mă simt jignit. Doamne, eşti blocat pe o singură idee. Ascultă, uită-i pe măscăricii ăştia pe care se pare că-i tot tragi după tine prin ţară. Ţi-am zis că am o grămadă de afaceri şi că pentru ele angajez oameni pe care nici măcar nu-i plac. Tu eşti educat, deştept, ştii cum să faci bani. Administrează unul dintre cluburile mele din New Orleans şi îţi dau şase mii pe an, plus un procent care se poate ridica până la şaptezeci şi doi la sută. Îţi iei maşină, organizezi excursii pe Insule, agăţi gagici.
— Te-au căutat vreodată de la Imigrări?
— Poftim?
— După ce i-au prins pe Dartez şi pe Victor Romero. Au încercat să strecoare în ţară nişte columbieni periculoşi. Trebuie să ştii. Am auzit pe stradă.
— Vorbeşti despre imigraţi ilegali acum, sau ce?
— Ei, haide, Bubba.
— Dacă vrei să vorbeşti despre unsuroşi, găseşte-ţi pe altcineva. Nu-i suport. Acum mişună peste tot prin New Orleans. Guvernul ar trebui să trimită încărcături masive de prezervative în locul de unde au venit.
— Ciudat în legătură cu flagrantul ăsta e că amândoi tipii erau cărăuşi pentru traficanţi. Dar nu au fost nevoiţi nici să se dea la

fund, nici să arate cu degetul spre cineva în faţa unui complet de judecată. La ce te duce cu gândul una ca asta?

— La nimic, pentru că nu îmi pasă de tipii ăştia.

— Cred că au început să lucreze pentru federali. Dacă ar fi fost cărăuşii mei, n-aş mai sta prea liniştit.

— Tu ai impresia că eu dau o ceapă degerată pe doi unsuroşi care pretind că m-ar avea cu ceva la mână? Crezi că am casa asta şi toate afacerile pentru că o iau la fugă când tipii de la Antidrog, de la Imigrări sau Minos Dautrieve, cu degetul lui înfipt în cur, se apucă să le spună o grămadă de rahaturi pe care nu le dovedesc niciodată şi să inventeze baliverne pentru cei de la ziar şi pentru oamenii îndeajuns de idioţi cât să le ia de bune?

Ochii îi străluceau, iar pielea din jurul gurii îi era crispată şi cenuşie.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce e în capul tău, Bubba, am răspuns.

— Dacă cineva este interesat, n-are decât să sape în aceeaşi direcţie.

— Ăsta-i un bulevard cu două sensuri, amice.

— Zău?

— Ţine minte ce-am spus. Ne mai vedem. Mulţumesc pentru *boudin.*

Am dat să plec, iar el s-a ridicat de la masă cu mine. Chipul îi era inexpresiv, încins, la fel de imprevizibil ca al unui rechin. Apoi omul a rânjit dintr-odată, s-a aplecat iar într-o postură de boxer, s-a legănat şi a făcut o fentă cu stânga spre faţa mea.

— Hei, te-am prins! a exclamat el. Să dea dracu', ai tresărit. Nu nega.

M-am holbat la el.

— La ce te uiţi? a întrebat. Bine, mă cam încinsesem. M-ai luat destul de tare. Nu sunt obişnuit cu aşa ceva.

— Trebuie să plec, Bubba.

— Ba s-o crezi tu. Hai să ne aruncăm pe saltele. O luăm uşor. Hei, fii atent. Am mers la un club de karate *full-contact,* din Lafayette, ştii tu, unde boxează cu picioarele precum cangurii. Sunt în ring cu tipul ăsta şi el mormăie şi îşi leagănă picioarele murdare prin aer şi toţi ceilalţi ţipă pentru că ştiu că o să-mi ia capul. Atunci intru peste el destul de repede şi-l pocnesc de trei ori înainte să cadă la podea. A trebuit să-l ducă înapoi la vestiare, de parcă cineva i-ar fi scos creierul cu o lingură de îngheţată.

— Sunt prea bătrân pentru aşa ceva şi, oricum, trebuie să muncesc în după-amiaza asta.

— Rahat. Ţi se vede în privire. Tot ţi-ar plăcea să te iei la trântă cu mine. Aşa de evident este. Întotdeauna e o tentaţie irezistibilă, aşa-i?

— Poate.

Aproape că scăpasem de Bubba şi de personalitatea lui instabilă, când nevasta lui a intrat în curtea interioară prin uşile franţuzeşti. Era cu cel puţin zece ani mai tânără decât el. Părul ei negru era prins cu o panglică la ceafă; pielea îi era închisă la culoare şi purta un costum de baie din două piese, roşu şi galben, cu imprimeu floral şi un sarong asortat înnodat la un şold. În mână ducea o cutie de pantofi deschisă, plină cu sticluţe şi pile pentru unghii. Era drăguţă în felul blând şi nedefinit în care fetele *cajun* se făceau adesea plăcute înainte să se îngraşe, pe la jumătatea vieţii. Femeia mi-a zâmbit, s-a aşezat pe masa din patio, şi-a încrucişat picioarele, legănându-şi o sanda, şi a băgat în gură o bucată de *boudin.*

— Dave, ţi-o aminteşti pe Claudette, din New Iberia? a zis Bubba.

— Regret, uneori sunt puţin cam uituc în privinţa celor de acasă, am zis. Am locuit în New Orleans timp de paisprezece ani sau chiar mai bine.

— Pun pariu că ţi-o aduci aminte pe mama ei, Hattie Fontenot.

— A, da, cred că da, am spus, cu o privire lipsită de expresie.

— Pun rămăşag că ţi-ai pierdut virginitatea într-unul dintre bordelurile ei de pe Railroad Avenue, a spus Bubba.

— Nu sunt mereu încântat de amintirile din copilărie, am replicat.

— Tu şi fratele tău distribuiaţi ziare pe Railroad Avenue. Vrei să zici că nu aţi fost niciodată plătiţi în natură?

— Ba presupun că da, doar că nu-mi amintesc.

— Avea două baruri de negri pe colţ, a continuat el. Noi obişnuiam să mergem acolo ca să batem negrotei, apoi ne-o trăgeam pentru doi dolari.

— Lui Bubba doar îi place să vorbească mai pe şleau câteodată. Nu mă deranjează. Nu trebuie să te jenezi, a intervenit femeia.

— Nu sunt jenat.

— Nu mi-e ruşine cu mama mea. A avut o grămadă de calităţi.

Nu folosea un limbaj urât într-o societate aleasă, spre deosebire de alţii.

Vorbea cu un puternic accent *cajun,* iar ochii ei căprui aveau o lucire bizară, roşiatică. Erau la fel de rotunzi că ai unei păpuşi.

— Bubba, îmi prepari un *rickey*[41] cu gin? a zis ea.

— Termosul tău e în răcitor.

— Şi? Mi-ar plăcea unul în pahar, te rog.

— Ar putea să bea cocktailuri cu gin toată ziua şi să nu se îmbete, a comentat Bubba. Cred că n-are fund.

— Nu cred că Dave e obişnuit cu felul nostru de a vorbi, a spus ea.

— Doar e şi el însurat, nu?

— Bubba...

— Ce?

— Vrei, te rog, să-mi aduci o băutură?

— Bine, a cedat el, luând termosul şi un pahar din răcitor. Mă întreb pentru ce-l mai plătesc pe Clarence. Aproape că trebuie să-i fac o schemă numai ca să şteargă praful.

Bărbatul a turnat lichidul din termos în paharul soţiei lui, apoi l-a aşezat în faţa ei. A continuat să se uite la ea cu o expresie exasperată pe chip.

— Uite, ştii că nu vreau să mă iau mereu de tine, dar ce-ar fi să nu-ţi pileşti unghiile pe masă? a zis el. Pot să trăiesc şi fără praf de unghii în mâncare.

Femeia a şters cu un şerveţel Kleenex praful de pe blatul de sticlă şi şi-a continuat activitatea deasupra cutiei de pantofi.

— Ei, trebuie să plec. Mi-a părut bine de cunoştinţă, am spus.

— Mda. Trebuie să-mi strâng lucrurile şi să plec şi eu. Condu-l la camionetă, Claudette. O să dau nişte telefoane când ajung în New Orleans. Dacă aflu că ţi-a făcut cineva probleme, îi sting eu felinarele. Îţi promit. Apropo, barmanul ăla ar face bine să fi plecat din oraş.

Bubba m-a privit un moment, legănându-se pe vârfurile picioarelor, apoi şi-a întins pumnii înainte şi şi-a smucit umerii într-o parte, la fel de repede ca o bandă de cauciuc care plesneşte.

— Hei! a zis el, rânjind şi făcând cu ochiul.

Apoi a ieşit de pe terasă şi s-a întors spre scara în spirală.

[41] Cocktail constând din amestecul unei băuturi spirtoase (vodcă sau gin) cu suc de lămâie şi apă carbogazoasă.

Avea spatele triunghiular, fundul plat şi coapsele groase ca nişte stâlpi de telefon.

Soţia lui m-a condus la camionetă. Vântul bătea deasupra peluzei şi împrăştia stropii de la aspersoare printre copaci, într-o ceaţă colorată. La sud se strângeau nori plumburii, iar aerul era înăbuşitor şi cald. La etaj, Bubba pusese la volum maxim un disc din anii ’50 cu Little Richard.

— Tu chiar nu-ţi aminteşti de mine? a întrebat femeia.

— Nu, îmi pare rău.

— Am ieşit cu fratele tău, Jimmie, în New Orleans, în urmă cu vreo zece ani. Într-o noapte te-am vizitat la standul tău de pescuit. Erai trosnit bine şi tot ziceai ceva despre marfarul care nu te lasă să dormi. Aşa că atunci când a trecut, tu ai ieşit afară şi ai tras spre el cu un pistol de semnalizare.

Mi-am dat atunci seama dintr-odată că nevasta lui Bubba nu era o fiinţă chiar atât de simplă pe cât o crezusem iniţial.

— Mi-e teamă că pe vremea aia eram pe ulei mai tot timpul, am răspuns.

— Mi s-a părut amuzant.

Am încercat să fiu politicos, dar, ca majoritatea alcoolicilor care se lasă, nu voiam să vorbesc despre perioada mea de beţie cu oameni care o percepeau drept amuzantă.

— Ei bine, pe curând. Sper să ne mai vedem, am spus.

— Crezi că Bubba e nebun?

— Nu ştiu.

— A doua lui soţie l-a părăsit acum doi ani. I-a ars toate hainele în incineratorul din spate. Dar nu e nebun. Vrea doar să lase impresia asta, ca să-i sperie pe oameni.

— S-ar putea.

— Nu e un om rău. Ştiu tot ce se spune despre el, dar puţini îşi dau seama ce greu a dus-o în copilărie.

— Multora dintre noi ne-a fost greu, doamnă Roque.

— Nu-l placi, nu?

— Presupun că pur şi simplu nu-l cunosc îndeajuns, iar acum ar fi mai bine să plec.

— Te ruşinezi prea uşor.

— Doamnă Roque, îţi urez noroc pentru că am impresia că o să ai nevoie de el.

— L-am auzit că-ţi oferea o slujbă. Ar trebui să accepţi. Oamenii care lucrează pentru el fac o grămadă de bani.

— Da, aşa e. Şi alţii plătesc un preţ enorm pentru asta.

— El nu-i obligă să facă lucruri pe care n-ar fi oricum dispuşi să le facă.

— Mama ta administra bordeluri, dar nu le forţa să se prostitueze şi nici nu vindea heroină. Cel mai politicos lucru pe care-l pot spune despre Bubba este că e un nemernic ca la carte. Cred că nici nu l-ar deranja să ştie.

— Îmi placi. Vino să iei cina cu noi odată, a propus ea. Stau mult pe acasă.

•

Am condus înapoi pe aleea cu pietriş şi m-am îndreptat spre New Iberia şi spre picnicul din parc, alături de Annie şi Alafair. Soarele lucea puternic pe acoperişurile de tablă ale grajdurilor aşezate în spatele câmpurilor cu trestie de zahăr. Cei câţiva stejari de pe marginea drumului, împodobiţi cu muşchi, creau zone de umbră pe şosea. N-aveam încotro decât să-mi pară rău pentru soţia lui Bubba Roque. La AA numeam asta „faza de negare”. Luăm vipera la sân şi zâmbim în faţa avertismentului din ochii celorlalţi.

Îl încolţisem pomenindu-i că Imigrările îi prinseseră pe doi dintre traficanţii lui. Ceea ce mă făcea să mă întreb şi mai tare ce rol aveau cei de la Imigrări în toată povestea. Pe Minos Dautrieve îl puseseră în mod evident la zid la DEA şi îmi imaginam că ei sunt în spatele dispariţiei corpului lui Johnny Dartez, după ce fusese recuperat de pe epavă de către Paza de Coastă. Aşa că dacă mai era ceva de capul meu ca poliţist, de ce nu mă ocupam mai întâi de Imigrări? Urmau probabil să mă dea pe uşă afară, dar şi eu ştiam cum să enervez birocraţii, să le sun supraveghetorii din Washington, să adun şi să întocmesc acte privind libertatea de opinie până ce avea să le iasă pe nas. Aşa că m-am întrebat de ce nu o făcusem până atunci. Şi încercând să-mi răspund singur, am început să fiu conştient de bănuielile care mă frământau şi de refuzul meu de a accepta anumite lucruri.

5.

Când m-am întors, Annie şi Alafair împachetau pui prăjit în hârtie cerată şi pregăteau limonadă într-un termos. M-am aşezat la masa din bucătărie cu un pahar de ceai rece cu mentă şi am privit pe fereastră la gaiţele albastre care ţopăiau prin arborii de mătase aflaţi în curtea din spate. Raţele de pe heleşteul meu îşi scuturau apa de pe spate şi lopătau către mal, la umbra păpurişului.

— Mă simt prost în legătură cu ceva, am zis.

— O să ne ocupăm de asta la noapte, a răspuns Annie zâmbind.

— E vorba de altceva.

— A...

— Cu câţiva ani în urmă, pe când eram poliţist de patrulă, pe străzile din Cartier se afla un personaj pe nume Dock Stratton. Serviciile sociale îi ofereau un tichet pentru masă şi adăpost la unul dintre hotelurile contractate pentru asemenea lucruri, iar el se caza, apoi arunca toată mobila pe fereastră – mese, scaune, sertare, lămpi, saltele. Tot ce putea trece prin deschizătura geamului se prăbuşea pe trotuar. După aceea fugea pe scări înainte ca cineva să cheme poliţia şi căra totul la magazinul de vechituri. Dar indiferent de ce făcea tipul ăsta, noi nu l-am arestat niciodată. Eu eram nou şi nu înţelegeam. Ceilalţi mi-au spus că se întâmpla aşa pentru că lui Dock îi venea tare uşor să vomite. Dacă stătea în maşină pe locurile din spate, era în stare să-şi bage degetele pe gât şi să vomite peste tot pe scaune. Putea să facă la fel la o recunoaştere, într-o celulă, la tribunal. Era mereu aplecat înainte şi gata să atace. Tipul era atât de rău, încât un paznic ameninţase că mai degrabă demisionează decât să-l mai ducă de lanţ la înfăţişarea de dimineaţă. Aşa că lui Dock i s-a dat voie să-i înnebunească pe lucrătorii sociali şi pe administratorii de hoteluri ani la rând, iar când novicii ca mine întrebau de ce, ni se servea o poveste bună.

Doar că eu am descoperit că mai exista un motiv pentru care Dock rămânea pe străzi. Nu numai că îi cunoştea pe toţi proxeneţii şi hoţii din centrul New Orleansului, dar fusese fierar

înainte să-şi strice creierii cu Thunderbird şi putea să intre în orice loc mai rapid decât un spărgător profesionist. Aşa că existau câţiva detectivi de la Furturi şi Omucideri care se foloseau de el atunci când lucrurile nu mergeau în direcţia dorită în vreun caz. Odată, aveau informaţia că un asasin din Miami se afla în oraş pentru a lichida un reprezentant sindical. Ei i-au spus lui Dock că îl numeau agent special, al secţiei de poliţie din New Orleans şi l-au convins să deschidă camera de hotel a tipului, să îi fure arma, valiza, toate hainele şi cecurile de călătorie, apoi l-au ridicat pe om, considerându-l suspect – era într-o vineri, aşa că-l puteau reţine până luni dimineaţa – şi l-au ţinut într-o celulă mică timp de două zile, alături de trei travestiţi.

— Şi care e ideea? a întrebat Annie.

Vocea îi era plată, iar când vorbea, ochii ei priveau la soarele care se juca printre copaci.

— Poliţiştii au motivele lor ca să lase anumiţi oameni şi unele lucruri la locul lor.

— Ştiu că oamenii despre care vorbeşti tu sunt amuzanţi, neobişnuiţi şi interesaţi, Dave, dar de ce nu-i laşi în trecut?

— Ţi-l aminteşti pe tipul de la Imigrări care a venit pe aici? Nu s-a mai întors, aşa-i? Putea să ne facă multe necazuri dacă voia, dar nu a continuat. Mi-am spus că poate e din cauză că i-am dat un motiv să ne ocolească.

— Poate are altceva de făcut. Pur şi simplu, nu cred că guvernul se va interesa de o fetiţă.

Annie purta o pereche de blugi Levi’s prespălaţi şi un maiou alb fără spate, iar eu îi puteam zări pistruii mărunţi şi maronii de pe şale. În timp ce umplea coşul de picnic pus pe uscătorul de vase de la chiuvetă, carnea şoldurilor i se ridica deasupra curelei, formând nişte mici pliuri.

— Guvernul e interesat de ceea ce alege să fie interesat, am replicat. În momentul acesta eu cred că pe noi ne-au scutit. Mi-au trimis un semnal, dar nu l-am observat.

— Să-ţi zic sincer, toate astea mi se par doar rodul imaginaţiei tale.

— Tipul de la Imigrări, Monroe, a întrebat de noi la biroul şerifului. Nu era necesar s-o facă. Putea să scoată un mandat, să vină încoace şi să facă orice voia. În schimb, el sau un superior de-ai lui au dorit ca eu să le cunosc potenţialul în caz că mă gândesc să le fac probleme în legătură cu Johnny Dartez.

— Cui îi pasă ce fac? a întrebat Annie.

— Nu cred că înţelegi puterea aparatului birocratic odată ce a fost pus în mişcare.

Alafair se uita când la unul, când la celălalt, cu chipul înnegurat din cauza tonului folosit de noi. Annie o îmbrăcase cu nişte pantaloni scurţi roz, un tricou cu Mickey Mouse şi tenişi roz, pe ale căror vârfuri de cauciuc scria cu litere groase STÂNGUL şi DREPTUL. Annie a mângâiat-o pe fetiţă pe cap şi i-a dat o pungă de plastic în care ţineam pâinea veche.

— Mergi şi hrăneşte raţele, a zis ea. Plecăm într-un minut.

— Hrănesc raţele?

— Da.

— Hrănesc raţele acum?

— Exact.

— *Dave viene al parque*?[42]

— Sigur că da, a răspuns Annie.

Alafair mi-a zâmbit larg şi a ieşit pe uşa de plasă din spate, spre heleşteu. Razele soarelui strecurate printre copaci aruncau pete pe picioarele ei bronzate.

— Îţi spun un singur lucru, Dave. Orice ar face oamenii ăia de la Imigrări, n-au s-o ia. E a noastră, exact ca şi cum am fi conceput-o noi.

— Nu ţi-am spus restul poveştii despre Dock Stratton. După ce s-a făcut praf cu vin din chimicale şi nu i-a mai fost util nimănui, l-au trimis pachet în azilul de la Mandeville.

— Şi asta ce înseamnă? Ai de gând să devii cavalerul rătăcitor, luptând cu lancea împotriva guvernului american?

— Nu.

— Mai vrei să mergi în parc?

— Doar ăsta e motivul pentru care am venit acasă, puştoaico.

— Mă îndoiesc, a zis ea.

— Mi-ar plăcea să-mi dai o explicaţie.

— Nu vezi, Dave? Parcă ai vrea să întinezi orice clipă din viaţa noastră descoperind conspiraţii peste tot. A devenit o obsesie. Nu mai vorbim despre altceva. Ori aşa, ori te holbezi în gol. Cum crezi că mă simt?

— O să-ncerc să mă schimb.

— Ştiu.

— Chiar o să-ncerc.

---

[42] „Dave vine în parc?” (sp.).

Ochii îi erau umezi. S-a aşezat la masă, în faţa mea.

— N-am putut avea propriul copil. Acum ni s-a dat unul. Asta ar trebui să ne facă cei mai fericiţi oameni de pe pământ. În schimb, ne certăm şi ne îngrijorăm pentru ceea ce nici nu s-a întâmplat încă. Când stăm de vorbă acasă, pomenim numele unor oameni care nu au nicio legătură cu noi. E ca şi cum am invita de bunăvoie o prezenţă obscenă în casa noastră. Dave, tu zici că la AA vă învaţă să lăsaţi totul în mâinile Celui de Sus. Nu poţi încerca să faci aşa? Renunţă pur şi simplu, scoate asta din viaţa ta. Nu e nicio problemă pe lume care să nu se poată rezolva într-un fel sau altul.

— E ca şi cum ai spune că o tumoare pe creier se va vindeca de la sine dacă nu te gândeşti la ea.

În bucătărie era linişte. Puteam auzi gaiţele în arborii de mătase şi aripile raţelor bătând deasupra heleşteului în timp ce Alafair le arunca firimituri de pâine. Annie s-a întors, a terminat de împachetat puiul prăjit, a închis coşul de picnic şi a plecat spre lac. Uşa de plasă s-a trântit cu zgomot în urma ei.

În acea seară, în parc se strânseseră o mulţime de oameni pentru meciul de baseball, iar pompierii fierbeau cartofi într-un pavilion. La amurg, cerul era pătat cu liliachiu şi roz, iar vântul bătea rece dinspre sud, aducând cu el promisiunea ploii. Am mâncat cina luată la pachet pe o masă din lemn aşezată sub stejari şi am urmărit meciul din American Legion şi grupurile de puşti de liceu şi de colegiu care tot făceau drumuri de la tribune la camionetele în care îşi ţineau berile la rece, în recipiente cu gheaţă. Pe canal, barca de plăcere cu zbaturi, cu punţile ei luminate, aluneca pe lângă şirul întunecat de chiparoşi şi case în stil antebelic de pe malul celălalt. Copacii erau învăluiţi de fumul grătarelor şi în aer se simţea mirosul crabilor pregătiţi în pavilion şi al *boudin*-ului fierbinte pe care un negru îl vindea dintr-un cărucior. Apoi am auzit o orchestră franţuzească de coarde cântând *Frumoasa blondă* în foişor şi am avut impresia că priveam din nou în timp, către sudul Louisianei din vremea copilăriei mele.

Jolie blonde, gardez done c’est t’as fait.
Ta m’as quit-té pour t’en aller,
Pour t’en aller avec un autre que moi.
Jolie blonde, pretty girl,

Flower of my heart,
I'll love you forever
My jolie blonde[43].

Dar eu şi Annie ne vorbeam direct doar arareori. În schimb, conversam voios cu Alafair, o duceam la leagăne şi la balansoare, îi cumpăram cornete de gheaţă cu sirop şi evitam să ne privim în ochi. În acea noapte, în bezna aproape anonimă a dormitorului nostru, am făcut dragoste. Am făcut-o pentru că trebuia, cu ochii închişi, fără niciun cuvânt, doar cu un sărut la sfârşit. Pe când stăteam întins pe spate, cu braţele peste ochi, am simţit cum degetele ei se desprind de mâna mea, cum se întoarce pe o parte, cu faţa la peretele opus, şi m-am întrebat dacă inima ei era la fel de grea ca a mea.

•

M-am trezit după o jumătate de oră. În cameră se lăsase răcoare de la curentul de aer tras înăuntru de ventilatorul din pod, dar pielea îmi era fierbinte, de parcă aş fi avut arsuri solare. Copcile din scalp mă mâncau şi mi-am simţit palmele transpirate când, aşezat pe marginea patului, mi le-am lipit de coapse.

M-am spălat pe faţă, mi-am pus o pereche de pantaloni lejeri şi o cămaşă hawaiană veche şi am coborât la magazinul de momeli, fără să o mai trezesc pe Annie. Luna era sus pe cer, iar sălciile de pe malul canalului păreau argintii în lumina ei. Am stat la tejghea pe întuneric şi am privit fix prin fereastră la apă, la bărcile cu motor extern şi la pirogile care se ciocneau încet de stâlpii docului. Apoi m-am ridicat, am deschis răcitorul de bere, am scos o mână de gheaţă aproape topită şi mi-am frecat cu ea faţa şi gâtul. Gâturile de ambră ale sticlelor de bere licăreau în lucirea lunii. Capacele netede din aluminiu, etichetele umede şi strălucitoare şi mărgelele arămii din interiorul sticlelor arătau ca o scenă nocturnă iluminată, surprinsă în nemişcare. Am închis congelatorul, am aprins becul de deasupra tejghelei şi am sunat la biroul de informaţii din Lafayette, cerând numărul de acasă al lui Minos P. Dautrieve.

O clipă mai târziu vorbeam cu el la telefon. M-am uitat la

---

[43] „Frumoasă blondă, priveşte ce-ai făcut./M-ai părăsit, ai plecat,/Te-ai dus cu altul./Frumoasă blondă, fată frumoasă,/Floarea inimii mele,/Te voi iubi mereu,/Frumoasă blondă." (versuri în limbile franceză şi engleză).

ceas. Era miezul nopţii.

— Care-i treaba, Dunkenstein? am zis.

— Frăţioare, a spus el.

— Îţi cer scuze pentru ora la care sun.

— Ce vrei, Robicheaux?

— Unde sunt cluburile lui Eddie Keats?

— Pentru asta m-ai sunat?

Nu am răspuns şi l-am auzit oftând.

— Ultima oară când am vorbit, mi-ai închis telefonul în nas, a zis. Nu prea mi-a plăcut. Cred că ai o problemă cu bunele maniere.

— Bine, îmi cer scuze. Vrei să-mi spui unde sunt cluburile alea?

— O să mai întreb ceva, fără ocolişuri. Tu bei?

— Nu. Zi despre cluburi.

— Presupun că la tine nimic nu merge suficient de repede, aşa-i? Deci ai de gând să faci pe cowboy-ul cu prietenul nostru din Brooklyn?

— Acordă-mi ceva încredere.

— Încerc. Crede-mă, a spus omul.

— Pot să sun zeci de persoane din Lafayette şi să-mi dea aceeaşi informaţie.

— Mda, ceea ce mă face să mă întreb de ce a fost nevoie să mă trezeşti pe mine.

— Ar trebui să cunoşti răspunsul.

— Nu-l cunosc. Sunt de-a dreptul pierdut. Eşti un adevărat mister pentru noi. Nu auzi ce ţi se spune, îţi inventezi propriile reguli, ai impresia că fostele tale experienţe ca ofiţer de poliţie îţi dau dreptul să îţi bagi nasul în treburile federale.

— Vorbesc cu tine pentru că eşti singurul tip de pe aici cu mintea şi autoritatea necesare pentru a-i băga la zdup pe oamenii ăia, am răspuns.

— Nu mă simt flatat.

— Deci n-am nicio şansă, nu?

Bărbatul a făcut o pauză.

— Uite, Robicheaux, cred că ai o cărămidă în loc de cap, dar până la urmă eşti un tip de treabă, a zis. Asta înseamnă că nu ne dorim să mai suferi. Ţine-te departe de toate astea. Ai ceva încredere în noi. Nu ştiu de ce te-ai dus la Bubba Roque acasă, în după-amiaza asta, dar nu cred că a fost o mişcare isteaţă. Tu

nu...

— De unde ştii?

— Avem pe cineva care notează numere de înmatriculare pentru noi. Nu-i scoţi din scorbură pe tipii ăştia aruncând spre ei chibrituri aprinse. Dacă procedezi aşa, îşi aleg ei locul şi momentul, iar tu pierzi. Oricum, mergi la culcare şi uită de Eddie Keats măcar la noapte.

— Are familie?

— Nu. E un curvar.

— Mersi, Minos. Îmi pare rău că te-am trezit.

— E-n regulă. Apropo, cum ţi s-a părut nevasta lui Bubba Roque?

— Bănuiesc că e, în primul rând, o femeie ambiţioasă.

— Ce romantic eşti. E bisexuală, amice. Acum cinci ani a făcut trei luni pentru că a înjunghiat altă lesbiană. Le alege pe sprânceană Bubba, nu?

Am sunat un vechi prieten, barman în Lafayette. Minos îmi dăduse mai multe informaţii decât ar fi crezut. Barmanul mi-a spus că Eddie avea două localuri, unul într-un hotel de pe Canal, în New Orleans, iar altul pe autostrada Breaux Bridge, în afara oraşului Lafayette. Dacă se afla într-unul dintre ele şi dacă Minos avea dreptate, ştiam în care să-l găsesc.

Pe când eram la colegiu, pe autostrada Breaux Bridge se întindea un şir lung de baruri de noapte ieftine, de terenuri cu materiale pentru câmpurile petrolifere, cluburi, piste pentru curse de cai, localuri cu jocuri de noroc şi un bordel pentru negri. Puteai să găseşti acolo orice peşte, gangster, curvă, fost puşcăriaş şi nebun îţi doreai, în fiecare noapte de sâmbătă. Lângă automobilele distruse şi sticla spartă de pe asfaltul şoselei cu două benzi erau aprinse nişte semnalizatoare de urgenţă. Ringurile de dans răsunau de zgomotele muzicii electronice şi al încăierărilor. Într-o singură seară puteai să faci sex, să fii bătut, înjunghiat şi să te alegi cu gonoree.

Am parcat peste drum de Jungle Room. Eddie Keats păstrase tradiţia. Barul lui era o clădire simplă, din bolţari vopsiţi în mov şi apoi decoraţi cu frunze verzi de cocotieri pe care cădea lumina reflectoarelor atârnate în stejarii din faţă. Dar în parcarea din spate, unde era întuneric, puteam zări două rulote care erau cu siguranţă folosite pentru nopţile fierbinţi oferite de marfa lui Eddie Keats. Am aşteptat o jumătate de oră şi nu am

văzut automobilul Corvette de culoare albă.

De fapt, nu aveam niciun plan şi ştiam că ar fi trebuit să ascult sfatul lui Minos. Dar tot îmi simţeam pielea încinsă, respiram mai rapid decât ar fi fost normal, iar măselele mi se frecau una de cealaltă fără ca eu să-mi dau seama de asta. La unu şi jumătate dimineaţa mi-am pus pistolul de calibru .45 în partea din faţă a pantalonilor lejeri, mi-am tras cămaşa pe deasupra armei şi am traversat strada.

Uşa principală, vopsită în roşu aprins, era întredeschisă pentru a lăsa să iasă fumul de ţigară. Doar zona barului şi o masă de biliard dintr-o cameră adiacentă erau luminate, la fel ca ringul de dans din spate, împrejmuit cu o balustradă din lemn, unde o roşcată care-şi pudrase corpul masiv pentru a-şi acoperi pistruii rânjea şi îşi scotea hainele în timp ce trupa de rock din colţ îi ţinea gălăgios isonul. Majoritatea bărbaţilor de la bar lucrau în domeniul distribuţiei de petrol, erau fie muncitori de rând, fie supraveghetori. Tot felul de funcţionari stăteau la mese sau în separeuri, pe întuneric. Ospătăriţele purtau bluze negre, tăiate astfel încât să le dezgolească abdomenele, pantofi negri cu tocuri înalte şi pantaloni scurţi roz, atât de strâmţi că fiecare linie anatomică ieşea în evidenţă prin ţesătură.

Pe când mă îndreptam către separeuri, câteva prostituate cu normă întreagă de la bar m-au analizat dintr-o singură privire aruncată în timp ce discutau în continuare cu poliţiştii. Deasupra barului, o maimuţă închisă într-o cuşcă şedea placidă pe un trapez de jucărie, înconjurată de coji de arahide şi propria mizerie.

Ştiam că trebuia să comand de băut. Acela nu era un loc în care aş fi putut lua un 7-Up fără ca asta să le spună că sunt poliţist sau că le aduc veşti rele. Doar că nu aveam de gând să o beau de-adevăratelea. Nu aveam să beau. Ospătăriţa mi-a adus o bere Jax, care costa trei dolari. Fata era drăguţă. Mi-a zâmbit şi mi-a turnat în pahar.

— Ca să vezi spectacolul de pe ring trebuie să consumi cel puţin două băuturi, m-a anunţat ea. Mă întorc mai târziu, când o să fii gata pentru următoarea.

— Toot a fost pe aici? am întrebat.

— Cine?

— Prietenul lui Eddie, negroteiul.

— Sunt nouă. Nu cred că-l cunosc, a răspuns ea şi a plecat.

Câteva minute mai târziu, trei muncitori au plecat şi au lăsat-o pe una dintre târfe singură la bar. Fata şi-a terminat băutura, şi-a luat ţigara din scrumieră şi s-a îndreptat spre separeul meu. Purta pantaloni scurţi albi, cu o bluză albastru-închis. Părul negru îi era strâns la ceafă cu o bandană albastră. Avea un chip rotund şi era cam plinuţă. Când s-a aşezat lângă mine, mirosul fixativului ei mi-a pătruns adânc în plămâni. În lucirea luminii de la bar i se vedea părul facial, devenit ţepos din cauza machiajului. Ochii, care nu i se opreau niciodată pe chipul meu, sclipeau de la alcool, iar buzele ei păreau să-şi reprime mereu un zâmbet care nu avea nimic de-a face cu niciunul dintre noi.

Ospătăriţa a venit imediat după ea. Fata de lângă mine a comandat un cocktail cu şampanie. Avea accent nordic. Am privit-o cum îşi aprinde o ţigară şi suflă fumul în aer ca şi cum asta ar fi fost o adevărată artă.

— Toot a venit pe aici în ultima vreme? am întrebat.

— Te referi la cioara aia dementă? a zis.

În ochii ei licărea un zâmbet, în timp ce fixau confuzi barul.

— Pare a fi el.

— De ce te interesează persoana lui?

— Aşa, doar pentru că nu l-am mai văzut nici pe el, nici pe Eddie de ceva vreme.

— Îţi plac fetele?

— Uneori.

— Pun pariu că ţi-ai dori o bucăţică în viaţa ta, nu?

— Poate.

— Dacă nu ai parte de-o bucăţică, te dă rău peste cap, nu? Totul e al naibii de greu.

Fata şi-a pus degetele pe coapsele mele şi a început să şi le plimbe pe genunchiul meu.

— La ce oră vine Eddie?

— Încerci să mă tragi de limbă, dragule. O să-mi fac o părere proastă despre tine.

— E doar o întrebare.

Buzele i s-au ţuguiat exagerat, şi-a ridicat mâna, mi-a atins obrazul şi şi-a trecut degetele peste pieptul meu.

— O să încep să cred că poate nu îţi plac fetele, că poate eşti aici dintr-un motiv greşit, a spus ea.

Apoi mâna i-a alunecat mai jos şi a dat de patul pistolului. Ochii ei s-au pironit într-ai mei. A dat să se ridice, dar eu mi-am

pus mâna pe braţul ei.

— Eşti poliţai, a spus.

— Nu contează ce sunt. Nu pentru tine, oricum. Tu nu eşti în belea. Pricepi?

Lucirea alcoolului i se stinsese din privire, iar faţa ei luase expresia cuiva surprins între teamă şi o iritare mai veche.

— Unde e Eddie? am întrebat.

— Uneori merge la luptele de câini din Breaux Bridge, apoi vine încoace şi numără chitanţele. Dacă vrei necazuri adevărate, calcă-l pe coadă şi vezi tu ce se întâmplă.

— Dar asta nu te interesează pe tine, nu-i aşa? Nu ai nimic de câştigat dacă te preocupă problemele altor oameni, aşa-i? Ai maşină?

— Ce să am?

— O maşină.

Am apăsat-o uşor pe braţ.

— Mda, ce crezi?

— Când o să-mi iau mâna de pe tine o să ieşi în pauză. Ieşi pe uşă să iei aer şi nu vorbeşti cu nimeni. Te sui în maşină şi iei o cină târzie pe undeva. Iar telefonul ăla de pe bar nu o să sune.

— Mănânci rahat.

— Faci cum vrei, dragă. Cred că locul ăsta o să mişune de poliţişti la noapte. Dacă vrei să te bagi, foarte bine.

Mi-am ridicat mâna de pe braţul ei.

— Nenorocitule!

M-am uitat spre intrarea principală. Privirea ei mânioasă mi-a cercetat din nou chipul, apoi femeia s-a ridicat, alunecând de pe canapeaua din vinilin, şi a mers spre bar. Pe pulpe avea urme de la canapeaua pe care stătuse. I-a cerut barmanului poşeta. Bărbatul i-a dat-o, apoi s-a apucat iar să spele pahare, iar fata a ieşit în parcare pe o uşă laterală.

Zece minute mai târziu, telefonul de la bar a sunat, însă tipul de acolo nu s-a uitat deloc în direcţia mea cât a vorbit, iar după ce a închis şi-a pus un pahar de scotch cu lapte şi a început să golească scrumierele de la bar. Cu toate astea, ştiam că nu mai era mult până când nervii fetei aveau să cedeze. Îi era teamă de mine sau de poliţişti în general, dar îi era şi mai frică de Eddie Keats, iar în cele din urmă tot avea să sune să vadă dacă nu avusese loc un flagrant sau un schimb de focuri, încercând să scape basma curată.

Mai aveam încă o problemă. Următorul spectacol de striptease stătea să înceapă, iar ospătăriţa dădea târcoale pe la mese, asigurându-se că toţi îşi luaseră cel puţin două băuturi. M-am răsucit în separeu şi am făcut astfel încât să dobor cu cotul sticla de bere de pe masă.

— Scuze, am spus eu când fata a venit la mine. Adu-mi încă una, te rog.

Ea a ridicat sticla de pe jos şi a început să şteargă masa. Strălucirea care venea dinspre bar făcea să-i apară şuviţe mai deschise la culoare în părul blond. Trupul ei avea liniile bine definite ale cuiva care depusese mult efort fizic de-a lungul vieţii.

— N-ai vrut companie? a întrebat.

— Nu acum.

— Cam scumpă băutura ca să stai pe uscat.

— Nu e aşa rău.

I-am privit profilul în timp ce ştergea cu o cârpă masa din faţa mea.

— Scumpule, aici nu-i locul în care să te bagi în belele, a spus ea încetişor.

— Ţi se pare că aduc necazuri?

— Mulţi par aşa. Dar tipul care are localul ăsta le aduce pe bune. Ca să se distreze, încinge cu bricheta sârmele din cuşca maimuţei.

— De ce lucrezi aici?

— N-am putut să intru la mănăstire, a spus ea şi s-a îndepărtat cu tava, ca şi cum în urma ei se închisese o uşă.

Mai târziu, un tip musculos a intrat şi s-a aşezat la bar, i-a comandat barmanului un *collins* şi a început să decojească arahide dintr-un bol, mâncându-le în timp ce vorbea cu una dintre prostituate. Purta cizme mov de cowboy, făcute din piele întoarsă, pantaloni scumpi de culoare crem, o bluză maro din tricot pluşat cu anchior în V şi lanţuri cu medalioane de aur la gât. Părul lui lung era vopsit blond şi pieptănat peste cap, ca al unui luptător profesionist. Şi-a scos pachetul de ţigări Picayune din buzunarul pantalonilor şi l-a pus pe bar în timp ce curăţa arahide în castron. Nu mă putea vedea pentru că stăteam mult mai în spate, în beznă, iar el nu avea niciun motiv să privească în direcţia mea, dar îi zăream limpede chipul şi, chiar dacă nu-l mai întâlnisem niciodată, detaliile feţei lui îmi dădeau

sentimentul de familiaritate al unui vis uitat.

Avea capul mare, gâtul gros ca un buştean, ochii verzi şi plini de energie; un zgârci i se mişca în spatele maxilarului în timp ce mesteca arahidele în măsele. Pielea închisă la culoare din jurul gurii îi era atât de întinsă că arăta de parcă ai fi putut aprinde un chibrit pe ea. Şi mâinile lui erau mari – degetele semănau cu nişte cârnăciori, iar încheieturile erau înconjurate de vene. Târfa fuma o ţigară şi încerca să pară detaşată în timp ce bărbatul vorbea cu ea, privindu-şi capătul roşiatic al ţigării aprinse în oglinda de la bar, însă de fiecare dată când îi răspundea bărbatului, vocea ei părea să se stingă.

Dar mie nu-mi era deloc greu să disting vocea acelui om. Suna ca şi cum ar fi avut nasul înfundat; o voce care nu comunica, ci indica. De data asta, el îi spunea fetei că trebuie să-şi plătească datoriile, că era prea cheltuitoare, că Jungle Room nu era furnizor gratuit de paie de suc pentru gagici.

Am spus mai devreme că nu aveam niciun plan. Nu era adevărat. Orice beţiv are mereu un plan. Scenariul e scris în subconştient. Îl recunoaştem la momentul potrivit.

Am alunecat într-o parte pe canapeaua de vinilin. Înainte de asta era cât pe-aci să beau din paharul plin cu bere. În anii mei de alcoolic practicant nu lăsam niciodată un pahar sau o sticlă pe masă fără să le fi golit şi dădeam mereu pe gât o ultimă înghiţitură înainte să virez abrupt pe o stradă cu sens unic. Vechile obiceiuri dispar greu.

Am dat jos unul dintre tacurile de pe rastelul aflat pe peretele de la intrarea în sala de biliard. Era conic, făcut din lemn şlefuit de frasin şi cântărea greu la capătul mai gros. Bărbatul nu m-a luat în seamă în timp ce mă îndreptam spre el. Acum vorbea cu barmanul, desfăcând cojile arahidelor cu degetul lui mare şi gros, trosnind alune în gură. Apoi ochii lui verzi s-au întors spre mine şi m-au fixat în lumina slabă. Privirea i s-a concentrat ca şi cum ar fi avut o copcă pe puntea nasului, apoi şi-a scuturat mâinile şi a învârtit relaxat taburetul, astfel încât acum stătea cu faţa în direcţia mea.

— Te afli pe teritoriul meu, căcănarule, a zis el. Dacă începi scandalul, o să pierzi. Ieşi pe uşă şi o să ajungi întreg acasă.

Am continuat să merg spre el şi nu i-am răspuns. I-am văzut privirea schimbându-se în felul în care o apă verde se poate tulbura deodată din cauza valurilor. S-a întins peste bar după o

sticlă de *collins.* Monedele i-au zăngănit în pantaloni şi o cizmă i s-a răsucit pe bara de alamă. Dar ştia că era prea târziu, iar braţul lui stâng se ridicase deja ca să-şi protejeze capul.

Majoritatea oamenilor cred că violenţa e o formă de eliberare. Dar nu se întâmplă niciodată aşa. E un lucru hidos, care umileşte şi dezumanizează, şochează de fiecare dată, stârneşte repulsie şi îi lasă pe cei care sunt martori la un act violent îngreţoşaţi şi tulburaţi. Iar scopul ei este să provoace toate aceste lucruri.

Am ţinut tacul de capătul îngust cu ambele mâini şi l-am avântat prin aer ca pe o bâtă de baseball, cu aceeaşi forţă pornită din încheieturi, şi l-am plesnit cu partea grea peste ochiul stâng şi nas. Am simţit lemnul lovindu-se de os, am văzut pielea crăpându-se şi ochiul lui verde aproape ieşind din orbită, apoi l-am auzit poticnindu-se de bar şi căzând pe balustrada de alamă, cu mâinile aşezate căuş peste nas şi cu sângele curgându-i şiroaie printre degete.

Înconjurat de resturile de ţigări şi coji de arahide, bărbatul şi-a tras genunchii la piept. Nu putea vorbi şi, în schimb, tremura din toate încheieturile. În bar se lăsase o linişte deplină. Barmanul, prostituatele, petroliştii având pe cap căşti, ospătăriţele cu pantaloni scurţi şi bluze tăiate, muzicienii, dansatoarea mulatră pe jumătate dezbrăcată de pe ringul de dans – cu toţii rămăseseră împietriţi printre straturile plutitoare de fum de ţigară.

Am auzit pe cineva formând un număr la telefon în timp ce eu ieşeam în aerul nopţii.

•

În dimineaţa următoare am mers în New Iberia şi am făcut aprovizionarea cu viermi roşii, râme şi peştişori argintii. Era o zi senină, caldă, cu puţin vânt, iar eu închiriasem aproape toate bărcile. Pe când lucram în spatele tejghelei din magazinul de momeli şi când, ceva mai târziu, aprindeam focul la grătar, pregătind prânzul clienţilor, mă uitam în josul drumului de ţară după maşina vreunui şerif. Dar nu s-a arătat niciuna. La amiază l-am sunat pe Minos Dautrieve la DEA.

— Trebuie să vin până la tine să vorbim, am zis.

— Nu. Vin eu acolo. Nu te apropia de Lafayette.

— De ce?

— Nu cred că oraşul e pregătit pentru Wyatt Earp[44] în dimineaţa asta.

O oră mai târziu el înainta pe sub stejari, pe drumul de pământ, într-o maşină oficială. A parcat lângă doc şi a intrat în magazin. S-a aplecat instinctiv când a trecut pragul uşii. Purta o pereche de pantaloni din material reiat, mocasini lustruiţi, o cămaşă sport albastră şi o cravată cu dungi gri şi roşii, lărgită la gât. Scalpul şi părul lui blond, tuns scurt, străluceau în lumină. Şi-a plimbat privirea prin prăvălie şi a dat din cap cu un zâmbet pe chip.

— Ai o afacere bunicică aici, a zis.

— Mersi.

— E păcat că nu te mulţumeşti cu ea şi încerci să te extinzi mai mult decât te ţin curelele.

— Vrei un suc sau o cafea?

— Nu fi defensiv. În dimineaţa asta ai devenit o legendă. Am ajuns târziu la birou pentru că m-a trezit cineva azi-noapte, iar acolo toată lumea se amuza copios de spectacolul de la Jungle Room. Ţi-am zis că noi n-avem parte de distracţii de-astea. Doar completăm acte, punem scursurile în temă cu drepturile pe care le au şi ne asigurăm că primesc asistenţa potrivită pentru a rămâne pe stradă. Am auzit că au avut nevoie de un mop ca să şteargă tot sângele.

— Se eliberează un mandat?

— N-a vrut să semneze plângerea. Un detectiv al şerifului i-a dus formularul la spital.

— Dar m-a identificat?

— N-a fost nevoie. Una dintre prostituate ţi-a luat numărul de înmatriculare. Lui Eddie Keats nu-i plac tribunalele. Ai să scapi basma curată fără să fi făcut nimic. Dar nu te mai pune cu poliţiştii din Lafayette. Îi provoci când le calci teritoriul şi crezi că poţi să baţi toba cu tacul în capetele oamenilor.

— Păcat. Ar fi trebuit să-l ridice când m-a lovit în freză.

— Sunt îngrijorat din cauza ta. Nu mai auzi bine.

— N-am prea dormit în ultima vreme. Lasă gluma pe altă dată, bine?

— Sunt şi şocat. Ştiu că ai ars-o periculos înainte, dar nu mi te-am închipuit pe post de cowboy. Ştii, puteai să-l omori pe

---

[44] Şerif în Tombstone, Arizona. A luat parte la schimbul de focuri de la O.K. Corral, unde oamenii legii au omorât trei cowboy infractori.

tipul ăla.

Doi pescari au intrat în magazin şi au cumpărat o cutie de viermi şi douăsprezece sticle de bere pentru lada lor frigorifică. Am trântit cu zgomot banii în casa de marcat veche din alamă şi i-am privit îndepărtându-se prin lumina puternică de afară.

— Hai să luăm maşina, am propus.

Am lăsat magazinul în grija lui Batist, iar Minos şi cu mine am mers de-a lungul drumului de ţară în camioneta mea. Lumina părea să clipocească printre frunzele dese de deasupra.

— Te-am sunat cu un scop anume de dimineaţă, am început eu. Îmi pare rău dacă nu-ţi place cum procedez. Tu nu eşti în miezul lucrurilor, amice. N-am fost eu cel care a iscat toate necazurile astea din viaţa mea, dar tot m-am pricopsit cu ele. Deci nu cred că-i în regulă să arunci remarci în mijlocul magazinului meu, în faţa asistentului şi a clienţilor mei.

— Bine. Am înţeles unde baţi.

— Nu m-am mai înfipt niciodată aşa în vreun tip. Lucrurile alea nu mi-au făcut plăcere.

— Întotdeauna e o prostie să joci în termenii impuşi de băieţii deştepţi. Dar dacă ai vrut să tăbăceşti curul cuiva, Eddie a fost o alegere dintre cele mai bune. Ţi-am povestit că a dat foc unei curve în New Orleans. Dar îţi vine să crezi că avem la dosar nişte chestii despre el încă şi mai rele de atât? Copilul unui martor de-ai noştri a dispărut acum un an. L-am găsit în...

— Atunci de ce nu-l închideţi pe nenorocit?

Minos nu a răspuns. Şi-a întors ventilatorul spre faţă şi a privit afară, la familiile de negri care pescuiau la umbra chiparoşilor.

— Vă ajută? am întrebat.

— Nu folosim ucigaşi plătiţi pe post de informatori.

— Nu mă duce cu fofârlica, Minos. Foloseşti tot ce poţi.

— Fără asasini. Niciodată. Nu în biroul meu.

S-a întors şi m-a privit drept în ochi. Obrajii îi erau îmbujoraţi.

— Atunci puneţi-l pe lista de priorităţi şi băgaţi-l sub lacăt.

— Tu ai impresia că te dai peste cap în timp ce noi o frecăm la rece. Dar poate că face chestii de care tu nu ai habar. Uite, noi nu alergăm niciodată după un singur individ. Ştii doar. Aruncăm plasa peste o întreagă şleahtă de imbecili dintr-odată. E singura cale de a-i face să depună mărturie unul împotriva celuilalt. Încercă să ai puţină răbdare.

— Îl vrei pe Bubba Roque. Ai câte un dosar pentru fiecare

persoană din anturajul lui. Între timp, măscăricii lui umblă liberi cu bâtele de baseball.

— Cred că eşti incorigibil. De ce m-ai sunat, până la urmă?

— În legătură cu Imigrările.

— Nu am luat micul dejun. Opreşte pe-aici, pe undeva.

— Îl ştii pe tipul ăsta, Monroe, care dădea târcoale prin New Iberia?

— Mda, îl cunosc. Eşti îngrijorat pentru fetiţa pe care o ţii la tine?

L-am privit.

— Reuşeşti mereu să ne câştigi atenţia, a adăugat. Opreşte aici. Mi-e tare foame. Poţi să faci şi cinste. Mi-am lăsat portofelul pe noptieră de dimineaţă.

Am parcat la un stand cu gustări de prânz, unde servea un negru; se afla în spatele unui crâng de stejari. Ne-am aşezat la una dintre mesele de la umbră şi am comandat sandvişuri cu carne de porc şi *dirty rice.* Fumul de la plită rămăsese agăţat printre crengile luminate de soare.

— Care-i treaba cu Imigrările? a întrebat Minos.

— Am auzit că i-ar fi prins şi pe Johnny Dartez, şi pe Victor Romero.

— De unde ai aflat?

Bărbatul urmărea jocul de-a prinselea al unor copii negri, lângă standul cu mâncare. Dar vedeam că are privirea tulburată.

— De la un barman din New Orleans.

— Pare o sursă cam proastă.

— Fără miştouri. Ştiai că dacă Johnny Dartez n-ar fi avut legătură cu vreo agenţie guvernamentală, corpul lui nu ar fi dispărut. Doar că nu erai sigur în privinţa lui Victor Romero.

— Şi?

— Cred că cei de la Imigrări se foloseau de tipi ca să se infiltreze în grupul de refugiaţi.

Minos şi-a dus mâna la bărbie şi s-a uitat la copiii care-şi aruncau mingea de baseball.

— Ce ştie prietenul tău barman despre ce face Romero acum? a întrebat.

— Nimic.

— Cum îl cheamă pe băiatul ăsta? Am vrea să purtăm o discuţie cu el.

— La fel şi Bubba Roque. Asta înseamnă că Jerry – aşa în cheamă, şi lucrează la Smiling Jack's, pe strada Bourbon – îşi caută probabil o casă de vacanţă prin Afganistan.

— Nu mă dezamăgeşti niciodată. Deci ai reuşit să sperii un informator şi să-l alungi din oraş. De curiozitate numai, cum se face că oamenii îţi mărturisesc ţie lucruri pe care nu ni le împărtăşesc nouă?

— I-am înfipt un .45 armat sub nas.

— Corect, am uitat. Ai învăţat multe despre procedurile constituţionale în poliţia din New Orleans.

— Dar am dreptate, nu? Cumva, Imigrările au reuşit să-i infiltreze pe cei doi în calea subterană, sau cum or numi-o refugiaţii.

— Aşa-i spun. Şi orice ai fi descoperit tu, tot nu te priveşte. Bineînţeles, pentru tine nu contează. Aşa că am să prezint problema altfel. Noi, cei de la DEA, suntem băieţi de treabă. Încercăm să cazăm cât mai mulţi nemernici în hotelul nostru gri, cu zăbrele la ferestre. Şi îi respectăm pe cei ca tine, oameni cu intenţii bune, dar care-şi lasă creierii împrăştiaţi pe asfalt. Sfatul meu e să nu te pui cu Imigrările, mai ales când adăposteşti tu însuţi un ilegal.

— Nu îi placi.

— Nu mă gândesc la ei. Dar tu ar trebui să o faci. Odată am întâlnit un comisar de la Serviciul de Imigrări şi Naturalizare, un om important, cu legături direct la Casa Albă. El a zis aşa: „Dacă-i prinzi, trebuie să-i cureţi şi să-i găteşti singur”. Nu mi-ar plăcea unul ca el în ancheta mea.

— Mie îmi sună a vorbă tâmpită din popor, am replicat.

— Eşti un deliciu, Robicheaux.

— Nu vreau să-ţi stric prânzul, dar nu eşti deranjat de faptul că e posibil ca avionul ăla din trecătoare să fi fost doborât de o bombă, că cineva a ucis un preot catolic şi două femei care fugeau de măcelul la care am contribuit în El Salvador?

— Eşti expert în relaţiile politice din America Centrală?

— Nu.

— Ai fost acolo?

— Nu.

— Dar îmi laşi această impresie. Ca şi cum ai fi inventat empatia.

— Cred că trebuie să simţi mirosul unui sat ras de tancurile

Zippo.

— Nu-mi servi mie rahaturile astea justiţiare. Am fost şi eu de faţă, amice.

De furie, pâinea dintr-o parte a gurii i s-a strâns într-un cocoloş, de-a lungul maxilarului.

— Atunci nu-i lăsa pe băşinoşii ăia de la Imigrări să te joace pe degete.

Minos şi-a pus sandvişul pe farfurie, a băut din ceaiul cu gheaţă şi a privit gânditor la copiii care se jucau sub copaci.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că poate ţi-ar fi mai bine beat decât treaz? m-a întrebat. Îmi pare rău. Chiar nu am vrut să sune aşa. De fapt, mi-am amintit că am un cec în buzunarul cămăşii. Îmi plătesc singur prânzul azi. Nu mă refuza. A fost o reală plăcere să ies cu tine.

•

În biserică era răcoare şi întuneric şi mirosea a piatră, lumânări arse, apă şi, tămâie. Prin uşa laterală zăream grădina împrejmuită unde, în copilărie, obişnuiam să mă aşez în rând cu alţi puşti, înainte să ridicăm Stagiile Crucificării[45] în Vinerea Mare. În grădină era soare, iar iarba Sfântului Augustin era verde şi tunsă. Trandafirii roşii şi mov acaparaseră straturile de flori. În capăt, la umbra unui copac cu flori sângerii, se afla o grotă de piatră având în partea din spate o cascadă şi statuia unui Crist crucificat, aşezată în nişă.

Am intrat în confesional şi am aşteptat ca preotul să deschidă uşiţa de lemn care ne despărţea. Îl cunoşteam de douăzeci şi cinci de ani şi aveam încredere în instinctele sale de muncitor simplu. Îi iertasem excesul de blândeţe şi lipsa de severitate, la fel cum el îmi iertase păcatele. A tras căpăcelul şi am privit prin plasa din sârmă la capul rotund, gâtul gros şi umerii laţi ai siluetei. Alături de el, în compartiment, avea un ventilator cu pale din cauciuc, iar părul grizonant şi tuns scurt îi flutura uşor de la curent.

I-am mărturisit despre Eddie Keats. Tot. Bătaia încasată, umilirea, tacul spart pe faţa lui, sângele ţâşnindu-i printre degetele strânse la nas.

Preţ de-o clipă, preotul nu a scos nicio vorbă.

---

[45] Reprezentări artistice ale drumului parcurs de Isus către locul crucificării; în Vinerea Mare, pe lângă serviciul religios obişnuit, în anumite comunităţi catolice au loc rugăciuni şi procesiuni la care sunt folosite aceste reprezentări. (n.r.).

— Ai vrut să-l omori pe acest om? a întrebat.
— Nu.
— Eşti sigur?
— Da.
— Ai de gând să-i mai faci rău?
— Nu şi dacă îmi dă pace.
— Atunci uită.
Nu am răspuns. Am rămas amândoi tăcuţi în semiîntunericul boxei.
— Încă te mai deranjează? a zis.
— Da.
— Dave, te-ai spovedit. Nu încerca să judeci ce-a fost bine sau rău în fapta ta. Las-o. Poate ce-ai făcut a fost greşit, dar ai fost provocat. Omul ţi-a ameninţat soţia. Crezi că Domnul nu poate înţelege ce-ai simţit într-o asemenea situaţie?
— Nu acela a fost motivul pentru care am făcut-o.
— Îmi pare rău, nu înţeleg.
— Am făcut-o pentru că vreau să beau. Ard pe dinăuntru. Vreau să beau tot timpul.
— Nu ştiu ce să spun.
Am ieşit în grădină prin uşa laterală a bisericii. Auzeam cascada din grotă, iar mireasma trandafirilor roşii şi mov şi a florilor sângerii din copac era grea şi dulceagă în aerul închis şi cald. M-am aşezat pe banca de piatră de lângă grotă şi mi-am pironit privirea pe vârfurile pantofilor.

•

Mai târziu am găsit-o pe Annie udând grădina de zarzavaturi din spatele vechii afumători. Era desculţă şi purta blugi albaştri şi o cămaşă din denim, fără mâneci. Stătea pe brânci în stratul cu legume, scotea buruieni dintre lujerii de roşii şi apoi le arunca într-o găleată. Muncind, se aprinsese la faţă. Când eram în pat, în acea dimineaţă, îi spusesem despre Eddie Keats. Nu-mi răspunsese, ci se dusese pur şi simplu în bucătărie şi începuse să prepare micul dejun.
— Mă gândesc că poate ar fi mai bine să îţi vizitezi familia, în Kansas, şi să o iei şi pe Alafair cu tine, am spus.
Avea în mână un pahar cu ceai rece.
— De ce?
Nu şi-a ridicat privirea.
— Tipul ăla, Keats.

— Crezi că o să se întoarcă?

— Nu ştiu. Uneori, când îl trosneşti bine pe câte unul ca el, se ţine la distanţă. Dar altă dată pur şi simplu n-ai de unde şti. N-are rost să riscăm.

Annie a aruncat o mână de buruieni în găleată şi s-a ridicat. Pe frunte avea o pată de pământ amestecat cu transpiraţie. În lumina soarelui, simţeam mirosul fierbinte, întunecat şi profund al lujerilor de roşii.

— De ce nu te-ai gândit la asta mai devreme? a întrebat ea.

Annie privea drept înainte.

— Poate că am greşit. Însă tot îmi doresc ca tu şi Alafair să mergeţi în Kansas.

— Nu vreau să par melodramatică, Dave, dar nu iau deciziile care-mi privesc viaţa şi familia în funcţie de oameni ca el.

— Annie, e serioasă treaba.

— Normal că e. Încerci să fii un poliţist justiţiar sau ceva asemănător, dar în acelaşi timp ai o familie. Aşa că ai vrea să te descotoroseşti de o parte a problemei din Louisiana.

— Cel puţin gândeşte-te la propunere.

— M-am gândit deja. Azi-dimineaţă. Vreo cinci secunde. Las-o baltă! a spus ea şi a luat-o spre coastă cu găleata plină de buruieni, scuturându-i conţinutul la vale.

Când s-a întors, a continuat să mă privească serios şi apoi a început brusc să râdă.

— Dave, eşti o figură, a zis. Ne-ai putea trimite cel puţin în Biloxi sau în Galveston. Ţi-aminteşti ce ai spus despre Kansas când ai fost în vizită? „Probabil că ăsta e singurul loc din State în care un război nuclear ar putea aduce îmbunătăţiri!” Şi-acum vrei să mă trimiţi pe mine pachet acolo?

— Bine. Biloxi.

— Nici vorbă, iubire.

Annie s-a îndreptat spre curtea umbroasă, cu găleata frecându-i-se înainte şi înapoi de cracul pantalonilor.

•

În acea seară am mers la un *fais dodo*[46] în St. Martinville. Strada principală era blocată ca să aibă loc dansatorii, iar o orchestră acadiană de coarde şi un grup de rock’n’roll făceau cu rândul, cântând pe o platformă din lemn de lângă canalul Teche. Vârfurile copacilor erau verzi pe fundalul roz şi liliachiu al

---

[46] Petrecere dansantă a etniei *cajun.*

cerului, iar briza serii sufla printre stejarii din curtea bisericii unde odihneau Evangeline[47] şi iubitul ei. Pentru un motiv sau altul, în Louisiana, muzica rock'n'roll nu se mai schimbase din anii '50. Suna încă a Jimmie Reed, Fats Domino, Clifton Chenier şi Albert Ammons. M-am aşezat la o masă din lemn, nu departe de scenă, cu o farfurie din carton plină cu orez, fasole roşie şi *sac-a-lait*[48] prăjit. I-am privit pe dansatori şi am ascultat muzica, în timp ce Annie a mers cu Alafair în josul străzii, în căutarea unei toalete.

Apoi norii de ploaie au întunecat pentru un timp soarele care apunea, iar vântul a început să bată puternic şi să sufle pe asfalt frunzele, ziarele, paharele de bere şi farfuriile de carton. Dar trupa continua să cânte, ca şi cum ameninţarea ploii sau chiar a unei furtuni cu fulgere nu reprezenta mai mult decât o reflecţie asupra timpului şi mortalităţii. Dintr-un motiv care îmi scăpa, am început să meditez la motivul pentru care suntem fiecare ce suntem, buni sau răi. Nu alesesem să fiu alcoolic, să am fixaţia orală a unui bebeluş pentru biberonul lui, dar, în ciuda acestui lucru, pasiunea distructivă, plaga genetică sau cauzată de mediu, aflată chiar în centrul vieţii mele, supura în fiecare zi. Apoi mi-am adus aminte de un sergent din plutonul meu, care fusese poate cel mai bun om pe care îmi fusese dat să-l întâlnesc. Dacă mediul era factorul formator şi determinant al destinelor noastre, atunci al lui nu avea nicio noimă.

Crescuse într-un oraş industrial din Illinois, acoperit de funingine şi cu multe topitorii, unul dintre acele locuri unde cerul e mereu pârjolit de fum şi plin de coşuri înnegrite de fabrici, iar râul e atât de poluat cu chimicale şi mâzgă încât odată chiar luase foc. Trăia cu mama lui într-un complex de case alipite, o lume mărginită la un capăt de barul de sâmbătă seara şi de-o sală de biliard, iar la celălalt, de locul lui de muncă, triajul în care lucra ca acar. În tot cazul, ar fi trebuit să fie unul dintre acei oameni cu un trai cenuşiu şi banal, ale căror ambiţii nu se ridică deasupra unei căsnicii lipsite de bucurii şi a unei măriri de salariu pentru a ţine pasul cu mărirea preţurilor, în schimb, el

---

[47] *Evangeline*: *A Tale of Acadie* este un poem epic, scris de poetul american Henry Wadsworth Longfellow şi publicat în 1847. Poemul relatează povestea unei fete acadiene pe nume Evangeline, aflată în căutarea iubitului ei pierdut, Gabriel, în timpul Expulzării Acadienilor.
[48] Specie de peşte. (n.r.).

era şi curajos, şi milos şi-şi iubea oamenii, fără a face vreun compromis în privinţa devotamentului; inteligenţa şi compasiunea lui ne-au ajutat pe amândoi să mergem mai departe, atunci când ale mele cedau. Dar chiar dacă am luptat împreună timp de şapte luni, o să ţin minte mereu un lucru definitoriu atât pentru el, cât şi pentru ceea ce este mai bun la oamenii din ţara noastră.

Tocmai ne întorseserăm într-o bază fierbinte, bătută de vânt, după două zile în Ţinutul Indienilor[49] şi după un schimb de focuri cu soldaţi vietnamezi care erau uneori de cinci ori mai mulţi decât noi. Pierduserăm patru oameni şi ne simţeam storşi, bolnavi şi extenuaţi, în felul în care până şi în somn ai impresia că stai ghemuit înăuntrul unei cutii din lemn făcute din propria durere, iar sufletul îţi tresaltă ca o bandă de elastic. În timpul nopţii îmi condusesem oamenii pe o cărare – un act prostesc şi neglijent –, intrasem într-o ambuscadă, îl pierdusem imediat pe soldatul din fruntea plutonului şi fuseserăm atacaţi din flanc, iar pentru toate astea numai eu eram de vină. Deşi acum era amiază şi soarele ardea deasupra, fierbinte şi luminos ca lampa unui sudor, cu ochiul minţii încă mai vedeam armele AK-47 fulgerând în jungla de un verde întunecat.

Apoi m-am uitat la Dale, sergentul meu, care îşi storcea cămaşa într-un butoi din metal. Prin pielea maronie a spatelui i se vedeau vertebrele, iar coastele i se iţeau ca nişte beţe. Vârfurile părului negru îi luceau de sudoare. Apoi chipul lui slab de cehoslovac mi-a zâmbit, cu mai multă afecţiune şi blândeţe în ochi decât îmi fusese dat să văd în privirea unei femei.

A fost ucis opt zile mai târziu, când un elicopter Huey a trecut razant peste copacii de lângă o zonă de aterizare şi s-a înclinat brusc într-o parte, deasupra poienii.

Însă gândurile mele privind originea personalităţii şi misterele problemelor sufleteşti au legătură cu altcineva, nu cu prietenul meu mort. Vreo şase motociclete Harley, pe care mergeau câte două femei, au parcat la marginea barierei stradale, iar Claudette Roque şi prietenele ei au început să se plimbe prin mulţime. Purtau blugi soioşi şi tricouri negre cu emblema Harley, fără sutiene, curele late cu ţinte, bandane strânse în jurul capului, ca la indieni, lanţuri, tatuaje, bocanci cu toc jos şi

[49] Termen care denumeşte oricare dintre zonele autoguvernate de indienii americani. (n.r.).

flecuri de metal. Între degetele strânse ca nişte cârlige duceau şase baxuri de bere, iar din buzunarele tricourilor li se iţeau aparate pentru rulat ţigări, marca Zigzag. Îşi purtau sexualitatea bizară ca războinicii vizigoţi, îmbrăcate în piele şi zale.

Dar nu şi nevasta lui Bubba. Sânii ei atârnau grei într-un maiou negru fără spate, acoperit cu inimioare roşii, iar blugii îi erau lăsaţi în jos pe abdomenul ei cu piele fină şi bronzată, pentru a-şi expune fluturele portocaliu cu mov, tatuat lângă buric. M-a observat printre dansatori şi s-a îndreptat spre masa mea, cu un zâmbet în colţul buzelor, cu şoldurile legănându-se şi ondulându-se la fiecare mişcare şi cu marginea blugilor, umedă de transpiraţie, lipită de piele.

S-a aplecat peste masă şi mi-a zâmbit, privindu-mă drept în ochi. Pe sâni avea pistrui de la soare. În respiraţie i se simţea miros de bere şi avea un iz vag de marijuana în păr. M-a fixat cu ochii ei deopotrivă leneşi şi veseli şi şi-a muşcat buza ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie senzuală cu privire la relaţia dintre noi.

— Unde-i nevestica? a întrebat.

— Mai încolo, pe stradă.

— O să te lase să dansezi cu mine?

— Nu sunt un dansator bun, doamnă Roque.

— Atunci pun pariu că eşti bun la altceva. Fiecare are talentul lui.

Femeia şi-a muşcat din nou buza.

— Cred că mă număr printre oamenii lipsiţi de înzestrări. Unii dintre noi nu trebuie să caute cu tot dinadinsul modestia.

Femeia mi-a zâmbit alene.

— Soarele a intrat în nori, a zis. Voiam să mă mai bronzez. Tu ce crezi, m-am bronzat suficient?

Am continuat să mănânc din farfuria de hârtie şi am încercat să zâmbesc amuzat.

— Unii oameni spun că în neamul meu curge sânge african şi indian, a zis. Mie însă nu-mi pasă. Cum spuneau fetele de culoare ale mamei mele: „Murele au sucul mai dulce[50]”.

Pe urmă mi-a şters cu un deget o broboană de sudoare de pe frunte şi apoi l-a lins. Am simţit că mă înroşesc sub privirile oamenilor de pe ambele părţi ale străzii.

— E ultima ta şansă să dansezi, a anunţat ea, după care şi-a aşezat mâinile la ceafă şi a început să-şi legene şoldurile pe un

---

[50] În engleză, mură = *blackberry* (literal: „boabă neagră”).

cântec de-al lui Jimmy Clanton, cântat de trupa de rock'n'roll de pe scenă. Şi-a unduit sânii şi abdomenul şi m-a privit drept în ochi. Şi-a mişcat limba pe marginea gurii, de jur-împrejur, ca şi cum ar fi savurat un cornet de îngheţată. O familie aşezată lângă mine s-a ridicat şi a plecat. Şi-a îndoit genunchii, astfel încât blugii i s-au lipit pe fund şi şi-a strâns sânii între coate, cu degetele îndreptate înainte. Şi-a strâns şi şi-a ţuguiat buzele ca un copil bosumflat. S-a lăsat din ce în ce mai jos, spre caldarâm, cu vârfurile palide ale sânilor expuse în faţa tuturor celor de la masă. M-am uitat spre scenă, apoi am văzut-o pe Annie trecând prin mulţime, cu Alafair de mână.

Claudette Roque şi Annie s-au privit una pe cealaltă cu acea înţelegere şi recunoaştere profundă a intenţiei pe care femeile par să o împărtăşească. Dar pe chipul lui Claudette nu se citea pic de jenă, iar în ochii ei scânteia doar acea lumină maro-roşiatică, indolentă şi veselă. Apoi ne-a zâmbit amândurora, şi-a aşezat absentă mâna pe umărul unui bărbat şi într-o clipă a ajuns împreună cu el în mijlocul străzii.

— Ce-a fost cu aia? a întrebat Annie.

— E nevasta lui Bubba Rocque.

— Lăsa impresia că-i face plăcere să te distreze.

— Cred că a luat *muta*[51] în după-amiaza asta.

— Ce anume?

— Iarbă.

— Mi-a plăcut fluturaşul ei dansator. Şi-l vântură aşa de bine…

— A învăţat schema la Juilliard[52]. Hai, Annie, fără figuri azi.

— Fluturaşul? Dansul fluturaşului? a întrebat Alafair.

Fetiţa purta o şapcă în formă de Donald Duck, cu un cioc galben care măcănea când îl strângeai. Am ridicat-o pe genunchi şi m-am jucat cu ciocul pălăriuţei, bucuros să scap de privirea cercetătoare a lui Annie. Cu coada ochiului am văzut-o pe Claudette Rocque dansând cu bărbatul pe care-l găsise în mulţime, cu abdomenul aproape lipit de el.

•

A doua zi, doctorul mi-a scos copcile din scalp şi de la gură. Când mi-am plimbat limba pe interiorul buzei, mi s-a părut că-mi simt pielea ca pe un cauciuc de bicicletă cu striaţii. Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, am mers la o întâlnire a Alcoolicilor

[51] Vechi termen argotic pentru marijuana.

[52] Instituţie de învăţământ superior, dedicată artelor spectacolului. (n.r.).

Anonimi. Aerul condiţionat nu funcţiona, iar în cameră era cald şi fum. Mintea mea nu avea astâmpăr.

Aproape că venise vara, iar după-amiaza vremea părea să se încălzească din ce în ce mai mult, pe măsură ce ziua se apropia de final. Am luat cina la masa de lemn din curte, înconjuraţi de ţârâitul greierilor şi bubuitul sec al tunetului îndepărtat. Am încercat să citesc ziarul pe verandă, dar nu mă puteam concentra la cuvinte mai mult de un paragraf. Am coborât la doc să văd câte bărci se aflau încă în larg, apoi m-am întors acasă şi m-am închis în camera din spate, unde ţineam setul de greutăţi şi colecţia istorică cu discuri de jazz. Am pus un Bunk Johnson vechi, pe turaţie de 78 şi, pe când sunetul limpede, ca de clopoţel, al trompetei se ridica dintre celelalte acorduri, am început o serie de ridicări cu greutăţi de patruzeci de kilograme. Bicepşii şi pieptul mi se umpleau de sânge şi se umflau de încordare de fiecare dată când aduceam bara de la nivelul coapselor la bărbie.

Într-un sfert de oră, transpiraţia picura pe podea. Mi-am scos bluza, m-am îmbrăcat cu şortul de sport şi pantofii de alergat şi am dat o tură de cinci kilometri pe drumul de ţară care mergea de-a lungul canalului. Durerea dintre picioare, din locul unde fusesem lovit de Eddie Keats, dispăruse aproape complet. Respiram bine, iar bătăile inimii se păstraseră constante pe tot parcursul drumului. Aş mai fi putut alerga trei kilometri. În mod normal, aş fi fost mulţumit de energia şi flexibilitatea trupului meu trecut de prima tinereţe, dar cunoşteam bine maşinăria care lucra în interior, iar ceea ce simţeam nu avea nimic de-a face cu sănătatea, cu amurgul care-ţi tăia respiraţia, cu licuricii care sclipeau prin copacii de un verde întunecat sau cu plăticile care săltau la suprafaţa apei, printre frunzele nuferilor. Pentru mine, vara din Louisiana făcuse întotdeauna parte dintr-un cântec etern. În acea noapte nu vedeam decât scânteia roşiatică şi ştearsă a soarelui la apus, ca într-un sfârşit de primăvară.

Era o noapte ciudată. Stelele ardeau pe cerul negru. Nu bătea niciun pic de vânt, iar fiecare frunză a nucilor pecan părea modelată din metal. Suprafaţa apei de pe canal era plată şi liniştită, iar sălciile şi papura se ridicau nemişcate de-a lungul malurilor. Când a răsărit luna, norii arătau ca nişte potcoave de argint pe cer.

Am făcut duş cu apă rece şi m-am întins, pe întuneric, deasupra cearşafurilor, îmbrăcat doar în boxeri. Annie şi-a plimbat degetele pe umărul meu. Pe pernă, capul ei era întors spre mine şi îi puteam simţi respiraţia pe piele.

— Putem să trecem peste asta, Dave. Orice căsnicie are momentele ei proaste, a zis ea. Nu trebuie să le lăsăm să pună stăpânire pe noi.

— Bine.

— Poate am fost egoistă. Poate am vrut să fie totul ca mine.

— Ce vrei să spui?

— Am vrut să fii ce nu eşti. Am încercat să mă prefac în numele amândurora că ai terminat-o cu munca de poliţie şi cu lumea din New Orleans.

— Am lăsat-o în urmă de bunăvoie. Tu n-ai avut nicio legătură.

— Ţi-ai depus demisia, Dave, dar nu ai renunţat la ea. Nu vei renunţa niciodată.

Am privit prin beznă şi am aşteptat. Lumina lunii, filtrată printre palele ventilatorului din fereastră, desena modele pe trupurile noastre.

— Dacă vrei să te întorci, poate că asta e ce trebuie să facem, a zis.

— Nu.

— Pentru că nu crezi că voi face faţă?

— Pentru că e o mizerie.

— Spui doar aşa, nu cred că asta simţi cu adevărat.

— Primul meu partener a fost un bărbat pe care l-am admirat foarte mult. Avea curaj şi integritate până la Dumnezeu. Odată, pe Canal, o fetiţă a fost aruncată prin parbrizul unei maşini şi i-a fost retezat un braţ. El a intrat alergând în bar, şi-a umplut haina cu gheaţă şi a înfăşurat membrul tăiat în ea, apoi i l-au cusut fetei la loc. Dar înainte să se retragă, acelaşi tip a stors, a...

— Ce?

— A luat mită. A brutalizat târfe ca să facă sex. A împuşcat un puşti negru de paisprezece ani, pe acoperişul căminului social.

— Ascultă-ţi furia! E ca un foc care arde în tine.

— Nu e furie. E o reflectare a stării de lucruri. Rămâi acolo şi începi să vorbeşti şi să gândeşti ca un nenorocit, iar într-o zi te surprinzi făcând ceva de care nu te-ai fi crezut în stare, şi atunci ştii că ai ajuns la capăt. Nu e un moment plăcut.

— Tu n-ai fost niciodată aşa şi nici nu vei fi.

Annie şi-a aşezat braţul peste pieptul meu şi genunchiul peste coapsă.

— Pentru că am ieşit.

— Aşa ai crezut, dar nu e adevărat.

Şi-a frecat în sus şi în jos genunchiul şi interiorul coapsei de piciorul meu şi mi-a trecut dosul palmei peste piept şi abdomen.

— Cunosc un ofiţer de poliţie a cărui stare fizică necesită atenţie.

— Mâine vreau să vorbesc cu surorile de la mănăstire, ca să o înscriem pe Alafair la grădiniţă.

— E o idee bună, căpitane.

— Apoi o să mergem la piscină şi o să luăm prânzul în St. Martinville.

— Cum zici tu.

Annie s-a strâns lângă mine şi i-am simţit respiraţia în păr, apoi mi-a încolăcit coapsele cu ambele picioare.

— Ce planuri mai ai?

— Mai e un joc din American Legion mâine seară. Poate că ne luăm liber toată ziua.

— Pot să te ating aici? Vai mie, şi eu, care credeam că eşti un stoic netulburat de farmecele unei fete. Iubitul meu e un mare star, aşa-i?

M-a sărutat pe obraz, apoi pe gură, pe urmă s-a urcat deasupra mea în felul ei matern, aşa cum făcea mereu, mi-a mângâiat chipul şi mi-a zâmbit. Lumina lunii îi cădea pe pielea bronzată şi pe sânii grei şi albi. S-a ridicat uşor în genunchi, m-a cuprins în mână şi m-a împins în ea. Gura i-a luat brusc forma literei O, în timp ce ochii păreau să privească la ceva dinăuntrul ei. Am sărutat-o pe păr, pe ureche, pe sâni, mi-am trecut mâinile pe spatele ei, peste coapsele tremurânde şi tari şi am simţit, în final, cum furia şi fierbinţeala zilei care păreau să vieţuiască în mine ca lumina fierbinte a soarelui prinsă într-o sticlă de whisky dispar în ritmul respiraţiei de pe obrazul meu şi sub apăsarea mâinilor şi a braţelor care mă mângâiau peste tot, ca şi cum aş fi vrut să scap de sub valul ei de dragoste, la fel de cald, neastâmpărat şi acaparator ca marea.

•

Visele mele mă duceau în multe locuri. Uneori mă aflam cu tata într-o pirogă, în adâncul mlaştinii Atchafalaya. Ceaţa era

deasă printre copacii negri şi tocmai când soarele se iţea la marginea pământului, eu îmi aruncam nada Mepps lângă buştenii de chiparoşi, iar un biban negru se prindea de ea şi ieşea cu un plescăit din apa liniştită, agitându-şi corpul cu străluciri verzui-aurii. În acea noapte am visat elicoptere Huey zburând jos, deasupra junglei şi a râurilor maro-lăptoase. În vis, maşinăriile nu scoteau niciun sunet. Arătau ca nişte insecte pe cerul de lavandă şi, în timp ce se apropiau, i-am văzut pe infanterişti trăgând în copaci. Curenţii de aer creaţi de palele elicopterului agitau frenetic vârfurile copacilor, iar gloanţele de mitralieră făceau apa din râuri să sară, secerau sate pustii de pescari şi dansau, trasând modele geometrice deasupra digurilor şi a câmpurilor de orez. Dar nu se auzea niciun sunet şi jos nu se afla niciun om. Am văzut chipul crispat de frică şi biciuit de vânt al unui mitralior zvâcnind sub acţiunea armei. Nu-i zăream decât unul dintre ochi – strâns şi iritat din cauza prafului de puşcă – în care se reflectau ca într-o apă imaginile unui bivol mort şi lăsat în căldură şi ale satelor pârjolite, unde oamenii se ascunseseră sub pământ, ca şoarecii. Mâinile îi erau umflate şi roşii, degetul răsucit în jurul trăgaciului, cartuşele de alamă ca nişte imagini caleidoscopice în lumină. Nu mai existau oameni în care să tragă, dar nu conta – misiunea lui era clară. Era pe veci legat şi dependent de acea bucată de pământ care devenise pustie cu ajutorul lui, de acel ţinut ce-i era deopotrivă drog şi duşman de moarte. Tăcerea din vis era ca un ţipăt.

M-am trezit la auzul zgomotului ca de tunet al unei maşini trecând pe drumul de ţară de lângă canal şi al broaştelor care orăcăiau pe undeva, pe lângă heleşteul cu raţe. Nu mă interesa analizarea viselor. Senzaţiile bizare şi mecanismele pe care le reprezentau dispăreau în zori, iar asta e tot ce conta. Speram că într-o zi aveau să mă lase cu totul. Citisem odată că Audie Murphy, cel mai decorat soldat american din al Doilea Război Mondial, dormea cu un pistol de calibru .45 lângă el. Cred că era un om curajos şi bun, dar pentru unii noaptea e bântuită de creaturi făurite în focurile iadului. Grecii îl invocau pe Morfeu ca să alunge Furiile. Eu aşteptam pur şi simplu răsăritul fals şi, uneori, cu ceva noroc, adormeam la loc până ce apărea cu adevărat.

Dar acea noapte era populată de prea multe sunete şi de prea multe crâmpeie de amintiri ce rodeau la colţurile minţii mele

precum dinţii unui şobolan ca să-mi mai pot recăpăta cu uşurinţă somnul. Mi-am pus sandalele, mi-am turnat un pahar de lapte în bucătărie şi am mers la heleşteu îmbrăcat doar în tricou şi şort. Raţele se adunaseră la umbra păpurişului, iar luna şi norii iluminaţi se reflectau perfect în apă, ca şi cum ar fi fost prinşi sub o suprafaţă de sticlă neagră. M-am aşezat pe banca de lângă hambarul prăbuşit ce marca hotarul proprietăţii mele şi m-am uitat la păşunea vecinului meu şi la câmpul cu trestie luminat de lună. Pe peretele şopronului din spate, a cărui vopsea roşie se cojise de mult, se afla o reclamă de aluminiu cu Hadacol, veche de treizeci şi cinci de ani. Hadacol fusese produs de un senator din Abbeville şi nu doar că avea suficiente vitamine şi alcool ca să te scoale din morţi, dar eticheta de pe capac îţi permitea să asişti la show-ul itinerant Hadacol, care într-un an îi adusese pe Jack Dempsey, pe Rudy Vallee şi pe un uriaş canadian, înalt de doi metri şi jumătate. Mă minunam de inocenţa erei în care crescusem.

Apoi am văzut fulgerul luminând strălucitor la sud, iar o adiere de vânt a prins să bată brusc, sfărâmând imaginea lunii din apă şi sfâşiind frunzele nucilor pecan aflaţi în curtea din faţă. Vacile de pe păşune erau deja strânse laolaltă. Simţeam mirosul ploii şi al sulfului din aer şi percepeam scăderea presiunii barometrice. Am terminat laptele din pahar, mi-am sprijinit spatele de peretele hambarului, cu ochii închişi, am inspirat răcoarea vântului şi mi-am dat seama că, fără să fac vreun efort, urma să-mi înving insomnia din acea noapte şi chiar să mă întorc în pat şi să dorm alături de soţia mea, în timp ce ploaia zornăia pe ventilatorul din fereastră.

Dar când am deschis ochii am văzut două siluete întunecate mişcându-se printre nucii pecan din curte, rapid şi fără zgomot, precum căprioarele. Mi-au trecut prin faţa ochilor şi au intrat pe verandă. Exact când mă ridicam şi deschideam ochii, sperând zadarnic că nu zărisem decât nişte umbre, am simţit un gol în piept, străfulgerat de un gând îngrozitor pe care-l mai avusesem o singură dată, în Vietnam, atunci când am auzit sunetul minei de sub picior. Exact când am început să alerg spre casa întunecată, chiar înainte de a auzi ranga muşcând din tocul uşii şi înainte ca vorbele să-mi izbucnească din gât, am ştiut că temerile mele nocturne aveau să devină realitate în acea seară, fără a se mai risipi la primele raze de soare fals, pe care doar

naivii îl mai aşteptau. M-am împiedicat în sandale, le-am aruncat din picioare şi am alergat desculţ peste pământul tare, cu resturi de scânduri rupte şi cuie ruginite căzute de pe acoperişul hambarului, peste păpurişul care se întindea dinspre heleşteu, strigând ca un isteric pierdut într-un peisaj lunar: „Sunt afară! Sunt afară!”

Dar cuvintele mele s-au pierdut în uruitul tunetului, în vânt, în plescăitul picăturilor de ploaie pe acoperişul de tablă şi în zgomotul răngii care a făcut aşchii tocul uşii, a desprins balamalele, a rupt zăvorul şi a smuls uşa dinspre sufragerie. Apoi mi-am auzit propria voce din nou, scoţând un sunet ca scheunatul unui animal ce dă să iasă dintr-o băşică plină cu apă. Pe urmă am auzit armele mugind şi am văzut scânteile sărind prin dormitor precum fulgerele de pe cer. Au tras în neştire. Paturile armelor zvâcneau zgomotos la fiecare cartuş nou. Exploziile despicau întunericul în care soţia mea zăcea singură, întinsă sub un cearşaf. Gloanţele lor mari au aruncat aşchii de sticlă şi fâşii de perdea în curte, au sfâşiat bucăţi de lemn din zidul exterior şi au ricoşat de pe palele ventilatorului de la fereastră. Un fulger a lovit undeva în spatele meu şi mi s-a părut că, în lumină, pielea mea părea albă şi cadaverică.

Nu mai trăgeau. În ploaie, fără să mai pot respira, desculţ şi îmbrăcat doar în boxeri, am privit prin geamul spart şi pe lângă perdeaua făcută franjuri spre silueta unui bărbat care se uita şi el la mine, nemişcat, ţinând arma la piept, într-o parte. Apoi am auzit acelaşi zgomot de la patul armei, pentru a face loc altui glonţ.

Am alergat într-o parte a casei, m-am lipit de scândurile din lemn de chiparos, am înaintat pe sub ferestre către partea din faţă şi m-am lăsat pe vine, în întuneric. L-am auzit pe unul dintre ei lovind un perete sau o uşă, prin beznă, împiedicându-se de prelungitorul telefonului, scoţând aparatul din priză şi aruncându-l pe hol. Aveam sânge pe labele picioarelor, o rană deschisă la gleznă, dar nu simţeam nicio durere în trup. Capul mi s-a întors ca şi cum ar fi fost izbit cu un ziar răsucit şi am simţit gustul sucului biliar ridicându-mi-se incontrolabil din stomac. Nu aveam nicio armă; vecinii mei erau plecaţi; nu puteam face nimic să o ajut pe Annie. Transpiraţia şi ploaia mi se scurgeau prin păr ca nişte insecte.

Nu aveam altceva de făcut decât să alerg la telefonul din

magazinul de momeli. Apoi am auzit plasa de la intrare trântindu-se de perete şi ambii bărbaţi au ieşit pe verandă. Paşii lor răsunau tare pe lemn şi s-au îndreptat într-o direcţie, apoi într-alta. M-am lipit de peretele casei şi am aşteptat. Dacă săreau peste balustrada laterală a verandei, m-ar fi avut exact în bătaia armei. Apoi s-au oprit şi mi-am dat seama că atenţia lor se concentrase asupra altui lucru. O camionetă venea troncănind pe drumul de ţară care ducea spre doc. Ploaia cădea pieziş în lumina singurului ei far, care trecea pe rând de la un copac la altul. Ştiam că trebuia să fi fost Batist. Locuia la patru sute de metri în josul drumului, iar vara dormea pe veranda închisă cu plasă şi ar fi auzit şi recunoscut împuşcăturile, chiar şi printre zgomotele tunetelor.

— Las-o dracului. Hai să plecăm de aici, a zis unul dintre bărbaţi.

Celălalt a vorbit la rândul lui, dar vocea i s-a pierdut în ropotul ploii de pe acoperişul de tablă şi în bubuitul unui tunet.

— Te întorci şi te ocupi de el. Oricum, nu-i mare lucru de capul lui. N-ai pomenit nimic de nicio gagică, a spus primul om. Fir-ar al dracului, camioneta se îndreaptă încoace. Am plecat. Data viitoare îţi faci singur curăţenie.

L-am auzit pe unul dintre ei sărind de pe scări şi luând-o la goană. Al doilea s-a oprit, şi-a târât ezitant picioarele pe podeaua din lemn, apoi am auzit treapta îndoindu-se sub greutatea lui şi în clipa următoare i-am văzut pe amândoi fugind într-o parte, printre copaci, spre o maşină parcată în josul canalului. Cu puştile la piept, arătau ca nişte infanterişti alergând noaptea prin pădure.

M-am repezit spre uşa din faţă, am intrat în dormitor şi am lovit întrerupătorul, cu inima zbătându-mi-se în piept. Zona din faţa uşii era plină de cartuşe roşiatice; capetele din mahon ale patului erau ciobite şi găurite de gloanţe mari pentru vânat; tapetul cu flori de deasupra patului era plin de găuri cât o monedă. Cearşaful care încă o mai acoperea era îmbibat de sângele ei, iar pânza ruptă intrase în rănile care arătau ca nişte muşcături de lup. Capul ei blond şi cârlionţat, aşezat pe pernă, avea chipul întors în partea cealaltă. O mână imaculată atârna peste marginea saltelei.

I-am atins piciorul. I-am atins glezna pătată de sânge. I-am cuprins degetele cu mâna. Mi-am trecut palma peste buclele ei.

Am îngenuncheat ca un copil lângă pat şi i-am sărutat ochii. I-am ridicat mâna şi i-am pus degetele între buzele mele. Apoi am început să tremur, ca şi cum muşchii şi tendoanele mi se desfăceau pe dinăuntru. Mi-am îngropat faţa adânc în pernă, cu părul ud lipit de fruntea ei.

Nu ştiu cât am stat în genunchi acolo. Nu-mi amintesc să mă fi ridicat. Ştiu că pielea îmi ardea ca şi cum ar fi turnat cineva acid pe mine, că nu puteam trage suficient aer în plămâni, că lumina galbenă îmi ardea ochii ca o flacără. Încheieturile parcă-mi erau atrofiate de bătrâneţe şi-mi simţeam mâinile ca pe două bucăţi de lemn când umblam pe dibuite în sertar după pistolul de calibru .45. Am împins cartuşul greu în încărcător. Cu ochii minţii mă vedeam deja alergând prin curte. Traversam păşunea vecinului, pădurile cu stejari şi pini lăsaţi la pământ, aflate în cealaltă parte, în locul pe unde trecea drumul de ţară înainte să ajungă la podul mobil de peste canal. L-am auzit ţipând pe puştiul de culoare din plutonul meu: „Charlie[53] nu vrea să mai danseze. Aleargă spre tunel. Rupe-i, domnu' locotenent.” Am văzut părţi omeneşti dezintegrându-se în bătaia armei mele, iar când culata s-a deschis şi a trebuit să reîncarc, mâinile îmi tremurau de nerăbdare.

Dar vocea nu era a unui puşti negru din pluton, iar eu nu eram locotenentul tânăr care îi putea face pe bărbaţii mărunţi şi gălbejiţi, în pijamale negre, să se ascundă în găurile lor din pământ. Batist îşi ţinea ambele mâini pe braţele mele, pieptul lui dezgolit arăta ca o placă de fier, iar ochii îi erau aţintiţi spre mine, fără să clipească.

— Au plecat, Dave. Acu' nu mai ai ce face cu arma aia, a zis.

— Podul... Le putem tăia calea.

— *C'est pas bon. Ils sont pa'tis*.[54]

— Luăm camioneta.

El a scuturat din cap în semn că nu, apoi şi-a strecurat palma enormă spre braţul meu şi mi-a luat pistolul automat din mână. Pe urmă m-a luat pe după umeri şi m-a condus în sufragerie.

— Stai aici. Nu tre' să faci nimic, a zis.

.45-ul răsărea din buzunarul de la spate al blugilor lui.

— Unde-i Alafair?

M-am uitat la el ca prostit. A inspirat pe gură şi şi-a umezit

---

[53] Denumire dată de soldaţii americani celor vietnamezi, în Războiul din Vietnam.

[54] „Nu mai are rost. Au plecat.” (fr.).

buzele.

— Tu stai aici. Nu te mişca. *T'comprends*, Dave?[55]

— Da.

Omul a intrat în camera lui Alafair. Siluetele albe ale nucilor pecan din curte apăreau şi dispăreau când fulgerele brăzdau rapid cerul, iar vântul împingea ploaia pe verandă şi prin uşa spulberată. Când am închis ochii, am văzut lumina jucând înăuntrul unei rame de geam înnegrite, precum electricitatea captivă în interiorul unei cutii negre.

M-am ridicat amorţit de pe canapea şi am păşit în pragul camerei lui Alafair. M-am oprit cu o mână pe tocul uşii, aproape ca şi cum aş fi devenit străin de propria durere. Batist şedea pe marginea patului, ţinând-o pe Alafair în poală cu braţele lui puternice. Chipul ei îngropat în pieptul negru al bărbatului era palid şi tremura de sughiţuri.

— E bine. Şi tu o să fii, Dave. Batist o să aibă grijă de toţi. O să vezi, a spus el. Doamne, Doamne, ce i-a făcut lumea copilului ăstuia!

Omul a dat din cap dintr-o parte în alta, fără să-şi ascundă tristeţea din priviri.

[55] „Înţelegi, Dave?” (fr.).

6.

În ziua înmormântării lui Annie a plouat. De fapt, plouase toată săptămâna. Apa picura din copaci, se scurgea în pârâiaşe de pe streşini, iar în curte forma băltoace maro pline cu frunze plutitoare, acoperind câmpurile şi plantaţiile de trestie cu o lumină mohorâtă, verde-cenuşie. Părinţii ei au venit cu avionul din Kansas, iar eu i-am luat de la aeroportul din Lafayette şi i-am condus prin ploaie la un motel din New Iberia. Tatăl ei era un fermier masiv, cu părul ca nisipul, cu mâini pătrăţoase şi bătătorite şi încheieturi groase. A privit tăcut pe fereastra maşinii spre ţinutul umed, a fumat un trabuc şi a vorbit doar atât cât să fie politicos. Mama ei era o femeie menonită masivă de la ţară, cu păr auriu ca soarele, cu ochi albaştri şi obraji roşii. A încercat să compenseze răceala soţului ei vorbind despre cum a venit cu avionul din Wichita şi despre cum a zburat pentru prima dată, dar nu se putea concentra la cuvinte şi înghiţea des în sec, întorcându-şi mereu privirea în altă parte.

Avuseseră rezerve în privinţa mea, atunci când mă căsătorisem cu Annie. Eram un tip divorţat, în vârstă, fost alcoolic, iar ca detectiv la Omucideri trăisem într-o lume violentă care era încă şi mai străină de ruralul Kansas decât accentul meu *cajun* sau numele franţuzesc. Simţeam că mă învinovăţesc pentru moartea lui Annie. Cel puţin în privinţa tatălui ei eram sigur. Iar eu nu aveam puterea să mă lupt cu acuzaţia nerostită nici măcar când venea vorba de propria conştiinţă.

— Înmormântarea e la patru fix, am zis. Vă las să vă odihniţi la motel şi vin să vă iau la trei şi jumătate.

— Acum unde e? a întrebat tatăl ei.

— La capelă.

— Vreau să merg acolo.

M-am oprit un moment şi am privit la chipul lui mare şi hotărât şi la ochii cenuşii, larg deschişi.

— Sicriul e închis, domnule Ballard, am răspuns.

— Du-ne acum acolo, a zis.

Am îngropat-o pe Annie pe locul familiei mele, în vechiul cimitir de lângă biserica St. Peter din New Iberia. Criptele erau

făcute din cărămidă şi acoperite cu ipsos alb. Cele mai vechi se crăpaseră, se afundaseră în pământ şi fuseseră năpădite de lujeri verzi care prinseseră rădăcini în mortar. Ploaia cădea din cerul plumburiu şi dansa pe drumul de cărămidă de lângă cimitir, bătând darabana pe acoperişul de pânză de deasupra capetelor noastre. Înainte ca angajaţii firmei de servicii funerare să bage sicriul lui Annie în criptă şi să-l închidă pentru totdeauna cu o lespede de marmură, unul dintre ei a deşurubat crucifixul de metal de pe capac şi mi l-a pus în mână.

Nu-mi amintesc cum am ajuns înapoi la limuzină. Mi-aduc aminte de oamenii de sub prelată – de părinţii ei, de Batist şi soţia lui, de şerif, de prietenii din oraş, dar nu îmi dau seama când am plecat de la cimitir. Am văzut ploaia curgând şiroaie din cer, am văzut-o lucind pe cărămizile roşii de pe stradă şi pe gardul negru cu ţepi care înconjura cimitirul. Am simţit-o curgându-mi prin păr şi în ochi, am auzit un tren fluierând undeva şi nişte marfare troncănind pe şinele care treceau prin oraş. Apoi, deodată, mă aflam pe peluza tunsă a capelei care avea nişte coloane de lemn goale pe dinăuntru şi o faţadă antebelică falsă, părând să aibă culoarea cartonului în acea lumină difuză. Nişte maşini se îndepărtau prin ploaie.

— Camioneta i-aicea, Dave, a zis Batist. Vino, am şi pus de cină. N-ai băgat nimic în gură toată ziua.

— Trebuie să-i ducem pe ai ei înapoi la motel.

— Au plecat deja. Hei, pune haina asta peste cap. Vrei să stai acilea afară şi să te prefaci în raţă?

Bărbatul mi-a surâs. Capul lui ca o bilă de tun era presărat cu picături de ploaie, iar dinţii îi păreau sculptaţi din fanoane de balenă. I-am simţit mâna cuprinzându-mi braţul şi strângându-mi muşchii, apoi m-a condus la camioneta unde soţia lui stătea în picioare lângă uşa deschisă, într-o rochie din bumbac cu imprimeu, ţinând o umbrelă deasupra capului. Pe drumul spre casă am stat cuminte între ei doi. N-au mai încercat să-mi vorbească. M-am holbat pe geam la bălţile noroioase de pe drumul de ţară, la luciul umed de pe trunchiurile stejarilor, la apa ce şiroia pe crengile de deasupra. Nori de ceaţă stăteau atârnaţi deasupra canalului şi se spărgeau de capota camionetei ca o jertfă în numele somnului. În lumina cenuşie, rândul de copaci de pe marginea drumului arăta ca un tunel prin care aş fi putut aluneca în siguranţă până ajungeam într-o cameră rece şi

închisă de sub pământ, acolo unde rănile aveau să se vindece singure, unde carnea nu se lăsa pradă viermilor, iar un sicriu pecetluit avea să se deschidă pentru a scoate la iveală un chip radios.

Mi-am reluat lucrul la docuri. Am dat bărci spre închiriere, am umplut cutiile de momeală ale oamenilor cu peştişori argintii, am pregătit grătare, am deschis sticle de suc şi bere cu un zâmbet mecanic şi mişcările unui om care parcă visează. Descopeream, ca întotdeauna, cât de buni pot fi oamenii când cineva pierde o persoană apropiată. Dar după un timp aproape că mi-am dorit să mă ascund de condoleanţele lor bine intenţionate, de strângerile lor de mână şi de bătăile pe spate. Am învăţat că jalea e o emoţie intimă şi devoratoare şi, odată ce a ales să se cuibărească în tine, nu se împarte uşor cu ceilalţi.

Şi poate că nici eu nu îmi doream să o împărtăşesc. După ce anchetatorii de la biroul şerifului au pus cearşafurile însângerate în pungi de plastic şi au scos gloanţele mari de la capetele patului şi din pereţi, am încuiat uşa ca şi cum aş fi sigilat un mausoleu al durerii, pe care l-aş fi putut aduce la viaţă cu o simplă cheie întoarsă în broască. Când am văzut-o pe soţia lui Batist îndreptându-se spre casă cu perii şi găleţi ca să cureţe petele de sânge de pe lemnul ciuruit, am ieşit în goană din magazinul de momeli, am ţipat la ea în franceză cu tonul înalt pe care un alb îl foloseşte ca să se adreseze un femei de culoare şi am privit-o cum se întoarce spre camioneta ei, rănită şi confuză.

În acea noapte am fost trezit de lipăitul unor tălpi goale pe podeaua din lemn şi de un mâner de uşă care se întorcea. M-am ridicat de pe canapeaua unde adormisem cu televizorul aprins şi am zărit-o pe Alafair stând în picioare lângă uşa dormitorului încuiat. Era îmbrăcată cu pantalonii de pijama şi fără bluză, iar în mâini avea punga de plastic în care ţineam pâinea veche. Ochii îi erau deschişi, dar faţa îi era înnegurată de somn. Am mers spre ea, în lumina lunii care cădea prin ferestrele din faţă. Ochii ei căprui m-au privit fără nicio expresie.

— Hrănesc raţele cu Annie, a zis.

— Visezi, fetiţo, am răspuns.

Am început să trag uşor punga de plastic din mâinile ei. Dar ochii şi mâinile îi erau prinse în vis. I-am atins părul şi obrazul.

— Hai înapoi în pat.

— Hrănesc raţele cu Annie?

— Le hrănim de dimineaţă. *En la mañana.*

Am încercat să-i zâmbesc, apoi am ridicat-o în picioare. Şi-a pus o mână pe mânerul uşii şi a început să-l rotească dintr-o parte în alta.

— *Dónde está*?[56]

— A plecat, micuţo.

Nu exista nicio soluţie. Am ridicat-o în braţe şi am dus-o înapoi în camera ei. Am întins-o pe pat, i-am tras cearşaful peste picioare, m-am aşezat lângă ea şi i-am mângâiat părul moale. Pieptul ei gol părea aşa micuţ în lumina lunii care bătea prin fereastră! Apoi i-am văzut gura cum începe să tremure, aşa cum se întâmplase şi în biserică. Ochii ei au privit într-ai mei, înţelegând deodată lucrul pe care nici eu, nici altcineva n-ar fi avut cum să-l îndrepte: lumea în care se născuse era cu mult mai îngrozitoare decât cea a coşmarurilor ei.

— *Los soldados llegaron en la lluvia y le hicieron daño a Annie*?[57]

Singurele cuvinte în spaniolă pe care le-am înţeles din întrebarea ei erau „soldaţi” şi „ploaie”. Dar chiar dacă aş fi înţeles pe de-a-ntregul, tot nu i-aş fi putut răspunde. Eram mai pierdut decât ea, prins pentru totdeauna în capcana gândului că atunci când soţia mea avusese mai mare nevoie de mine, eu alesesem să stau pe întuneric, lângă un heleşteu cu raţe, rătăcit în trecut şi în nevroza mea alcoolică.

M-am întins alături de Alafair şi am tras-o lângă mine. I-am simţit umezeala genelor pe faţă.

•

Apoi într-o după-amiază fierbinte şi însorită, la exact o săptămână după ce o îngropasem pe Annie, fără dramatism, cu nori pufoşi trecând pe cerul albastru, am scos cu un pocnet dopul unei Jax, am privit spuma alunecând din sticla ca de ambră şi căzând cu un pleoscăit pe podeaua de lemn a magazinului de momeli. Am dat-o gata în mai puţin de un minut.

Aşezaţi la o masă, doi pescari cu care eram prieten m-au privit scurt cu o expresie inertă, iar în liniştea încăperii l-am auzit pe Batist frecând de lemn un chibrit şi aprinzându-şi un trabuc. Când m-am uitat la faţa lui, am auzit cum chibritul

---

[56] „Unde este?” (sp.).

[57] „Au venit soldaţii prin ploaie şi i-au făcut rău lui Annie?” (sp.).

aruncat de el pe fereastra deschisă fâsâia în apă. Bărbatul şi-a întors privirea şi s-a uitat în lumina soarelui. Dintre dinţii lui rari s-a ridicat o buclă de fum.

Am deschis o pungă dublă de hârtie, am aşezat două baxuri de Jax în ea, am golit o găletuşă de gheaţă înăuntru şi am luat pachetul sub braţ.

— O să merg cu o barcă în josul canalului, am anunţat. Închide magazinul peste câteva ore şi ia-o pe Alafair la tine până mă întorc.

Batist nu a răspuns şi a continuat să privească lumina care cădea pe nuferii şi trestia de pe mal.

— M-ai auzit? am întrebat.

— Fă ce ai de făcut. Nu trebui să-mi spui tu mie cum să am grijă de fetiţa aia.

Omul s-a îndreptat spre casă, pe veranda căreia Alafair colora o carte, şi nu şi-a mai întors privirea spre mine.

Am pornit motorul bărcii şi am privit cum valul alb-gălbui pe care-l lăsam în urmă se lovea de rădăcinile chiparoşilor de pe mal. De fiecare dată când duceam o sticlă de Jax la gură, lumina dansa ca un foc cafeniu înăuntrul ei. Nu aveam nicio ţintă, niciun loc în care să-mi vărs energia care-mi zvâcnea în palmă, niciun plan pentru ziua aceea, pentru tot restul vieţii sau măcar pentru următoarele cinci minute. Oricum, la ce erau bune planurile? Un incendiu de pădure, o inundaţie care îngropa sub nămol un oraş din Kentucky, fulgerul care cădea pe un câmp umed şi-l dobora pe fermier la pământ – toate astea nu urmau nişte planuri. Ele se întâmplau, iar lumea mergea mai departe. De ce trebuia ca Dave Robicheaux să impună ordinea şi organizarea în viaţa lui? O vreme, îţi pierzi controlul şi eşti complet dus, mi-am zis. Armata americană înţelegea cu siguranţă ideea. Declari punct de tragere liberă o zonă dificilă din punct de vedere geografic şi politic, apoi te trezeşti printre cenuşa plutitoare şi mirosul de napalm, lămurindu-te mult mai bine care a fost esenţa problemei.

Spre seară, rezervorul de benzină se golise, iar la picioarele mele se afla un maldăr de gheaţă topită, hârtie maro udă şi sticle goale de Jax. Am cârmit barca spre ţărm, am aruncat ancora de fier pe mal şi am mers prin lumina amurgului pe un drum de ţară, spre un bar de negri din care am cumpărat un alt bax de bere şi o sticlă de trei sferturi cu Jim Beam. Apoi am

împins barca înapoi în largul canalului şi am plutit pe curent printre dârele lăsate de licurici şi umbrele ştiucilor-aligator care înotau aproape de suprafaţa apei. Am luat o înghiţitură din sticla de whisky, am stins-o cu bere şi am aşteptat. Uneori whiskyul făcea să se deschidă uşa unui cuptor care mă topea ca pe o bucată de celofan. Altă dată mă însoţea zile întregi sub forma euforiei tăcute şi a unui soi de control care putea trece drept stare de trezie. Apoi câteodată mă întorceam printre amintiri şi vedeam acolo momente pe care mi-aş fi dorit să le ard ca pe nişte bucăţi de negativ dezintegrându-se printre cărbuni încinşi.

Mi-am adus aminte cum m-am dus cu tata la vânătoare de raţe, pe vremea când aveam treisprezece ani. Ne aflam într-un ascunziş, într-o zi rece, mohorâtă şi cu vânt, chiar lângă trecătoarea Sabine[58], unde lacul se vărsa în Golf. Acolo raţele sălbatice şi găinuşele de baltă zburaseră jos toată dimineaţa, încă de la răsărit, iar noi le luaserăm în cătarea armei ca pe nişte pete răspândite pe tot întinsul cerului. Apoi tata a devenit neglijent, poate pentru că fusese beat cu o noapte înainte, şi i-a intrat nămol în butoiaşul automatei de calibru doisprezece, iar atunci când pe deasupra au trecut trei gâşte canadiene, prea sus pentru a fi o ţintă bună, el s-a ridicat repede, s-a întors cu arma ridicată într-o parte, deasupra capului meu, şi a descărcat-o, împrăştiind cocoloaşe de câlţi, praf de puşcă, alice pentru păsări şi aşchii de fier pe toată suprafaţa apei. Urechile îmi ţiuiau de la explozie, iar faţa îmi era acoperită de praf de puşcă negru precum piperul. Am citit în privirea lui că-i e ruşine şi i-am simţit mirosul de bere din răsuflare când mă ştergea cu batista lui umezită. A încercat să glumească, spunând că aşa-i trebuia pentru că nu mersese la slujbă cu o zi în urmă, dar în ochii lui se vedea că ceea ce înţelesese îl tulbura şi-l ruşina. Era aceeaşi expresie pe care o avusese când fusese băgat la închisoare pentru că se luase la bătaie într-un bar.

Ne aflam la numai patru sute de metri de tabără; era o cabană aşezată pe piloni, pe partea cealaltă a golfului, pe malul unui canal mărginit de iarbă de baltă şi trestie. Tata era plecat pentru scurtă vreme ca să aducă gloanţele de calibru şaisprezece. Puteam începe să spintec raţele care zăceau într-o grămăjoară moale, verde cu albastru, pe iarba galbenă aşezată

---

[58] Deschidere naturală prin care lacul Sabine ajunge să comunice cu Golful Mexic. (n.r.).

în fundul adăpostului. „Plus că se şi-ntorc gâştele”, a zis.

Dar la întoarcere a trecut cu barca peste un buştean scufundat, iar axul elicelor s-a rupt ca un băţ.

L-am aşteptat două ore. Cuţitul îmi era plin de sângele viscerelor calde ale raţelor. Vântul bătea dinspre sud, valuri mici se izbeau de adăpost, iar cerul era de culoarea fumului din incinerator. Pe partea dinspre Texas a malului am auzit pocnetul înfundat al armei altui vânător.

În spatele ascunzătorii era legată o pirogă. Am deschis puşcociul meu cu gloanţe de doisprezece, am strâns şirul de raţe folosite ca momeală pe care le aşezaserăm în forma literei J, am umplut plasa de pânză pentru vânat cu trupurile ţepene şi măcelărite ale raţelor, am încărcat totul în pirogă şi am împins-o spre canal şi întinderea de iarbă.

Dar direcţia vântului se schimbase şi bătea acum mai tare dinspre nord-est; indiferent cât de puternic vâsleam pe ambele părţi ale pirogii, alunecam spre gura trecătorii şi spre apele verzi ca ardezia ale Golfului Mexic. Am vâslit până când palmele mi s-au umplut de băşici care apoi s-au spart frecându-se de asperităţile lemnului. Apoi am aruncat ancora, dându-mi seama, atunci când frânghia s-a întins drept în jos, că apa era prea adâncă ca să-i mai poată atinge fundul. Am privit disperat spre mlaştinile Louisianei, care se îndepărtau tot mai mult de mine.

Spuma valurilor îmi zbura pe faţă, iar în gură simţeam gustul sărat al apei. Piroga se înclina aşa de tare printre valuri că trebuia să mă ţin de bord, iar fesele mi se strângeau de frică de fiecare dată când fundul de lemn mi se lovea de noadă. Am încercat să scot apa cu o cutie din aluminiu, am pierdut vâsla şi am privit-o cum e dusă de valuri, plutind ca un băţ galben. Şirul de momeli, puşca mea şi plasa de pânză cu raţe pluteau în apa din barcă; chiparoşi scoşi din rădăcini şi o colibă din lemn întoarsă cu susul în jos se învârteau pe curenţii întunecaţi, chiar lângă mine, aproape de suprafaţa apei. Coliba avea un pridvor mic şi ieşea deasupra valurilor, în lumina iernatică, ca o gură gigantică scuipând apă.

Am fost găsit în acea după-amiază de nava Departamentului pentru Vânat şi Pescuit, la bordul căreia se afla tata. M-au şters de apă şi mi-au dat haine călduroase. În bucătărie mi-au pregătit sandvişuri prăjite cu carne conservată şi o cană caldă de Ovaltine. Dar tatălui meu nu i-am vorbit până a doua zi, şi-

atunci doar pentru că somnul restabilise familiaritatea relaţiei noastre, pe care explicaţia lui despre axul rupt nu avusese darul să o aducă înapoi.

— E din cauză că ai fost singur acolo, a zis. Când cineva te lasă singur, nici nu mai contează de ce. Trebuie să fii furios pe el. Când maică-ta a fugit cu un jucător de *bourée,* nu mi-a păsat că eu am împins-o s-o facă. L-am pus la podea în bar, chiar în faţa ei. Când s-a ridicat, l-am dărâmat iar. Mai târziu am aflat că avea un pistol în haină. Putea să mă omoare pe loc. Dar ea nu l-a lăsat, fiindcă ştia că o să-mi treacă. D-aia eu nu sunt acuma supărat pe tine, pentru că ştiu că ar trebui să fii dezamăgit. Rău e când te însingurezi tu, de bunăvoie. Să nu faci niciodată aşa, Dave, că eşti ca ratonul ăla care-şi roade singur piciorul, când e prins în capcană.

Pe când şedeam în barcă, plutind pe canal, privind cerul roşiatic şi norii purpurii de la vest şi simţind aerul inert şi cald ca whiskyul pe care-l duceam la buze, am înţeles ce vrusese tatăl meu să spună.

Un raton poate să roadă muşchii şi osul în câteva minute. Eu aveam o noapte întreagă la dispoziţie ca să mă detaşez. Ştiam şi unde aveam să o fac – într-un bar de negri făcut din cărămidă de la Montgomery Ward, aşezat în spatele drumului gălbui şi prăfuit dintr-un crâng de stejari, un loc unde oamenii aveau la ei brice de frizerie, amestecau *bourbonul* cu Thunderbird şi cântau muzică *zydeco* atât de tare că se zguduia sticla crăpată şi prinsă cu bandă adezivă a ferestrelor.

Două zile mai târziu, o negresă pieptoasă, într-o rochie mov, mi-a ridicat capul dintr-o băltoacă de bere. La est, soarele coborâse mult pe cer şi strălucea prin fereastră ca o flacără albă.

— Faţa ta nu-i mop, dragă, a zis ea, uitându-se în jos la mine cu mâna în şold şi cu o ţigară aprinsă între degete.

Apoi cealaltă mână i s-a strecurat în buzunarul din spate al pantalonilor mei şi mi-a scos portofelul. M-am întins după el lipsit de vlagă, în timp ce ea îl deschidea dintr-o mişcare.

— N-am de gând să fur banii albilor, a zis. Eu aştept să mi-i daţi de bunăvoie. Da’ ori înşelăm, ori facem afaceri, ori ura şi la gară. Iar tu tre’ să pleci, drăguţule.

Mi-a aşezat portofelul în buzunarul cămăşii, şi-a strivit ţigara în scrumiera din faţa mea şi a format un număr la telefonul de la

bar în timp ce zăceam pe scaun, cu un obraz plin de bere şi mintea împânzită de puncte roşii. Zece minute mai târziu, maşina şerifului din districtul St. Martin m-a dus înapoi în golful unde-mi legasem barca şi m-a lăsat acolo ameţit şi singur, ca o statuie solitară, în iarba umedă de pe mal.

•

În acea după-amiază, după ce am ajuns în cele din urmă la doc, l-am rugat pe Batist să o ţină pe Alafair la el până seara şi am dormit trei ore pe canapea, sub ventilatorul electric. Apoi m-am trezit, m-am bărbierit, am făcut duş şi mi-am zis că puteam să-mi fac ziua un pic mai normală. În schimb, am început să tremur şi să sughit şi am sfârşit în genunchi în faţa chiuvetei.

Am intrat la loc în duş, am stat sub apa rece timp de un sfert de oră, m-am spălat pe dinţi, am îmbrăcat o pereche curată de pantaloni lejeri şi o cămaşă din denim şi m-am forţat să mănânc un castron de Grape-Nuts. Chiar dacă ventilatorul bătea spre mine, cămaşa îmi era pătată de sudoare.

Am luat-o pe Alafair de la Batist şi am dus-o în casa vărului meu, un profesor pensionar din New Iberia. O părăsisem deja pe fetiţă timp de două zile, cât fusesem beat, şi nu voiam să o mut iar într-o altă casă, dar atât Batist, cât şi soţia lui munceau şi nu o puteau supraveghea tot timpul, iar în acel moment nu eram într-o stare fizică ori emoţională destul de bună ca să am grijă de mine, darămite de altcineva. De asemenea, era posibil ca asasinii să se întoarcă acasă la mine.

L-am rugat pe vărul meu să vadă de Alafair în următoarele două zile, apoi am mers la tribunal să-l întâlnesc pe şerif. Dar când mi-am parcat camioneta eram lac de sudoare, palmele îmi lăsau urme umede pe volan şi aveam impresia că venele de la cap erau ca nişte bucăţi răsucite de frânghie. Am condus până la sala de biliard de pe Main Street, am luat loc în răcoarea barului, sub ventilatoarele cu pale de lemn, şi am băut trei *vodka collins,* până ce amăreala whiskyului din ziua trecută mi-a ieşit din piept, iar diapazonul dinăuntrul meu s-a oprit din tremurat.

Dar nu făceam decât să pun zălog ziua de azi pentru cea de mâine, iar data viitoare probabil că aveam să amân din nou plata datoriei, şi apoi iarăşi, până când urma să fiu aşa de înglodat în datorii, încât creditul avea să mi se înfăţişeze sub forma unui şarpe nesătul care-şi poate alege de unde să

devoreze un iepure rănit. Dar în acel moment bănuiesc că nu îmi păsa. Annie murise pentru că nu reuşisem să las lucrurile aşa cum erau. Îmi dădusem demisia de la poliţia din New Orleans, ca un cavaler rătăcitor mirosind a *bourbon* în timp ce declară că nu mai poate suporta ipocrizia politică şi urâţenia brutală de care începeai să fii dependent şi care provenea din modul de aplicare a legii în metropolă. Dar adevărul e că îmi plăcea, că mă incita să cunosc nedreptăţile omeneşti şi că dispreţuiam plictiseala şi predictibilitatea lumii obişnuite la fel de mult pe cât iubea metabolismul meu bizar şi alcoolizat adrenalina pericolului şi sentimentul de putere asupra unei lumi diabolice care oglindea în mai multe feluri microcosmosul propriului suflet.

Am cumpărat o sticlă de votcă pentru acasă şi nu m-am atins de ea până dimineaţa.

•

Cele două degete de alcool pe care le-am băut la micul dejun mi-au rămas în stomac ca un ghem fierbinte. A trebuit să îmi tot şterg faţa cu un prosop timp de o jumătate de oră, până când nu am mai asudat, apoi mi-am periat dinţii, am făcut duş, mi-am pus pantalonii largi de culoare crem, cămaşa sport în nuanţa cărbunelui şi cravata cu dungi gri şi roşii. O oră mai târziu mă aflam în biroul şerifului, în timp ce acesta asculta nehotărât ce aveam de spus şi se uita ciudat la mine.

— Ţi-e cald? Te-ai înroşit, a zis.

— Mergi afară. Cred că sunt deja treizeci şi cinci de grade.

Bărbatul a încuviinţat absent. Şi-a scărpinat cu unghia liniile roşii şi albăstrui de pe obraz şi a dat la o parte o agrafă pentru hârtii aflată pe sugativa de pe masă. Prin uşa de sticlă închisă îi vedeam pe adjuncţii lui rezolvându-şi hârţogăraia, fiecare la masa lui. Clădirea era nouă şi emana mirosul răcoros, neutru şi artificial al unui birou modern, imagine pe care încerca, de altfel, să o transmită. Dar angajaţii arătau tot ca ţărănoii neciopliţii dintr-o epocă anterioară şi îşi ţineau încă scuipătorile lângă mesele de lucru.

— De unde ai ştiut că avem un post liber în secţie? a întrebat şeriful.

— A apărut în ziar.

— E pentru un grad de detectiv, David, dar optsprezece mii de dolari nici nu se apropie de salariul pe care l-ai avut în New

Orleans. Mi se pare că ai regresa.

— Nu am nevoie de foarte mulţi bani. Am afacerea cu bărcile şi casa mea, fără nicio datorie.

— Sunt vreo câţiva adjuncţi care şi-ar dori postul ăla. Te-ar urî.

— E problema lor.

Şeriful a deschis sertarul biroului, a aruncat agrafa înăuntru şi m-a privit. Liniile moi ale feţei lui s-au crispat la gândul care nu-i dăduse pace încă de când îi spusesem că vreau postul.

— N-o să-i dau cuiva insigna ca să poată fi călău, a spus.

— N-aş avea nevoie de insignă pentru asta.

— Ba pe dracu'!

— Am fost un poliţist bun. N-am tras niciodată în cineva dacă nu am fost provocat.

— Nu trebuie să mă convingi de lucrurile pe care le-ai făcut. Acum vorbim despre prezent. Vrei să-mi spui că poţi ancheta moartea soţiei tale şi să rămâi cât de cât obiectiv?

Mi-am trecut limba peste buze. Puteam simţi votca vibrându-mi în vene. Încet, încet, încet, eşti aproape de ţintă, mi-am spus.

— Nu am fost niciodată obiectiv, în nicio anchetă criminalistică, am replicat. Le vezi opera şi îi vânezi pe nenorociţi. Apoi, cum spunea fostul meu partener: „Ori îi bagi la mititica, ori îi omori". Dar eu nu i-am lichidat. Eu i-am băgat la zdup când puteam să-i las pe străzi şi să ajung direct la Afaceri Interne. Uite, probabil că ai pe-acolo ceva oameni care te bagă în sperieţi uneori. Asta se întâmplă pentru că sunt amatori. Într-o zi o să-şi deschidă baruri, sau o să conducă tiruri, sau o să-şi bată nevestele. Dar nu sunt poliţai adevăraţi.

Bărbatul a clipit.

— Îţi spun că vreunul a opus rezistenţă sau a căzut când l-au băgat în maşină, am continuat. Se presupune că trebuie să salte vreo prostituată, dar s-ar părea că nu sunt niciodată în stare să o găsească. Îi trimiţi într-un cartier de negri şi te întrebi dacă nu cumva până la miezul nopţii n-o să ardă tot oraşul.

— Mai există şi un alt gen de problemă. Vine îmbuteliată la sticle.

— Dacă îmi pierd controlul, mă dai afară.

— Toţi cei de aici te simpatizează şi te respectă, Dave. Nu-mi place să văd un tip întors la vechile metehne pentru că încearcă să zboare cu o încărcătură prea grea.

— Sunt bine.

M-am uitat ţintă în ochii lui. Nu-mi făcea plăcere să trag pe sfoară un om bun, dar ţineam în mână doar cărţi fără valoare.

— Arăţi de parcă ai fi stat cam mult în soare, a spus.

— Mă descurc. Uneori câştig, alteori pierd. Dacă vin aici şi îţi suflu damf de alcool în nas, pune-mă pe liber. Asta e tot ce pot să-ţi zic. Unde crezi că sunt acum asasinii ăia?

— Nu ştiu.

— Trag pe nas nişte linii, fac sex şi poate că sorb un *julep* la terenul de curse. Ăştia simt acum că au un soi de putere la care noi doi nici măcar nu ne-am putea gândi. I-am auzit descriind-o ca pe senzaţia de euforie dată de heroină.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că eu ştiu cum gândesc. Nu cred că tu ai habar. Şi nici ceilalţi băieţi de pe aici. Ştii ce au făcut după ce au omorât-o pe Annie? S-au dus într-un bar. Nu în primul sau într-al doilea pe care l-au văzut, ci într-unul aflat mai încolo, lângă drum, unde s-au simţit în siguranţă, unde au putut să bea Jack Daniel’s şi să fumeze fără să-şi vorbească până ce le-a trecut agitaţia, iar când s-au privit în ochi au început să râdă. Analizează lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ce dovezi ai?

— Plumbul pe care l-am scos din pereţi, cartuşele de pe podea, ranga scăpată pe verandă, a zis.

— Dar nicio amprentă.

— Nu.

— Ceea ce înseamnă că nu ai aproape nimic. Cu excepţia mea. Veniseră după mine, nu după Annie. Orice aspect al investigaţiei se va orienta în cele din urmă către acest fapt. O să ajungi să mă interoghezi odată la două zile.

Şeriful a aprins o ţigară şi a fumat-o stând cu un cot pe sugativa de birou. A privit prin uşa de sticlă la ajutoarele din biroul exterior. Unul dintre ei s-a aplecat pe lângă birou şi a scuipat zeamă de tutun într-o scuipătoare.

— Va trebui să mă consult cu alţi câţiva oameni, dar nu cred că vor exista probleme, a zis. Dar n-ai să lucrezi doar la cazul ăsta, Dave. Vei avea aceleaşi sarcini ca restul detectivilor şi vei respecta aceleaşi reguli.

— Bine.

Omul a pufăit din ţigară şi şi-a deschis larg ochii în fum, ca şi cum ar fi vrut să să-şi alunge din minte nişte griji personale,

apoi mi-a urmărit cu atenţie expresia feţei şi a spus:

— Cine crezi că a fost?

— Nu ştiu.

— Mi-ai spus acelaşi lucru în ziua de după, iar eu am acceptat. Dar ai avut mult timp să te gândeşti în ultimele zece zile. Nu-mi vine să cred că n-ai ajuns la vreo concluzie. N-aş vrea să cred că îmi ascunzi ceva şi că e posibil să încerci să acţionezi pe cont propriu.

— Le-am dat motive mai multor persoane şi grupuri. Barmanul de la Smiling Jack's este genul de derbedeu care ar omorî pe cineva în timp ce bea o bere. Nu doar că l-am băgat cu ţeasta într-un ventilator şi l-am împuns cu un .45 între ochi, dar l-am şi turnat lui Bubba Rocque şi a plecat din New Orleans din cauza mea. Pe Eddie Keats l-am trosnit cu un tac în faţa curvelor lui, cât despre Bubba Rocque, am fost la el acasă şi i-am spus că urma să i se întâmple ceva rău dacă aş afla că el i-a trimis pe Keats şi pe haitian după mine. Poate a fost Toot şi vreun tip pe care nu-l ştiu. Poate au fost doi asasini aduşi de Bubba Rocque şi de Keats din afara statului. Poate e cineva din trecut. Uneori mai ies din penitenciarul Angola şi îşi ţin promisiunile.

— Cei din New Orleans cred că barmanul s-a dus în Insule.

— Poate, dar mă îndoiesc. E un şobolan, iar şobolanii se ascund în găuri. Îi e mai teamă de Bubba decât îi e de poliţie. Nu cred că o să se plimbe pe vreo insulă, pe undeva. În plus, e un fătălău. Probabil că nu va fugi departe de casă.

— O să fiu sincer cu tine, Dave. Nu ştiu de unde să încep cazul ăsta. La noi pur şi simplu nu se întâmplă aşa ceva. Am trimis două ajutoare să-l interogheze pe Keats, iar el a început să se scobească în nas în faţa lor şi le-a spus că ori îl arestează, ori îşi iau tălpăşiţa. Unul dintre barmanii lui şi una dintre târfe a zis că se afla în bar când a fost ucisă Annie.

— I-au interogat separat pe barman şi pe târfă?

Şeriful nu s-a mai uitat la mine.

— Nu ştiu, a răspuns.

— E în regulă. Putem vorbi iar cu ei.

— M-am dus eu însumi la Bubba Rocque. Nu ştiu ce să cred despre un tip ca el. Ai putea aprinde un chibrit pe ochii ăia şi nu cred că ar clipi. Îmi amintesc că acum treizeci de ani, când era un puşti, a ratat o minge la un meci din parc, iar echipa lui a pierdut. După aceea mânca fulgi de gheaţă cu sirop, iar tatăl lui

i-a dat peste mână, i-a răsturnat cornetul şi apoi l-a lovit peste ureche. În ochii lui nu se citea mai multă tulburare decât pe nişte bănuţi din zinc.

— Ce ţi-a spus?

— Că era acasă şi dormea.

— Ce-a zis nevastă-sa?

— A spus că ea a fost în New Orleans în noaptea aia. Aşa că Bubba nu are un alibi.

— Ştie că nu are nevoie de unul deocamdată. Bubba e mult mai deştept decât Eddie Keats.

— A zis că-i pare rău pentru Annie. Mă gândesc că poate a fost sincer, Dave.

— Poate.

— Tu crezi că e rău până în măduva oaselor, nu?

— Da.

— Presupun că nu am experienţa ta.

Am început să-i spun că orice poliţist care ar ceda vreun pic în faţa farmecelor lui Bubba Rocque n-are nicio şansă să acumuleze experienţă, dar din fericire mi-am ţinut gura şi l-am întrebat doar când puteam primi insigna.

— În două sau trei zile, a răspuns. Între timp, ia-o uşor. Îi vom prinde pe tipii ăia mai devreme sau mai târziu.

După cum am zis, era un om de treabă, dar punea mai mult suflet în Clubul Rotary decât în îndeplinirea obligaţiilor de şerif. Adevărul e că majoritatea infractorilor nu sunt pedepsiţi pentru faptele lor. În New York doar doi la sută din totalul infracţiunilor sunt sancţionate, iar în Miami, în jur de patru la sută. Dacă vrei să întâlneşti un grup de oameni care nu se încred în sistemul nostru juridic şi-i sunt ostili, nu-ţi pierde timpul cu extremiştii politici; intervievează un număr aleatoriu de victime şi vei afla probabil că, prin comparaţie, ceilalţi par nişte idealişti.

Am dat mâna cu şeriful şi am ieşit afară, în lumina ceţoasă a după-amiezii călduroase şi umede. Pe păşunile de la marginea drumului, vitele erau strânse la umbra fierbinte a stejarilor, iar nişte egrete albe ciuguleau prin balega uscată din iarbă. Mi-am lărgit cravata, mi-am şters fruntea pe mânecă şi am privit dungile lungi de transpiraţie de pe material.

Un sfert de oră mai târziu mă aflam într-un bar întunecat şi răcoros din sudul oraşului, ţinând în mână un pahar de *collins* rece, înfăşurat în şervet. Dar transpiraţia tot nu se oprea.

•

Votca e un prieten vechi pentru majoritatea alcoolicilor clandestini. Nu are nici miros, nici culoare, şi poate fi amestecată cu aproape orice, fără ca băutorul să fie prins. Dar dezavantajul pentru un consumator de whisky, printre care mă număram şi eu, era că se ducea pe gât prea uşor, pe nesimţite, din paharele umplute cu gheaţă fărâmiţată, felii de fructe, sirop şi cireşe caramelizate, încât puteam să beau cam o sticlă de trei sferturi înainte să îmi dau seama că amorţisem de la rădăcina părului până la călcâie.

— Nu ziceai că trebuie să pleci la patru? a întrebat barmanul.

— Sigur.

Omul şi-a aruncat privirea la ceasul luminat de pe peretele de deasupra barului. Am încercat să mă concentrez la limbile şi numerele de pe cadran. Mi-am pipăit absent cu palma buzunarul de la pieptul cămăşii.

— Bănuiesc că mi-am lăsat ochelarii în camionetă, am zis.

— E trecut de cinci.

— Vrei să-mi chemi un taxi? Te superi dacă îmi las camioneta în parcarea voastră un timp?

— Cât timp?

Tipul spăla pahare şi nu se uita la mine când vorbea, iar vocea lui avea tonul neutru pe care barmanii îl folosesc pentru a-şi reprima dispreţul pentru unii clienţi.

— Probabil o iau mâine.

Bărbatul nu s-a deranjat să răspundă. A chemat un taxi şi s-a apucat din nou să spele pahare în chiuveta de aluminiu.

Taxiul a ajuns peste zece minute. Mi-am terminat băutura şi am aşezat paharul pe bar.

— O să trimit pe cineva după camionetă, amice, i-am zis barmanului.

M-am întors acasă, mi-am împachetat în valiză două rânduri de schimburi, l-am pus pe Batist să mă ducă la aeroportul din Lafayette şi, când se făcuse şase şi jumătate, mă aflam într-un avion de pasageri spre Key West, via Miami, iar soarele roşiatic se reflecta sub forma unor pete de foc printre nori.

•

Am sorbit din al doilea pahar de Beam dublu cu sifon şi am privit în sus, la cerul albastru-întunecat, la întinderea de apă turcoaz de pe latura de vest a insulei, acolo unde se întâlneau

Golful şi Atlanticul, şi la valurile care alunecau deasupra recifelor de corali de sub apă, spărgându-se de plajele albe ca diamantul. Avionul cu patru motoare s-a înclinat spre sol, s-a rotit larg deasupra apei, apoi s-a îndreptat, pregătindu-se să se apropie de aeroport. Vedeam fâşia de autostradă care unea Key West de Miami, cocotierii de pe marginea plajelor, lagunele pline de bărci cu pânze şi iahturi, varecul ridicându-se în curentul de adâncime, valurile explodând în gheizere de spumă la capătul debarcaderelor şi apoi, brusc, străzile delimitate de copaci şi luminate cu neoane din Key West, sub ultima rază roşiatică a soarelui.

Era un oraş al ficuşilor, al strugurilor de mare, al mahonului şi arborilor-umbrelă, al cocotierilor şi palmierilor regali, al muşcatelor agăţătoare, al iasomiei şi al florilor de bougainvillea, cu boboci mai roşii decât sângele. Oraşul, construit pe nisip şi corali, era înconjurat de apă. Vopseaua clădirilor din lemn era în cele din urmă ştearsă, iar pereţii deveneau cenuşii din cauza aerului sărat. La un moment dat fusese căminul indienilor, al piraţilor lui Jean Laffitte, al prădătorilor care momeau vase comerciale pe recifuri, astfel încât să poată prăda epavele. Trăiseră aici James Audubon, oameni care făceau contrabandă cu rom, exilaţi politici cubanezi, pictori, homosexuali, traficanţi de droguri şi prăpădiţi rămaşi pe străzi şi prigoniţi, care fuseseră împinşi atât de mult spre interiorul Continentului, că acum nu mai aveau unde merge.

Era un oraş cu baruri din şindrilă închise cu plasă, unde se bea bere, cu restaurante în care serveau stridii crude şi cu localuri care miroseau a scoici prăjite şi a creveţi fierţi sau peşti *lutjanos* prăjiţi. Printre pinii de aici găseai poieni unde pescarii îşi lăsau capcanele pentru homari, depozite din cărămidă şi arsenale guvernamentale datând din secolul al nouăsprezecelea, dar şi străzi întunecoase pe care vedeai case tip vagon nevopsite, cu obloane din lemn şi verande care stăteau să se prăbuşească. Turiştii plecaseră acum din cauza caniculei, iar străzile erau aproape pustii în amurg; oraşul se scufundase în el însuşi. Taximetristul a trebuit să alimenteze în drum spre motel, iar eu am privit pe fereastră la un negru în vârstă care stătea aşezat pe nişte lăzi în faţa unui magazin alimentar, lângă rădăcinile de ficus care făcuseră să se crape trotuarul şi să apară mici ridicături de ciment. Am văzut lumina

violetă a apusului căzând pe străzile de cărămidă şi peste copacii umbriţi de deasupra mea. Şi atunci, doar pentru o clipă, m-am simţit ca şi cum nu aş fi plecat din New Iberia, ca şi cum nu m-aş fi afundat şi mai adânc în necazuri.

Dar tocmai asta făcusem.

M-am cazat într-un motel aflat în capătul de sud al insulei şi am cerut să-mi fie aduse în cameră o sticlă de trei sferturi de Beam şi o găleată cu gheaţă. Mi-am aruncat apă pe faţă de vreo câteva ori, apoi am făcut duş şi m-am îmbrăcat. Pe fereastră vedeam palmierii agitându-se pe plaja pustie şi lumina stingându-se la orizont. Apa se făcuse la fel de întunecată ca vinul de Burgundia, iar valurile se ridicau deasupra unui recif care forma un mic port pentru vreo şase nave cu pânze. Am deschis larg jaluzelele de sticlă ca să las briza rece să pătrundă în cameră, apoi am plecat în centrul oraşului, pe strada Duval, spre restaurantul prietenului meu, unde Robin lucra ca ospătăriţă.

Dar metabolismul meu era aproape pe zero înainte de-a ajunge la capătul străzii Duval. M-am oprit la Sloppy Joe’s, am băut ceva la bar şi am încercat să-mi analizez gândurile vagi şi acţiunile ciudate din timpul zilei. Era adevărat, nu acţionasem impulsiv tot timpul. Robin încă mai era persoana cea mai potrivită prin care să ajung la şleahta de capete seci din New Orleans aflate în slujba lui Bubba Rocque, iar eu îmi sunasem prietena pentru a mă asigura că ea lucra la restaurant, dar aş fi putut să-i pun întrebări la telefon sau măcar să încerc, înainte de a mă hotărî să zbor spre Key West.

Ceea ce mă făcea să mă confrunt, cel puţin temporar, cu motivul real pentru care mă aflam acolo; e crunt să fii singur, mai ales când nimic nu merge bine. Mai ales când eşti beţiv şi începi să-ţi distrugi din nou viaţa în stil mare. Şi pentru că cineva pusese *Baby Love* la tonomat.

— De ce nu puneţi nişte discuri care nu sunt de-acum douăzeci de ani? l-am întrebat pe barman.

— Ce?

— Pune muzică nouă. Suntem în 1987.

— Tonomatul e stricat, amice. Mai bine ţi-ai lăsa schimbătorul la punctul mort.

Am ieşit din nou în stradă. Faţa mi se încălzise de la *bourbon,* dar mi-era răcorită de vântul care sufla în partea din spate a

insulei. Stând pe docul de lângă restaurant, am privit valurile care alunecau printre piloni şi peştii mici şi strălucitori care se mişcau sub apă ca nişte luminiţe de un verde-fumuriu. Restaurantul era ticsit de clienţi, iar barul era un loc bine luminat, ordonat, unde oamenii luau doar două băuturi înainte de cină. Când am intrat, m-am simţit ca un scufundător care iese dintr-un submersibil în strălucirea ostilă şi orbitoare.

Amfitrionul m-am privit cu luare-aminte. Îmi aranjasem cravata şi încercasem să-mi netezesc încreţiturile hainei din material reiat, dar ar fi trebuit să port ochelari de soare.

— Aveţi o rezervare, domnule? a întrebat el.

— Spune-i lui Robin că a venit Dave Robicheaux. O să aştept la bar.

— Poftim?

— Spune-i că a venit Dave, din New Orleans. Uneori numele de familie e mai greu de pronunţat.

— Domnule, cred că ar fi mai bine să o întâlniţi după program.

— Ei, probabil că ştii să citeşti bine oamenii. Ţi se pare că plec undeva?

Am comandat o băutură la bar, iar cinci minute mai târziu am văzut-o ieşind pe uşă. Purta o rochie neagră şi scurtă, cu un şorţ alb din dantelă peste ea, iar chipul ei şi felul în care mergea, ca şi cum s-ar fi aflat încă pe scena unui local, făcea ca toţi bărbaţii de la bar să-i arunce ocheade. Îmi zâmbea, dar în privirea ei se citea şi mirare.

— Oho, ai făcut drum lung ca să vezi ce mai face o tipă, a zis ea.

— Cum o duci, puştoaico?

— Nu-i rău. S-a dovedit a fi un aranjament convenabil. Hei, nu te ridica.

— Cât mai ai până ieşi?

— Trei ore. Vino şi stai cu mine în separeu. Eşti cam greu de prins.

— Un val de beţie a trecut prin New Iberia în dimineaţa asta.

— Păi vino cu mami încoace şi hai să comandăm ceva de mâncare.

— Am mâncat în avion.

— Mda, îmi dau seama, mi-a răspuns.

Ne-am aşezat pe o canapea din piele maro, lipită de zidul din spate al barului. Robin a suflat rotocoale mici de fum de ţigară.

— Dave, ce faci? a întrebat.

— Ce?

— Păi, *asta,* a zis ea, atingându-mi paharul cu unghia.

— Câteodată îmi limpezesc mintea.

— Te-ai certat cu nevasta sau ceva asemănător?

— O să mai iau un Beam. Vrei o cafea sau o cola?

— Dacă vreau *eu* cafea? Doamne, eşti grozav, Dave. Uite, după aglomeraţia de la cină pot să ies mai repede. Ia cheia de la apartamentul meu şi ne vedem acolo cam într-o oră. E chiar după colţ.

— Ai ceva băutură?

— Doar nişte bere. M-am descurcat bine, Dave. Fără pilule albe, fără udătură înainte de muncă. Nu-mi vine să cred ce bine mă simt dimineaţa.

— Ia-mă de la Sloppy Joe's.

— De ce vrei să te duci acolo? E plin de studenţi drogaţi care cred că Ernest Hemingway a scris pe zidurile toaletei sau aşa ceva.

— Ne vedem într-o oră, puştoaico. Eşti o dulce.

— Mda, băieţii de la Smiling Jack's îmi ziceau aşa mereu. În timp ce încercau să mă pipăie pe sub masă. Cred că te-a trăsnit în cap de dimineaţă.

Când a venit mai târziu după mine la Sloppy Joe's, eu stăteam de unul singur la o masă din spate. Curentul iscat de un ventilator aflat pe podea îmi ridica un crac al pantalonilor, fluturând manşeta udă a hainei din material reiat care atârna peste marginea mesei. Marile uşi culisante de pe cele două laturi ale clădirii erau larg deschise, iar lumina de neon trimitea străluciri mov pe trotuar. La colţ, doi poliţişti încercau să trezească un beţivan. Nu-l slăbeau niciun pic. Urma să meargă la răcoare.

— Hai să mergem, domnu' locotenent, a zis Robin.

— Aşteaptă până pleacă poliţia. Se cam învârte pământul cu mine. Key West nu prea e genul de oraş în care să o cauţi cu lumânarea.

— Nu trebuie decât să mă aplec şi să le arăt sânii, iar ei îşi scot pălăriile. Sunt nişte domni. Gata cu băutura, dulceaţă.

— Trebuie să-ţi spun nişte lucruri. Despre soţia mea. Apoi va trebui să-mi spui tu mai multe despre oamenii ăia din New Orleans.

— Mâine dimineaţă. O să-ţi gătească mami nişte friptură diseară.

— Au omorât-o.

— Ce?

— Au ciuruit-o cu puştile. Asta au făcut.

S-a holbat la mine cu gura întredeschisă. Am văzut cum i s-au îngălbenit marginile nărilor.

— Vrei să spui că Bubba Rocque ţi-a ucis soţia? a întrebat.

— Poate a fost el. Poate că nu. E greu să-ţi dai seama când vine vorba de bătrânul Bubba.

— Dave, îmi pare rău. Dumnezeule! A avut ceva de-a face cu mine? Doamne, nu-mi vine să cred.

— Nu.

— Ba presupun că da, din moment ce eşti aici.

— Vreau doar să verific dacă îţi aminteşti nişte lucruri. Şi poate că pur şi simplu am vrut să te şi văd.

— Bănuiesc că de asta ţi se aprinseseră călcâiele după mine, când erai singur. Îmi povesteşti când n-o să mai ai capul ţăndări.

Robin s-a uitat prin bar. Ventilatorul i-a ciufulit părul negru.

— Locul ăsta e o mizerie. Tot oraşul e o mizerie. E plin de curve ieftine şi profitoare venite din New York. De ce m-ai trimis aici?

— Mi-ai zis că îţi merge bine.

— Cine se mai simte bine când nişte oameni împuşcă nevestele altora? Le-ai băgat mâna în gât, nu, Dave? Nu m-ai ascultat.

Nu am răspuns, dar în schimb mi-a prins paharul între degete.

— Las-o baltă. Vaca ta de muls a rămas pe uscat în noaptea asta, a zis, luându-mi paharul din mână şi vărsând conţinutul pe masă, într-o băltoacă de whisky şi gheaţă.

•

Locuia la primul etaj al unei clădiri vechi din stuc cu două niveluri şi cu acoperiş din ţiglă roşie, chiar lângă strada Duval. Din cauza unui arbore *banyan* mare, un zid se crăpase, iar curtea mică era năpădită de buruieni şi bananieri micuţi şi netunşi. Apartamentul ei avea o bucătărioară, un dormitor separat de restul cu nişte perdele înşirate pe inele, o canapea, o măsuţă pentru micul dejun şi nişte scaune care arătau ca unele cumpărate dintr-un magazin Goodwill[59].

[59] Reţea de magazine de tip economat.

Robin avea o inimă bună şi voia să fie amabilă, dar felul în care gătea reprezenta o adevărată provocare, în special pentru cineva cam ameţit de băutură. A ars friptura pe o parte, a prăjit cartofii într-un centimetru de grăsime şi a umplut apartamentul cu fum şi miros de ceapă arsă. Am încercat să mănânc, dar nu am putut. Îmi atinsesem limita beţiei. Zimţii rotiţelor mele erau tociţi, toate cablurile mele erau stricate, iar pielea feţei îmi era îngroşată şi inertă la atingere. Dintr-odată am simţit că am îmbătrânit cu un secol, că cineva mi-a trecut un cuţit de-a lungul sternului şi mi-a scos toate organele vitale.

— O să ţi se facă rău? a spus ea.

— Nu, trebuie doar să mă duc la culcare.

M-a privit o clipă în lumina becului fără abajur care atârna din tavan. Ochii îi erau verzi şi, spre deosebire de celelalte dansatoare de pe Bourbon, nu avusese niciodată nevoie să poarte gene false. A adus două cearşafuri din dulapul aflat în dormitor şi le-a întins pe canapea. M-am trântit deasupra, mi-am scos pantofii şi mi-am frecat faţa cu palma. Începusem deja să mă deshidratez şi, când îmi puneam palma în dreptul gurii, îmi simţeam mirosul de alcool ridicându-se ca dintr-o fântână întunecată. A pus la loc pe canapea o pernă.

— Robin! am spus.

— Ce pui la cale, domnu' locotenent?

Ea a privit în jos spre mine, iar lumina îi bătea din spatele capului. Mi-am pus mâna pe încheietura mâinii ei. S-a aşezat lângă mine şi s-a uitat drept înainte. Stătea cu mâinile împreunate şi cu genunchii apropiaţi, sub uniforma neagră de chelneriţă.

— Eşti sigură că asta vrei? a spus.

— Da.

— Ai bătut tot drumul până aici doar ca să ţi-o tragi? Trebuie să fie cineva disponibil mai aproape de casă.

— Ştii că nu asta-i ceea ce simt faţă de tine.

— Nu, nu ştiu. Nu ştiu nimic de genul ăsta, Dave. Dar mi-eşti prieten şi nu ţi-aş întoarce spatele. Numai că nu vreau să minţi în privinţa asta.

A stins lumina şi s-a dezbrăcat. Îi simţeam sânii rotunzi şi catifelaţi lipiţi de mine şi pielea bronzată şi fină în întuneric. Şi-a pus un picior peste al meu, şi-a plimbat mâna pe spatele meu, mi-a sărutat obrazul, i-am simţit respiraţia lângă ureche şi a

făcut dragoste cu mine la fel cum ar fi făcut cu un copil emotiv. Dar nu mi-a păsat. Eram uzat, terminat, la fel de mort pe dinăuntru ca în ziua în care băgaseră sicriul lui Annie în criptă. Lumina din stradă făcea să apară umbre pe bananieri şi pe copacii *banyan* de-afară. În capul meu se auzeam ceva care aducea cu mugetul oceanului dintr-o cochilie.

•

În dimineaţa următoare, lumina începutului de zi cădea cenuşie pe străzi, apoi soarele a apărut roşu la orizont, iar frunzele de bananier care atingeau plasa ferestrei erau presărate cu bobiţe de apă. Am umplut un borcan de un litru cu apă de la robinet, l-am băut până la fund, apoi am vomat în toaletă. Mâinile îmi tremurau, picioarele îmi dârdâiau, iar în spatele ochilor îmi apăreau scântei colorate, ca nişte răni. Am stat în chiloţi în faţa chiuvetei, mi-am aruncat cu apă pe faţă, m-am spălat pe dinţi punând pastă pe deget, apoi am vomat din nou şi am intrat într-o serie de spasme stomacale atât de severe, încât în cele din urmă am scuipat salivă roz de sânge pe fundul chiuvetei. Ochii îmi lăcrimau incontrolabil, faţa mi-era rece şi cuprinsă de spasme; peste o parte a capului simţeam că mă strângea o chingă, de parcă aş fi fost lovit cu o carte groasă, iar respiraţia îmi urca acră şi tremurândă în gât, de fiecare dată când încercam să respir.

Mi-am şters faţa de transpiraţie şi apă cu un prosop şi m-am îndreptat către lada frigorifică.

— Nu găseşti nimic util acolo, dragă, a spus Robin din faţa aragazului, unde fierbea ouă moi. Am vărsat berea în dimineaţa asta, la patru.

— Ai vreun stimulent?

— Ţi-am zis că mămica e curată.

Era desculţă şi purta o pereche de pantaloni scurţi negri şi o cămaşă din denim, descheiată peste sutien.

— Vreo pastilă pentru SPM[60]. Haide, Robin. Nu sunt un drogat. Sunt doar mahmur.

— N-ar trebui să încerci să păcăleşti un alt beţiv. De altfel, ţi-am luat şi portofelul. Ai fost filat, domnu’ locotenent.

Urma să fie o dimineaţă lungă. Şi avea dreptate când vorbea despre încercarea de a păcăli un profesionist. În mod normal, un alcoolic îi poate păcăli pe toţi cei din jur, dar nu şi pe un alt

[60] Sindrom premenstrual. (n.r.).

alcoolic. Şi Robin ştia fiecare truc pe care aş fi putut să-l folosesc ca să mai fac rost de băutură.

— Du-te şi fă un duş, Dave. Micul dejun o să fie gata când ieşi. Îţi place baconul cu ouă fierte moi?

Am dat drumul la apă fierbinte până la limita suportabilă, mi-am îndreptat faţa cu gura deschisă către capul de la duş, mi-am spălat fumul de ţigară de la bar din păr şi mi-am frecat pielea până când s-a înroşit. Apoi am dat drumul la apă rece la maximum, mi-am sprijinit braţele de pereţii de tablă ai cabinei de duş şi am rămas aşa cât timp am numărat încet până la şaizeci.

— Baconul e cam crocant, a spus ea după ce m-am îmbrăcat şi ne-am aşezat amândoi la masă.

Şunca arăta ca nişte fâşii rupte dintr-o anvelopă. Fiersese ouăle tari şi le zdrobise cu o lingură.

— Nu trebuie să le mănânci, a zis.

— Nu, totul este foarte gustos, Robin.

— Ai multe regrete în dimineaţa asta? Aşa le numesc amicii tăi de la AA, nu?

— Nu, nu regret nimic, am răspuns, dar mi-am întors privirea în altă parte, fără să mă mai uit la ea.

— Eu făceam trotuarul când aveam şaptesprezece ani. Deci ai primit una pe gratis. Scuteşte-mă de sentimentul tău de vinovăţie, Dave.

— Nu vorbi despre tine în felul ăsta.

— Nu-mi plac scenele de rahat din dimineaţa de după.

— Robin, ascultă-mă. Am venit la tine noaptea trecută pentru că m-am simţit mai singur ca niciodată.

A băut din cafea şi şi-a aşezat ceaşca în farfurie.

— Eşti un tip dulce, dar am avut prea mult de-a face cu aşa ceva. E în regulă.

— De ce nu-ţi acorzi niciun merit? Nu ştiu pe nimeni în lumea asta care să mă primească aşa cum ai făcut-o tu noaptea trecută.

A pus vasele în chiuvetă, apoi a venit în spatele meu şi m-a sărutat pe păr.

— Treci pur şi simplu peste mahmureală, Pătatule. Mami se luptă cu propriii demoni de multă vreme, a spus Robin.

Dar nu era o simplă mahmureală. Scăparea asta îmi stricase un an de cumpătare, iar în anul acela în care avusesem parte de

sănătate şi de soare şi în care ridicasem greutăţi şi făcusem jogging seara, pe distanţe de câţiva kilometri, organismul meu îşi pierduse complet toleranţa pentru alcool. Trăiam ceva care aducea cu vărsarea unui sac de două kilograme de zahăr în rezervorul unei maşini şi pornirea motorului la viteză maximă. În scurtă vreme, garniturile şi supapele se fac scrum.

— Îmi dai înapoi portofelul? am întrebat.

— Este sub pernă, pe canapea.

L-am găsit şi l-am pus în buzunarul de la spate. Apoi m-am încălţat cu mocasinii.

— Te duci la cârciumă? a spus ea.

— E o idee.

— Eşti pe cont propriu, atunci. Nu o să te mai ajut să o dai în bară din nou.

— Asta pentru că eşti cea mai tare, Robin.

— Păstrează pentru tine dulcegăriile. Eu nu am nevoie de ele.

— Ai înţeles complet aiurea, puştoaico. Mă duc să-mi iau un costum de baie şi mergem jos, la plajă. Apoi te duc să mâncăm.

— Pare o metodă bună ca să te strecori într-un bar şi să-i cânţi lui mami în strună în continuare.

— Fără baruri. Promit.

Ochii ei mi-au căutat privirea şi i-am văzut faţa înseninându-se.

— Pot să fac de mâncare aici. Nu trebuie să-ţi cheltui banii, a zis.

I-am zâmbit.

— Mi-ar face mare plăcere să te scot în oraş la prânz.

A fost o dimineaţă de abstinenţă în care am încercat să planific lucrurile doar pe intervale de câte cinci minute. M-am simţit ca o bucată crăpată de ceramică. În magazinul de haine, mâinile îmi tremurau încă şi l-am văzut pe vânzător îndepărtându-se când mi-a simţit respiraţia. La un stand de mâncare în aer liber de pe plajă am băut un pahar de cafea cu gheaţă şi am înghiţit patru aspirine. M-am uitat cu ochii întredeschişi la soarele care-mi strălucea deasupra capului, printre crengile palmierilor. Aş fi fost în stare să înghit o lamă de ras doar ca să simt fiorul unui pahar de Jim Beam în corp.

Şerpii ieşiseră din coşurile lor, dar speram că vor mânca repede ceva şi apoi îşi vor vedea de drum. I-am dat unui copil cubanez un dolar ca să-mi împrumute masca lui cu tub de

scufundări. Apoi m-am strecurat printre valurile calde ale lagunei şi am înotat în apele adânci de deasupra recifului de corali. Apa era limpede, asemenea jeleului verde, iar la zece metri mai jos puteam vedea coralii cu ramuri de foc din recif, bancurile de peşti clovn, crabii albaştri alunecând deasupra nisipului, un rechin sanitar, nemişcat ca un buştean în umbra recifului, plante diafane ce se unduiau odată cu mişcarea curentului şi arici de mare negri ai căror ţepi îţi puteau intra în picior. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am scufundat cât am putut de adânc, ajungând într-un strat de apă rece unde o baracudă cu bot osos şi arcuit a privit drept prin masca mea, apoi mi-a trecut glonţ pe lângă ureche, ca o săgeată de argint lansată dintr-un arc.

M-am simţit mai bine când am înotat înapoi, mergând pe nisip până în locul unde Robin era întinsă pe un prosop, într-un crâng de cocotieri. În plus, cheltuisem mare parte din zi cufundat în propria nefericire. Era timpul să merg la muncă din nou, deşi ştiam că nu avea să-i placă.

— Poliţiştii din New Orleans cred că Jerry este în Insule, am spus.

Şi-a desfăcut poşeta, a luat o ţigară şi a aprins-o. Şi-a tras piciorul în faţă şi şi-a îndepărtat nisipul de pe genunchi.

— Haide, Robin, am spus.

— Am închis uşa după toţi idioţii ăia.

— Nu, eu am să închid uşa după ei. Şi cum obişnuiam să spunem în Districtul Unu: „O s-o sudez şi o să le ard certificatele de naştere”.

— Eşti tare glumeţ, Dave.

— Unde e?

I-am zâmbit şi i-am îndepărtat cu unghia nişte fire de nisip de pe genunchi.

— Nu ştiu. Totuşi, uită de Insule. Avea o mulatră în Bimini. Ăsta era singurul motiv pentru care se ducea acolo. Apoi s-a drogat odată rău cu *ganja* şi i-a scăpat tipei copilul în cap. Pe beton. El a spus că au o închisoare din stâncă de coral acolo, atât de întunecată că ar transforma un negrotei într-un om alb.

— Unde se duce maică-sa când nu e în New Orleans?

— Are nişte rude în nordul Louisianei. Veneau la bar şi cereau scuipători din polistiren.

— Unde anume în nordul Louisianei?

— De unde să ştiu eu?

— Vreau să-mi zici tot ce au spus Eddie Keats şi haitianul când au fost în apartamentul tău.

Chipul i s-a întunecat şi-a întors privirea spre apă, acolo unde nişte liceeni îşi tot aruncau un disc de *frisbee* deasupra valurilor. Dincolo de gura lagunei, pelicanii se scufundau într-un petic de apă albastră, la fel de întunecată precum cerneala.

— Tu crezi că mintea mea e magnetofon? m-a întrebat. Crezi că înregistram ce spuneau ăia când îmi striveau degetul într-o uşă? Ai idee ce simte o femeie când îşi pun mâinile pe ea?

Tot nu se uita la mine, dar îi vedeam pelicula strălucitoare de pe ochi.

— Oricum, ce-ţi pasă ţie de ceea ce spun ei? mi-a zis. Niciodată n-are rost. Sunt nişte cretini care au ajuns până în clasa a noua şi încearcă să se comporte ca nişte şmecheri de la televizor. Aşa cum spune întotdeauna Jerry: „Nu-s doar o sculă bleagă”. Vai, ce afirmaţie modestă! Pun pariu că a fost în apartamentul nupţial în fiecare noapte de la Angola.

Am aşteptat să continue. A mai scos o ţigară şi a ţinut capătul fumegând în jos, de parcă ar fi tras dintr-un joint.

— Negroteiu a vrut să-mi taie faţa, a adăugat Robin. Keats şi cum i-o mai fi zicând i-a spus: „Omul nu vrea să-i aruncăm bucăţelele bune de halit. Tu îi laşi doar o amintire pe mână sau pe picior şi fac pariu că o să o poarte şi la biserică. Până la urmă, Robin e fată de treabă.” Şi cioara i-a răspuns: „Mereu spui numai rahaturi”. Cum-îl-cheamă a crezut că este amuzant. Aşa că a început să râdă, şi-a aprins o Picayune şi-a zis: „Cel puţin nu trăiesc într-o mahala, ca să stau lângă o vrăjitoare moartă.” Ce zici de conversaţia asta inteligentă? Să-i asculţi pe tipii ăia vorbind între ei este ca şi cum ai bea dintr-o scuipătoare.

— Repetă ce-ai zis despre vrăjitoare.

— Tipul trăieşte într-o mahala, pe lângă o vrăjitoare. Ori e o vrăjitoare moartă, sau ceva pe-acolo. N-ai ce să înţelegi din asta. Tipii ăştia îşi cumpără mintea de la fier vechi. De ce ar lucra cineva pentru Bubba Rocque? Toţi ajung să facă pârnaie pentru el. Am auzit că atunci când ies din Angola, el nu-i mai angajează nici ca spălători de toalete. E un tip de mare clasă.

I-am luat mâna şi i-am strâns-o. Părea mică şi cafenie într-a mea. S-a uitat la mine din umbra caldă, iar buzele ei s-au desfăcut uşor, astfel că am putut să-i văd dinţii albi.

— Trebuie să mă întorc în după-amiaza asta.

— Mare veste!

— Fără drăgălăşenii, puştoaico. Vrei să mergi cu mine în New Iberia?

— Dacă te mustră conştiinţa, du-te la biserică.

— Am o afacere cu momeli şi aş avea nevoie de ajutor. Am şi o fetiţă care stă cu mine.

— Nu-i stilul meu să trăiesc jos, pe canal, Pătatule. Întoarce-te aici când eşti serios.

— Mereu crezi că te păcălesc.

— Nu, eşti doar un tip care îşi impune reguli imposibile. De-aia eşti aşa dat peste cap. Vrei să-i faci fetei cinste c-o masă?

Uneori eşti nevoit să laşi pe cineva de capul lui. Aşa se întâmpla acum.

În largul oceanului, un pelican s-a ridicat de pe un val verde şi a zburat pe deasupra, ţinând în cioc un peşte din care picura sânge.

7.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit înapoi în New Iberia, am auzit gaiţe albastre şi mierle în nucii mei pecan. Mi-am pus pantalonii scurţi şi tenişii, apoi am alergat până la pod în lumina albăstruie a începutului de zi. Am băut cafea cu muncitorul de la podul mobil, apoi am parcurs în forţă drumul înapoi spre casă. Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat, am mâncat la micul dejun căpşuni şi cereale Grape-Nuts pe masa de picnic aflată în curtea din spate şi am privit briza unduind frunzele delicate ale arborelui de mătase. Trecuseră peste treizeci de ore de când nu mai băusem. Tot mai eram slăbit şi încă mai aveam impresia că terminaţiile nervoase îmi erau atinse de chibrituri aprinse, dar simţeam cum strânsoarea colţilor de tigru slăbeşte.

Am condus până în Lafayette şi am vorbit cu doi preoţi care lucraseră cu pilotul avionului prăbuşit în Trecătoarea de Sud-Vest. Ceea ce mi-au spus ei era previzibil: părintele Melancon, preotul înecat, fusese un om special. El se ocupase de lucrătorii de la ferme care emigraseră în Texas şi Florida, fusese bătut cu mânerele de la topoare de huliganii companiilor de la periferia oraşului Florida şi stătuse la zdup trei luni în Brownsville pentru că tăiase anvelopele de la duba şerifului, încărcată cu grevişti arestaţi. Apoi a trecut la lucruri serioase: a intrat cu forţa într-o fabrică General Electric şi a distrus conul unei rachete nucleare. Următoarea oprire: penitenciarul federal din Danbury, pentru trei ani.

Am fost întotdeauna fascinat de încercarea guvernului de a controla protestele cu substrat politic ale clericilor din ţara asta. De obicei, procuratura încerca să îi prezinte ca pe nişte idealişti naivi, nişte tonţi care au rătăcit calea spre amvoanele şi mănăstirile lor şi, când nu mergea aşa, erau puşi laolaltă cu perverşii, ciudaţii şi cazurile extreme, fiindcă acum doar ăştia mai stau mult la pârnaie. Însă odată intraţi la zdup găseau o cale să-şi răspândească mesajul printre toţi condamnaţii.

Dar preoţilor din Lafayette nu le-au spus nimic numele lui Johnny Dartez şi al lui Victor Romero. Mi-au zis doar că părintele Melancon fusese un om de încredere care avea prieteni

neobişnuiţi şi că uneori prietenii săi neobişnuiţi veneau cu el când transporta cu feribotul săteni refugiaţi din El Salvador şi Guatemala.

— Romero este un tip scund, brunet, cu bucle care îi atârnă pe faţă. Poartă o beretă, am spus.

Unul dintre preoţi şi-a bătut obrazul cu degetul.

— Vă amintiţi de el?

— Nu purta barbă, dar restul este aşa cum spui tu. A fost acolo acum o lună cu părintele Melancon. A spus că este din New Orleans, dar că are rude în Guatemala.

— Ştiţi unde se află acum?

— Nu, îmi pare rău.

— Dacă mai vine pe aici, sunaţi-l pe Minos Dautrieve de la DEA sau pe mine, la numărul ăsta.

Am scris numele lui Minos şi numărul meu de acasă pe o bucată de hârtie şi i-am dat-o.

— Omul ăsta are necazuri? a întrebat preotul.

— Nu sunt sigur, părinte. Cândva era traficant de droguri şi dealer stradal. Acum ar putea fi informator la Naturalizare şi Imigrare. Nu ştiu dacă urcă sau coboară pe scara statusului său moral.

M-am întors în New Iberia, trecând prin Breaux Bridge ca să mă pot opri la Mulate’s pentru prânz. Am mâncat crabi cu carapace moale prăjiţi în ulei, salată de creveţi şi un mic bol de *étouffée* cu franzelă şi ceai cu gheaţă. Mulate’s era un local de familie acum. Doar barul lung de mahon şi ringul de dans lustruit îmi aduceau aminte de clubul de noapte şi jocurile de noroc care erau aici când eram în facultate. Ultimii douăzeci şi cinci de ani schimbaseră foarte mult sudul Louisianei, în mare parte în bine. Legile segregării dispăruseră; puştii nu se mai duceau sâmbătă seara să bată ciorοi; Ku Klux Klan nu mai ardea cruci prin tot districtul Plaquemines; demagogi precum judecătorul Leader Perez deveniseră istorie. Dar mai dispăruse ceva: ambianţa păgână blândă, prezentă chiar în mijlocul unei culturi catolice franceze. A, încă mai erau multe scursuri în jur – şi multe droguri, acolo unde nu fuseseră deloc înainte –, dar cursele de cai şi jocurile de noroc automate, cu luminile lor pâlpâitoare şi rândurile de cireşe, prune şi clopoţei aurii, fuseseră scoase din restaurante şi fuseseră înlocuite cu jocuri video; sălile de biliard şi barurile pentru muncitori cu jocuri

bourée erau mai puţine; crâşmele ilegale pentru mulatri, unde negrii şi *cajunii* cu pielea întunecată îşi lăsau identitatea rasială la uşă, erau acum frecventate de turişti albi care aduceau casetofoane ca să înregistreze muzica *zydeco.* Vechile localuri care închiriau camere cu ora – Margaret's din Opelousas, Column Hotel din Lafayette, căsuţele de pe Railroad Avenue, din New Iberia – fuseseră închise.

Mi-ar plăcea să dau vina pe băieţii de la Rotary şi de la Kiwanis. Dar nu e corect. Deveniserăm o naţie de oameni din clasa de mijloc, atâta tot.

Însă un anacronism local rămăsese în continuare agăţat de trecut şi înflorise în prezent, iar acesta era Bubba Rocque. Puştiul care ar fi mâncat un bec pentru un dolar, care ţi-ar fi aranjat o întâlnire cu o spălătoreasă mulatră pentru doi dolari şi care ar fi aruncat pe gratis o pisică în faţa unei maşini se modernizase. Bănuiesc că a trebuit să cedeze o parte din acţiunile lui mafiei din New Orleans, că îl conduseseră uneori din umbră şi că în cele din urmă aveau probabil să-i înghită pe de-a-ntregul operaţiunea, dar între timp el se ocupa cu traficul de droguri şi avea o activitate înfloritoare când venea vorba de proxenetism, ca un roi de muşte la miere.

Dar el să-i fi trimis pe cei doi criminali cu puşti de vânătoare la mine acasă? Aveam sentimentul că în plasă urmau să cadă mai multe persoane înainte să pot afla. Bubba nu lăsa urme.

•

În după-amiaza aceea, numirea mea ca detectiv în cadrul departamentului şerifului a fost aprobată. Am primit o legitimaţie cu poză şi o insignă aurită, puse în interiorul unui portofel din piele moale, un pachet cu informaţii tipărite despre politicile departamentului şi beneficiile angajatului, pe care l-am aruncat mai târziu fără să-l citesc, şi un revolver Smith & Wesson de calibru .38 cu brunare uzată şi două crestături pe mâner. Trebuia să mă prezint la post în biroul şerifului, în dimineaţa următoare, la ora opt.

Am luat-o pe Alafair de la vărul meu care stătea în New Iberia, am cumpărat cornete de îngheţată pentru amândoi şi m-am jucat cu ea la leagănele din parc. Era o fetiţă frumoasă când norul amintirilor violente şi al întrebărilor rămase fără răspuns dispărea din ochii ei. Când îi făceam vânt cu leagănul, împingând-o până sus, acolo unde începeau crengile stejarului,

chipul i se încălzea şi i se lumina de emoţie, iar pielea îi era atât de bronzată încât părea să dispară în umbra copacului; apoi, în lumina soarelui, zbura pe lângă mine într-un vuiet de ţipete ascuţite, iar picioarele ei goale şi prăfuite doar gâdilau pământul.

Ne-am întors acasă şi am făcut sandvişuri tradiţionale cu somn pentru cină, apoi am luat-o pe drum în jos cu maşina şi am angajat pe post de bonă o femeie mulatră în vârstă pe care o ştiam de când eram copil. În noaptea aceea mi-am făcut valiza. M-am trezit devreme în dimineaţa următoare, din cauza ploii care cădea pe nucii pecan şi bătea darabana pe balcon. Alafair şi bona încă mai dormeau. Am montat un cârlig cu agăţătoare pe tocul şi pe uşa camerei lui Annie şi pe ale dormitorului meu, am închis ferestrele, am tras draperiile şi am blocat uşa. De ce? Nu pot răspunde. Poate că e o profanare să speli sângele celor pe care îi iubeşti. Poate pentru că a pune o piatră funerară pe un mormânt este un act atavic şi egoist. (Aşa cum făceau odinioară oamenii primitivi, ne coborâm morţii şi amintirile despre ei la loc sigur, în pământ.) Poate din cauză că singurul monument potrivit pentru cei care au parte de o moarte violentă este amintirea dureroasă pe care o lasă în urmă.

Am încărcat revolverul de calibru .38 cu cinci gloanţe, am tras cocoşul în locaşul gol şi am pus arma în valiză. Am băut o ceaşcă de cafea cu lapte cald la masa din bucătărie, mi-am desfăcut în bucăţi arma automată de .45, am uns-o, am alezat ţeava cu o perie, am reasamblat-o şi am băgat un set complet de cartuşe înapoi în încărcător. Apoi am deschis o cutie de gloanţe expandabile şi le-am băgat pe rând cu degetul mare într-un al doilea încărcător. Le simţeam grele şi rotunde în mână şi le auzeam clar pocnetul sub influenţa tensiunii arcului de încărcare. Când erau evacuate, puteau să facă găuri de mărimea unei mingi de crochet într-o uşă de stejar, să distrugă interiorul unui automobil, să producă o rană asemenea unei găuri de cheie pe care niciun doctor nu ar mai fi putut să o vindece.

O reflecţie sumbră? Da, aşa cred. Armele ucid. Ăsta e rolul lor. Nu mă dezlănţuisem niciodată de-a binelea. Ceilalţi avuseseră întotdeauna grijă să reacţioneze rapid. Eram sigur că şi cu următoarea ocazie vor proceda la fel.

L-am sunat pe şerif la biroul lui. Nu se afla acolo. Am lăsat un mesaj că sunt în drum spre New Orleans şi că o să-l văd peste o zi sau două. Am intrat şi m-am uitat la Alafair care dormea cu degetul în gură, în faţa ventilatorului de la fereastră, apoi mi-am luat valiza, mi-am aruncat haina de ploaie peste cap şi am luat-o la fugă spre camionetă, printre bălţile cu noroi şi copacii din care picura apa.

Ieşise soarele, dar încă ploua când am ajuns în New Orleans, la ora unsprezece. Mi-am parcat camioneta pe Basin şi am mers în vechiul Cimitir St. Louis Numărul Unu, cu ploaia caldă lovindu-mi borul pălăriei. Erau şiruri întregi de cripte din cărămidă vopsită în alb. Mormintele de la nivelul de jos se lăsaseră prea mult în pământ, astfel încât nu puteai citi cuvintele în franceză de pe lespezile de marmură uzate şi crăpate care acopereau sicriele. Peste tot erau împrăştiate borcane de sticlă şi cutii ruginite de conserve, pline cu flori ofilite. Mulţi dintre cei aflaţi acolo muriseră în timpul unei epidemii de febră galbenă din secolul al nouăsprezecelea, când cadavrele erau adunate în căruţe şi puse grămadă, ca lemnele de foc, fiind apoi stropite cu var şi înmormântate de către deţinuţi în lanţuri, cărora le era permis să se îmbete înainte de a-şi începe munca. Unele dintre cripte fuseseră sparte de jefuitori. Bucăţi de os, haine mucegăite şi lemn putrezit ieşeau la iveală din pământ. În nopţile ploioase sau reci, beţivii se târau înăuntru şi dormeau ghemuiţi, strângând la piept sticle de vin contrafăcut.

Cei mai cunoscuţi şi avuţi locuitori ai New Orleansului erau aici: guvernatori spanioli şi francezi, aristocraţi ucişi în dueluri sau în lupta împotriva britanicilor de la Chalmette, negustori de sclavi şi căpitani de corăbii care conduseseră blocada yankee a oraşului. Am găsit chiar şi mormântul lui Dominique You, un om cu avere care luptase ca soldat în războaiele napoleoniene şi devenise ofiţer de rang înalt în artileria lui Jean Laffitte. Dar eu eram interesat de un singur mormânt în acea zi, şi nici atunci când l-am găsit nu am fost sigur ca Marie Laveau era înăuntru (unii spuneau că fusese îngropată într-o criptă veche, la câteva alei mai încolo, în Cimitirul St. Louis Numărul Doi).

Pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, femeia era cunoscută drept „regina voodoo din New Orleans”. Era numită vrăjitoare, practicantă a magiei negre din Insule, mulatră oportunistă. Însă în ciuda acestor lucruri, avusese mulţi adepţi şi

bănuiam că exista cel puţin un om din acel cartier care să adune pământ de pe mormântul ei şi să-l pună într-un săculeţ de flanel roşu, profeţind viitorul prin scuturarea unor oase de porc deasupra criptei ei sau urcându-se pe ruina de alături, într-o noapte cu lună.

Nu aveam un plan real şi probabil că ar fi fost o chestiune de noroc dacă l-aş fi prins pe Toot în acel cartier dărăpănat din apropierea cimitirului. De fapt, eram în afara jurisdicţiei mele şi nici măcar nu aveam autoritatea de a mă afla acolo. Dar în cazul în care aş fi urmat procedura oficială, aş fi fost încă în New Iberia, iar nişte poliţişti din patrula de stradă din New Orleans ar fi pus câteva întrebări prin cartier dacă ar fi avut timp şi, când asta nu ar fi mers, un ofiţer din schimbul de noapte, cu un teanc de mandate nerezolvate legate cu benzi de cauciuc, puse pe scaunul din maşina lui, ar fi adăugat numele lui Toot pe lista suspecţilor căutaţi de poliţie în zona aceea, iar rezultatul ar fi fost egal cu zero.

Majoritatea infractorilor sunt proşti. Se furişează în case de cinci sute de mii de dolari din Garden District, încarcă vreo câteva zeci de sticle de gin, whisky, vermut şi cocktailuri *collins* într-o faţă de masă irlandeză de două mii de dolari şi mai târziu beau alcoolul şi aruncă faţa de masă.

Dar cred că cel mai mult mă temeam ca localnicii să nu-l sperie pe Toot, iar el să părăsească zona, sau poate chiar să-l prindă şi apoi să-i dea drumul înainte să-l putem aduce înapoi în New Iberia. Se mai întâmplă. Într-un oraş, nu doar infractorii sunt proşti.

Când eram detectiv la Omucideri, pe strada Basin, am prins un criminal în serie din Georgia care făcuse o mulţime de crime prin tot Sudul. Lucra într-un bâlci, avea treizeci şi cinci de ani, era blond, cu aspect neîngrijit, cu o statură care inspira teamă şi purta cercei de aur în formă de cruci. Făcuse trei clase primare şi semnătura lui era ca a unui copil. Şi-a înfundat toaleta cu o pătură şi a inundat secţia de maximă securitate a închisorii pentru că nu s-a putut uita la televizor alături de ceilalţi, în zona principală comună. Dar în ciuda acestor lucruri, a fost în stare să convingă doi detectivi de la Omucideri că putea să le arate unde era îngropată o tânără, lângă debarcaderul din districtul Plaquemines. În loc să-i lege lanţuri în talie şi de picioare, i-au pus cătuşe la mâini şi l-au dus cu maşina până la o mlaştină.

Dar tipul ascunsese o agrafă de hârtie în gură. A răsucit încuietoarea cătuşelor, a smuls Magnumul de calibru .357 din tocul de umăr al şoferului şi le-a împrăştiat creierii celor doi detectivi pe tot parbrizul. Nu a mai fost prins din nou. La Pocatello, în Idaho, a căzut pe el cabina unei roţi de bâlci.

Toată ziua am bătut străzile cartierului, pe jos sau cu maşina, de la Canal până la bulevardul Esplanade. Am vorbit cu negri, *chicanos* şi albi la costum de pe la standurile de lustruit pantofi, din barurile deschise de la şapte dimineaţa şi din băcăniile de la colţ de stradă care miroseau a maţe de porc şi a crap afumat. Ieri fusesem un om de afaceri dintr-un oraş mic. Astăzi eram poliţist şi avusesem parte de primirea de care se bucură în general poliţiştii ajunşi într-un cartier sărac. M-au luat fie drept recuperator de creanţe, fie drept garant, vânzător de asigurări de viaţă sau intermediar plătit de vreun proprietar, fie drept domnul Charlie[61], cu insigna lui (este ciudat cum noi, albii, ne mirăm de atitudinea minorităţilor faţă de noi şi trimitem cei mai nepotriviţi emisari printre ei).

Odată am avut impresia că sunt pe-aproape. Un fost boxer care ţinea un bar şi avea o etichetă auto cu drapelul Confederaţiei prinsă în mijlocul uşii de la intrare şi-a scos capătul umed al trabucului din gură, s-a uitat la mine cu o faţă diformă din cauza cicatricilor şi a spus:

— Haitian? Vorbeşti de un negrotei prostovan din Insule, aşa-i?

— Aşa-i.

— Sunt o grămadă de canibali de-ăştia în North Villere. Mănâncă toţi câinii din cartier. Au prins până şi peştişorii aurii din iazul parcului. Nu rămâne la cină. Ai putea ajunge în oală.

Curtea casei galbene cu un etaj şi cu structură de lemn către care m-a îndrumat era năpădită de buruieni umede, crescute peste măsură, şi plină de piese de la maşini de spălat şi automobile. Am intrat pe alee şi am încercat să mă uit prin ferestrele din spate, dar draperiile erau trase ca să nu treacă soarele sfârşitului de după-amiază. Auzeam plânsul unui copil. Saci de gunoi mirosind a peşte putred erau aşezaţi grămadă pe treptele din spate, iar scutecele care atârnau pe frânghia de rufe erau gri şi zdrenţuite, fiind spălate cu mâna. Am dat ocol faţadei şi am bătut la uşă.

---

[61] Termen uşor peiorativ folosit pentru persoane de rasă albă, în general. (n.r.).

Un negru mic de statură şi speriat, cu o faţă ca un măr copt, s-a apropiat până la un metru de perdea şi s-a uitat la mine din întuneric.

— Unde este Toot? am spus.

El a clătinat din cap ca şi cum nu ar fi înţeles.

— Toot, am repetat.

Omul îşi ţinea palmele deschise şi le mişca înainte şi înapoi. Prin beznă i se vedeau ochii roşii. Pe podea, doi copii colorau o carte. O femeie cu şolduri late şi cu un copil aşezat pe umăr mă urmărea din uşa bucătăriei.

— *Vous connaissez un homme qui s'appelle Toot*?[62] am întrebat.

Bărbatul mi-a răspuns într-un amestec neinteligibil de franceză, engleză şi probabil vreun dialect african. Era şi el îngrozit.

— Nu sunt de la Imigrări, am zis. *Comprenez*? *Pas Immigration*.[63]

Dar indiferent ce spuneam, nu reuşeam să-l conving. N-am putut să-l fac să-şi depăşească frica sau să-mi înţeleagă cuvintele. Apoi am complicat lucrurile când am întrebat din nou de Toot şi am folosit termenul de *tonton macoute.* Ochii i s-au deschis larg şi a înghiţit de parcă ar fi avut o pietricică în gât.

Dar nu mai exista nicio speranţă. Bravo, Robicheaux, mi-am zis. Acum bieţii oameni aveau să rămână speriaţi zile întregi, cutremurându-se de fiecare dată când o maşină încetinea în faţa casei. Nu-şi vor da seama niciodată cine am fost şi vor presupune pur şi simplu că am reprezentat doar preludiul valului de lucruri oribile care aveau să vină. Apoi mi-a trecut altceva prin minte. Ofiţerii de poliţie şi oficialii de la Imigrări nu le dădeau bani imigranţilor ilegali.

Am scos o bancnotă de cinci dolari din portofel, am îndoit-o pe lung şi am strecurat-o pe lângă marginea uşii de plasă zăvorâte.

— E pentru copilul tău, am spus. *Pour vot' enfant.*

Bărbatul s-a holbat la mine stupefiat. Când am privit din nou la uşa de plasă, stând în camionetă, am văzut că amândoi se uitau la mine.

Am cumpărat o bucată de brânză, o jumătate de kilogram de şuncă feliată, o ceapă, o franzelă şi un litru de lapte de la un

---

[62] „Cunoaşteţi un bărbat pe nume Toot?" (fr.).

[63] „Înţelegeţi? Nu de la Imigrări! (fr.).

supermarket Negro, am parcat lângă cimitir şi mi-am luat masa de seară în timp ce ploaia începea să cadă prin amurgul violet. Pe Basin, deasupra unui bar, am văzut o reclamă de neon la berea Jax.

Când nu dibuieşti un individ ca Toot în vizuina lui, îl cauţi în locurile în care îşi satisface dorinţele. Celor mai mulţi bărbaţi violenţi le plac femeile. Perverşii le iau cu japca; ucigaşii plătiţi le folosesc atât ca răsplată pentru realizările lor, cât şi ca mărturie a puterii pe care o au. Cunoşteam aproape toate barurile de negri şi mulatri şi toate localurile care închiriau camere cu ora din New Orleans. Avea să fie o noapte lungă.

•

Dimineaţa, când a răsărit soarele, eram extenuat. Ploaia se oprise pe la trei noaptea, iar bălţile din stradă se uscau în lumina fierbinte a soarelui şi puteai să simţi umiditatea şi căldura ridicându-se din beton precum aburul.

M-am spălat pe dinţi şi m-am bărbierit în baia unei benzinării. Aveam ochii roşii pe margine, iar faţa-mi era brăzdată de oboseală. Fusesem printr-o duzină de baruri cu negrotei depravaţi în noaptea aceea, mi se făcuseră avansuri, fusesem ameninţat şi chiar ignorat, dar nimeni nu cunoştea un haitian pe nume Toot.

Am băut cafea şi am mâncat clătite la Café du Monde, apoi mi-am încercat încă o dată norocul în cartierul din apropierea cimitirului. Acum, chipul meu devenise atât de cunoscut în Iberville şi în St. Louis, încât proprietarii farmaciilor şi magazinelor alimentare şi barmanii se uitau în direcţia opusă când mă vedeau venind. Soarele era alb pe cer; colocazia, filodendronul şi bananierii care creşteau de-a lungul aleilor dosnice erau plini de stropi de apă; aerul avea un iz fecund şi umed, de seră. La prânz eram pe punctul de a mă da bătut.

Apoi am văzut două maşini de poliţie cu luminile aprinse, parcate în faţa unei clădiri de stuc, la o stradă mai sus de North Villere, unde era casa galbenă a omului speriat. O ambulanţă era parcată pe aleea care ducea la scara de la apartamentul de deasupra garajului. Mi-am lăsat camioneta lângă curbă şi m-am dus cu legitimaţia deschisă în mână spre cei doi poliţişti de pe alee. Unul scria pe un *clipboard* şi încerca să ignore transpiraţia care i se scurgea prin panglica de la pălărie.

— Ce aveţi aici? am spus.

— Un tip mort în cadă, a răspuns.
— Din ce cauză?
— Să fiu al dracu' dacă ştiu. E acolo de două-trei zile. Şi fără aer condiţionat.
— Care e rasa lui?
— Nu ştiu. Nu am intrat acolo. Verifică dacă vrei. Ia-ţi batista cu tine.
Pe la jumătatea scărilor, m-a lovit mirosul. Era fetid, acru şi dulce în acelaşi timp, cu iz puternic de sare şi de putreziciune, dezgustător şi greu ca respiraţia unui şobolan, pătrunzător şi învăluitor ca duhoarea de excremente. M-am înecat şi a trebuit să-mi îndes pumnul peste gură.
Doi paramedici cu mănuşi de cauciuc aşteptau răbdători lângă o targă, în livingul mic, în timp ce detectivul făcea fotografii cu bliţ în baie. Aveau feţele crispate şi tuşeau mereu. Un detectiv supraponderal în haine civile, cu faţa roşie şi umflată, stătea în uşă, astfel că nu vedeam bine cada. Cămaşa lui albă era atât de udă de sudoare încât puteai să-i vezi pielea prin ţesătură. S-a întors şi s-a uitat la mine nedumerit. Am crezut că s-ar putea să-l ştiu de când lucram în Districtul Unu, dar nu-l cunoşteam. Mi-am întors insigna în palmă.
— Sunt Dave Robicheaux, de la biroul şerifului din Iberia, am spus. Cine e individul?
— Nu ştim încă. Proprietarul e în vacanţă, iar în apartament nu e niciun obiect pe care să apară vreun nume. Un încasator a urcat pe scări în dimineaţa asta şi şi-a vărsat maţele peste balustradă. A umplut toată tufa de trandafiri. Iar asta dă o tuşă finală mirosului. Tu ce cauţi?
— Avem un mandat pentru un haitian.
— Eşti invitatul meu, a zis şi s-a dat la o parte.
Am intrat în baie cu batista lipită de nas şi de gură. Cada era una veche din fier, brăzdată de rugină şi aşezată pe picioare metalice scurte, în forma unor gheare de animal. Picioarele şi gambele negre şi goale ale unui om ieşeau afară la capătul celălalt al căzii.
— Ori era un tâmpit căruia îi plăcea să ţină radioul pe chiuvetă, ori l-a aruncat cineva lângă el, a spus detectivul. În orice caz, l-a prăjit.
Apa se evaporase din cadă, iar în jurul scurgerii se uscaseră dâre murdare de nisip. M-am uitat la mâinile puternice care

acum erau înţepenite ca nişte gheare, la muşchii de pe pieptul mare, flasci din cauza descompunerii, la ochii întredeschişi care păreau concentraţi pe un ultim gând intim, la gura roz, căscată larg şi încă înţepenită într-un strigăt.

— Trebuie să fi fost vreun nenorocit. A reuşit chiar să zgârie vopseaua de pe margini, a spus detectivul. Acolo, uită-te la chestia albă de sub unghiile lui. Îl cunoşti?

— Numele lui e Toot. A lucrat cu Eddie Keats. Poate că a lucrat şi pentru Bubba Rocque.

— A, da? a zis el. Păi atunci e unul dintre cei mai drăguţi tipi cărora li se putea întâmpla aşa ceva. Cum e s-o încasezi în felul ăsta... Odată, în Algiers, am avut un caz asemănător. O femeie îl asculta pe tămăduitorul ei spiritual în timp ce spăla vase. Iar tămăduitorul le-a spus tuturor să-şi pună mâinile pe radio ca să fie vindecaţi, şi aşa a zburat din dresuri. Ce ştii despre tipul ăsta?

— Ultraj, vătămare corporală, suspiciune de crimă.

Detectivul a trecut pe lângă noi cu aparatul foto. Omul a făcut semn cu degetul spre cei doi paramedici.

— În regulă, băgaţi-l în sac şi luaţi-l de aici, a spus.

Bărbatul s-a întors din nou spre mine.

— Vor trebui să ardă duhoarea din locul ăsta cu un aruncător de flăcări. Ai obţinut tot ce voiai?

— Te superi dacă mă mai uit pe-aci un minut?

— Dă-i bătaie. Eu o să te aştept afară.

M-am sprijinit de colţul dulapului. În spatele cămăşilor cu desen tropical, al pantalonilor albi şi al vestelor de mătase înflorate am găsit o puşcă de vânătoare de calibrul .12. Am tras piedica. Fusese curăţată şi unsă, iar pulberea din orificiul de încărcare fusese ştearsă cu o cârpă. Apoi am desfăcut mecanismul până am ajuns chiar la sistemul acţionat de pompă şi am văzut că limitatorul de capacitate era scos pentru ca magazia să poată cuprinde cinci cartuşe în loc de trei. Pe podea se afla o cutie pe jumătate goală de muniţie pentru puşcă, având cartuşe cu alice 00, de la acelaşi producător ca acelea care acoperiseră podeaua dormitorului meu şi al lui Annie. Am răsucit un glonţ în palmă şi apoi l-am pus înapoi în cutie.

Coborând scara care ducea în curte, detectivul şi-a aprins o ţigară. Norii de ploaie de după-amiază acoperiseră soarele, iar omul îşi ştergea transpiraţia de pe sprâncene cu dosul palmei şi

îşi deschidea larg ochii în briza care începuse dintr-odată să bată dinspre sud.

— Mi-ar face plăcere să vii în district şi să întocmeşti un raport despre omul tău, a spus.

— În regulă.

— Pe cine se presupune că a ucis tipul ăsta?

— Pe soţia mea.

S-a oprit în mijlocul curţii. Un palmier uscat foşnea deasupra capului său. S-a uitat la mine cu gura deschisă. Vântul i-a suflat scrumul de ţigară pe cravată.

•

M-am hotărât să mă mai opresc undeva înainte de a mă îndrepta către New Iberia. Din cauză că îmi făceam griji pentru Alafair, îi evitasem cât mai mult pe cei de la Serviciul de Imigrări şi Naturalizare. Dar aşa cum mi-a spus un om de serviciu negru când eram la liceu, la baseball nu-l laşi niciodată pe *batter* să vadă că ţi-e frică de el. Când îşi depărtează picioarele în careul lui şi îţi aruncă o ocheadă răutăcioasă pe sub şapcă, de parcă îţi măsoară gâtul din priviri, tu scuipi pe minge şi îi ştergi literele de pe ea. În felul ăsta are să-şi schimbe atitudinea în privinţa relaţiei voastre.

Dar domnul Monroe avea să mă surprindă. Mi-am parcat camioneta la umbra largă a unui stejar, mai departe de Loyola, şi am mers înapoi în lumina soarelui fierbinte, la biroul SIN. Masa lui de lucru se afla la parter, printre multe altele, iar când şi-a ridicat privirea dintr-un dosar pe care-l ţinea în mână şi s-a uitat la mine, pielea din jurul urechilor i s-a întins peste craniu. Părul lui negru, pieptănat peste creştetul capului, avea o uşoară strălucire în lumina fluorescentă. I-am văzut gâtul cum i se mişca pe sub papion, înghiţind în sec.

— Sunt aici în misiune oficială, am spus scoţând uşor insigna din buzunarul lateral al pantalonilor. Acum sunt detectiv pentru biroul şerifului din Iberia. Te superi dacă iau loc?

N-a răspuns. Şi-a scos o ţigară din pachetul de pe birou şi a aprins-o. Avea privirea aţintită drept înainte. M-am aşezat pe scaunul cu spătar drept de lângă biroul lui şi i-am privit profilul. Lângă registrul de pe birou, într-o ramă de argint se zărea o poză cu el, soţia lui şi trei copii. O vază transparentă cu doi trandafiri era aşezată lângă fotografie.

— Ce vrei? a întrebat.

— Anchetez o crimă.

Îşi ţinea ţigara la gură între două degete şi o fuma fără a şi-o depărta cu adevărat de buze. Avea o privire dureros de fixă.

— Cred că voi aveţi la mână un individ care mă interesează pe mine, am zis.

În sfârşit, Monroe s-a uitat la mine. Faţa lui era la fel de netedă ca hârtia.

— Domnule Robicheaux, îmi pare rău, a spus.

— Îţi pare rău pentru ce?

— Pentru... soţia ta. Chiar îmi pare rău.

— De unde ştii de soţia mea?

— Din secţiunea cu ştiri locale a ziarului *Picayune.*

— Unde este Victor Romero?

— Nu-l cunosc pe acest om.

— Ascultă, este vorba de anchetarea unei crime. Sunt ofiţer de poliţie. Nu mă prosti.

Detectivul şi-a coborât ţigara spre registrul de pe birou şi a dat fumul afară. Acum era clar că oamenii de la celelalte birouri trăgeau cu urechea.

— Trebuie să înţelegi ceva. La serviciu, fac muncă de teren cu imigranţi ilegali. Eu verific cărţile verzi. Mă asigur că oamenii au permise de muncă. Fac asta de şapte ani.

— Nu-mi pasă ce faci. Spune-mi despre Victor Romero.

— Nu pot să-ţi spun nimic.

— Ai grijă ce vorbeşti, domnule Monroe. Eşti pe cale să comiţi infracţiunea de obstrucţionare a justiţiei.

Degetele i-au ajuns la tâmplă. I-am văzut buza de jos tremurând.

— Trebuie să mă crezi, a zis. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Nu ştiu cum să exprim asta în cuvinte.

Am ezitat înainte de a vorbi din nou.

— Când cineva e mort, regretul e ca şi cum ţi-ai lua-o la mână într-o pungă de hârtie, am răspuns. Cred că trebuie să înveţi asta; poate mergi la tribunal şi îl asculţi pe unul dintre tipii aflaţi în drum spre Angola. Mă urmăreşti? Pentru că asta cred eu că aţi făcut voi: i-aţi plantat pe Johnny Dartez şi Victor Romero în interiorul organizaţiei refugiaţilor şi, drept rezultat, patru oameni au murit în Trecătoarea de Sud-Vest. Cred că o bombă a doborât avionul. Cred, de asemenea, că Romero a avut ceva de-a face cu asta. Şi mai cred că are legătură cu Bubba Rocque, iar Bubba

poate că e responsabil şi de uciderea soţiei mele. Dacă tu îl protejezi pe tipul ăsta, o să te bag la răcoare.

Acum îi puteam auzi respiraţia în lumină, capul îi lucea de grăsime şi transpiraţie. A clipit.

— Nu-mi pasă cine aude şi poţi să interpretezi cum vrei, a replicat. M-am dedicat profesiei de funcţionar public. Nu sunt eu cel care dă direcţiile politice şi ia decizii. Încerc să-i împiedic pe imigranţii ilegali să le ia slujbele americanilor. Asta-i tot ce fac aici.

— Te-au băgat în jocul lor. Le iei banii, le iei comenzile, dar o să şi cazi odată cu ei.

— Nu sunt o persoană elocventă. Am încercat să-ţi expun sentimentele mele, dar tu nu vrei să accepţi. Nu te învinovăţesc. Doar că îmi pare rău. Nu mai am altceva de adăugat, domnule Robicheaux.

— Unde este superiorul dumitale?

— E plecat la Washington.

M-am uitat la poza cu familia lui.

— Sicriul soţiei mele a trebuit să fie ţinut închis la înmormântare, am spus. Gândeşte-te un minut la asta. De asemenea, spune-i superiorului tău că o să-l găsesc pe traficantul ăla de heroină. Când o voi face, am de gând să storc tot de la el. Bine-ar fi să nu-i iasă pe gură numele niciunuia dintre voi.

Când am ieşit pe uşă, singurul sunet care se mai auzea era pocnetul sistemului telex.

Când am ajuns acasă era seară, iar Alafair şi bona luaseră deja masa. Eram obosit şi prea agitat ca să dorm, aşa că am încălzit nişte *dirty rice,* raci decorticaţi şi turtă de mălai, am înfăşurat totul într-o folie şi am băgat mâncarea în rucsacul meu de pânză, lângă setul cazon de tacâmuri şi recipiente, şi am luat-o în jos pe drum, în lumina apusului înflăcărat, către un loc de pe malul canalului unde tata, fratele meu mai mic şi cu mine săpam după gloanţe Minié când eram eu copil.

Pe la 1830, acolo fusese construită casa proprietarului unei plantaţii cu trestie de zahăr, dar al doilea etaj fusese incendiat de soldaţii Generalului Bank în 1863, iar acoperişul şi tâmplăria din lemn de chiparos înnegrit se prăbuşiseră în interiorul zidurilor de cărămidă. De-a lungul anilor, drumul de acces se umpluse cu puieţi de pin şi arbuşti. Lespezile de piatră de la

şeminee fuseseră luate de vandalii care căutau monede de aur, iar pietrele de mormânt de pe locul de veci al familiei fuseseră culcate la pământ. Mormintele însele mai erau vizibile doar datorită culorii verde-închis şi a stratului de ciuperci crescut peste ele.

Flori de barba-împăratului şi tufe de trandafiri sălbatici creşteau de-a lungul unui mic pârâu care curgea printr-un făgaş, ia marginea unei poieni, trecând pe lângă o cisternă ruginită aflată lângă o latură a casei şi cuptorul unui fierar, redus acum la o pată ruginie pe pământul umed. Briza dinspre braţul râului era încă suficient de puternică încât să împingă ţânţarii înapoi în copaci. M-am aşezat pe un ciot de chiparos uscat, în lumina ultimelor raze roşiatice, şi am mâncat cina din gamelele pe care mi le adusesem. Apa era limpede, avea culoarea cuprului şi curgea peste pietre, iar eu vedeam o plătică mică ascunzându-se sub muşchiul legănat de curent. Printre exact aceleaşi aluviuni, tatăl meu, fratele meu şi cu mine scoseserăm afară o găleată de gloanţe Minié, o canistră, nişte proiectile de tun, bucăţi de lanţ şi de potcoave, trase de tunul Uniunii din ariergarda confederată. Am folosit greble ca să curăţăm tulpinile plantelor şi straturile de frunze moarte de pe pereţii făgaşului, iar gloanţele Minié ieşeau din argila nisipoasă ca nişte dinţi albi. Erau conice la un capăt, cu o adâncitură şi trei inele canelate la celălalt capăt, şi întotdeauna le simţeai grele, netede şi rotunde în palmă.

În naivitatea noastră, nu ne gândeam la ele ca la nişte obiecte capabile să desprindă muşchiul de pe os, să sfâşie tendoane şi vene subţiri, să rupă maxilarul şi limba. A trebuit să devin un fel de nou colonist şi să călătoresc peste mări ca să aflu un lucru atât de simplu. A trebuit să simt glonţul unei puşti atinse de degetele negre şi lungi ale unui om a cărui misiune era să işte nefericire şi s-o surprindă pe film Polaroid.

Mi-am pus deoparte gamelele, am rupt petalele unui trandafir roz şi le-am privit cum alunecă în jos, purtate de curentul rapid printre ferigi şi scoase apoi la lumina soarelui. Aveam mai multe pe cap decât voiam. Este adevărat, nu băusem; durerea fizică a ultimei beţii dispăruse, iar tigrul părea să fie în cuşca sa; dar urma să înfrunt multele zile care aveau să vină, iar perspectiva pe termen lung asupra vieţii mele din trecut avea chiar ea un mod de a mă îmbăta din nou. Mâine la prânz urma să merg la o

şedinţă AA şi să-mi mărturisesc recidiva în faţa grupului, un lucru deloc uşor de făcut. Reuşisem încă odată să mă distrug şi să-mi distrug şi acea Instanţă Superioară, dar trădasem şi încrederea prietenilor mei.

Mi-am scuturat setul de campanie lovindu-l de butucul de chiparos şi l-am pus deoparte în rucsac. Am crezut că aud o portieră deschizându-se şi închizându-se pe drum, dar nu i-am prea dat atenţie. Umbrele erau acum întinse peste poiană, iar din copaci şi arbuşti se ridicau nori de ţânţari. Mi-am trecut bretelele rucsacului peste umăr şi am mers printre puieţii de pini, spre ultima strălucire roşie a soarelui de deasupra drumului principal.

Printre trunchiurile copacilor am văzut conturul întunecat al unui om stând lângă o Toyota maro parcată pe drum. Stătea pe partea cealaltă a maşinii, uitându-se la mine cu faţa umbrită, nemişcată, de parcă urina lângă roată. O clipă, nu l-am mai putut zări deloc din cauza unui stejar cu ramuri întinse peste tot, apoi copacii s-au rărit şi l-am văzut dintr-odată legănând în dreptul umărului o puşcă acţionată manual. Avea cureaua de piele deja înfăşurată în jurul antebraţului stâng. Am văzut lentilele lunetei licărind la fel de întunecat ca lumina focului într-un pahar de whisky, i-am văzut pieptul şi coatele aplecate peste acoperişul înclinat al maşinii cu graţia agilă a unui ţintaş rapid de infanterie cu privire imobilă, care trimite glonţul undeva între stern şi gât.

Am sărit într-o parte şi m-am rostogolit printre arbuşti tocmai când puşca a scos un vuiet şi un glonţ a spulberat frunzele de pe câteva crengi, făcând ţăndări o parte a trunchiului de pin, de parcă ar fi fost atins uşor cu o drujbă. L-am auzit cum trăgea splintul, am auzit chiar sunetul cartuşului gol, dar de-acum fugeam în zigzag prin pădure. Crengile de pin îmi biciuiau faţa, covorul de frunze moarte scotea un sunet asurzitor sub picioarele mele, aveam bretelele de pânză ale rucsacului strânse în mâna stângă, iar când a doua împuşcătură a rupt un arbust tânăr, şuierând şi ricoşând din cărămizile ruinelor de pe plantaţie, m-am aruncat pe burtă, am smuls clapeta rucsacului, am lărgit cureaua de piele şi am apucat în palmă patul pistolului automat de calibru .45.

Cred că ştia că acum mă întorsesem împotriva lui. L-am auzit mişcând splintul, dar am mai auzit şi ţeava armei lovind capota

sau parbrizul maşinii şi pe el, încercând probabil să îndese prea repede un glonţ în încărcător. Mă ridicasem şi alergam din nou, de data asta oblic faţă de drum, ca să ies din pădure în spatele maşinii lui.

Copacii erau deşi aici, iar bărbatul a tras mai degrabă la auzul zgomotului produs de mine decât la vederea siluetei mele. Glonţul a trecut printr-un mărăciniş aflat la vreo cinci metri în spatele meu.

M-am târât printre arbuşti şi am ieşit la marginea luminată a pădurii, chiar în momentul în care el arunca puşca peste maşină. Era un bărbat scund şi brunet, purtând blugi, încălţăminte sport şi un tricou mov, iar părul negru îi atârna în bucle. Dar alergam atât de repede şi fără să-mi trag răsuflarea, încât am alunecat şi am căzut cu genunchii pe peretele şanţului de drenaj şi aproape că mi-am umplut ţeava pistolului de calibru .45 cu noroi. El a accelerat la maximum, a apăsat repede pe ambreiaj şi a făcut să ţâşnească apa dintr-o baltă cu noroi. Am căzut în faţă, sprijinit pe coate, braţele mi s-au întins, am prins în palma stângă patul armei şi am început să trag.

Zgomotul era asurzitor. Am tras prima rafală în bara lui de protecţie, i-am făcut două găuri în portbagaj, am nimerit o dată în aer, apoi am spart geamul din spate al maşinii cu aşa o forţă, încât părea că a fost distrus de o bâtă de baseball. M-am ridicat în genunchi şi am continuat să trag, iar reculul îmi ridica braţul din ce în ce mai sus, cu fiecare foc. Maşina i-a derapat la curbă, s-a izbit de un trunchi de stejar înainte ca el să îndrepte roţile din faţă, iar eu am văzut cum ultima rafală îi făcea praf luminile din spate, într-un ghem de fire şi cioburi de plastic roşu. Dar nu i-am lovit rezervorul sau cauciucurile şi nici nu i-am atins motorul. L-am auzit forţând cutia de viteze până când aproape că a scrâşnit, în timp ce dispărea în spatele unei plantaţii inundate aflate pe marginea drumului.

8.

După ce l-am descris pe atacator şi Toyota lui de la telefonul de pe doc, m-am întors pe drum cu o lanternă ca să găsesc cartuşele care-i săriseră din puşcă. Două camioane încărcate cu pietriş trecuseră pe drum şi călcaseră pe cartuşul unui glonţ de .30-06, făcându-l una cu pământul şi îngropându-le pe celelalte până la jumătate în noroi. Dar le-am scos pe toate cu instrumentul ascuţit al briceagului meu elveţian şi le-am pus într-o pungă de plastic. Erau umede, pline de noroi şi erodate, pentru că fuseseră călcate de anvelopele camionului, dar poţi întotdeauna să recuperezi o amprentă de pe un cartuş uzat, căzut de la o puşcă cu acţionare manuală, pentru că de obicei cel care trage apasă fiecare încărcătură în jos cu degetul şi lasă o urmă frumoasă pe întreaga suprafaţă de alamă.

În dimineaţa următoare am ascultat calm în timp ce şeriful îmi împărtăşea părerea lui cu privire la plecarea mea la New Orleans timp de două zile, fără autorizaţie. Faţa îi era roşie, avea cravata lărgită şi vorbea cu mâinile împreunate pe birou pentru a-şi ascunde furia. Nu puteam să-l învinovăţesc pentru reacţia lui, iar faptul că nu i-am răspuns l-a făcut să se simtă şi mai frustrat. În cele din urmă a încetat, s-a aşezat mai bine pe scaun şi s-a uitat la mine de parcă ar fi renunţat la tot ce spusese mai devreme.

— Lasă la o parte tot rahatul legat de procedură. Ce mă deranjează este sentimentul că te-ai folosit de mine, mi-a spus.

— Am sunat înainte de a pleca. Nu erai la birou, am zis.

— Nu este suficient.

Nici de data asta nu i-am răspuns. Punga plină de cartuşe se afla pe biroul lui.

— Spune adevărul. Ce ai fi făcut dacă l-ai fi găsit pe haitian în viaţă? a întrebat.

— L-aş fi arestat.

— Aş vrea să cred asta.

M-am uitat pe fereastră la magnolia verde învăluită în ceaţa dimineţii.

— Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Nu se va întâmpla

din nou, am zis.

— Dacă se mai întâmplă, nu va trebui să-ţi dai demisia. O să-ţi iau insigna eu însumi.

M-am uitat o clipă la magnolie şi la un colibri care se învârtea pe deasupra unei flori albe.

— Dacă obţin o amprentă de pe acele cartuşe, vreau să o trimit în New Orleans, am spus.

— De ce?

— Detectivul a cules amprente de pe radioul care era în cadă, lângă haitian. Poate are legătură cu atacatorul nostru.

— Cine să aibă?

— Cine ştie? Vreau ca New Orleansul să ne trimită o copie după dosarul lui Victor Romero şi amprentele lui.

— Crezi că el a fost atacatorul?

— Poate.

— Care este motivul?

— La dracu' dacă ştiu.

— Dave, nu crezi că încerci să legi prea multe lucruri unele de altele? Vreau să spun că intenţionezi să-i prinzi pe ucigaşii soţiei tale. Dar ai doar un set de suspecţi la care poţi ajunge şi pe care poţi pune mâna, prin urmare poate că te-ai hotărât să găseşti nişte conexiuni care nu există. Aşa cum ai spus, ai trimis mulţi oameni la Angola.

— Un fost condamnat care te ucide vrea să-i vezi faţa şi să te bucuri de câteva amintiri cu el. Tipul care a tras în mine noaptea trecută a făcut-o pentru bani. Eu nu-l cunosc.

— Păi poate apare maşina tipului. Nu ştiu cum a scos-o din circumscripţia noastră cu toate găurile alea în ea.

— A furat-o, iar acum e în râu sau prin vreun garaj. N-o vom găsi. Cel puţin nu chiar acum.

— Eşti un adevărat optimist, nu-i aşa?

Mi-am petrecut ziua făcând investigaţiile de rutină ale unui detectiv dintr-o circumscripţie rurală şi nu mi-a făcut nicio plăcere. Din cine ştie ce motiv – probabil de teamă că voi fugi din nou –, şeriful mi-a dat un asistent în uniformă pe nume Cecil Aguillard, un metis enorm şi încet la minte. Era un amestec de *cajun,* negru şi indian Chitimacha; pielea îi era de culoarea cărămizii arse, avea ochi verzi-turcoaz mici şi o faţă aşa de plată că puteai să frângi stinghia unui butoi apăsând-o peste ea fără să-i schimbi expresia. Tipul a condus cu o sută zece kilometri pe

oră, cu o singură mână, a scuipat tutun Red Man pe fereastră şi a apăsat pedalele cu o asemenea greutate şi forţă încât a scos cauciucul de pe metal.

Am anchetat o înjunghiere dintr-un bar de negri, molestarea unei fetiţe retardate de către unchiul ei, un caz de incendiere în care un om dăduse foc propriului restaurant pentru că prietenii lui beţi nu mai plecau de la petrecere în dimineaţa următoare şi, în final, spre sfârşitul după-amiezii, jaful armat de la un magazin alimentar de pe strada Abbeville. Proprietarul era un bărbat negru, un văr de-ai lui Cecil Aguillard. Hoţul îi furase nouăzeci şi cinci de dolari, îl dusese până la camera frigorifică, îl lovise peste ochi cu ţeava pistolului şi îl închisese înăuntru. Când l-am interogat, omul încă tremura de frig, iar ochiul îi era umflat, ca o pungă violacee. A putut să spună doar că hoţul era alb, că fugise cu o maşină mică, maro, cu o plăcuţă de înmatriculare dintr-un alt stat. Când intrase avea o căciulă pe cap, apoi îşi trăsese brusc un ciorap de nailon peste faţă, transformându-şi trăsăturile într-o masă informă de piele şi păr.

— Mai e ceva. A luat o sticlă de rachiu de caise şi o grămadă de Tootsie Roll, a spus negrul. I-am zis: „Ditamai omu' înarmat, suge bomboane de ciocolată Tootsie Roll”. Aşa că m-a pocnit în faţă. Am nevoie de banii ăia să-i plătesc fiică-mii colegiul, în Lafayette. Nu-i ieftin deloc. O să mi-i aduci înapoi?

Am scris pe *clipboard* fără să-i răspund.

— Ei, o să mi-i aduci înapoi?

— Uneori e greu de spus.

Desigur, ştiam prea bine cum stăteau lucrurile. De fapt, îmi închipuiam că în clipa aia omul nostru ajunsese deja în Lake Charles sau în Baton Rouge. Dar momentul favorabil şi şansa le surâd tuturor, chiar şi rataţilor.

Prin staţie am auzit un ajutor de şerif dintr-o maşină de patrulă făcând o verificare pentru o Chevette de culoare închisă din 1981, înmatriculată în Florida. Oprise Chevette-ul pe strada Jeanerette pentru că şoferul aruncase cu o sticlă de băutură într-un semn de circulaţie. Am sunat la dispecerat şi am cerut să-i spună ajutorului să-l reţină pe şofer până veneam noi acolo.

Cecil a parcurs drumul de şaisprezece kilometri în mai puţin de opt minute. Chevette-ul era tras pe dreapta în parcarea plină de cochilii de stridii a unei săli de dans aflate într-o clădire dărăpănată din şindrilă, cu faţada retrasă de la drum. Era cinci

după-amiaza, soarele se ridica portocaliu peste norii de ploaie îngrămădiţi în vest, iar lângă intrarea barului erau parcate o cisternă, nişte betoniere şi nişte camionete. Un bărbat foarte bronzat, în blugi albaştri şi fără cămaşă pe el, s-a aplecat cu un braţ sprijinit de uşa deschisă a Chevette-ului, scuipând dezgustător printre picioare. Pe spate avea tatuat un păianjen albastru, agăţat într-o pânză care se întindea peste ambii lui omoplaţi.

— Cu ce l-ai prins? l-am întrebat pe ajutorul care îl reţinuse pentru noi.

— Cu nimic. A aruncat gunoi. Spune că munceşte şapte zile din şapte, departe de coastă.

— Unde a spart sticla?

— Acolo, în spate. A lovit-o de semnul de cale ferată.

— O să-l preluăm noi de aici. Mulţumim.

Ajutorul de şerif a clătinat din cap şi a plecat cu maşina lui.

— Scutură-l puţin pe tipul ăsta, Cecil. Mă întorc într-un minut, am spus.

Am mers înapoi la trecerea de cale ferată, unde un semn de oprire vechi era fixat în pământ lângă un strat de pietriş. Panourile de lemn erau pătate cu un lichid închis la culoare. Am adunat bucăţi de sticlă de prin pietriş şi dintre buruienile înnegrite de funingine până am găsit două bucăţi de culoarea chihlimbarului, prinse laolaltă cu o etichetă de la un rachiu de caise.

Am pornit înapoi spre parcare cu cele două bucăţi de sticlă udă în buzunarul cămăşii. Cecil îl pusese pe bărbatul tatuat să stea lipit de aripa Chevette-ului şi îi întorcea pe dos buzunarele. Bărbatul tatuat şi-a întors capul înapoi, a spus ceva şi a încercat să se ridice în picioare, dar Cecil l-a prins de curea şi l-a ridicat în aer, izbindu-l cu capul de capotă. Din cauza şocului, bărbatul s-a albit la faţă. Nişte mitocani care lucrau pe câmpurile de foraj, purtând căşti din metal şi pantaloni de doc pătaţi cu noroi, s-au oprit la intrarea barului şi au venit spre noi.

— Nu ar trebui să zdrobim marfa, Cecil, am spus.

— Vrei să ştii ce mi-a zis?

— Linişteşte-te. Omul nostru aici de faţă nu ne va mai face probleme. E deja băgat în lături până la genunchi.

M-am întors către muncitorii petrolişti, cărora cu siguranţă nu le plăcea ideea ca un metis să lovească un alb.

— E o petrecere privată, domnilor, am spus. Citiţi povestea în ziarul de mâine. Doar nu vreţi să vă apară numele în ştirea de azi, nu? Aţi prins aluzia mea?

S-au prefăcut că se uită ursuz la mine, dar o bere rece li se părea mult mai interesantă decât o noapte la închisoarea regională.

Omul tatuat se sprijinea din nou cu braţele de aripa din faţă. Pe obrazul cu care se lovise de capotă avea firicele de murdărie, iar în ochi îi juca o scânteie de furie. Avea un păr blond şi netuns, cu firul la fel de gros şi uscat ca paiele vechi. Două ambalaje de Tootsie Roll zăceau pe podeaua maşinii lui. M-am uitat sub scaune. Nu era nimic acolo.

— Vrei să ne deschizi portbagajul? am spus.

— Deschide-l singur, a replicat.

— Te-am întrebat dacă vrei să faci asta. Nu eşti obligat s-o faci. Însă e mai bine decât să mergi la închisoare. Bineînţeles, asta nu înseamnă neapărat că mergi la închisoare. Am crezut că vrei să fii un tip de treabă şi să ne ajuţi.

— Pentru că nu mă ai cu nimic la mână.

— Ai dreptate. Se numeşte „bănuială”. Ai fost la Raiford? Îmi place opera de artă de pe spatele tău, am spus.

— Vrei să te uiţi în nenorocita mea de maşină? Nu-mi pasă. Serveşte-te, a spus.

A scos cheile din contact, a deschis portbagajul şi a desfăcut locaşul pentru roata de rezervă. Nu se afla nimic înăuntru, cu excepţia unei anvelope şi a unui cric.

— Pune-i cătuşele şi du-l în spatele grătarului, i-am zis lui Cecil.

Cecil i-a tras mâinile la spate, a strâns cu zgomot cătuşele la încheieturi şi l-a condus înapoi la maşina noastră, de parcă ar fi fost o pasăre rănită. L-a încuiat în spatele plasei de sârmă care separa locurile din spate de cele din faţă şi a aşteptat să mă urc pe locul pasagerului. Când a văzut că nu vin, s-a întors după mine. Stăteam lângă Chevette.

— Care-i treaba? El e vinovatul, nu? a spus.

— Da.

— Să-l ducem la secţie.

— Avem o problemă, Cecil. Nu are nicio armă, nicio căciulă, niciun ciorap de nailon. Iar vărul tău nu va putea să-l identifice.

— Te-am văzut ridicând sticla aia. Te-am văzut uitându-te la

hârtia de Tootsie Roll.

— Aşa este. Dar cei de la procuratură ne vor spune să-l eliberăm. Nu avem suficiente dovezi, prietene.

— Ba pe dracu'. Tu ia-ţi o bere. Întoarce-te în zece minute. O să-ţi dea ciorapul ăla, crede-mă.

— Câţi bani avea în portofel?

— Vreo sută.

— Cred că există un alt mod de a rezolva problema, Cecil. Stai aici un minut.

M-am dus înapoi la maşina noastră. Era foarte cald înăuntru, iar bărbatul încătuşat transpira din greu. Încerca să gonească un ţânţar care i se aşezase pe faţă, suflând spre el.

— Partenerul meu vrea să te aresteze, am zis.

— Şi?

— E o şmecherie aici. Nu-mi place de tine. Ceea ce înseamnă că nu-mi place să te protejez.

— Ce tot spui, omule?

— Eu am ieşit din tură la ora cinci. O să mă duc să-mi iau un sandviş cu creveţi şi un Dr Pepper şi o să-l las să te preia. Înţelegi cam cum stă treaba?

Şi-a scuturat părul umed din ochi şi a încercat să pară indiferent, dar nu-şi ascundea bine frica.

— Am impresia că undeva, între locul ăsta şi închisoare, o să-ţi aminteşti unde ai lăsat acea armă şi ciorapul, am spus. Însă de-acum înainte ai de-a face doar cu el. Şi, oricum, eu nu mă încred în zvonuri.

— Ce? Despre ce zvonuri vorbeşti?

— Că a dus un suspect în pădure şi i-a scos ochiul cu o spiţă de la bicicletă. Eu nu cred aşa ceva.

L-am văzut înghiţind în sec. Transpiraţia i se scurgea din păr.

— Hei, ai văzut *Comoara din Sierra Madre*? am întrebat. E o scenă extraordinară acolo, când un bandit mexican îi spune lui Humphrey Bogart: „Îmi place ceasul tău. Cred că-mi dai ceasul tău”. Poate l-ai văzut la spectacolul de seară, la Raiford.

— Nu intru în jocul tău de rahat.

— Hai, că poţi. Tu te prefaci că eşti Humphrey Bogart. Mergi cu maşina înapoi la magazin şi-i dai proprietarului suta de dolari şi ceasul Gucci pe care îl porţi. O să-ţi însenineze ziua. Îţi garantez.

Ţânţarul îi stătea pe vârful nasului.

— Uite că vine Cecil. Anunţă-l ce-ai hotărât, am spus.

•

În acea seară, în timp ce conduceam către casă de-a lungul braţului de râu, printre copaci cădea o lumină blândă. Uneori, în timpul verii, cerul din sudul Louisianei prindea culoarea lavandei, cu dungi de nori roz în vest, asemenea aripilor de flamingo pictate deasupra orizontului; în acea seară aerul era dulce, avea miros de pepene verde şi căpşuni de la parcela cultivată a cuiva şi era înmiresmat de parfumul hortensiilor şi al iasomiei care înfloreau noaptea şi care acopereau complet gardul de lemn al vecinului meu. Pe canal, plăticile făceau cercuri prin apă asemenea picăturilor de ploaie.

Înainte să intru pe aleea mea am trecut pe lângă o maşină roşie, MG Cabrio, aflată pe marginea drumului. Făcuse pană. Apoi am văzut-o pe soţia lui Bubba Rocque stând pe treptele din faţa casei, cu un termos argintiu la şold şi cu un pahar de plastic în mână. Purta sandale mexicane din pai, pantaloni scurţi bej şi o bluză decoltată de culoare albă, cu păsări tropicale albastre şi maro pe ea. În părul negru îşi prinsese cu o agrafă un hibiscus galben. Mi-a zâmbit în timp ce mă îndreptam spre ea, cu haina pe umăr. Am remarcat iarăşi coloritul roşiatic ciudat din ochii ei căprui.

— Am avut pană. Poţi să mă duci până la mătuşa mea, pe West Main? m-a întrebat.

— Sigur. Sau pot să-ţi schimb cauciucul.

— Nici cauciucul de rezervă nu e umflat.

Femeia a băut din pahar. Avea gura roşie şi umedă şi mi-a zâmbit din nou.

— Ce cauţi pe aici, doamnă Rocque?

— Mă cheamă Claudette, Dave. Verişoara mea stă mai încolo, la capătul străzii. Vin în New Iberia cam o dată pe lună să-mi văd rudele.

— Înţeleg.

— Te încurc?

— Nu. Revin într-un minut.

Nu am invitat-o în casă. M-am dus înăuntru să văd ce face Alafair şi i-am spus bonei să înceapă să servească cina, fiindcă eu aveam să mă întorc în scurt timp.

— Ajută o doamnă să se ridice. Sunt puţin ameţită în seara asta, a zis Claudette Rocque, întinzându-şi mâna către mine.

Am tras de ea ca s-o pot ridica. Simţeam că răsuflarea îi miroase a gin şi ţigări.

— Îmi pare rău pentru soţia ta, a spus.

— Mulţumesc.

— Este un lucru îngrozitor.

I-am ţinut uşa de la camionetă deschisă şi nu i-am răspuns.

Se aşezase într-o rână, cu spatele la uşa din partea cealaltă şi cu picioarele uşor depărtate; îmi cerceta chipul. O, Doamne, m-am gândit. Am ieşit cu maşina din umbra nucilor pecan şi m-am întors pe drumul paralel cu râul.

— Nu pari în apele tale, a spus.

— A fost o zi lungă.

— Ţi-e frică de Bubba?

— Nu mă gândesc la el, am minţit.

— Nu cred că ţi-e frică de prea multe.

— Respect potenţialul soţului tău. Îmi cer scuze că nu te-am invitat înăuntru. Casa e vraişte.

— Nu te laşi încolţit uşor, nu-i aşa?

— Aşa după cum am spus, a fost o zi lungă, doamnă Rocque.

Ea s-a prefăcut îmbufnată, strâmbându-şi exagerat gura.

— Şi nu ai de gând să te adresezi unei fete căsătorite pe numele ei mic. Ce ofiţer corect eşti! Vrei un *gin rickey*?

— Nu, mulţumesc.

— O să mă simt jignită. Ţi-a spus cineva lucruri rele despre mine?

Am urmărit un uliu plutind cu aripile desfăcute de-a lungul canalului.

— Ţi-a spus cineva că am fost la Sf. Gabriel? a spus.

Apoi a zâmbit, s-a întins şi mi-a atins cu unghia pielea gâtului, deasupra gulerului.

— Sau poate ţi-au spus că nu sunt fată pe de-a-ntregul.

Puteam să-i simt ochii plimbându-i-se pe obrazul meu.

— L-am intimidat pe ofiţer. Cred că l-am făcut chiar să roşească, a spus.

— Ce-ar fi să o laşi mai moale, doamnă Rocque?

— Atunci vrei să bei ceva cu mine?

— Ce părere aveţi, care ar fi şansele să faceţi o pană chiar pe aleea mea?

M-a privit pe deasupra paharului ridicat, iar ochii ei rotunzi ca de păpuşă străluceau.

— Ce mai detectiv! a spus. Îşi chinuie mintea întrebându-se ce pune la cale doamna cea rea.

S-a frecat cu spatele de uşă şi şi-a lipit coapsele de scaunul camionetei.

— Poate că doamna este interesată de tine. Tu eşti interesat de mine?

— Nu vreau să-mi bat joc de Bubba, doamnă Rocque.

— O, vai, ce direct!

— Tu trăieşti cu el. Ştii ce fel de om este. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi puţin la ceea ce fac.

— Eşti nepoliticos, domnule Robicheaux.

— Interpretează cum vrei. Soţul tău are fulgere negre în creier. Te joci cu mândria lui, îl faci de râs în lume, aşa că s-ar putea să-l vezi iarăşi pe copilul care şi-a împins în râpă vărul schilod, în scaun cu rotile.

— Am nişte veşti pentru tine, domnule, a spus.

Vocea ei nu mai părea timidă, iar pigmentul roşu din ochii ei căprui căpătase nuanţe mai luminoase.

— Am făcut trei ani într-un loc unde lesbienele masculinizate îţi spuneau să nu vii la duş în timpul nopţii dacă nu vrei să-ţi pierzi puritatea. Bubba nu a fost niciodată la pârnaie. Nu cred că ar putea. Cred că ar rezista vreo trei zile până când ar trebui să-l închidă într-o cutie, să-i pună nişte mânere şi să-l care afară, în mijlocul unui câmp gol.

Am intrat pe pod. Anvelopele au zăngănit pe grilajul de metal. L-am văzut pe omul care făcea de serviciu la pod aruncând o privire spre Claudette Rocque şi apoi spre mine, cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— Şi să-ţi mai zic ceva, domnule, a spus ea. Bubba are câteva curve pe care le ţine pregătite în New Orleans. Nu ar trebui să aduc vorba despre ele. Eu sunt doar fata lui *cajun* drăguţă, care ar trebui să-i cureţe casa şi să-i spele treningurile. Îmi sunteţi tare dragi, băieţi. Vă put izmenele.

În amurgul din ce în ce mai răcoros am trecut pe lângă un rând de barăci dărăpănate de-ale negrilor, cu verande care atârnau într-o rână, pe lângă un bar, pe lângă un grup care făcea grătar sub crengile întinse ale unui stejar şi pe lângă o băcănie veche de cărămidă având în vitrină o reclamă luminoasă la bere Dixie.

— O să te las în parcarea taxiurilor, am spus. Ai bani de

cursă?

— Bubba şi cu mine suntem proprietari de taxiuri. Nu circul cu ele.

— Atunci e o noapte plăcută pentru o plimbare.

— Eşti un rahat, a spus.

— Tu ai vrut aşa.

— Da, ai dreptate. Am crezut că pot face ceva pentru tine. Mare greşeală. Eşti unul dintre rataţii ăia de treabă cu normă întreagă. Ştii de ce ai nevoie ca să fii un ratat de treabă? De antrenament.

Pe Main Est a arătat cu mâna undeva în faţă, în amurg.

— Lasă-mă la bar.

Apoi a scurs termosul până la ultima picătură şi l-a aruncat cu naturaleţe pe fereastră, în stradă. Obiectul s-a rostogolit pe beton. Un grup de oameni care fumau trabucuri şi beau bere la doză în faţa barului s-au întors şi s-au uitat spre noi.

— Aveam de gând să-ţi ofer o sută de mii de dolari pe an ca să te ocupi de întreprinderea de împachetare şi conservare a peştelui din Morgan City, a spus. Gândeşte-te la asta când te întorci la afacerea ta cu râme.

Am încetinit camioneta în faţa barului. Reclama luminoasă la bere făcea interiorul maşinii să pară roşu. Bărbaţii aflaţi afară, la intrarea barului, încetaseră să mai vorbească şi se uitau la noi.

— În plus, nu vreau să pleci de aici crezând că ai avut control asupra lucrurilor care s-au întâmplat în seara asta, a spus şi s-a ridicat în genunchi, punându-şi mâinile în jurul gâtului meu şi sărutându-mă umed pe obraz. Ai ratat cel mai tare futai pe care o să-l ai vreodată, dovlecel. Ce-ar fi să ţi-o freci prin buzunar la şedinţele de la AA? E în ton cu personalitatea ta.

Dar eram prea obosit ca să-mi mai pese dacă ea câştigase bătălia acelei zile sau nu. Era o noapte cu nori negri care se rostogoleau deasupra golfului, în timp ce fulgerele albe săreau peste cupola cerului întunecat şi vast de deasupra mea. Tigrul începea să se învârtă împrejurul cuştii lui. Aproape că puteam să-i aud labele groase căptuşite cu piele alergând pe plasa de sârmă, să-i văd ochii portocalii în beznă, să-i miros excrementele şi să-i simt răsuflarea duhnind a carne putrezită.

Nu aveam niciodată o explicaţie pentru momente de felul ăsta, care năvăleau peste mine. Un psiholog ar numi asta depresie. Un nihilist ar numi-o perspectivă filosofică. Dar

indiferent ce o fi fost, nu aveam altceva de făcut decât să accept încă o noapte de insomnie. Am luat camioneta şi am mers cu Batist şi cu Alafair la un cinema în aer liber din Lafayette, am aşezat şezlongurile peste cochiliile de stridii, am mâncat hot dog, am băut limonadă şi ne-am uitat la două filme Walt Disney, dar nu am putut scăpa din genunea întunecată în care simţeam că-mi coboară sufletul.

În strălucirea care venea dinspre ecran am privit chipul inocent a lui Alafair, care se uita în sus, şi m-am gândit la victimele lăcomiei, violenţei şi nebuniei politice din întreaga lume. Nu am crezut niciodată că suferinţa este ceva întâmplător sau că reprezintă o trăsătură inevitabilă a condiţiei umane. Cred că este o consecinţă directă a lăcomiei corporatiste, a manipulărilor egoiste ale politicienilor care poartă războaie fără a participa ei înşişi la ele şi, ceea ce este cel mai rău, a indiferenţei acelora dintre noi care se pricep cel mai bine.

Am văzut multe astfel de victime, le-am văzut scoase dintr-un sat pe care noi l-am distrus, spălate cu apă din bidoane după ce fuseseră arse cu napalm şi exhumate din mormintele de pe malul râului, unde fuseseră îngropate de vii.

Dar oricât de rele ar fi fost amintirile mele indochineze, o imagine dintr-o fotografie pe care o văzusem pe când eram copil părea să rezume cel mai bine reveria macabră în care căzusem. Era făcută de un fotograf nazist la Bergen-Belsen şi înfăţişa o mamă evreică ducându-şi în braţe copilul, în timp ce cobora pe o rampă care ducea spre camera de gazare, ţinând un alt băieţel de mână şi cu o fetiţă de vreo nouă ani mergând în urma ei. Fetiţa purta o haină scurtă din pânză, asemenea celor ale copiilor din clasele primare. Lumina din poză era proastă, feţele familiei erau umbrite şi neclare, dar, din cine ştie ce motiv, ciorapul alb a fetiţei, care i se coborâse peste călcâi, ieşea în evidenţă din întunecime, de parcă ar fi fost lovit cu un fulger de lumină gri. Imaginea ciorapului tras în jos peste călcâi în acel coridor rece mi-a rămas mereu în minte. N-aş putea spune de ce. Dar simt acelaşi lucru când retrăiesc moartea lui Annie sau când îmi aduc aminte de povestea lui Alafair cu satul ei indian, ori când revăd filmul acela vechi din Vietnam. Mă închid încă o dată în acea cutie neagră din care nu-mi pot imagina că voi ieşi.

În schimb, îmi amintesc uneori un pasaj din Psalmi. Nu am niciun fel de perspectivă teologică, etosul meu religios este

tocit, dar acele rânduri par să sugereze un răspuns pe care raţiunea mea nu poate să-l dea, şi anume că nevinovaţii care suferă pentru noi, restul, sunt unşi de Dumnezeu şi iubiţi de el într-un mod special; candela închinată vieţii lor i-a făcut prizonieri ai raiului.

•

În timpul nopţii a plouat, iar de dimineaţă soarele a răsărit blând şi rozaliu prin ceaţa ce se ridica din copacii de pe canal. Am ieşit şi m-am dus până la drum, am luat ziarul din cutia poştală şi l-am citit pe verandă, bând o ceaşcă de cafea.

A sunat telefonul. M-am dus înăuntru şi am răspuns.

— Ce te tot plimbi cu lesbiana?

— Dunkenstein? am întrebat.

— Corect. Ce faci cu lesbiana?

— Nu-i treaba ta.

— Tot ce fac ea şi Bubba e treaba noastră.

— De unde ai ştiut că am fost cu Claudette Rocque?

— Avem mijloacele noastre.

— Nu am fost urmăriţi.

— Poate nu ai observat.

— Nu am fost urmăriţi.

— Aşa, şi?

— Le asculţi telefonul?

A tăcut.

— Ce încerci să-mi spui, Dunkenstein? am întrebat.

— Că am impresia că eşti nebun.

— I-a spus cuiva la telefon că am dus-o cu maşina până în New Iberia?

— I-a spus soţului ei. L-a sunat de la bar. Unii şi-ar putea închipui că eşti un prostovan de tot rahatul, Robicheaux.

M-am uitat la ceaţa care adăsta printre nucii pecan. Frunzele erau întunecate şi umede de rouă.

— Acum câteva minute mă bucuram de o ceaşcă de cafea şi de ziarul de dimineaţă, am spus. Şi acum cred că o să-mi termin ziarul şi o să uit conversaţia asta.

— Sun de la micul magazin alimentar de lângă pod. O să ajung la tine în vreo zece minute.

— Trebuie să subliniez că atunci am să mă aflu pe drum către serviciu.

— Ba n-ai să fii. Am sunat deja la tine la birou şi le-am spus că

vei întârzia. Calmează-te.

Câteva minute mai târziu îl priveam conducându-şi maşina oficială pe aleea din faţa casei. A închis uşa maşinii şi a ocolit bălţile cu noroi din curte. Mocasinii lui erau lustruiţi, pantalonii călcaţi milităreşte, la dungă, iar faţa lui albă şi chipeşă strălucea, proaspăt bărbierită. Îşi purta cureaua lustruită de culoare maro ridicată în sus pe talie, ceea ce-l făcea să pară mai înalt decât era.

— Mai ai o ceaşcă de cafea? a întrebat.

— Ce vrei, Minos?

I-am ţinut uşa din plasă deschisă, dar îmi imaginez că faţa şi tonul meu nu erau ospitaliere. A păşit înăuntru şi s-a uitat la cartea de colorat a lui Alafair, aflată pe podea.

— Poate nu vreau nimic. Poate vreau să te ajut, a răspuns. De ce nu încerci să nu mai fi aşa de sensibil tot timpul? De fiecare dată când vorbesc cu tine, eşti supărat în legătură cu ceva.

— Eşti în casa mea. Vorbeşti pe timpul meu. În plus, nu mi-ai oferit niciun ajutor. Termină cu prostiile.

— În regulă, plângerea ta e îndreptăţită. Ţi-am spus că ne vom ocupa de treaba asta. Nu ne-am ocupat. Aşa se întâmplă uneori. Ştii şi tu. Vrei să mă zboare?

— Haide în bucătărie. O să fac nişte cereale Grape Nuts cu căpşuni. Vrei şi tu?

— Sună bine.

I-am turnat o ceaşcă de cafea cu lapte fierbinte la masa din bucătărie. În curtea din spate, lumina era albastră.

— Nu am vorbit cu tine la înmormântare. Nu mă pricep la condoleanţe. Dar voiam să-ţi spun că îmi pare rău, a zis.

— Nu te-am văzut acolo.

— Nu m-am dus la cimitir. M-am gândit că e doar pentru familie. Cred că eşti un tip cinstit.

Am umplut două boluri cu cereale Grape-Nuts, căpşuni şi banane feliate şi le-am aşezat pe masă. A dus o lingură plină la gură. Laptele i se scurgea de pe buze. Lumina de deasupra capului i se reflecta pe scalpul care ieşea la iveală prin tunsoarea scurtă.

— Aşa e corect, frate, a spus.

— De ce întârzii eu la muncă în dimineaţa asta?

M-am aşezat la masă cu el.

— Unul dintre cartuşele alea avea o amprentă frumoasă pe

ea. Ghici cu cine a corelat-o secţia de poliţie din New Orleans?

— Tu să-mi spui, Minos.

— Victor Romero e cel care trage în tine, prietene. În plus, sunt surprins că nu te-a atins. Era un lunetist de elită în Vietnam. Am auzit că ai tras în maşina lui de i-ai făcut-o varză.

— De unde ştii că New Orleansul a aflat cui îi aparţine amprenta? Eu nici n-am auzit aşa ceva.

— Primisem o plângere împotriva lui cu mult timp înaintea ăleia depuse de tine. Primăria cooperează cu noi de fiecare dată când apare numele lui.

— Vreau să-mi spui ceva, fără abureli. Crezi că e posibil ca guvernul să fie implicat?

— Fii serios.

— Vrei să repet?

— Eşti un poliţist bun. Nu te lăsa dus de fanteziile conspiraţioniste. Nu mai sunt la modă, a replicat.

— M-am dus la Imigrări, în New Orleans. Tipul ăla, Monroe, are ceva pe conştiinţă.

— Ce ţi-a spus?

Ochii lui mă urmăreau cu interes.

— E unul dintre tipii ăia care vrea să se simtă împăcat cu propriul cuget. Nu l-am lăsat.

— Vrei să spui că tu crezi cu adevărat că cineva din guvern – de la Imigrări – îţi vrea pielea?

— Nu ştiu, dar indiferent cum ai pune problema, acum au nasurile mânjite cu rahat.

— Uite ce-i, guvernul nu-şi elimină propriii cetăţeni. Deviezi într-o mulţime de nimicuri care nu vor duce nicăieri.

— Da? Ia ascultă. Ce fel de americani crezi că sunt ăia pe care-i foloseşte guvernul în America Centrală? Cercetaşi? Tipi ca tine?

— Nu-i cazul aici.

— Victor Romero este în mod sigur aici.

A oftat.

— În regulă, poate suntem în stare să-i facem să le pară rău pentru fapta lor, a spus.

— Când ai auzit ultima dată de poliţişti care să se toarne unul pe celălalt? Eşti foarte haios, Minos. Termină-ţi cerealele.

— Eşti mereu un om preocupat de relaţiile publice, mi-a răspuns.

•

În acea după-amiază, pe strada inundată de razele fierbinţi ale soarelui, Cecil Aguillard şi cu mine ne-am parcat maşina în faţa unei agenţii de pariuri aflată pe Main, în New Iberia. Nişte studenţi din Lafayette smulseseră un aparat de prezervative de pe peretele din toaleta bărbaţilor şi plecaseră cu el pe uşa din spate.

— Nu au balonaşe în Lafayette? De ce să le fure pe ale mele? a spus Tee Neg, proprietarul.

Bărbatul stătea în spatele barului, întinzându-şi spre mine mâna cu trei degete lipsă. Au pornit ventilatoarele cu pale de lemn din tavan şi am simţit mirosul de cârnaţi şi *gumbo* din bucătărie. Câţiva bărbaţi în vârstă beau bere la halbă şi jucau *bourée* la mesele cu fetru din spate.

— Asta-i învaţă acolo, la facultate? Ce mă fac dacă vine aici vreunul să-mi ceară un cauciuc?

— Spune-i să rămână holtei, am replicat.

Tee Neg rămăsese cu gura căscată de mirare, jignit.

— *Mais* eu nu vorbesc aşa. Ce-i cu tine de-i spui aşa ceva lui Tee Neg? Cred că ai înnebunit, Dave.

Am ieşit afară din localul rece în razele fierbinţi ale soarelui, pentru a-l găsi pe Cecil, care plecase alături ca să obţină o descriere a maşinii studenţilor. Tocmai atunci a ieşit din trafic un Oldsmobile de culoare crem, cu geamuri fumurii. Şoferul nu a încercat să parcheze; pur şi simplu a oprit maşina într-un unghi oarecare faţă de curbă, a lăsat schimbătorul la punctul mort, a deschis uşa în forţă şi a păşit în stradă, lăsând motorul pornit. Îşi dăduse pe păr cu ceară şi avea pielea atât de bronzată, încât era la fel de întunecată ca a unui mulatru. Purta pantaloni scumpi de culoare gri, mocasini cu ciucuri şi o cămaşă polo roz; dar şoldurile lui înguste, umerii laţi şi abdomenul ca fierul îi făceau hainele să pară ceva fără rost pe corpul lui. Ochii lui gri-albăstrui şi depărtaţi erau rotunzi şi nu trădau nicio expresie, dar pielea feţei îi era atât de întinsă, încât sub tâmplă i se strânseseră noduri de linii subţiri şi albe.

— Ce se întâmplă, Bubba? am spus.

Pumnul său a lovit din lateral, m-a izbit drept în bărbie şi m-a trântit înapoi prin uşa deschisă a localului. *Clipboard*-ul a căzut cu zgomot pe podea, iar eu am încercat să mă sprijin de perete, dar l-am văzut repezindu-se la mine dinspre peticul strălucitor

de lumină. Am încasat două lovituri într-o parte a capului, m-am aplecat ca să mă feresc, i-am simţit mirosul de parfum şi transpiraţie şi i-am auzit răsuflarea şuierând printre dinţi când a ratat o lovitură. Uitasem cât de puternic putea să lovească Bubba. Se ridica pe vârfuri de fiecare dată când dădea câte un pumn. Coapsele şi fesele lui musculoase se strângeau precum fierul, lipite de pantaloni. Nu se apăra deloc; doar ataca, ţintind la ochi şi la nas cu un elan extraordinar, încât ştiai că, odată ce erai rănit, nu s-ar fi oprit până nu ţi-ar fi măcelărit faţa ca pe o fleică de porc crudă.

Dar încă mai puteam ajunge la el, aşa că i-am tras una în ochi cu stânga şi i-am văzut capul ridicându-i-se din cauza şocului, apoi l-am izbit hotărât în maxilar cu un croşeu de dreapta. Bubba s-a clătinat, dând înapoi, şi a dărâmat o scuipătoare de alamă care s-a rostogolit, lăsând dâre umede pe podea. Avea un cerc roşu în jurul ochiului, iar pe obraz i se vedeau urmele articulaţiilor mele. A scuipat pe podea şi şi-a ridicat pantalonii până la buric cu degetul mare.

— Dacă asta este cea mai bună lovitură a ta, eşti mort, a spus.

Dintr-odată, Cecil a apărut pe uşă cu gura plină de Red Man. Bastonul şi cătuşele îi zăngăneau la centura pistolului. L-a prins pe Bubba de la spate, înţepenindu-i mâinile de-a lungul corpului, şi l-a aruncat cu capul înainte pe o masă pentru *bourée* înconjurată de scaune.

Bubba s-a ridicat în picioare. Pantalonii îi erau pătaţi cu zeamă de tutun. L-am văzut pe Cecil scoţându-şi bastonul din inelul de plastic şi apucându-l strâns de mâner.

— Eşti laş acum, Dave? a spus Bubba.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş sparge faţa? a replicat Cecil.

— Ţi-ai făcut de cap cu Claudette. Să nu mă minţi, nenorocitule. Ţine-l pe Bruno în lanţ, şi o să-ţi sting felinarele.

— Eşti un prost, Bubba.

— Ei, şi ce dacă nu m-am dus la facultate ca tine? Vrei să o terminăm sau nu?

— Eşti arestat. Întoarce-te şi pune mâinile pe masă.

— Du-te dracu'! O să-ţi bag insigna de poliţai în fund.

Cecil a pornit spre el, dar l-am ţinut eu locului. L-am prins pe Bubba de braţul pe care-l simţeam la fel de tare ca un par de cedru în mâna mea şi l-am răsucit către masă.

Vanitatea, vanitatea...

Şi-a întors spre mine torsul, de parcă era împins de un izvor sub presiune, iar pumnul i s-a ridicat spre faţa mea ca un balon. Ochii aproape că i se încrucişaseră de forţa pe care o pusese în lovitură. Dar Bubba s-a dezechilibrat, iar eu m-am tras într-o parte, simţindu-i nodurile degetelor cum îmi ating vârful urechii, apoi mi-am împins cât am putut de tare pumnul drept în gura lui. Saliva i-a zburat de pe buze, ochii i s-au deschis dintr-odată larg, iar nările albe i s-au dilatat de durere şi uimire. L-am ţintit din nou cu dreapta, deasupra ochiului, apoi am schimbat ţinta sub gardă, în coaste, chiar mai jos de inimă. S-a îndoit de şale, a căzut pe bar şi a trebuit să se ţină de ornamentul de mahon ca să nu cadă jos.

Rămăsesem fără suflare şi îmi simţeam faţa amorţită şi umflată acolo unde mă lovise. Mi-am scos cătuşele de la spatele curelei. I-am închis repede o cătuşă pe încheietură, apoi i-am tras şi celălalt braţ la spate şi am prins şi cea de-a doua cătuşă. L-am aşezat pe un scaun în timp ce stătea cu capul aplecat în faţă şi scuipa un fir de salivă însângerată printre genunchi.

— Vrei să mergi la spital? am întrebat.

El rânjea, cu o lumină nebună în ochi. Pe dinţi avea o pată roşie ca rujul.

— *Brasse ma chu,* Dave! a spus.

— Ai de gând să mă înjuri pentru că ai pierdut o luptă? am întrebat. Ai mai multă clasă de-atât, Bubba. Vrei să mergi la spital sau nu?

— Hei, Tee Neg, i-a zis proprietarului. Dă la toată lumea un rând. Pune-l în contul meu.

— Nu ai un cont, a replicat Tee Neg. Şi nici nu capeţi unul.

Cecil l-a condus pe Bubba la maşină şi l-a închis în spatele panoului de sârmă. În ceara de pe păr i se lipiseră bucăţele verzi de rumeguş de pe podeaua localului. Văzut prin fereastra maşinii, arăta ca un animal în cuşcă. Cecil a pornit motorul.

— Mergi prin parc un minut, am spus.

— Pentru ce? a întrebat Cecil.

— Nu ne grăbim. E o zi frumoasă. Hai să ne luăm un cornet cu gheaţă şi mentă.

Am traversat podul mobil peste canalul Teche. Apa era maro şi umflată, iar libelulele zburau deasupra nuferilor, în lumina soarelui. Pe lângă maluri vedeam spinările împlătoşate ale

zărganilor întorcându-se în umbra chiparoşilor. Am condus pe străzile mărginite de stejari, intrând în parc, am trecut de piscină şi ne-am oprit în spatele tribunei de baseball. I-am dat lui Cecil două bancnote de câte un dolar.

— Ce-ai zice să ne iei trei cornete? am propus.

— Dave, omul ăla merită să meargă la închisoare, nu să mănânce îngheţată în parc, a spus.

— E ceva personal între mine şi Bubba, Cecil. O să-ţi cer să ţii cont de treaba asta.

— Este un proxenet. Nu merită s-o laşi moale cu el.

— Poate că nu, partenere. Dar eu l-am prins.

I-am făcut cu ochiul şi i-am zâmbit. Lui Cecil nu i-a plăcut, dar s-a îndepărtat printre copaci, spre chioşcul de lângă piscină. Mă uitam cum nişte copii săreau de pe trambuline în apa albastră, luminată de soare.

— Chiar crezi că îmi fac de cap cu soţia ta? l-am întrebat pe Bubba prin plasa de sârmă.

— Tu cum dracu' o numeşti?

— Şterge-te la gură de rahat şi răspunde-mi direct.

— Ştie cum să obţină ce vrea de la un tip.

— Vorbeşti de soţia ta.

— Şi? Este şi ea om.

— Tu nu ştii când eşti jucat pe degete? Ar trebui să fii un om inteligent.

— Deci te-ai gândit la asta când a fost la tine în camionetă, nu? a întrebat el şi a zâmbit.

Dinţii îi erau încă roz de la sânge. Avea braţele încătuşate la spate, iar pieptul îi părea la fel de rotund şi tare ca un butoi mic.

— Îi place să-şi mai arate comorile din când în când. Toate fac aşa. Asta nu înseamnă că trebuie să-ţi şi desfaci pantalonii. Hei, spune-mi adevărul, te-am cam scuturat cu prima lovitură, nu-i aşa?

— O să-ţi spun ceva, Bubba. Şi nu vreau să interpretezi greşit. Du-te la un psihiatru. Eşti un om bogat, îţi poţi permite. O să înţelegi oamenii mai bine, o să afli anumite lucruri despre tine.

— Pun pariu că îmi plătesc grădinarul mult mai bine decât câştigi tu. Asta-ţi spune ceva?

— Nu eşti un bun ascultător. Nu ai fost niciodată. De aceea într-o zi o să ai parte de-o căzătură serioasă.

Am ieşit din maşină şi i-am deschis uşa.

— Ce faci? a spus.
— Ieşi afară.
Mi-am pus o mână sub braţul lui şi l-am ajutat să se ridice.
— Întoarce-te, am spus.
— Care-i şpilul?
— Niciun şpil. Te eliberez.
Am desfăcut cătuşele. El şi-a frecat încheieturile cu mâinile. În umbră, pupilele ochilor săi gri-albăstrui se holbau la mine ca nişte tăciuni arşi.
— Mi-am dat seama că lucrurile întâmplate la Tee Neg au fost ceva personal. Aşa că de data asta pleci. Dacă mai vii la mine, ajungi la pârnaie.
— Mie-mi pare că-l imiţi pe Dick Tracy[64].
— Nu ştiu de ce, dar sunt aproape sigur că eşti un om fără viitor.
— Da?
— O să te mănânce de viu.
— Cine sunt ăştia de care vorbeşti?
— Federalii, noi ori cei de teapa ta. O să se întâmple într-o zi când o să te aştepţi mai puţin. La fel ca atunci când Eddie Keats i-a dat foc uneia dintre curvele tale. Ea se gândea probabil la o vacanţă în Insule când i-a ciocănit la uşă cu un zâmbet pe faţă.
— Au mai fost poliţişti care mi-au servit teatrul ăsta înainte. Tot timpul vine de la acelaşi tip de oameni. Nu au niciun caz, nicio dovadă, niciun martor, aşa că fac mult zgomot cu gândul că sperie pe toată lumea. Dar ştii care e de fapt problema lor? Poartă costume J.C. Higgins, conduc maşini proaste şi stau în cutii de chibrituri, lângă aeroport. Apoi văd un tip care are tot ce vor ei şi nu pot să aibă, pentru că majoritatea sunt atât de proşti încât ar da-o în bară şi într-un vis umed, aşa că li se pune pata pe tipul ăsta şi vorbesc numai mizerii despre cineva ca să-i strice ploile. Aşa că o să-ţi spun ce le-am spus şi lor. O să mă ţin pe-aproape ca să beau o bere şi să mă piş pe mormântul vostru.
A luat o lamă de gumă din buzunar, i-a îndepărtat hârtia, a aruncat-o pe jos şi a băgat guma în gură, privindu-mă în ochi.
— Ai terminat cu mine? a întrebat.
— Da.
— Apropo, m-am îmbătat noaptea trecută, aşa că nu-ţi

[64] Detectiv celebru, personaj principal al unei benzi desenate create de Chester Gould în 1931.

cumpăra deocamdată niciun trofeu de box.

— Am renunţat să mai ţin scorul cu mult timp în urmă. Aşa se întâmplă când te maturizezi.

— Da? Spune-ţi asta data viitoare când te mai uiţi la contul tău din bancă. Îţi sunt dator pentru că m-ai eliberat. Cumpără-ţi ceva drăguţ şi trimite-mi nota. Ne mai vedem.

— Nu interpreta greşit gestul. Dacă aflu că ai vreo legătură cu moartea nevesti-mii, să te ajute Dumnezeu, Bubba!

Şi-a mestecat guma, s-a uitat la piscină de parcă se pregătea să răspundă, dar a plecat printre stejari. Tălpile mocasinilor trosneau pe stratul de frunze moarte, uscate. Apoi Bubba s-a oprit şi s-a întors.

— Hei, Dave, când vreau să rezolv o problemă, oamenii ajung să-mi vadă faţa asta. Gândeşte-te bine.

A mers mai departe, apoi s-a întors din nou, având pete de lumină şi umbră în părul ţepos şi pe faţa bronzată.

— Mai ţii minte când ne jucam cu mingea pe-aici şi strigam unul la altul: „Care-i treaba cu acadeaua?”, a spus zâmbind şi apucându-şi falusul prin pantaloni. Alea vremuri, prietene.

•

Am cumpărat o pungă mică de gheaţă, am luat-o cu mine înapoi la birou şi am lăsat-o să se topească într-o găleată curată din plastic. La fiecare cincisprezece minute înmuiam un prosop în apă rece şi îl ţineam lipit de faţă, numărând până la şaizeci. Nu era cel mai plăcut mod de a petrece o după-amiază, dar era mai bine decât să mă fi trezit a doua zi cu faţa arătând ca o prună storcită.

Apoi chiar înainte de terminarea programului, când şedeam la masa mea din biroul mic, în timp ce soarele târziu cădea peste câmpurile cu trestie de zahăr de peste drum, m-am uitat încă o dată la dosarul despre Victor Romero pe care ni-l trimisese poliţia din New Orleans. În pozele din faţă şi din profil, pletele negre îi atârnau pe frunte şi peste urechi. Ca în toate fotografiile de poliţie, contrastul dintre alb şi negru era puternic. Părul îi lucea de parcă fusese dat cu ulei; pielea avea culoarea osului; obrajii şi bărbia nebărbierite îi păreau date cu funingine.

N-avea o carieră de infractor nemaipomenită. Romero fusese arestat de patru ori pentru diferite infracţiuni, inclusiv pentru implicare în prostituţie; îşi petrecuse o sută optzeci de zile la închisoarea regională pentru posesia unor de instrumente de

efracţie; avea un mandat de arestare cu circumstanţe agravante pentru că nu se prezentase la secţie în urma unei acuzaţii de conducere sub influenţa alcoolului. Dar, contrar credinţei populare, o foaie de raport spune destul de puţine despre un suspect. Aceasta înregistrează doar delictele pentru care a fost acuzat, nu şi alte sute pe care este posibil să le fi comis. De asemenea, nu oferă nicio explicaţie pentru ceea ce este în mintea unui om ca Victor Romero. Ochii lui nu aveau niciun fel de expresie în fotografii. Putea la fel de bine să fi aşteptat un autobuz în momentul când se declanşase obiectivul camerei. Acesta fusese omul care o ucisese pe Annie cu o puşcă, care trăsese fără ezitare cu nişte gloanţe uriaşe, în timp ce ea ţipa şi încerca să-şi ascundă faţa în spatele braţelor? Era el alcătuit din aceleaşi particule, muşchi şi măduvă ca mine? Sau creierul lui fierbinte fusese scos dintr-un cuptor, iar părţile acestuia unite cu ciocanul, sub o ploaie de scântei, pe nicovala diavolului?

•

În dimineaţa următoare, apelul a venit de la biroul şerifului din districtul St. Martin. Un bărbat negru, pescuind în piroga sa pe lângă debarcaderul Henderson, se uitase în apă şi văzuse un automobil scufundat. Un scafandru de la poliţie tocmai coborâse până la el. Automobilul era o Toyota maro, iar şoferul se afla încă înăuntru. Legistul din circumscripţie şi un camion de remorcare erau pe drum, venind dinspre St. Martinville.

L-am sunat pe Minos la DEA, în Lafayette, şi i-am spus că vin acolo.

— Sunt impresionat, a spus. Procedaţi profesionist, cooperaţi. Cine a spus că sunteţi nişte idioţi nătângi?

— Tacă-ţi fleanca, Minos.

Douăzeci de minute mai târziu, Cecil şi cu mine eram la dig, pe marginea mlaştinii Atchafalaya. Se făcuse deja cald, soarele licărea pe vasta întindere de apă, iar insulele de sălcii păreau nemişcate şi verzi în arşiţă. Cei care pescuiau până spre sfârşitul dimineţii încercau să prindă plătică şi biban între pilonii platformei petroliere – iţiţi peste tot prin golfuri – sau la umbra digului lung de beton care se întindea pe tot cuprinsul mlaştinii. Vulturii-curcan pluteau sus, pe cerul alb, duşi de curentul ascendent. Printre nuferii şi papura care creşteau de-a lungul malului se simţea miros de peşte mort. Mai departe, dincolo de bancul de nisip, capetele negre ale şerpilor de apă ieşeau la

suprafaţă ca nişte crenguţe nemişcate.

Când maşina pornise din vârful digului, pământul era ud. Urmele cauciucurilor alunecau pieziş prin iarba şi florile de piciorul-cocoşului, intrau adânc într-o porţiune mocirloasă şi dispăreau într-o adâncitură de dincolo de balta cu apă adâncă. Şoferul camionului de remorcare, un bărbat transpirat, cu pieptul mare şi bombat, în blugi Levis şi fără cămaşă, a dat cârligul şi cablul scafandrului de la poliţie. Acesta din urmă stătea într-un loc cu apă mai puţin adâncă, îmbrăcat într-un costum de baie galben-aprins, cu masca şi tubul de respirat prinse pe faţă. În lumina soarelui care se unduia pe apă puteam distinge conturul întunecat al Toyotei.

Minos şi-a parcat maşina şi a mers în jos pe dig, în timp ce şoferul de la tractări auto a apăsat manivela, iar cablul a scrâşnit încordat pe şasiul Toyotei.

— Ce crezi că s-a întâmplat? a spus Minos.

— M-ai prins.

— Se poate să fi băgat unul în el, până la urmă?

— Cine ştie? Chiar de-ar fi aşa, de ce să fi condus până aici?

— Poate s-a dus să moară. Chiar şi un rahat ca el ştie probabil că e un lucru pe care-l faci de unul singur.

Minos a observat că-i priveam pieziş chipul. Şi-a muşcat o pieliţă ruptă de la deget, a scuipat-o cu vârful limbii şi a privit la cablul autocamionului care tremura deasupra apei.

— Îmi pare rău, a spus.

Un nor de nisip galben s-a extins rapid sub apă şi, dintr-odată, partea din spate a maşinii a ţâşnit în lumina soarelui dintr-o încâlceală de nuferi, papură şi trestie dezrădăcinată. Şoferul camionului de remorcare a tras maşina de pe marginea apei şi a săltat-o înapoi pe mal, în timp ce prin luneta spartă apa se năpustea ca dintr-o gură plină de colţi. Două ajutoare de şerif din zona St. Martin au deschis uşile din lateral, iar un potop de apă, nămol, muşchi, vegetaţie îngălbenită şi ţipari a năvălit pe pământ. Peştii lungi şi graşi, cu solzi argintii şi strălucitori şi cu branhii roşii, se zvârcoleau şi loveau florile de piciorul-cocoşului ca un ghem de şerpi. Bărbatul de pe locul din faţă căzuse într-o parte, astfel încât capul îi ieşise pe uşa pasagerului. Ţeasta îi era străbătută de vene moarte şi acoperită cu noroi şi lipitori. Minos a încercat să se uite peste umărul meu în timp ce priveam în jos la mort.

— Dumnezeule mare, juma de faţă i-a fost mâncată! a spus.
— Da.
— Ei, poate că Victor voia să fie una cu ţinutul canalului.
— Nu este Victor Romero, am zis. Este Eddie Keats.

9.

Un ajutor de şerif l-a apucat de încheieturi, trăgându-l pe iarbă, apoi şi-a şters mâinile pe pantaloni şi a găsit o bucată de ziar printre buruieni. A înfăşurat hârtia în jurul braţului lui Keats şi l-a smucit afară, pe pământ. Apa se revărsa din cizmele de piele întoarsă ale lui Keats, iar cămaşa îi era descheiată şi ridicată deasupra pieptului. În partea dreaptă a cutiei toracice i se căsca o gaură umflată şi neagră, de dimensiunea degetului meu mare, cu pielea din jur arsă, iar sub subsuoara stângă avea o rană de ieşire a glonţului. Ajutorul de şerif a împins cu pantoful în braţul lui Keats pentru a expune mai bine rana.

— Arată de parcă l-a scobit cineva cu o lingură, nu-i aşa? a spus.

Legistul i-a pus la treabă pe cei doi paramedici care stătuseră în spatele ambulanţei parcate în partea de sus a digului. Oamenii au tras targa din ambulanţă şi au pornit cu ea în josul pantei. Un sac negru pentru cadavre era împăturit sub una dintre curelele de pânză.

— Cât timp a stat în apă? l-am întrebat pe legist.

— Două-trei zile, a spus.

Era un om chel, gras, masiv, cu unul dintre buzunarele cămăşii plin de trabucuri. Fesele lui arătau ca pepenii verzi. Şi-a strâns pleoapele din cauza strălucirii soarelui care se reflecta în apă.

— Se albesc şi putrezesc destul de repede pe vremea asta. Încă nu s-a terciuit, dar era pe cale. Îl cunoaşteţi cu toţii?

— Era un ştergător de podele al mafiei, am răspuns.

— Un ce?

— Un asasin plătit. Varietate ieftină şi de proastă calitate, a zis Minos.

— Ei bine, cineva sigur i-a purtat sâmbetele, a spus legistul.

— Despre ce armă este vorba? a întrebat Minos.

— Va trebui să facem presupuneri, pentru că nu există niciun glonţ. Poate doar nişte fragmente, dar nu ne vor ajuta prea mult. La o primă privire, eu aş elimina ipoteza unei puşti. Focul de armă i-a ars pielea, deci aceasta a fost lipită de trupul lui.

Dar unghiul de tragere a fost ridicat, ceea ce ar însemna că ucigaşul ar fi trebuit să ţină arma mai jos şi să încetinească glonţul, iar asta nu prea are sens. Deci aş spune că a fost omorât cu un pistol, unul mare, poate un Magnum .44 sau .45, încărcat cu gloanţe explozive sau expandabile. Trebuie să-şi fi închipuit că cineva i-a îndesat o grenadă de mână pe gât. Cu toţii păreţi nedumeriţi.

— Aşa s-ar zice, a spus Minos.

— Care este problema? a întrebat legistul.

— În maşină nu e tipul care trebuie, am răspuns.

— Mie-mi pare a fi tipul potrivit. Mulţumeşte-te cu ce ai, a zis legistul. Vrei să te uiţi prin buzunarele lui înainte să-l băgăm în sac?

— O să vin mai târziu la St. Martinville, am spus. De asemenea, aş vrea o copie a raportului de autopsie.

— La dracu' vino şi participă. O să-l dezmembrez în zece minute.

Ochii îi străluceau, iar la colţurile gurii i-a mijit un zâmbet.

— Relaxează-te. Uneori îmi place să vă iau la mişto. O să-ţi pregătesc o copie în seara asta.

Paramedicii au desfăcut sacul şi l-au ridicat pe Eddie Keats, băgându-l înăuntru. Un ţipar i-a căzut dintr-un crac al pantalonilor şi s-a rostogolit în buruieni, de parcă ar fi avut spinarea ruptă. Câteva minute mai târziu, Minos şi cu mine priveam cum ambulanţa, maşina legistului şi cele două automobile ale şerifului districtului St. Martin dispăreau în josul cheiului. Şoferul camionului avea probleme cu manivela. Şi el, şi Cecil încercau să o repare. Un vânt fierbinte sufla peste mlaştină, tulburând apa şi culcând la pământ florile de piciorul-cocoşului din jur. Simţeam mirosul bancurilor de plătici care se hrăneau cu ţânţari la umbra insulelor de sălcii. Minos a coborât până la Toyota şi a frecat cu degetul una dintre găurile mele de .45 din portbagaj. Spărtura era netedă şi argintie în jurul marginilor, de parcă ar fi fost tăiată cu perforatorul unui mecanic.

— Eşti sigur că Eddie Keats nu se afla în maşină când Romero a început să tragă spre tine? a întrebat.

— Doar dacă nu cumva se ascundea pe podea.

— Atunci cum a ajuns în Toyota şi ce ar fi avut de câştigat cel care l-ar fi ucis şi apoi l-ar fi abandonat împreună cu maşina,

într-un loc unde cu siguranţă i-am fi găsit?

— Nu ştiu.

— Spune-mi ce crezi.

— Ţi-am zis, nu ştiu.

— Haide, câţi oameni aveau motive să-i facă felul?

— Cam jumătate de planetă.

— Pe aici, câţi oameni?

— Unde încerci să ajungi?

— Nu sunt sigur. Ştiu doar că îl vreau pe Bubba Rocque, iar oamenii care m-ar putea ajuta să-l închid sunt găsiţi morţi. Asta mă enervează.

— Probabil că l-a enervat mult mai rău pe Keats.

— Nu cred că e o mişcare inteligentă.

— O să-ţi dezvălui un mare secret, Minos. La Omucideri nu este al fel ca la Narcotice. Clientela ta încalcă legea pentru un singur motiv: banii. Dar oamenii se omoară între ei pentru tot felul de motive, şi uneori motivele nu sunt unele logice. În special când vorbeşti despre Keats şi gaşca lui.

— Tot timpul îmi dai impresia că le spui altor oameni doar ceea ce crezi tu că ar trebui să ştie. Cum se face că am întotdeauna impresia asta despre tine?

— Cercetează-mă.

— Am de asemenea senzaţia că nu-ţi pasă de felul în care sunt eliminaţi tipii ăştia, atâta timp cât sunt tăiaţi de pe listă.

Am mers până la uşa deschisă din dreapta, mi-am rezemat braţul deasupra şi m-am uitat încă o dată înăuntrul Toyotei. Nu se vedea nimic important: cioburi de sticlă pe podea, două găuri de ieşire a glonţului în pânza scaunului pentru pasager, ţăndări de plumb înfipte în bord, o urmă lungă în tapiţeria tavanului. Un miros umed şi cald se ridica din materialul textil.

— Cred că Romero a condus Toyota până aici pentru a se descotorosi de ea, am spus. Presupun că Eddie Keats trebuia să se întâlnească cu el într-o altă maşină. Apoi, dintr-un motiv oarecare, Romero l-a eliminat. Poate a fost doar o ceartă între cei doi. Poate Keats trebuia să-l cotonogească şi nu a mers cum trebuie.

— De ce ar fi vrut Keats să-l cotonogească pe Romero?

— De unde dracu' să ştiu eu? Uite, nici măcar nu ar trebui să vorbim despre Romero. Trebuia închis când a fost arestat prima oară. De ce nu pui mai multă presiune pe colegii tăi?

— Poate că am pus deja. Poate că nici ei nu sunt mulţumiţi de situaţie. Uneori, nemernicii ăştia scapă din lesă. Odată am pus un dealer în programul de protecţie a martorilor şi ne-a răsplătit împuşcând un vânzător de la un magazin de băuturi. Aşa se întâmplă uneori.

— Nu vă compătimesc. Haide, Cecil. Pe curând, Minos.

Cecil şi cu mine am luat-o în josul debarcaderului, pe lângă chioşcurile de închiriat bărci, magazinele cu momeli, localurile cu bere şi cabanele pentru pescari aşezate pe stâlpi. În apă, fâşiile de muşchi de pe chiparoşii morţi se ridicau şi coborau în bătaia vântului. Într-o cafenea de negri din Breaux Bridge i-am cumpărat lui Cecil o porţie de somn, apoi am mers înapoi spre New Iberia în timp ce căldura făcea valuri pe drumul din faţa noastră.

Mi-am petrecut următoarele două ore făcând muncă de birou, dar nu mă puteam concentra asupra dosarelor răspândite pe masă. N-am fost niciodată bun la treburi birocratice, în principal pentru că am simţit întotdeauna că nu prea au de-a face cu îndatoririle de serviciu şi că au fost create pentru oameni specializaţi în alergatul pe loc. Şi, asemenea majorităţii oamenilor de vârsta a doua care văd că se apropie de capătul frânghiei, am ajuns să detest să-mi pierd timpul sau să-mi fie furat, fiindcă asta mi se părea mai grav decât orice furt de bunuri sau bani. Mi-am turnat o ceaşcă de cafea şi m-am uitat afară, la copacii luminaţi de soare. Am sunat acasă ca să văd ce face Alafair, apoi l-am sunat pe Batist la doc. M-am dus la baie când nu aveam neapărată nevoie. Apoi m-am uitat încă o dată la tabelul neterminat cu distanţele parcurse, la raportul meu de activitate, pe ore, la rapoartele cu arestări ale unor indivizi de prin zonă care ieşiseră deja pe cauţiune şi care aveau să fie eliberaţi înainte să apară în faţa instanţei. Am deschis cel mai mare sertar al biroului şi mi-am aruncat toate hârtiile în el, am închis uşor sertarul cu piciorul, am părăsit biroul şi m-am dus acasă tocmai la timp ca să văd taxiul care-o lăsa pe Robin Gaddis, cu tot cu valiza ei, la mine pe verandă.

Purta pantofi de piele cu tocuri cui, blugi Levis şi o bluză largă care arăta de parcă ar fi fost atinsă cu tuşe de acuarelă roz şi gri. Am oprit motorul camionetei şi m-am dus spre ea, păşind printre frunzele uscate de pecan din curte. A zâmbit şi şi-a aprins o ţigară, suflând fumul sus. Am încercat să par relaxat şi

să mă fac plăcut, dar ochii îi străluceau şi faţa îi era încordată de teamă.

— Oho, aici eşti chiar printre pelicani şi aligatori, a zis ea. Ţi se învârt şerpi şi nutrii şi toate chestiile alea primprejurul casei?

— Ce mai faci, Robin?

— Întreabă-mă după ce o să fiu sigură că am ajuns iar cu picioarele pe pământ. Am zburat cu una dintre companiile alea aeriene mizerabile, unde pilotul are o barbă de trei zile şi duhneşte a usturoi şi băutură ieftină. Cădeam aşa de repede prin golurile de aer, că nu se mai auzeau motoarele, în difuzoare au pus tot timpul muzică *mambo,* iar din faţa avionului venea miros de marijuana.

Am luat-o de mână, apoi m-am simţit la fel de ciudat ca ea. Am cuprins-o uşor cu braţele pe după umeri şi am sărutat-o pe gât. Părul îi era cald şi avea picături fine de transpiraţie pe ceafă. Şi-a lipit abdomenul de mine şi mi-am simţit vintrele vibrând şi muşchii spatelui încordându-se.

— Cred că azi nu e ziua pentru îmbrăţişări de urs Cro-Magnon, a spus ea. Este în regulă, Pătatule. Nu-ţi face griji. Sunt o gagică de treabă. Şi nu-ţi face griji nici pentru ce trebuie să-mi spui. Mami s-a aranjat cu mult timp în urmă. Mi-a venit pur şi simplu să iau un zbor de treizeci şi nouă de dolari cu Kamikaze Airlines şi n-am putut să rezist.

— Ce s-a întâmplat cu Key West?

— Am făcut o schimbare şi n-a mers.

— Ce schimbare?

Şi-a luat privirea de la mine şi s-a uitat afară, în umbra fierbinte a nucilor pecan.

— N-am mai suportat să servesc gogoşi din porumb ălora care se înghesuiau la Howdy Doody, în Des Moines. Am întâlnit un tip care are o discotecă pe partea cealaltă a insulei. Ar fi trebuit să fie un local de mare clasă, plin de oameni care lasă bacşiş mare. Doar că ce crezi? Am aflat că era plin de poponari şi că noaptea tipul şi barmanul-şef îi trăgeau pe sfoară pe tipii ăia. Intră un turist, unu' care nu a mărturisit încă nimănui că e gay, care are probabil o soţie şi copii în Meridian, şi când e incredibil de beat şi încearcă să-l apuce de buci pe vreun puşti, îi folosesc MasterCardul ca să achite vreo cinci-şase sticle de şampanie de un litru şi jumătate, la treizeci de dolari bucata, şi-i falsifică mai târziu semnătura. Când primeşte factura, o lună mai târziu, în

Meridian, el n-o să facă scandal fie pentru că nu-şi aminteşte ce a făcut, fie pentru că nu vrea să se afle că a trecut pe la Mancători de Bărbaţi SRL. Aşa că într-o noapte, chiar după închidere, le-am spus proprietarului şi barmanului că sunt nişte pungaşi. Proprietarul stătea pe scaun lângă mine. Cu un zâmbet amabil pe faţă, de parcă tocmai coborâsem din camionul cu vite, mi-a pipăit piciorul de sus până jos. Tot timpul se uita în ochii mei pentru că ştia că mami nu are bani, că mami nu are alt loc de muncă, că mami nu are niciun prieten. Doar că eu beam atunci o ceaşcă de cafea suficient de fierbinte să ia vopseaua de pe o navă de război şi i-am turnat-o fix peste stridiuţe. Am auzit a doua zi că mergea de parcă ar fi avut o cursă de şoareci agăţată de echipament. Dar am o sută doişpe dolari, Pătatule, – a zis ea plescăind din limbă şi dându-şi părul pe spate, – şi niciun salariu compensatoriu, pentru că tipul şi barmanul la oficiul de ocupare a forţei de muncă au spus că am fost concediată pentru că nu băgam în casa de marcat banii pentru băuturi şi îi făceam pe clienţi la buzunare.

Am mângâiat-o pe ceafă şi i-am luat valiza.

— Avem o casă mare. Uneori se încălzeşte foarte tare în timpul zilei, dar noaptea e răcoare. Cred că o să-ţi placă, am spus deschizându-i uşa cu plasă. Şi am nevoie de cineva care să mă ajute la doc.

Iar în gând mi-am spus: „O, Doamne!”

— Te referi la vânzarea de râme şi chestii de-astea? a întrebat.

— Sigur.

— Oho, viermi. Nici vorbă, Pătatule.

— Şi mai am şi-o bonă şi o fetiţă care locuiesc cu mine. Dar avem o cameră în spate, pe care nu o folosim. O să pun un pat pliant în ea şi un ventilator la fereastră.

— Aha.

— Eu dorm afară, pe canapea, Robin.

— Aha, înţeleg.

— Insomnii şi tot rahatul. Mă uit mereu la show-ul de la miezul nopţii până când adorm.

Am observat cum privirea i s-a mutat către încuietoarea şi zăvorul de la uşa dormitorului meu.

— Pare un loc minunat. Ai crescut aici?

— Da.

S-a aşezat pe canapea. Am văzut oboseala făcându-şi loc pe chipul ei. Şi-a stins ţigara într-o bombonieră goală de pe masa de cafea.

— Tu nu fumezi, nu? Probabil îţi împut aerul din casă, a zis ea.

— Nu-ţi face griji.

— Dave, ştiu că-ţi complic existenţa. Nu asta intenţionez. O fată este pusă uneori la zid. Ştii, fie veneam la tine, fie mă întorceam în circuitul T-and-A. Pur şi simplu nu mai pot suporta.

M-am aşezat lângă ea şi am cuprins-o cu braţul pe după umeri. Am simţit cum se opune la început, apoi şi-a rezemat capul sub bărbia mea. I-am atins obrazul şi gura cu degetele şi i-am sărutat fruntea. Am încercat să-mi spun că o să-i fiu doar prieten şi nu fostul iubit a cărui inimă putea fi pusă pe jar aşa de uşor de respiraţia ei tăcută şi regulată pe pieptul meu.

Dar istoria vieţii mele era una de promisiuni şi decizii ratate. Alafair, bona, Robin şi cu mine am mâncat fasole roşie, orez şi cârnaţi la masa din bucătărie, în timp ce afară tuna, vântul scutura copacii, lovindu-i de casă, iar rafalele de ploaie huruiau pe acoperiş şi se scurgeau de pe streaşină. Apoi cerul s-a limpezit şi luna a apărut deasupra câmpurilor umede, iar briza a început să miroasă a pământ, a flori şi trestie de zahăr. Robin a intrat în camera de zi după miezul nopţii. Lumina lunii cădea în pătrate de fildeş pe podea, iar conturul picioarelor ei lungi şi al umerilor şi braţelor ei goale părea să emane o lumină rece. Fata s-a aşezat pe canapea, s-a aplecat deasupra mea şi m-a sărutat pe gură. Îi simţeam mirosul parfumului şi al pudrei de bebeluş de pe gât. Şi-a pus degetele pe faţa mea, mi le-a trecut prin păr şi mi-a netezit plasturele alb de deasupra urechii, de parcă ar fi descoperit pentru prima dată ceva ciudat la mine. Purta un neglijeu scurt, sânii întăriţi îi erau lipiţi de nailon, iar când mi-am trecut mâinile peste formele ei şi de-a lungul spatelui, pielea-i era aşa de fierbinte la atingere, de parcă ar fi stat în soare toată ziua. Am tras-o cât era de lungă către mine şi i-am simţit coapsele deschizându-se şi mâna trăgându-mă înăuntrul ei. Apoi m-am pierdut în căldura ei femeiască, în sunetul gurii ei la urechea mea, în încordarea gambelor ei strânse între ale mele şi, în cele din urmă, în propria mărturisire a dependenţei şi neputinţei de a-mi face ordine în viaţă. La un moment dat mi s-a părut că aud o maşină pe drum. Am simţit cum îmi dau drumul înăuntru, de parcă aş fi fost trezit violent din somn, dar ea s-a

ridicat pe coate deasupra mea, mi-a privit în linişte faţa cu ochii ei întunecaţi şi m-a sărutat pe gură în timp ce cu mâna m-a împins din nou înăuntru, ca şi cum dragostea ei era de-ajuns ca să risipească umbrele din ungherele inimii mele întunecate.

•

Telefonul m-a trezit la patru dimineaţa. Am răspuns din bucătărie şi am închis uşa către hol ca să nu trezesc restul casei. Luna era încă pe cer, iar lumina blândă de culoarea fildeşului cădea pe arborele de mătase şi pe mesele de picnic din lemn de sequoia aflate în curtea din spate.

— Am găsit un bar cu o formaţie adevărată de *zydeco,* a spus Minos. Îţi aminteşti de Clifton Chenier[65]? Tipii ăştia cântă exact cum cânta Clifton Chenier.

Se auzea un tonomat, apoi discul s-a oprit şi am auzit clinchetul unor sticle.

— Unde eşti?

— Ţi-am spus. Într-un bar, în Opelousas.

— E cam târziu pentru *zydeco,* Minos.

— Am ceva să-ţi povestesc. La dracu', am o grămadă. Ştii că am fost agent secret în Vietnam?

— Nu.

— Ei bine, nu e mare lucru. Dar uneori aveam probleme pe care regulamentele nu le acopereau. Era un civil francez care ne făcea multe necazuri.

— Eşti cu maşina?

— Sigur.

— Las-o în parcare. Ia un taxi până la motel. Nu te duce înapoi în Lafayette. Mă înţelegi?

— Ascultă, civilul francez avea legături cu VietCongul din Saigon. Avea curve şi nişte oameni la bazele noastre, iar ăştia îi furnizau informaţii şi e posibil să fi fost implicat în torturarea până la moarte a unui agent de-ai noştri. Dar nu o puteam dovedi şi, pentru că avea un paşaport francez, era problematic să te ocupi de el.

— Nu mă interesează să discut cu tine despre Vietnam.

— Între timp, maiorul părea un cretin care nu era în stare să facă faţă. Aşa că am chemat un sergent care ne mai făcuse câteva servicii din când în când, cum a fost atunci când s-a strecurat în timpul nopţii într-un oraş ca să-i taie cuiva gâtul de

---

[65] Interpret creol de muzică *zydeco,* originar din Louisiana.

la o ureche la cealaltă, cu un brici de bărbier. Avea să-l omoare pe francez cu o armă cu infraroşii, să-l împuşte de la vreo cincizeci de metri şi să se întoarcă să bea bere la clubul subofiţerilor, înainte ca ăia să fi apucat să-i şteargă creierii tipului de pe tapet. Dar ce crezi? A greşit nenorocita de casă. Un om de afaceri olandez mânca melci cu beţişoarele, iar destoinicul nostru sergent i-a împrăştiat creierii pe bluza nevesti-sii.

— Am un sfat pentru tine, Minos. Dă dracului Vietnamul. Elimină-l din viaţa ta.

— Eu nu vorbesc de Vietnam. Eu vorbesc de mine şi de tine, prietene. Este ca o chestie scrisă de F. Scott Fitzgerald. Suntem în slujba unei vaste întreprinderi ipocrite şi vulgare.

— Uite, ia-ţi ceva de mâncare şi vin acolo.

— Sunt nişte oameni din guvern care vor să facă un târg cu Romero.

— Ce?

— Ştie foarte multe rahaturi despre o mulţime de oameni. Este valoros pentru noi. Sau cel puţin pentru cineva anume.

Mi-am simţit mâna încleştându-se pe receptor. Scaunul de lemn pe care stăteam mi se părea tare sub apăsarea spatelui şi a coapselor mele goale.

— Este adevărat? am spus. Oamenii tăi vorbesc cu Romero? Ştiu unde este?

— Nu mai zice „oamenii mei”. A trimis vorbă altor agenţi federali din New Orleans. Nu ştiu unde este, dar spune că va veni dacă i se oferă o învoială corectă. Ştii ce le-am spus?

Îmi auzeam răsuflarea prin găurile din receptor.

— Le-am spus: „Încheiaţi dracului toate învoielile pe care le vrea. Robicheaux nu se va prinde în joc”. Trebuie să mărturisesc că m-am simţit destul de bine.

— În ce bar eşti?

— Lasă-mă pe mine... Însă am avut dreptate, nu? N-ai să negociezi?

— Vreau să vorbesc mâine cu tine.

— Ei, pe dracu’, nu. N-o să-ţi spun mai multe decât ai auzit. Dar în momentul ăsta vreau să-mi dai un răspuns cinstit şi clar. Nu trebuie să recunoşti nimic. Spune-mi că mă înşel. Ai găsit Toyota, l-ai prins pe Keats, l-ai dus la debarcader şi i-ai pus puşca de .45 între coaste şi i-ai zburat plămânii pe gură, corect?

— Greşit.

— Haide, Robicheaux. Ai apărut la locuinţa din New Orleans a haitianului chiar după venirea poliţiştilor. Care sunt şansele ca tu să ajungi din întâmplare într-o asemenea situaţie? Apoi un alt tip pe care tu îl urăşti cu adevărat – cineva căruia i-ai zdrobit nasul cu un tac de biliard – e găsit mort lângă digul Henderson. Keats era din Brooklyn. Nu ştia nimic despre zona respectivă. Dar tu ai pescuit în mlaştina aia toată viaţa. Dacă de cazul ăsta nu s-ar fi ocupat doar o grămadă de poliţişti *cajun,* ai fi fost la închisoare până acum.

— Ia două pilule de vitamina B şi patru aspirine înainte de culcare, am spus. Mâine n-ai să alergi un kilometru şi jumătate în patru minute, dar măcar n-o să ai coşmaruri.

— Bat câmpii, nu-i aşa?

— Te-ai prins. O să închid acum. Sper să nu-ţi facă prea multe probleme. Pentru un om al guvernului, eşti un tip de treabă, Dunkenstein.

Încă mai vorbea când am pus receptorul înapoi în furcă. Afară, pe câmp, se auzea chemarea păsărilor de noapte.

•

În ziua aceea, după serviciu, le-am scos pe Robin şi pe Alafair la Cypremort Point, la cină. Am mâncat creveţi fierţi şi crabi pe terasa acoperită a unui restaurant dărăpănat de lângă golf. În amurgul violet, suprafaţa apei părea netedă şi cenuşie, vălurită din loc în loc de o briză uşoară, precum încreţiturile de pe pojghiţa vopselei. Spre vest, în depărtare, insulele de rogoz erau înconjurate de ultima sclipire roşie a soarelui aflat la orizont. În spatele nostru se vedea drumul lung, cu două benzi, care mergea în jos spre Point, printre chiparoşii uscaţi şi acoperiţi acum de umbre, pe lângă barăcile de pescuit construite pe stâlpi deasupra pădurilor inundate, pe lângă pirogile legate de pilonii cabanei, covorul de nuferi de pe canale şi stârcii ridicându-se cu aripile întinse spre cerul de lavandă, precum un poem şoptit.

Ventilatoarele electrice mari din restaurant vibrau din cauza propriei energii; mesele de lemn erau pline de carapace de crab; insectele se loveau de plasă pe măsură ce lumina se stingea pe cer, iar cineva pusese *La Jolie Blonde* la tonomat. Părul brunet al lui Robin se mişca în briză şi ochii ei erau luminoşi şi fericiţi. În colţul gurii avea o pată de sos picant. Cu tot trecutul ei

împovărător, era o fată bună la suflet şi se agăţase de afecţiunea mea într-un mod ciudat. De femei te îndrăgosteşti din diferite motive, presupun. Uneori, sunt pur şi simplu frumoase şi tu nu îţi poţi controla dorinţa mai mult decât ţi-ai putea controla visele. Şi mai sunt altele care-şi fac drum către sufletul tău, care sunt blânde, loiale şi iubitoare într-un fel în care era sau ar fi trebuit să fie mama ta. Apoi este fata ciudată care intră în mod neaşteptat de pe un drum lăturalnic în centrul vieţii tale, cea care nu seamănă deloc cu prezenţa caldă şi neclară care de-atâta vreme ţi-a stat alături, la graniţa blândă a somnului. În schimb, hainele ei sunt mereu nepotrivite, rujul ei nu se asortează, îşi ţine poşeta ca pe un scut, iar ochii îi sunt mari şi strălucitori, de parcă Furiile ar fi chemat-o din culisele scenei.

Robin şi cu mine făcuserăm o înţelegere. Eu urma să concediez bona şi ea avea să mă ajute să am grijă de Alafair şi să muncească la magazinul de momeli. Mi-a promis că nu mai bea şi nu se mai droghează, iar eu am crezut-o, deşi nu ştiam cât timp putea să se ţină de hotărârea asta. Nu înţeleg alcoolismul şi nu pot să spun sigur ce e un alcoolic. Am cunoscut nişte oameni care au renunţat din proprie voinţă, apoi au ajuns să se prostitueze şi să se frământe în mizeria psihologică şi metabolică ce i-a determinat în cele din urmă să rupă uşa şi să vină la AA în genunchi. Am cunoscut alţii care într-o zi au încetat pur şi simplu să mai bea şi şi-au trăit vieţile într-o zonă cenuşie, neutră, ca oamenii care îşi retează toate marginile ascuţite ale sufletelor, până când par să funcţioneze cu energia spirituală a unei molii. Singura concluzie la care am ajuns vreodată în legătură cu alcoolicii era că eu făceam parte dintre ei. Ceea ce făceau alţii cu alcoolul nu se putea aplica şi la mine, atâta timp cât nu-l presau pe Dave Robicheaux care era, până la urmă, o victimă de bunăvoie.

Ne-am întors cu maşina prin coridorul lung de chiparoşi morţi, cu licurici care luminau în întuneric. Am închiriat un aparat video şi un film Walt Disney de la magazinul de casete din New Iberia. Mai târziu, Batist a venit pe la noi cu nişte cârnaţi proaspeţi pe care i-am încălzit în cuptor. Am făcut limonadă cu gheaţă spartă şi frunze de mentă şi ne-am uitat la film în camera de zi, sub ventilatorul cu pale de lemn. Când m-am ridicat să umplu din nou carafa, m-am uitat la lumina pâlpâitoare a ecranului care

cădea pe feţele lui Robin, Alafair şi Batist şi am avut sentimentul ciudat că aparţineam unei familii, senzaţie pe care nu o mai trăisem de la moartea lui Annie.

•

A doua zi m-am dus acasă pentru masa de prânz. Când a sunat telefonul, mâncam un sandviş cu şuncă şi ceapă la masa din bucătărie. Era o zi frumoasă şi însorită, deasupra copacilor cerul era de un albastru clar, iar prin fereastra din spate o vedeam pe Alafair jucându-se în grădina din spate cu una dintre pisicile mele cu blană în trei culori. Purta tenişii roz pe care scria STÂNGUL şi DREPTUL, o pereche de blugi trei sferturi şi un tricou galben cu Donald Duck, pe care i-l cumpărase Annie. Fetiţa legăna sfoara unui zmeu în faţa labelor agitate ale pisicii. Am mestecat şunca şi pâinea şi am dus alene la ureche receptorul telefonului. Huruitul monoton al unei conexiuni interurbane se auzea ca vântul sudând într-o scoică.

— Eşti Robicheaux?

— Da. Cine-i acolo?

— Poliţistul, da?

Vocea suna de parcă ar fi fost filtrată prin nisip umed.

— Aşa este. Vrei să-mi spui cine eşti?

— Sunt Victor Romero. Am mulţi oameni pe capul meu şi aud lucruri care nu-mi plac. Majoritatea se leagă de numele tău.

Simţeam bucata de sandviş rigidă şi inertă între maxilare. Am dat farfuria deoparte şi am simţit cum mă înţepenesc pe scaun.

— Mai eşti acolo? a întrebat.

Am auzit un zgomot ciudat, apoi nişte şuierături în fundal.

— Da.

— Toţi vor să pună gheara pe mine, de parcă aş fi responsabil de toate crimele din Louisiana. Au lansat pe stradă zvonul că e posibil să merg la închisoare pentru treizeci de ani. Se zice că aş fi omorât nişte oameni într-un avion, că s-ar putea să mă dea pe mâna poliţiei locale şi să mă prăjească în Angola. Deci toată lumea din New Orleans ştie că poliţiştii au prins drag de mine şi că nu mă atinge nimeni, pentru că aş fi ca duhoarea rahatului, iar ei nu vor să-şi murdărească mâinile. Mă asculţi?

— Da.

— Deci le-am spus că voi face o înţelegere. Ei îi vor pe pungaşii ăia mari, iar cu mine o lasă mai moale. Le-am zis că mă prezint dacă îmi dau doar trei ani. Nu mai mult de trei, atât. Dar

ce aud eu? Aud că există un copoi pe nume Robicheaux, că este un mare dur şi că nu-i arde de joacă. Deci mă freci la icre, omule.

Îmi simţeam inima bătând, simţeam sângele pulsându-mi în ceafă şi în tâmple.

— Vrei să ne întâlnim undeva să vorbim? am întrebat.

— Cred că nu eşti întreg la minte.

Apoi am auzit din nou zgomotul acela, urmat de şuierături.

— Vreau să vorbeşti cu labagiii ăia de la DEA, a zis. Vreau să le spui că nu faci plângere doar pentru că ai crezut că a tras cineva în tine. Lasă-mă dracului în pace. Eu primesc un mesaj de la un tip şi poate că o să-ţi dau ceva de care ai nevoie.

— Nu cred că ai cu ce negocia, Romero. Cred că eşti un traficant mărunt de care s-a plictisit toată lumea. Ce-ar fi să scrii tot rahatul ăsta pe o carte poştală, iar eu o să-l citesc când nu o să am altceva mai bun de făcut.

— A, da?

Nu am răspuns. El a rămas tăcut o clipă, apoi a vorbit din nou.

— Vrei să ştii cine a pus la cale lovitura pentru nevastă-ta?

Acum respiram adânc, iar înăuntrul pieptului îmi tremurau nişte corzi. Am înghiţit şi am încercat să-mi păstrez un ton cât mai neutru.

— Astea sunt doar baliverne. Dacă ai ceva cu care să faci schimb, spune odată sau nu mă mai deranja, am replicat.

— Crezi că spun baliverne, nu-i aşa? Ia ascultă aici, nenorocitule. Aveai un ventilator în fereastra dormitorului. Aveai un telefon pe hol, dar cineva ţi l-a smuls din perete. Şi în timp ce-o rezolvau pe doamna, tu te ascundeai afară, în beznă.

Mi-am simţit mâna alunecând în sus şi în jos pe coapsa încordată. A trebuit să-mi umezesc buzele înainte de a vorbi din nou. Ar fi trebuit să tac, să nu zic nimic, dar nu mă mai puteam controla.

— O să te găsesc, am răspuns cu voce răguşită.

— Găseşte-mă, dar nu o să afli nimic. Eu am înţeles asta de la început. Dacă vrei restul poveştii, vino cu o propunere care să nu mă bage în belea. Ai conştiinţa încărcată, iar eu nu am de gând să fiu arestat din cauza asta.

— Ascultă...

— Nu, eu vorbesc, tu asculţi. Întâlneşte-te cu nişte căcănari de la Biroul Federal şi hotărăşte ce vrei să faci. Stabileşti un

număr potrivit, şi mă refer la maxim trei ani într-o închisoare de minimă securitate, apoi dai un anunţ în *Times Picayune* care să spună: „Victor, situaţia ta a fost aprobată”. Eu văd anunţul ăla, şi poate că un avocat o să sune la DEA să stabilească o întâlnire.

— Eddie Keats a încercat să te distrugă. O să te elimine, aşa cum au făcut cu haitianul. Începi să rămâi fără ascunzători.

— Mă pupi în fund! Am mâncat gândaci şi şopârle treizeci şi opt de zile şi m-am întors cu unsprezece urechi pe un băţ. O să cumpăr ziarul duminică dimineaţa. După aia, nici gând. Curăţă-ţi singur rahatul.

Înainte să închidă, mi s-a părut că aud clopotul unui tramvai.

Mi-am petrecut restul după-amiezii încercând să-mi amintesc vocea lui Romero. O mai auzisem înainte, învăluită de bubuitura unui tunet, pe veranda mea? Nu eram sigur. Dar gândul că avusesem o conversaţie despre o înţelegere pentru micşorarea pedepsei cu unul dintre ucigaşii lui Annie se răsucea în mintea mea ca un deget obscen.

•

M-am trezit după miezul nopţii, cu capul amorţit, ca atunci când stai de unul singur în bătaia unui vânt rece. M-am aşezat fără zgomot pe canapea, cu picioarele desculţe sprijinite într-un pătrat luminos de pe podea, strângându-mi şi desfăcându-mi pumnii ca şi cum îmi vedeam mâinile pentru prima dată. Apoi am descuiat dormitorul meu şi al lui Annie şi m-am aşezat în întuneric pe marginea saltelei.

Lenjeria pătată de sânge fusese luată într-o pungă din vinilin pentru probe, dar salteaua şi rama patului erau pline de găuri prin care îmi puteam băga degetele, ca şi cum aş fi explorat rănile Mântuitorului. Petele maronii care acopereau rama patului şi tapetul floral ar fi putut fi stropii săriţi dintr-o pensulă. Am atins peretele cu mâna şi am simţit marginile rigide şi sfâşiate ale găurilor prin care gloanţele pătrunseseră în lemn. Lumina lunii strălucea printre ramurile nucului pecan de afară şi crea un oval de lumină în poala mea. Mă simţeam la fel de izolat de parcă aş fi stat pe fundul unei fântâni secate şi răcoroase, în timp ce fâşii de nori argintii traversau un cer întunecat.

M-am gândit la tatăl meu, dorindu-mi să-l am lângă mine. Nu ştia să scrie sau să citească şi nu ieşise niciodată din statul Louisiana, dar sufletul lui avea o capacitate intuitivă de a ne înţelege vieţile – viziunea proprie a *cajunilor* asupra lumii, pe

care nicio carte de filosofie nu ar fi putut să o explice. Bea prea mult şi se lua la bătaie cu doi sau trei tipi în acelaşi timp în vreun bar, cu entuziasmul unui băiat care joacă baseball, dar ascundea o inimă blândă, un puternic simţ al binelui şi-al răului şi o capacitate tragică de a înţelege cruzimea şi violenţa cu care lumea îi tratează uneori pe inocenţi.

Îmi povestise despre o crimă la care asistase când era tânăr. În mintea tatălui meu, moartea victimei fusese emblematică pentru întregul comportament nedrept şi brutal de care sunt capabili oamenii atunci când sunt în grup, deşi, la drept vorbind, victima nu fusese o persoană nevinovată.

Era în iarna anului 1935, iar un criminal care jefuise bănci împreună cu John Dillinger şi Homer Van Meter fusese dat afară dintr-un bordel din Opelousas care funcţiona de pe vremea Războiului Civil. Poliţia l-a urmărit până în districtul Iberia, iar când maşina i-a alunecat într-un şanţ, a ajuns pe o mirişte îngheţată unde fusese trestie de zahăr. Împreună cu un negru, tata scotea cioturi din pământ cu ajutorul unui măgar şi le ardea în grămezi mari când hoţul a trecut pe lângă ei în fugă, îndreptându-se spre hambarul vechi de lângă moara noastră de vânt. Tata a spus că purta o cămaşă albă cu butoni şi un papion, n-avea haină şi strângea în mână o pălărie de paie, ca şi cum ar fi fost ultimul lucru care-i mai rămăsese pe lume.

Un poliţist a tras un foc din stradă, unul dintre picioarele hoţului a cedat, iar el s-a prăbuşit în mijlocul miriştii. Poliţiştii purtau cu toţii costume şi pălării de fetru. Au traversat câmpul înşiruiţi unul în spatele celuilalt, de parcă ar fi vânat prepeliţe. S-au aşezat în semicerc în jurul bărbatului rănit, în timp ce el zăcea la pământ, implorând să fie lăsat în viaţă. Taică-meu a spus că atunci când au început să tragă cu revolverele şi armele automate, cămaşa bărbatului s-a umplut cu o explozie de flori purpurii.

Flori roşii care s-au făcut maronii şi care se pot impregna în lemnul ce se exfoliază sub atingerea degetelor mele. Pentru că au ţintuit-o de rama patului şi de peretele ăsta, iar ţipetele, şi frica, şi agonia ei au pătruns adânc în lemnul ăsta şi au transformat scândurile de chiparos într-un crucifix.

Am simţit o mână pe umăr. Mi-am ridicat privirea spre Robin; trupul şi chipul ei păreau neobişnuit de palide în lumina lunii care pătrundea în cameră. Şi-a trecut uşor mâna peste braţul

meu şi m-a ridicat cu blândeţe de pe marginea patului.

— Nu-ţi face bine să stai aici, Pătatule, a spus încet. Mă duc la bucătărie să pregătesc nişte lapte cald.

— Sigur. Tot mai sună?

— Poftim?

— Telefonul. L-am auzit sunând.

— Nu. N-a sunat... Dave, hai să ieşim de aici.

— Deci nu a sunat? Când aveam delirium tremens, mă sunau oameni morţi. Pe-atunci, lucrurile o luaseră razna.

•

În dimineaţa aia m-am întors în New Orleans ca să-l caut pe Victor Romero. Aşa cum am mai spus, fişa lui de cazier nu-mi era de mare ajutor şi nu mă îndoiam că era un tip mult mai inteligent şi mai periculos decât reieşea de-acolo. Dar era de asemenea evident că avea aceleaşi vicii şi preocupări sordide şi că privea lumea din aceeaşi perspectivă ca majoritatea oamenilor de genul lui. Am vorbit cu oameni ai străzii din Cartier, cu barmani, cu nişte dansatoare care se prostituau, cu taximetrişti care lucrau la ore târzii şi erau peşti pentru fete, cu nişte escroci negri, cu nişte comis-voiajori de pe Bourbon, cu unul care vindea lucruri furate în Algiers, cu un drogat în ultimul hal care îşi injecta coapsele cu o pipetă înfăşurată într-o bancnotă de un dolar. Dacă recunoşteau că-l ştiau pe Romero, spuneau ba că îl credeau mort, ba că plecase din ţară sau că se afla în custodia FBI-ului. În fiecare caz, a fost ca şi cum aş fi stat de vorbă cu un loc gol de parcare.

Dar uneori tăcerea însăşi e o mărturisire. Eram convins că Romero se afla încă în New Orleans – auzisem soneria tramvaiului în fundal atunci când sunase – şi, dacă era în oraş, probabil că cineva îl ascundea sau îl ajuta, pentru că nu era nici peşte, nici dealer. Am mers la sediul Districtului Unu, la marginea Cartierului, şi am stat de vorbă cu doi detectivi de la Brigada de Moravuri. Mi-au spus că încercaseră deja să-l găsească pe Romero prin intermediul rudelor lui, dar ele nu existau. Tatăl lui fusese culegător de fructe şi dispăruse în Florida prin 1960, iar mama lui murise în spitalul de psihiatrie Mandeville. Nu avea fraţi sau surori.

— Dar iubite?

— În afară de curve, mai e doar mâna lui, a spus unul dintre detectivi.

Am condus înapoi spre New Iberia după-miaza târziu, pe ploaie. Soarele strălucea în timp ce ploua, iar lumina lui juca pe suprafaţa galbenă a mlaştinii Atchafalaya. Am oprit la Breaux Bridge şi am parcat pe digul Henderson. Am stat acolo, înconjurat de florile de piciorul-cocoşului şi albăstrele, şi am privit ploaia uşoară căzând peste canale şi chiparoşii inundaţi. Digul era plin de uriaşe lăcuste negre şi galbene care săreau prin iarbă, cu spinările lor lucioase strălucind în lumina umedă. Când eram copil, fratele meu şi cu mine le prindeam sub pălăriile de paie şi le agăţam la apus în nişte cârlige de pescuit, între două platforme petroliere abandonate, iar dimineaţa firul atârna atât de greu sub greutatea pisicilor de mare, încât trebuia să tragem amândoi ca să îl ridicăm deasupra apei.

Începusem să mă satur să fiu iarăşi poliţist. Dacă-ţi ţii sufletul suficient de mult lângă o piatră de polizor, într-o zi o să te trezeşti cu mâinile goale. Cu gândul ăsta în minte, am lăsat-o pe Alafair cu Batist în acea seară şi am mers cu Robin la curse, la Evangeline Downs, în Lafayette. Am mâncat creveţi şi friptură la club, ne-am întors apoi la tribuna în aer liber şi am stat pe nişte locuri de lângă linia de finiş. Era o seară plăcută, iar fulgerele licăreau la orizont. Iarba încă umedă de la ploaia de după-amiază fusese greblată de curând, iar în jurul lămpilor cu arc electric de deasupra noastră străluceau halouri cauzate de umezeala din aer. Robin purta o rochie de vară albă, din bumbac, cu flori de crin pătat mov şi verzi, iar gâtul şi umerii ei bronzaţi păreau fini şi reci în lumina umbrită. Nu mai fusese niciodată la curse şi am lăsat-o să aleagă ea caii la primele trei întreceri. A ales un armăsar datorită petelor albe ca nişte şosete pe care le avea pe picioare, un altul pentru că jocheul avea îmbrăcăminte de mătase mov şi pe-al treilea pentru că faţa lui avea forma unei inimi de jucărie. Toţi au ieşit pe primele trei locuri, iar ea era deja dependentă. De fiecare dată când caii intrau în ultima tură şi erau pe ultima sută de metri, când jocheii îi împingeau cu cravaşa în coaste şi iarba ruptă zbura prin aer, Robin se ridica în picioare cu braţele agăţate de ale mele, cu sânii lipiţi de mine, iar corpul îi sălta şi îi tremura de entuziasm. Am încasat bilete în valoare de o sută şaptezeci şi opt de dolari la ghişeu, iar în drum spre casă ne-am oprit la un magazin cu program prelungit şi i-am cumpărat lui Batist şi soţiei lui un coş cu fructe şi brânzeturi, cu o sticlă de Cold Duck în el. Când am

oprit camioneta pe drumul care mergea de-a lungul canalului, la sud de New Iberia, ea adormise cu fruntea pe umărul meu, cu mâna strecurată în cămaşa mea, cu gura întredeschisă în lumina lunii, ca şi cum avea să-mi şoptească un secret copilăresc.

•

Nu reuşisem să găsesc pe cineva în viaţă, aşa că m-am gândit că aş putea avea mai mult succes cu morţii. În după-amiaza următoare, Cecil şi cu mine am mers la Jungle Room, pe strada Breaux Bridge, să vedem ce puteam afla – dacă era ceva de aflat – despre legătura lui Eddie Keats cu Victor Romero. În lumina strălucitoare a soarelui, parcarea argiloasă şi albă, faţada violetă cu cocotieri pictaţi şi uşa de un roşu ca lacul de unghii te izbeau ca o palmă peste faţă. Dar cu excepţia luminilor difuze din spatele barului, interiorul era întunecat ca o peşteră şi se simţea mirosul insecticidului dintr-un rezervor cu care stropea pe la colţurile clădirii un angajat al companiei Orkin. Două femei care păreau obosite şi mahmure fumau şi beau Bloody Mary la bar. Barmanul aşeza sticle de bere cu gâtul lung în lada frigorifică, iar muşchii i se ridicau pe spatele lat de fiecare dată când se apleca. Avea păr platinat, braţe de culoarea bronzului şi nu purta cămaşă, ci o vestă argintie cu model floral, care strălucea ca o tinichea. Sus, pe perete, se afla cuşca de sârmă a maimuţei. Animalul stătea printre coji de alune şi ziare murdare.

Le-am arătat insigna celor două femei şi le-am întrebat când l-au văzut ultima dată pe Eddie. Aveau priviri apatice; suflau fumul în aer, scuturau scrumul şi erau la fel de neştiutoare şi lipsite de viaţă ca nişte decupaje de carton.

Îl văzuseră pe Victor Romero de curând?

Privirile lor erau vagi şi goale şi îşi duceau foarte încet ţigările la gurile din care le scoteau apoi odată cu fumul expirat.

— Am înţeles că înmormântarea a fost în dimineaţa asta. Eddie a avut parte de un serviciu funerar frumos? am întrebat.

— L-au incinerat şi l-au pus într-o vază sau ceva de genul ăsta. M-am trezit prea târziu ca să mai merg, a zis una dintre femei.

Avea părul vopsit în roşu şi lipit de scalp, de parcă ar fi fost făcut din sârmă. Pielea îi era albă, strălucitoare şi întinsă peste os ca un abajur, iar la tâmplă îi ieşea în relief un nod de vene

albastre.

— Pun pariu că era un tip pentru care ţi-era mai mare dragul să lucrezi, am spus eu.

Fata s-a răsucit pe scaunul de la bar şi s-a uitat direct la mine. Ochii ei căprui erau apoşi şi răi.

— Ar trebui să stau de vorbă cu oameni care-mi fac cinste cu o băutură, a zis. Apoi o să-mi aşez mâna la tine-n poală şi o să stăm de vorbă despre aşteptările tale din ce în ce mai mari. Vrei să te ajute cineva cu aşteptările tale în creştere, domnule ofiţer?

I-am pus cartea de vizită în faţă.

— Dacă te saturi de chestiile astea scoase din benzile desenate, sună la numărul ăsta.

Barmanul a aşezat ultima sticlă de bere în ladă şi s-a îndreptat spre mine, mergând pe grătarul de lemn din spatele barului, apăsându-şi un baton de Num-Zit[66] pe dinte şi gingie.

— Eu sunt fratele lui Eddie. Ai nevoie de ceva?

Bronzul lui era aproape auriu, genul pe care-l obţii aplicând chimicale pe piele când stai la soare, iar părul de pe braţe îi era decolorat la vârfuri. Avea acelaşi gât gros, plin de vene, aceiaşi umeri puternici şi accentul nazal din Brooklin pe care îl avusese şi fratele său. L-am întrebat când îl văzuse pe Eddie Keats ultima dată.

— Acum doi ani, când a venit în vizită în Canarsie.

— Îl cunoşti pe Victor Romero?

— Nu.

— Dar pe Bubba Rocque?

— Nu cred că ştiu numele ăsta.

— Cunoşteai un haitian pe nume Toot?

— Nu-l ştiu pe niciunul dintre oamenii ăştia. Vin aici doar ca să mă ocup de afacerile lui Eddie. E o catastrofă.

— Cred că încalci legea, domnule Keats.

— Poftim?

— Cred că te ocupi de prostituţie.

Ochii lui verzi m-au privit cu atenţie. A scos o ţigară Lucky Strike dintr-un pachet de pe tejgheaua cu sticle de alcool din spatele lui şi a aprins-o. Şi-a luat cu unghiile un fir de tutun de pe limbă şi a suflat fumul prin colţul gurii.

— Care e şmecheria? a întrebat.

— Nu e nicio şmecherie. Vreau doar să aflu dacă pot să te

[66] Medicament cu efect analgezic local. (n.r.).

închid.

— Ai avut vreun fel de înţelegere cu Eddie?

— Nu, nu l-am plăcut pe Eddie. Eu sunt tipul care i-a rupt un tac de biliard peste faţă. Ce părere ai despre asta?

Şi-a luat ochii de la mine şi a mai tras un fum din ţigară. Apoi m-a privit iar, îngrijorat.

— Uite ce e, dacă nu l-ai plăcut pe fratele meu, e problema ta. Dar eu nu sunt Eddie. Nu ai niciun motiv să te legi de mine. M-am ocupat de un bar de negri în Bedford-Stuyvesant. M-am înţeles bine cu toată lumea. Şi asta nu e uşor în Bed-Stuy. Vreau să mă am bine şi cu oamenii de-aici.

— Nu, eu n-am probleme. Tu ai. Eşti peşte şi te porţi urât cu animalele. Cecil, vino încoace, am zis.

Partenerul meu stătea rezemat de perete, lângă suportul pentru tacuri, cu braţele încrucişate şi cu privirea întunecată. Ca multor oameni de culoare, nu-i plăcea categoria de albi pe care o reprezentau fratele lui Keats şi cele două prostituate. S-a îndreptat greoi spre el, cu gura ca o linie dreaptă, mestecând un cocoloş de tutun Red Man, mare cât o minge de golf. Şi-a deschis şi şi-a închis pumnii, cu braţele pe lângă corp. Barmanul s-a dat la o parte.

— Aşteaptă puţin, a spus.

— Domnul Keats vrea să dăm jos cuşca aia pentru maimuţe, am zis.

— Aşa mă gândeam şi eu, a replicat Cecil, luând un scaun cu care să se urce pe bar.

Apoi şi-a aşezat un picior pe tejgheaua pentru sticlele de băuturi şi a scuturat cuşca prinsă într-un cârlig înşurubat în tavan, ca s-o desfacă. Pantoful lui uriaş a lovit vreo cinci-şase sticle de whisky, care s-au rostogolit şi au căzut pe scânduri. Maimuţa avea ochii mari şi înfricoşaţi şi îşi agăţase labele acoperite cu piele groasă de sârmele cuştii. Cecil a ţinut cuşca strâns cu o mână şi a sărit pe podea.

— Doamna are cartea mea de vizită. Poţi să depui o plângere dacă nu-ţi convine. Bine ai venit în sudul Louisianei, amice.

Cecil şi cu mine am ieşit în arşiţa soarelui, în parcarea cu pământ argilos. Am mers apoi prin umbra stejarilor veşnic verzi din spatele barului şi am aşezat cuşca pe iarbă. Am desfăcut sârma de la uşă şi am deschis-o. Maimuţa stătea printre ghemotoacele de ziare ude, prea speriată ca să se mişte, având

coada lipită de-o latură a cuştii. Apoi am înclinat cuşca în faţă, iar animalul s-a rostogolit pe iarbă, a scheunat, a scos un zgomot strident şi s-a urcat într-un stejar, de unde ne-a privit cu ochi mari. Vântul a clătinat muşchiul atârnat de copaci.

— Îmi place să lucrez cu tine, Dave, a spus Cecil.

•

Uneori, când o investigaţie pare să nu ducă nicăieri, când oamenii de pe stradă sunt un zid de care te loveşti, iar jigodiile ca Victor Romero par acoperite cu vaselină, zăreşti cu coada ochiului o uşă care se deschide uşor.

Era sâmbătă, la o zi după ce mersesem cu Cecil la barul lui Keats. Eu citeam *Times-Picayune* sub umbrela de pânză de pe doc. Chiar şi la umbră, lumina strălucea pe hârtia de ziar şi îmi făcea rău la ochi. Apoi soarele a intrat în spatele norilor şi ziua a devenit dintr-odată cenuşie, iar briza şi-a făcut apariţia, vălurind apa şi îndoind papura şi rogozul de pe mal. M-am frecat cu degetele la ochi şi m-am uitat din nou la coloana cu rezumate din secţiunea a doua. În josul textului era o relatare de cinci rânduri despre arestarea unui bărbat în partea de nord-est a Louisianei, sub suspiciunea că ar fi jefuit cutiile poştale ale unor locuinţe sociale şi că ar fi atacat persoane în vârstă cărora le lua cecurile de pensie. Numele lui era Jerry Falgout.

Am intrat în magazinul de momeli şi am sunat la biroul şerifului de acolo. Şeriful nu se afla la post, iar ajutorul cu care am vorbit – şi care după voce părea să fie negru – nu era cooperant.

— Tipul ăsta e barman în New Orleans? am întrebat.

— Nu ştiu.

— Ce ai aflat despre el în Baton Rouge?

— Trebuie să-l întrebi pe şerif despre asta.

— Haide, e în custodia voastră. Trebuie să ştii ceva despre el. A fost vreodată la Angola?

— Nu ştiu. Nu vrea să spună.

— Cât e cauţiunea lui?

— O sută de mii.

— De ce e aşa mare?

— A împins o bătrână pe scări. Are craniul fracturat.

Era cât pe-aci să renunţ la încercările de a mai scoate ceva de la el şi să-l sun pe şerif acasă. Am mai pus însă o întrebare.

— Dar ce anume vă spune?

— Că nu-i place aici şi că el nu e vreo sculă bleagă.

Peste un sfert de oră mă aflam în camionetă, în drum spre Lafayette, îndreptându-mă spre autostrada din nord. Crengile arcuite ale copacilor îmi treceau în goană pe deasupra capului.

Peisajul a început să se schimbe pe măsură ce înaintam spre nord, dincolo de Red River. Plantaţiile de sfeclă de zahăr şi orez se aflau de acum în urma mea. Solul negru, stejarii şi chiparoşii inundaţi erau înlocuiţi de păşuni şi păduri de pini, de joagăre şi terenuri cultivate cu bumbac, de drumuri cu nisip roşiatic care traversau livezi nesfârşite de nuci pecan, de oraşe de negri cu barăci nevopsite şi cârciumi din şindrilă în care se bea bere şi de nişte depozite vechi din cărămidă, construite lângă capetele liniilor ferate. Numele franţuzeşti şi spaniole dispăruseră de pe cutiile poştale şi de pe magazine. Mă întorsesem în sudul anglo-saxon, unde străzile erau goale duminica, bisericile baptiste erau pline, iar pe negri îi botezau pe fundul râurilor. Era tărâmul sudiştilor bigoţi, unde membrii Klan-ului încă ardeau crucifixe pe drumuri de ţară în timpul nopţii, ţărănoii organizau concursuri în care un raton era legat cu lanţuri de un buştean şi dus într-un iaz, iar oamenii îşi întărâtau câinii să-l atace.

Dar istoria le jucase o festă unor districte din nord. Începând de prin 1960, foarte mulţi negri din Louisiana deveniseră alegători înregistraţi, iar în districtele şi oraşele în care albii erau minoritari, la primărie, la Departamentul Şerifului şi în comitetele districtuale apăruseră o grămadă de negri. Sau cel puţin aşa se întâmplase în oraşul de la sud de Natchez, unde Jerry Falgout era prizonier în închisoarea veche de cărămidă din spatele unui tribunal pe care soldaţii yankei încercaseră să-l ardă în timpul Războiului Civil.

Era un oraş sărac, cu străzi de cărămidă şi colonade de lemn construite peste faţadele dărăpănate ale magazinelor. În centrul oraşului exista un birou pentru plata cauţiunilor, o cafenea, un magazin de chilipiruri şi o şcoală de frizerie cu un steag confederat, acum scorojit, pictat deasupra uşii. Trotuarele erau crăpate şi tasate, iar din armăturile circulare de oţel înfipte în beton se scurgeau în canale dâre ruginii ca sângele. Clădirea, peluza tribunalului, tunul confederat şi monumentul ridicat în cinstea Primului Război Mondial erau acoperite de umbra grea a stejarilor care se ridicau deasupra celui de-al doilea etaj. Am mers spre trotuarul unde se afla tribunalul, am trecut de băncile

din fier forjat unde grupuri de negri în vârstă îmbrăcaţi în salopete sau în pantaloni de bumbac stăteau la umbră, cu privirile pierdute în lumina strălucitoare de pe stradă.

Un ajutor de şerif negru m-a condus pe uşa din spate a tribunalului, în sala de vizită a închisorii. Gratiile de la ferestre şi grilajul de pe uşa principală erau acoperite cu straturi de vopsea albă şi galbenă. Camera nu era dotată cu aer condiţionat, înăuntru era cald şi aglomerat şi se simţea mirosul uleiului cu care fuseseră unse scândurile din podea şi al tutunului pe care cineva îl scuipase într-o cutie cu rumeguş, într-un colţ. Un alb îmbrăcat în blugi, care era deţinut cu privilegii, l-a coborât pe Jerry Falgout pe o scară de metal în spirală, aflată la capătul unui hol întunecat, şi l-a condus în zona de vizite.

Jerry avea buza de jos vânătă şi umflată şi o crustă de sânge uscat la una dintre nările care se dilata şi trăgea aer ca şi cum ar fi încercat să-şi desfunde nasul. La colţul unuia dintre ochi avea o zgârietură lungă şi roşie, ca o pată de ruj. Deţinutul s-a întors sus, iar ajutorul de şerif ne-a închis înăuntru. Jerry stătea în faţa mea, cu mâinile nemişcate pe masa de lemn, ţintuindu-mă cu o privire ursuză şi îndurerată. Simţeam duhoarea acră a transpiraţiei lui uscate.

— Ce se întâmplă sus? am întrebat.

— E o închisoare de negri. Ce crezi?

— Negri pe care i-ai jefuit?

— Nu am jefuit pe nimeni. Eram aici în vizită la rude.

— Termină cu aiurelile, Jerry.

— Haide, frate. Dacă chiar crezi că am chef să tâlhăresc pe cineva, ai impresia că o să jefuiesc negri care primesc ajutor social? O bătrână a fost împinsă pe scări sau ceva de genul ăsta. Era deja senilă, iar acum are capul spart şi spune că eu am făcut-o. Paznicul de noapte e nepotul ei. Ce crezi că le spune prietenilor de la etaj?

— Aşa e, pare a fi o situaţie neplăcută.

— Da, eşti plin de compasiune.

M-am uitat la el o clipă înainte să vorbesc din nou.

— N-ai mai făcut duş de ceva vreme, Jerry.

Bărbatul şi-a întors privirea de la mine şi în obraz i-a apărut o pată de culoare.

— Te-au înfundat pentru vreo prostie, prietene? am întrebat.

— Uite, frate, am încercat să mă înţeleg cu ei. Nu mi-a păsat

dacă sunt sau nu de culoare. Am vrut să improvizez o plită ca să putem încălzi macaroane seara. Apoi un nenorocit de negru cât malu' vine ud leoarcă de la duş şi apucă vasul, cu picioarele desculţe pe podeaua de ciment. L-a curentat aşa tare că arăta ca şi cum îi băgase cineva un baston electric în fund. Şi dă vina pe mine. Începe să arunce cu lucruri – macaroane, şi farfurii, şi căni de tinichea. Apoi zâmbeşte şi-mi spune că are scula încărcată acum. Zice că o să i-o tragă unui băiat alb data viitoare când intră la duş. Şi că pe urmă le vine rândul şi ălorlalţi.

Jerry avea faţa roşie, ochii mijiţi şi strălucitori.

Am mers la o chiuvetă ruginită de la perete şi am umplut cu apă un pahar de carton. I l-am pus în faţă şi m-am aşezat din nou.

— O să-ţi plătească mama ta cauţiunea?

— Trebuie să plătească zece mii. Nu are banii ăştia, frate.

— Dar o cauţiune pe proprietate?

— Nu are cum, ţi-am spus.

Privirea lui mă evita.

— Înţeleg.

— Uite, frate, am făcut cinci ani în Angola. Cu tipi care ţi-ar fi tăiat faţa cu lama pentru douăzeci de dolari. Am văzut un turnător ars în celula lui cu un cocteil Molotov. Am văzut un puşti înecat în toaletă pentru că nu a vrut să i-o sugă unui tip. Nu o să mă las terminat într-o închisoare de negri, într-o cocină cu apă stătută.

— Vrei să ieşi de aici?

— Da. Ai pile la Jesse Jackson[67]?

— Păstrează masca de băiat dur pentru altă dată, Jerry. Vrei să ieşi de aici?

— Tu ce crezi?

— Ai furat de la poştă, ceea ce un delict federal. O să depună o plângere împotriva ta până la urmă, dar ştiu pe cineva care poate să grăbească lucrurile. O să te băgăm în custodie federală şi-ai să poţi uita de locul ăsta.

— Când?

— Poate săptămâna asta. Între timp, o să sun la Biroul Federal din Shreveport şi o să-i anunţ că aici are loc o încălcare serioasă a drepturilor civile. Ar trebui să fie suficient ca să te bage la

[67] Activist american pentru drepturile civile.

izolare până când te transferă în custodie federală.

— Ce vrei?

— Pe Victor Romero.

— Ţi-am spus tot ce ştiu despre tip. Ai o obsesie nenorocită, frate.

— Am nevoie de un nume, Jerry. Cineva care poate să-l toarne.

— Nu ştiu niciunul. Îţi spun adevărul. Nu am niciun motiv să-l acopăr.

— Te cred. Dar ai legături cu mulţi oameni. Eşti un tip cu legături. Vinzi informaţii. Dacă-ţi aduci aminte, ne-ai trădat pe mine şi pe Robin pentru o sută de dolari.

Privirea lui s-a întors către fereastra cu gratii, la copacii de pe peluză. Şi-a atins sângele uscat de la nară cu încheietura degetului.

— Plutesc pe un cub de gheaţă care se topeşte într-un closet, mi-a spus. Ce pot să zic? N-am ce să dau la schimb. Ai condus degeaba până aici. De ce nu-i rogi pe poliţiştii ăia de la Moravuri să te ajute? Au impresia că le ştiu pe toate.

— Şi ei au aceeaşi problemă ca mine. Un tip fără rude şi fără iubită e greu de găsit.

— Stai puţin, cum adică „fără rude”?

— Astea-s informaţiile de la Districtul Unu.

Am văzut cum în privire i se aprinde din nou o lumină încrezătoare şi răutăcioasă.

— De-asta nu prind niciodată pe nimeni. Are un văr primar. Nu-i ştiu numele, dar Romero l-a adus la bar acum şase sau şapte ani. Tipul făcuse o şmecherie de râdea toată lumea din Cartier. Nişte tipi furaseră de la Maison Blanche costume Bottany 500 care valorau zece mii de dolari. Bineînţeles că s-a scris despre întâmplare în *Picayune.* Aşa că verişorul lui Romero pune mâna pe nişte specialităţi din Hong Kong, ştii tu, costume de douăzeci de dolari care se transformă în aţe şi scame imediat cum le duci la curăţătorie. Opreşte oameni de afaceri care trec pe Canal şi le spune: „Am un costum bun pentru tine. O sută de dolari. Fără etichete. Înţelegi ce vreau să zic?” Am auzit că a făcut două sau trei mii cu rahaturile alea. Când au aflat oamenii că au fost fraieriţi, era deja prea târziu.

— Acum unde e?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori. E

genul de tip care nu face vreo mişcare decât din când în când. Cred că se ocupa de o spălătorie sau ceva de genul ăsta.

— O spălătorie? Unde?

— În New Orleans.

— Haide, unde în New Orleans?

— Nu ştiu, frate. Ce dracu-mi pasă mie de o spălătorie?

— Şi eşti sigur că nu ştii numele tipului ăstuia?

— În niciun caz. Ţi-am spus, a fost acum mult timp. Am fost sincer cu tine. O să te ţii de cuvânt sau nu?

— În regulă, Jerry. O să dau nişte telefoane. Între timp, tu încearcă să-ţi aminteşti numele tipului cu spălătoria.

— Da, bine. Voi, ăştia, de fiecare dată trebuie să ne-o trageţi niţel mai îndesat, nu-i aşa?

Am mers la uşa de metal şi am izbit-o de canat, pentru ca ajutorul de şerif să-mi deschidă.

— Hei, Robicheaux, nu am ţigări. Ce zici de un cartuş de Lucky? a întrebat Jerry.

— În regulă.

— Pune o bucată de hârtie cu câte pachete sunt într-un cartuş. Deţinutul ăla cu privilegii se serveşte singur.

— Am înţeles, partenere.

Ajutorul de şerif m-a lăsat să ies, iar eu m-am întors în zona răcoroasă dintre închisoare şi tribunal. Simţeam mirosul pinilor de pe peluză, al hortensiilor care înfloreau lângă o porţiune însorită de perete şi al hotdogilor pe care îi vindea un puşti negru la colţul străzii. M-am uitat înapoi prin fereastra închisorii la Jerry, care stătea singur la masa de lemn, aşteptând să fie dus înapoi la etaj, cu privirea inexpresivă, apatică şi la fel de lipsită de viaţă ca un boţ de seu.

10.

Am aşteptat până luni, când aveau să fie deschise magazinele, şi am mers cu maşina în New Orleans, în lumina rozalie a răsăritului. Am început să mă uit în sus şi în jos de-a lungul liniei de tramvai de pe bulevardul St. Charles, în căutarea unor spălătorii şi curăţătorii. La un moment dat, New Orleansul era plin de linii de tramvai, dar acum numai tramvaiul de pe St. Charles a mai rămas în funcţiune. Parcurge o mică porţiune din Canal Street, o ia, de-a lungul bulevardului St. Charles, prin Garden District, trece de Loyola, Tulane şi Audubon Park, apoi o ia în sus pe South Carrollton şi se întoarce pe Claiborne. În mod excepţional, linia asta a fost lăsată în funcţiune pentru că merge de-a lungul unei străzi care e probabil una dintre cele mai frumoase din lume. St. Charles şi esplanada din centrul ei sunt acoperite cu o boltă de stejari uriaşi şi are de o parte şi de alta case din cărămidă cu garduri din fier forjat şi vile de dinainte de Războiul Civil, cu verande împodobite de coloane şi cu grădini pline de hibiscus, mirt şi leandru în floare, bambus şi filodendron uriaş, ale căror garduri au vârfuri ascuţite. Aşa că cea mai mare parte a zonei străbătute de linia tramvaiului e una rezidenţială şi a trebuit să cercetez numai câteva cartiere cu zone comerciale în care s-ar fi putut afla o spălătorie sau o curăţătorie a vărului lui Victor Romero.

Am găsit doar patru. Una dintre ele era a unor negri, alta a unor vietnamezi. A treia era gestionată de un cuplu de albi de pe Carrollton, dar m-am gândit că se afla prea departe de stradă ca să fi putut auzi soneria tramvaiului la telefon. Şi totuşi, cea de-a patra, aflată la câteva străzi de Lee Circle, era la mică distanţă de şine, cu uşile deschise ca să iasă căldura dinăuntru, iar prin vitrina mare de sticlă se vedea un telefon aşezat pe tejgheaua de la recepţie, în spatele căreia un tip alb apăsa o presă de haine, într-un şuierat de abur.

Spălătoria era pe colţ, cu o alee în spate, iar lângă tomberoanele de gunoi se afla o scară din lemn ce ducea la un spaţiu de locuit de la etajul al doilea. Am lăsat camioneta peste drum, sub un stejar din parcarea unei cafenele care vindea

creveţi prăjiţi şi *dirty rice* la pachet. Era o zi fierbinte şi letargică, iar iarba din partea umbrită a esplanadei era încă udă de rouă; scoarţa palmierilor avea pete întunecate de la apa care se scursese de pe frunze în timpul nopţii, iar liniile de tramvai păreau lucioase, şi fierbinţi în lumina soarelui. Am intrat în cafenea, am sunat la sediul Consiliului Orăşenesc şi am aflat că spălătoria era administrată de un bărbat pe nume Martinez. Deci nu puteam face nicio legătură cu numele de familie, mă ajuta doar faptul că administratorul era în mod cert de origine latino-americancă. Urma să am parte de o aşteptare lungă.

Am deschis ambele uşi ale camionetei ca să las aerul să intre şi mi-am petrecut dimineaţa pândind uşa de la intrare, pe cea de la ieşirea din spate şi scara de la spălătorie. La prânz am luat cu mine o porţie de creveţi cu orez pe o farfurie de carton de la cafenea şi am mâncat-o în maşină în timp ce o ploaie neaşteptată s-a abătut peste stradă şi peste stejarul de deasupra capului meu.

Nu am fost niciodată bun la supravegheri, în parte pentru că nu am răbdarea necesară. Dar mai important decât atât era faptul că propria minte îmi devenea cel mai mare duşman în timpul oricărei perioade de pasivitate sau de inactivitate, indiferent cât ar fi fost de scurtă. Dureri, temeri, sentimente de vinovăţie fără alinare şi o depresie sumbră îmi ieşeau fără motiv la iveală din subconştient şi îmi rodeau sufletul ca nişte dinţi de fier. Dacă nu făceam ceva, dacă nu-mi îndreptam atenţia către ceva din afara mea, aceste sentimente ar fi preluat rapid controlul total, la fel ca atunci când whiskyul îmi alerga prin vene şi prin inimă, ca un curent electric întunecat.

Am privit cum ploaia se scurgea de pe ramurile stejarului, lovindu-mi parbrizul şi capota camionetei. Cerul era încă întunecat, iar nişte nori joşi şi negri pluteau dinspre sud precum fumul unui tun. Moartea lui Annie mă bântuia. Indiferent cine trăsese focurile de armă în dormitorul nostru, indiferent cine dăduse ordinul şi plătise pentru asta, era incontestabil că ea îşi pierduse viaţa din cauza mândriei mele.

Acum trebuia să mă întreb ce aveam de gând cu adevărat în cazul în care îl prindeam pe Victor Romero şi aflam că el o omorâse pe Annie. Îmi imaginam că-l ţintuisem la perete, depărtându-i picioarele, scoţându-i un pistol de sub cămaşă, încătuşându-l atât de strâns că pielea de la încheieturi i se umfla

precum chitul şi împingându-l cu forţa pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie din New Orleans.

Îmi alesesem acest scenariu pentru că ştiam că era cel pe care ar fi trebuit să mi-l imaginez. Dar nu arăta ce simţeam cu adevărat. Nu mă reprezenta deloc.

Ploaia a încetat pe la ora trei. Pe urmă, cu soarele încă strălucind, a început să plouă din nou pe la cinci, iar copacii de pe bulevard deveniseră de un verde-închis în lumina galbenă şi blândă. Am intrat în cafenea şi am luat cina, apoi m-am întors la maşină şi am privit cum traficul se rarefiază, spălătoria se închide, umbrele se alungesc pe stradă, cerul palid capătă nuanţe de roz şi violet şi se acoperă cu dungi roşiatice spre apus. Luminile de neon s-au aprins de-a lungul bulevardului, reflectându-se în bălţile din canalele de scurgere şi pe esplanadă. Un negru de la un stand de lustruit pantofi din faţa unui magazin dăduse drumul la radio şi auzeam meciul care avea loc în Fenway Park. Căldura zilei se împrăştiase, ridicându-se încet din străzile de cărămidă şi beton, iar briza adia prin uşile deschise ale camionetei. Tramvaiul mare de culoare măslinie, cu ferestrele luminate, zăngănea pe şine, trecând pe sub copaci. Apoi, exact când soarele aproape că apusese, s-a aprins o lumină în apartamentul de deasupra spălătoriei.

Cinci minute mai târziu, Victor Romero cobora pe scările de lemn din spate. Purta o pereche de pantaloni de la Marine Corps, un tricou cu imprimeu hawaiian supradimensionat, cu flori mov şi o beretă peste buclele negre. A păşit repede peste bălţile de pe aleea de cărămidă şi a intrat pe uşa unui mic magazin alimentar. Mi-am tras pistolul de .45 din torpedou, l-am băgat la curea, mi-am scos cămaşa pe deasupra şi am ieşit din maşină.

M-am gândit că am trei alternative. Aş fi putut să-l atac în magazin, dar dacă era înarmat, şi probabil că era, pentru că avea tricoul scos din pantaloni, ar fi putut fi rănită sau luată ostatică o persoană nevinovată. Mai exista şi posibilitatea să-l aştept la cealaltă ieşire din magazin şi să-l atac pe alee, dar în felul ăsta nu aş fi văzut uşa principală, iar dacă nu se întorcea la apartament şi ieşea prin faţă, l-aş fi pierdut cu totul. A treia opţiune era să-l aştept în întunericul de lângă maşină, având conturuirile colţuroase ale pistolului lipite de abdomen şi cu sângele pulsându-mi în jugulară.

Mi-am încleştat şi descleştat pumnii, mi-am şters mâinile pe pantaloni, am respirat adânc şi încet pe gură. Apoi s-a deschis uşa dinspre alee, iar Romero a ieşit în lumina neonului cu o pungă de cumpărături în braţe, privind apatic spre stradă. Buclele negre îi ieşeau de sub beretă, iar pielea îi părea vânătă în lumina reflectată de cărămizi. Şi-a ridicat cureaua cu degetul mare, s-a uitat spre capătul celălalt al aleii şi a sărit peste o baltă. Când a făcut asta, s-a ţinut cu mâna de şale. L-am privit urcând scările, intrând în apartament şi închizând plasa de la uşă, apoi silueta lui a trecut prin dreptul unui ventilator.

Am traversat strada, m-am oprit la scări, am tras piedica de la pistol şi am băgat un glonţ în încărcător. Pistolul era cald şi greu în mâna mea. Îl auzeam pe Romero la etaj scoţând cumpărăturile din pungă, punând apă în oală, aşezând vase pe aragaz. M-am prins de balustradă ca să-mi ţin echilibrul şi am urcat câte două trepte odată, în timp ce tramvaiul aluneca zgomotos pe şine, de-a lungul bulevardului St. Charles. M-am lăsat în jos sub fereastra de la capătul scărilor şi m-am lipit de peretele dintre plasă şi fereastră. Umbra lui Romero se mişca înainte şi înapoi pe plasă. Rândunicile pluteau deasupra copacilor de peste drum în ultima lumină roşiatică trimisă de soare.

L-am auzit pe tip aşezând ceva greu şi metalic pe o masă şi intrând în altă cameră. Am inspirat adânc, am deschis uşa şi am intrat după el. În cruda lumină electrică, amândoi păream surprinşi ca de bliţul unui fotograf. Am văzut spaghetele tari ieşind din oala care fierbea pe aragaz, o pâine franţuzească, o bucată de brânză şi o sticlă întunecată de Chianti aşezate pe tăblia de scurgere de la chiuvetă şi un pistol ca al meu, dar cromat, acolo unde îl lăsase, pe masa pentru micul dejun. Am văzut frica animalică şi furia din privirea lui. Stătea nemişcat în pragul uşii de la dormitor, cu gura încleştată, cu nările tremurânde, cu ochii lui negri şi arzători aţintiţi atât la mine, cât şi la pistolul pe care îl lăsase într-un loc unde nu putea ajunge.

— Te-am prins, nenorocitule! Faţa la pământ! am strigat.

Dar ar fi trebuit să-mi dau seama, şi probabil că ştiam deja, că un om care supravieţuise mâncând şerpi şi insecte şi care se târâse singur până la marginea unui sat vietnamez, înaintând prin iarba elefantului cu un Springfield ’03, nu s-ar fi lăsat luat ostatic de un poliţist dintr-un orăşel, care era suficient de naiv

să continue jocul după ce una dintre părţi era pe punctul de a pierde.

Stătea cu o mână rezemată de uşa de la baie. Privirea îi era aţintită asupra mea, iar faţa i s-a contorsionat din cauza unui gând fulgerător, apoi mi-a trântit uşa în faţă. Am pus mâna pe clanţă, am răsucit mânerul şi am împins cu toată greutatea mea în lemn, dar încuietoarea era solidă.

Apoi l-am auzit trântind un sertar pe podea şi, o secundă mai târziu, am auzit sunetul metalului frecându-se de metal. Am sărit într-o parte şi m-am împiedicat de un scaun, chiar în momentul în care puşca a făcut în uşă o gaură cât o farfurie de plăcintă. Glonţul a împrăştiat aşchii prin toată bucătăria, a trântit cumpărăturile de pe masă şi a făcut să răsune oala de pe aragaz. Îmi pierdusem echilibrul şi căzusem în genunchi lângă perete când a mai tras două focuri dintr-un alt unghi. Bănuiam că ţeava puştii era tăiată, pentru că gloanţele se împrăştiau ca dintr-un borcan, pătrundeau prin lemn ca un ferăstrău şi făceau să zboare vasele, apa din oală şi o sticlă de ketchup de un litru şi jumătate, izbindu-le de peretele opus al camerei.

Dar când a ejectat cartuşul gol şi a tras din nou, i-am dat şi eu de furcă. Am rămas lipit de perete, mi-am îndoit mâna pe după tocul uşii şi am tras două gloanţe drept prin lemn. Reculul aproape că mi-a aruncat pistolul din mână, dar un glonţ expandabil care trece printr-o suprafaţă, îndreptându-se către o ţintă mai îndepărtată, tinde să impresioneze ţinta în cauză.

— Eşti terminat, Romero. Arunc-o jos. Strada o să se umple de poliţişti în trei minute, am spus eu.

Camera era fierbinte şi tăcută. În aer se simţea mirosul puternic al explozibilului şi al oalei goale care ardea pe aragaz. L-am auzit băgând două cartuşe în încărcător şi apoi urcând pe o scară de lemn. M-am ridicat repede în faţa uşii, ţinând pistolul în sus cu ambele mâini, şi am tras toată încărcătura către dormitor. Am făcut în lemn găuri care aduceau cu gura unui felinar din dovleac, însă chiar şi prin explozia de fum, flăcări, aşchii de plumb şi bucăţi din uşă care zburau, auzeam şi chiar întrezăream ce dezastru se petrecuse în cameră: o oglindă prăbuşită pe podea, o aplică de perete aruncată în aer, cu firul încă prins în zid, o ţeavă de apă fisurată, o fereastră spartă pe partea dinspre stradă.

Închizătorul s-a desfăcut. Am scos cartuşul gol şi am introdus

altul, am băgat primul glonţ în încărcător şi am lovit cu piciorul în uşa şubrezită, scoţând-o din balamale. Lângă peretele din lateral, protejată de bătaia focului, se afla o scară agăţată de tavan cu o frânghie. Am îndreptat arma spre deschizătura întunecată a podului, cu sângele fierbându-mi în urechi.

În cameră era linişte. Deasupra nu se simţea nicio mişcare. Particule de praf şi aşchii de lemn pluteau în lumina lămpii de ceramică ce se legăna, spartă, lovindu-se de perete. Jos, în stradă, se auzeau nişte sirene.

Aveam toate motivele să cred că Victor Romero era prins în capcană – chiar dacă supravieţuise în Vietnam, îi mersese bine ca dealer şi ca peşte, evadase din custodie federală după ce probabil că îi ucisese pe cei patru oameni din avionul prăbuşit în Trecătoarea de Sud-Vest, scăpase nevătămat din Toyota pe care o găurisem cu pistolul de .45 şi reuşise, cel mai probabil, să-l distrugă pe Ediţie Keats. Nu era un cazier de ignorat.

Am aruncat pentru prima dată o privire spre fereastra laterală şi am văzut un acoperiş plat, izolat cu smoală. Pe el se aflau gurile de aerisire de la spălătorie, o reclamă luminoasă aprinsă, două încăperi cu uşi mici, care adăposteau probabil nişte ventilatoare şi capătul ruginit al unei scări de fier care cobora la parter.

Apoi am văzut scândurile de lângă intrarea în pod îndoindu-se sub greutatea lui, în timp ce se mişca încet spre un perete având probabil o fereastră care dădea spre acoperiş. Am ridicat pistolul şi am aşteptat până ce una dintre scânduri şi-a revenit la forma iniţială, iar marginile următoarei s-au deplasat uşor, ieşind din modelul geometric al tavanului, apoi am ţintit puţin mai în faţa deschizăturii dintre picioarele lui şi am început să trag. Am apăsat pe trăgaci de cinci ori, cu un scop clar şi calculat, păstrând trei gloanţe şi lăsând reculul să îndrepte fiecare nou foc de armă ceva mai în spate faţă de locul în care i se afla piciorul din faţă şi intrarea în pod.

Cred că la un moment dat a ţipat. Dar nu sunt sigur. În orice caz, nu mi-a păsat. Am mai auzit ţipătul ăla înainte; marchează momentul în care ia sfârşit totul, în special speranţa şi ceea ce este omenesc. Îl auzi în vise; se repetă chiar şi atunci când acestea mor în tăcere.

A căzut cu spatele prin deschizătura podului şi s-a prăbuşit pe podea, la picioarele scării. Stătea întins pe spate, cu un picior

sub el, cu ochii plini de o lumină neagră, încercând să respire pe gură. Unul dintre gloanţe îi retezase trei degete de la mâna dreaptă. Aceasta îi tremura pe podea din cauza şocului, iar încheieturile ei loveau zgomotos lemnul. Avea o rană adâncă în piept, iar ţesătura udă a cămăşii i se mişca, intrând în rană de fiecare dată când încerca să respire. Afară, strada se umpluse de sirene şi de luminile rotative, albastre şi roşii, ale vehiculelor pentru urgenţe.

Încerca să vorbească. A deschis gura, din adâncul gâtului i-a ieşit un pocnet, iar sângele şi saliva i s-au scurs de pe obraz, în buclele negre. Am îngenuncheat lângă el, aşa cum ar face-o un preot, cu urechea lângă faţa lui. Îi simţeam mirosul transpiraţiei şi al uleiului din păr.

— ... am făcut-o, a spus cu voce răguşită.

— Nu înţeleg.

A încercat din nou, dar s-a înecat cu saliva din gât. I-am întors capul într-o parte cu degetele, ca să i se golească gura.

Buzele lui erau de un roşu-deschis şi formau un zâmbet umed, ca al unui clovn. Apoi a spus în şoaptă, mirosind a fiere şi a nicotină:

— Am rezolvat-o pe nevastă-ta, ratatule.

Două minute mai târziu, când trei poliţişti în uniformă au intrat în apartament, tipul era mort. Unul dintre gloanţe îl nimerise în şale, i se deplasase prin trunchi şi îi perforase plămânul. Medicul legist mi-a spus că-i fusese probabil secţionată coloana vertebrală şi că era paralizat când a căzut de pe scară. După ce paramedicii l-au luat cu targa, pe podeaua de lemn rămăseseră nişte dâre de sânge asemenea unor cozi de cai.

Mi-am petrecut următoarea jumătate de oră în apartament, răspunzând la întrebările unui tânăr locotenent de la Omucideri, pe nume Magelli. Era obosit şi avea hainele îmbibate cu transpiraţie, dar era meticulos şi nu făcea economie de timp. Ochii lui căprui păreau somnoroşi şi lipsiţi de expresie, dar atunci când punea o întrebare mă fixa cu privirea până ce ultimul cuvânt al răspunsului îmi ieşea din gură, şi abia atunci nota pe *clipboard.*

La sfârşit a băgat în gură o ţigară Lucky Strike şi s-a uitat din nou la mizeria din bucătărie şi la găurile din pereţi. O picătură de transpiraţie i s-a scurs din păr şi a pătat hârtia ţigării.

— Zici că tipul ăsta lucra pentru Bubba Rocque? m-a întrebat.

— Da, la un moment dat.

— Aş vrea să fi câştigat suficient cât să-şi cumpere un aparat de aer condiţionat.

— Bubba are obiceiul de a se descotorosi de oameni când nu-i mai sunt de folos.

— Ei bine, s-ar putea să ai nişte mici probleme legate de jurisdicţie şi de faptul că nu ne-ai sunat când l-ai prins pe tip, dar nu cred că o să fie grav. Nu o să-i plângă nimeni moartea. Vino la sediul nostru şi dă o declaraţie oficială, apoi eşti liber să pleci. Ai nevoie de vreunul dintre lucrurile lui?

În cealaltă cameră, patul era plin de pungi pentru probe, haine şi obiecte personale luate de anchetatori din pod, din bucătărie, de pe podeaua dormitorului şi din dulapuri: costumele de poliester ale lui Romero, bluzele stridente şi batistele colorate de mătase, .45-ul placat cu crom cu care-l omorâse probabil pe Eddie Keats, un Remington de calibru doisprezece cu ţeava scurtă şi cu un pat de lemn care fusese retezat, îngustat şi şlefuit până când ajunsese cam la dimensiunea unui pat de pistol. Mai erau şi încărcătoarele goale, un pachet întreg de marijuana pură, un pai din sticlă cu urme de cocaină, un stilet italian care tăia hârtia la fel de bine ca o lamă de ras, o cutie de trabucuri plină cu fotografii pornografice, o armă cu acţionare manuală, o puşcă de .30-06 cu lunetă, un instantaneu cu el îmbrăcat în uniformă şi alţi doi soldaţi din Marină, alături de trei dame de companie vietnameze, într-un bar de noapte şi, în cele din urmă, o pungă de plastic cu urechi de om, acum uscate şi înnegrite, agăţate pe un lanţ pentru plăcuţele de identificare ale soldaţilor.

Îşi dedicase viaţa cultivării unei grădini cu flori întunecate şi otrăvitoare. Dar printre toate suvenirele sale crude şi morbide nu era nicio hârtie sau dovadă care să-l asocieze cu cineva din afara apartamentului său.

— Pare să fie o fundătură, am zis eu. Ar fi trebuit să vă chem pe voi.

— E posibil să se fi terminat la fel, Robicheaux. Poate chiar cu răniţi printre oamenii mei. Uite ce e, dacă ar fi ieşit pe acoperiş, ar fi ajuns în Mississippi până acum. Ai făcut ce trebuia.

— Când o să-l arestezi pe vărul lui?

— Mâine dimineaţă, probabil.

— O să-l puneţi sub acuzare pentru că s-a ascuns?

— Aşa o să-i spun, dar nu cred că avem dovezi. Ia-o mai uşor. Ai făcut destule pentru o singură seară. Tot rahatul o să se rezolve într-un fel sau altul. Cum te simţi?

— Bine.

— Nu te cred, dar e în regulă, a spus el, punându-şi ţigara neaprinsă şi pătată de transpiraţie în buzunarul cămăşii. Pot să-ţi fac cinste cu ceva de băut mai târziu?

— Nu, mulţumesc.

— Bine, atunci. Sigilăm locul şi poţi să te ţii după noi până la secţie.

Ochii lui somnoroşi mi-au zâmbit.

— La ce te uiţi? a adăugat.

Masa pentru micul dejun era una rotundă şi veche, cu o tăblie de plastic tare. Printre petele de mâncare conservată împrăştiată de focurile de armă ale lui Romero se aflau nişte cercuri uscate care păreau să fi fost făcute de pahare sau căni ude. Numai că două inele erau mai mari decât celelalte şi se aflau amândouă pe aceeaşi parte a mesei. Cercurile erau cenuşii şi le simţeam uscate la atingere.

— Care-i treaba? m-a întrebat.

Mi-am umezit vârful degetului, am şters o parte din reziduu şi l-am atins cu limba.

— Ce gust ţi se pare că are? am întrebat.

— Glumeşti? Ăsta era un tip care colecţiona urechi de om. Nu aş bea nici apă de la chiuveta lui.

Mi-am umezit degetul şi am repetat gestul. A ridicat din sprâncene şi a atins cu degetul unul dintre inele, apoi l-a lins. S-a strâmbat.

— Suc de lămâie, de limetă sau ceva de genul ăsta. Aşa procedaţi voi, tipii din districte? Noi folosim laboratorul pentru aşa ceva. Aminteşte-mi să cumpăr nişte Listerine în drum spre casă.

A aşteptat. Când nu am răspuns, privirea i s-a schimbat şi a devenit atentă.

— Ce înseamnă asta? a întrebat.

— Probabil nimic.

— A, nu, noi nu ne jucăm aşa, prietene. Jocul se numeşte „arată şi spune”.

— Nu înseamnă nimic. Am făcut-o de oaie în seara asta.

Şi-a scos ţigara din buzunar şi a aprins-o. A suflat fumul şi m-a avertizat cu degetul în aer.

— Presimt că ceva nu e-n regulă, Robicheaux. Ziceai că, înainte să-şi dea duhul, a mărturisit c-ar fi omorât pe cineva. De cine era vorba?

— De-o fată din New Iberia.

— O cunoşteai?

— E un oraş mic.

— O cunoşteai personal?

— Da.

Şi-a muşcat buzele şi s-a uitat la mine cu o privire enigmatică.

— Nu mă face să-mi revizuiesc impresia despre tine. Cred că ar trebui să te întorci în New Iberia în seara asta. Şi să rămâi acolo, dacă nu te sunăm noi. New Orleans e un loc neplăcut în timpul verii, oricum. M-am făcut bine înţeles în legătură cu asta, nu-i aşa?

— Sigur că da.

— E bine. Aspir la simplitate în meseria mea. Ai putea spune că vreau să am o direcţie clară.

Era tăcut, iar ochii săi mă studiau în lumina din bucătărie. Expresia i s-a îmbunat.

— Uită ce am spus. Arăţi de parcă ai avea o sută de ani. Rămâi într-un motel la noapte şi ne dai declaraţia mâine dimineaţă.

— E în regulă. Ar fi bine să plec. Mulţumesc pentru amabilitate, am spus eu, ieşind în întuneric şi în bătaia vântului.

Cerul nopţii era brăzdat de fulgere asemenea unor străluciri de artilerie dintr-un orizont îndepărtat.

Trei ore mai târziu parcursesem jumătate din bazinul Atchafalaya. Ochii mă dureau de la oboseală, iar linia de pe mijlocul autostrăzii părea să se deplaseze înainte şi înapoi sub cauciucul din faţă. Când m-am avântat pe podul de metal care se întinde peste râul Atchafalaya, camioneta părea să plutească sub mine.

Tânjeam după ceva de băut: două degete de Jim Beam sec, cu o bere Jax rece. Era o doză de adrenalină de culoarea chihlimbarului, care putea să-mi uşureze sufletul timp de mai multe ore şi chiar să mă lase să mă prefac că lada cu şerpi e închisă pentru totdeauna. De ambele părţi ale drumului erau canale, braţe de râu moarte, golfuri sculptate de vânt, insule de

sălcii şi chiparoşi cenuşii, aproape strălucitoare în lumina lunii. În vânt şi în zumzetul motorului şi al cauciucurilor mi se părea că-l aud pe John Fogarty cântând:

Să nu mai vii aici la noapte.
Că zilele-ţi sunt numărate
Şi-a răsărit o lună neagră.
Aud cum urlă vântul
Şi ştiu că sfârşitu-i aproape.
Râul se revarsă, îl simt,
Al pieirii şi urii urlet l-aud.

Am oprit într-o parcare şi am cumpărat doi hamburgeri şi o jumătate de litru de cafea la pachet. Dar mergând pe drum, pâinea şi carnea mi se păreau la fel de uscate şi fără gust precum nişte bucăţi de confetti, aşa că am împachetat hamburgerii în punga unsuroasă şi am băut cafeaua cu încrederea nervoasă a unui om care bea whisky dintr-o cană, imediat ce se crapă de ziuă.

Romero era diabolic. Nu aveam niciun dubiu. Dar mai ucisesem oameni înainte, în război şi ca angajat al secţiei de poliţie din New Orleans, aşa că ştiu ce efect are asupra ta. Asemenea unui vânător, simţi un val de adrenalină iscat de plăcerea de a-i fi luat locul lui Dumnezeu. Cine spune altceva, minte. Dar reacţia emoţională care apare mai târziu variază mult de la individ la individ. Unii dintre ei vor păstra vii regretele şi le vor hrăni ca pe un balaur, ca să se asigure că şi-au păstrat umanitatea; alţii vor justifica fapta cu o sută de motive, îşi vor aduce aminte de ea în momentele când nu-şi găsesc locul şi dau greş şi vor atinge iar formele înflăcărate care au reuşit cumva să dea o importanţă istorică vieţilor lor secătuite.

Dar eu m-am temut întotdeauna că vor apărea consecinţe mai grave. Într-o bună zi, o lumină ciudată îţi dispare din privire. Acel loc fără pată în care Dumnezeu ne domină sufletele este întinat pe vecie. O pasăre îşi deschide aripile şi zboară pentru totdeauna din suflet.

Apoi am făcut ceva egoist, sub masca unui act caritabil. Am tras pe dreapta într-un refugiu ca să merg la baie şi am văzut un negru bătrân sub o copertină pentru picnic. Deşi era o noapte de vară, purta un sacou vechi şi o pălărie de fetru. La picioare

avea un geamantan de carton scorojit, legat cu sfoară, iar pe-o latură a acestuia fuseseră scrise cu vopsea cuvintele „The Great Speckled Bird[68]”. Din cine ştie ce motiv, făcuse un foc de vreascuri sub grătarul pentru fripturi şi se holba la ploaia uşoară care se abătuse asupra golfului.

— Ai mâncat ceva în seara asta, amice? am întrebat.

— Nu, domnu’, a răspuns el.

Avea faţa acoperită de dungi subţiri şi maronii, ca o frunză de tutun.

— În cazul ăsta, cred că am exact ce ne trebuie, am spus eu şi am scos hamburgerul pe jumătate mâncat şi pe cel neatins din portbagaj şi i-am încălzit pe marginea grătarului. Am mai găsit şi două doze de Dr Pepper în cutia cu unelte.

În lumina focului, ploaia cădea pieziş. Bătrânul a mâncat în tăcere. Din când în când îşi îndrepta privirea spre mine.

— Unde mergi? am întrebat.

— Spre Lafayette. Sau Lake Charles. S-ar putea să merg şi la Beaumont.

Puţinii lui dinţi erau lungi şi vineţi din cauza cariilor.

— Pot să te duc la Armata Salvării, în Lafayette.

— Nu-mi place acolo.

— S-ar putea să fie furtună în noaptea asta. Nu vrei să rămâi aici, afară, în timpul unei furtuni cu fulgere, nu-i aşa?

— De ce faci asta?

Avea ochii roşii, iar ridurile de pe faţa lui formau o reţea la fel de complicată ca o pânză de păianjen.

— Nu pot să te las aici, afară, în timpul nopţii. Nu e bine pentru tine. Uneori, noaptea umblă pe-afară oameni răi.

A scos un sunet de parcă i-ar fi ieşit din piept un mare dezgust filosofic.

— Nu vreau necazuri cu oameni de-ăia. Nu, dom’le, a spus şi m-a lăsat să-i car valiza la camionetă.

La ieşirea din Lafayette a început să plouă tare. Plantaţiile cu trestie de zahăr erau verzi şi se mişcau în bătaia vântului, iar stejarii de pe marginea drumului tremurau, cuprinşi de lumina albă a fulgerelor de la orizont. Bătrânul a adormit rezemat de uşă, iar eu am rămas singur cu zgomotul ploii pe tablă şi cu mirosul aerului, sulfuros şi înţepător precum explozibilul.

•

[68] Marea pasăre tărcată. (engl.).

Dimineaţa, când m-am trezit, în casă era răcoare de la ventilatoarele din fereastră, iar lumina soarelui arăta ca un fum printre nucii pecan din faţa ferestrei. Am mers la baie desculţ, doar în chiloţi, apoi m-am îndreptat spre bucătărie ca să-mi fac o cafea. Îmbrăcată în pijama, Robin a deschis uşa camerei ei şi mi-a făcut semn cu degetul să intru. Eu mai dormeam încă pe canapea, iar ea în camera din spate, în parte din cauza lui Alafair şi, poate, din cauza unei lipse de sinceritate din partea mea în privinţa naturii relaţiei noastre. Şi-a muşcat buza cu un zâmbet conspirativ.

M-am aşezat pe marginea patului, lângă ea, şi m-am uitat pe fereastră, în curtea din spate. Era acoperită de o umbră albastră şi de rouă. M-a atins cu mâinile pe faţă şi pe gât şi m-a mângâiat pe spate şi pe piept.

— Te-ai întors târziu aseară, a spus ea.

— A trebuit să duc un bătrân la Sally[69], în Lafayette.

M-a sărutat pe umăr şi mi-a pus mâna pe piept. Corpul ei încă mai păstra căldura somnului.

— Se pare că cineva nu a dormit prea bine, a spus ea.

— Se pare că nu.

— Ştiu eu o modalitate bună de a te trezi dimineaţa, a spus şi m-a atins cu mâna.

A simţit cum tresar involuntar.

— Ai centura de castitate pe tine în dimineaţa asta? Iarăşi ai probleme cu mami?

— L-am împuşcat pe Victor Romero aseară.

Am simţit cum devine tăcută şi rigidă lângă mine. Apoi a întrebat în şoaptă:

— L-ai omorât pe Victor Romero?

— El a vrut să fie aşa.

Apoi a rămas iarăşi tăcută. Poate că era ea o fată dură, crescută la casa de copii, dar avea aceeaşi reacţie ca restul lumii când se afla lângă cineva care omorâse recent o altă fiinţă umană.

— Asta se întâmplă în meseria mea de rahat, Robin.

— Ştiu. Nu te judecam.

Mi-a pus mâna pe spate.

M-am uitat pe fereastră spre curte, cu mâinile pe genunchi. Masa pentru picnic din stejar roşu părea aproape neagră din

---

[69] Denumire familiară pentru Armata Salvării. (n.r.).

cauza umezelii.

— Vrei să-ţi pregătesc micul dejun?

— Nu acum.

— O să-ţi fac pâine prăjită în tigaie, cum îţi place.

— Nu vreau nimic de mâncare acum.

M-a luat în braţe şi m-a strâns. Îi simţeam obrazul şi părul pe umăr.

— Dave, mă iubeşti?

Nu am răspuns.

— Haide, Pătatule. Direct şi pe faţă. Mă iubeşti?

— Da.

— Nu, nu mă iubeşti. Iubeşti anumite lucruri la mine. E diferenţă. Una destul de mare.

— Azi nu-s în stare de aşa ceva, Robin.

— Ce încerc eu să-ţi spun este că înţeleg şi nu mă plâng. Te-ai purtat frumos cu mine când nimeni altcineva nu a făcut-o. Ştii ce a însemnat pentru mine faptul că m-ai dus la slujba de la miezul nopţii, în catedrală? Niciun bărbat nu m-a mai tratat cu atâta respect înainte. Mami credea că poartă pantoful Cenuşăresei.

Mi-a luat mâna într-a ei şi a sărutat-o. Apoi mi-a spus în şoaptă:

— Voi fi întotdeauna prietena ta. Oricând, oriunde, pentru orice.

I-am pus mâna pe spate, pe sub bluza de pijama, şi i-am sărutat colţul ochiului. Apoi am tras-o spre mine, i-am simţit respiraţia pe piept, i-am simţit degetele pe coapse şi pe burtă şi m-am întins lângă ea. M-am uitat în ochii ei, la pielea ei bronzată şi fină, la felul în care deschidea uşor gura când o atingeam; apoi s-a lipit strâns de mine un moment, s-a ridicat din pat, a încuiat uşa şi şi-a dat jos pijamaua. S-a aşezat lângă mine, s-a aplecat peste faţa mea şi m-a sărutat, zâmbind ca şi cum eram un băieţel. Mi-am dat jos chiloţii, iar ea s-a aşezat pe mine, închizând ochii, deschizând uşor gura, primindu-mă înăuntrul ei. Şi-a băgat mâinile în părul meu, eu i-am sărutat urechea, iar ea s-a întins apoi de-a lungul corpului meu şi şi-a băgat picioarele pe sub gambele mele.

O clipă mai târziu m-a simţit încordându-mă şi încercând să mă abţin, înainte să mă supun acelei dorinţe masculine vechi care vrea doar să încheie momentul exploziv de împlinire,

indiferent dacă cealaltă persoană poate să participe sau nu. Dar s-a ridicat, sprijinindu-se pe mâini şi pe genunchi şi mi-a zâmbit, continuând să se mişte, iar în momentul când m-au trecut toţi fiorii şi am simţit cum transpiraţia îmi ţâşneşte pe frunte şi cum abdomenul mi se încinge ca un cerc de foc arzând într-o hârtie, s-a aplecat la pieptul meu din nou, m-a sărutat pe gură şi pe gât şi şi-a strecurat mâinile pe sub spatele meu, ca şi cum vreo parte din mine ar fi putut să-i scape în acel ultim moment tulburător.

Ceva mai târziu stăteam întinşi pe cearşafuri, sub ventilator, în timp ce lumina soarelui strălucea puternic printre crengile copacilor de afară. S-a întors pe-o parte, uitându-se la profilul meu, şi şi-a trecut degetele printr-ale mele.

— Dave, nu cred că ar trebui să fii atât de tulburat. Ai încercat să-l arestezi şi-atunci a vrut să te omoare.

M-am uitat la umbrele palelor de lemn ale ventilatorului din tavan.

— Uite, cunosc poliţişti din New Orleans care l-ar fi împuşcat pur şi simplu şi nu i-ar fi dat nicio şansă. Apoi i-ar fi plantat un pistol. Au o denumire pentru asta. Cum îi zic?

— O „livrare”.

— Nu eşti genul ăla de poliţist. Eşti un om bun. De ce vrei să porţi cu tine vina asta?

— Nu înţelegi, Robin. Cred că s-ar putea s-o mai fac.

•

Mai târziu am sunat la birou şi le-am spus că nu o să mă prezint, apoi mi-am pus pantalonii scurţi şi pantofii sport, am ridicat greutăţi sub arborele de mătase din curtea din spate şi am alergat cinci kilometri pe drumul care mergea de-a lungul canalului. Fuioare de ceaţă încă mai adăstau pe lângă rădăcinile inundate ale chiparoşilor. Am intrat în clădirea din lemn nevopsit a magazinului de la răscruce, am băut o cutie de suc de portocale şi am vorbit în franceză cu bătrânul proprietar al magazinului. Pe urmă am alergat înapoi de-a lungul drumului, în timp ce soarele se ridica mai sus pe cer, iar libelulele zburau deasupra păpurişului.

Când am intrat pe uşa din faţă, înfierbântat şi transpirat, am văzut uşa de la dormitorul meu şi al lui Annie larg deschisă, cu zăvorul smuls şi cu lemnul sfărâmat arătând ca un dinte spart. Lumina soarelui intra pe ferestre în cameră, iar Robin stătea în

genunchi, purtând un maiou alb cu spatele gol şi o pereche de blugi scurţi. Înmuia o perie de curăţat într-o găleată de apă cu detergent, curăţând podeaua din lemn de chiparos. Pereţii găuriţi de gloanţe şi capul patului erau ude şi străluceau, iar lângă sticla de Clorox de pe podea se afla o altă găleată plină de cârpe care aveau culoarea ruginii, la fel ca apa.

— Ce faci? am întrebat-o.

S-a uitat o secundă la mine, apoi a continuat să cureţe fără să răspundă. Perii rigizi ai periei sunau precum şmirghelul pe lemn. Muşchii spatelui ei bronzat se mişcau odată cu ea.

— Naiba să te ia, Robin. Cine dracului ţi-a dat voie să intri la mine în dormitor?

— Nu găseam cheile, aşa că am desfăcut încuietoarea cu o şurubelniţă. Îmi pare rău pentru pagube.

— Ieşi dracului din cameră.

S-a oprit şi s-a proptit pe călcâie. Avea semne în genunchi. Şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu dosul încheieturii.

— Ăsta e templul tău, unde mergi în fiecare zi şi suferi? m-a întrebat.

— Nu e treaba ta ce e. Nu face parte din viaţa ta.

— Atunci spune-mi să plec din viaţa ta. Spune-mi şi o s-o fac.

— Îţi cer să ieşi din cameră.

— Nu mă prea păcăleşti cu atitudinea ta, Pătatule. Porţi sentimentul de vină ca pe o plasă pusă peste cap. Ai cunoscut vreodată tipi care iau mereu gonoree? Nu se lasă până când vreo tipă nu îi îmbolnăveşte până-n măduva oaselor. Ăsta e genul de situaţie în care vrei să te afli?

Transpiraţia de pe mâini mi se scurgea pe podea. Am respirat rar şi mi-am dat părul pe spate.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit urât. Chiar îmi pare rău. Dar acum, te rog, hai afară.

A înmuiat din nou peria în găleată, lărgind cercul curat de pe podea.

— Robin?

Îşi ţinea privirea aţintită asupra urmelor lăsate de perie pe lemn.

— Asta e casa mea, Robin.

Am venit spre ea.

— Cu tine vorbesc, puştoaico. De-acum încolo nu mai faci doar cum vrei tu, am zis.

S-a aşezat din nou pe călcâie şi a dat drumul periei în apă.

— Am terminat, mi-a zis. Vrei să rămâi aici şi să jeleşti, sau mă ajuţi să car găleţile astea afară?

— Nu aveai dreptul s-o faci. Ai intenţii bune, dar nu aveai dreptul.

— De ce nu-i arăţi puţin respect soţiei tale? Nu te mai folosi de ea! Dacă vrei să te-mbeţi, dă-i drumul. Dacă vrei să omori pe cineva, fă-o. Dar măcar ai curajul s-o faci de unul singur, fără căcaturile ăstea de remuşcări. Te trag înapoi, Dave.

A ridicat una dintre găleţi cu ambele mâini ca să nu o verse şi a ieşit pe uşă, trecând pe lângă mine. Tălpile ei au lăsat urme umede pe podeaua din lemn de chiparos. Eu am rămas singur în cameră, cu praful învârtindu-se în lumina care pătrundea printre jaluzele, apoi am văzut-o în curtea din spate, mergând spre iazul cu raţe.

— Aşteaptă! am strigat de la fereastră.

Am adunat cârpele murdare de pe podea, le-am pus în cealaltă găleată şi am urmat-o afară. M-am oprit la şopronul din aluminiu în care ţineam maşina de tăiat iarba şi uneltele, am luat o lopată şi am mers la grădina micuţă de flori pe care o plantase soţia lui Batist lângă un pârâu puţin adânc ce trecea pe proprietatea mea. Pământul din grădină era argilos, umed de la apa care se revărsa din pârâu şi parţial umbrit de bananieri, astfel încât muşcatele şi sporul-casei nu se uscau în timpul verii; însă la celălalt capăt primea soare din plin şi era acoperită de margarete şi saschii.

Nu erau albăstrelele şi lupinul pe care ar fi trebuit să le aibă o fată din Kansas, dar ştiam că ar înţelege. Am împins lopata în pământul umed şi am făcut o groapă adâncă printre rădăcinile margaretelor, am turnat găleţile cu detergent, apă şi chimicale în pământ, am aşezat peria şi cârpele în groapă, apoi am pus găleţile deasupra şi le-am îndesat cu piciorul. Am acoperit gaura cu un morman umed de pământ şi o amestecătură de rădăcini de margarete şi saschii. Am întins furtunul pentru grădină de lângă casă şi am udat mormanul până când a devenit alunecos şi neted precum pământul din jur, iar chimicalele s-au scurs în jos, departe de rădăcinile florilor.

Era genul de comportament la care nu vrei să te gândeşti sau pe care nu vrei să încerci să ţi-l explici mai târziu. Am spălat lopata cu furtunul, am pus-o înapoi în şopron şi m-am întors în

bucătărie fără să vorbesc cu Robin. Apoi am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni lejeri şi cu o cămaşă din denim şi am citit ziarul la masa din lemn de sequoia, sub umbra arborelui de mătase. O auzeam pe Robin pregătind prânzul în bucătărie şi pe Alafair vorbind cu ea într-un amestec de spaniolă şi engleză. Apoi Robin mi-a adus pe o tavă un sandviş cu şuncă şi ceapă şi un pahar cu ceai rece. Nu mi-am ridicat privirea când le-a aşezat pe masă. A rămas în picioare lângă mine, cu coapsa goală la un centimetru de braţul meu, apoi i-am simţit mâna atingându-mi uşor umărul şi gulerul ud şi mângâindu-mi părul de pe gât.

— O să rămân mereu cel mai mare fan al tău, Robicheaux.

Am cuprins-o cu braţul şi am tras-o spre mine, cu ochii închişi.

•

Târziu, în acea după-amiază, Minos Dautrieve se afla la uşa mea, purtând blugi, tenişi fără şosete şi o bluză aurie cu mici pete colorate. În faţă, de pe geamul din stânga al Toyotei lui parcate ieşea o undiţă.

— Am auzit că ştii unde se găsesc toţi bibanii mari.

— Uneori.

— Am nişte pui prăjit, bere Dixie şi sifon în lada frigorifică. Hai să mergem.

— Ne gândeam să ne ducem la curse în seara asta.

— O să te aduc înapoi devreme. Mişcă-ţi fundul, băiete.

— Chiar ştii cum să pui lucrurile în mişcare, Minos.

Mi-am prins rulota şi una dintre bărci de jeepul lui şi am mers patruzeci de kilometri până la debarcaderul din faţa marginii de sud-vest a mlaştinii Atchafalaya. Vântul era liniştit, apa era calmă, insectele abia începeau să iasă dintre trestii şi frunzele de nufăr, în umbra insulelor de sălcii. Am traversat un golf lung, presărat cu platforme petroliere şi chiparoşi uscaţi, apoi am urcat pe un braţ de râu, înaintând adânc în mlaştină înainte să opresc motorul şi să las barca să plutească în linişte, până la intrarea într-un golf mic, cu un canal îngust la capătul îndepărtat. Tot nu ştiam încă ce are de gând Minos.

— Într-o zi călduroasă ca asta se ascund adânc în găurile din partea umbroasă a insulelor, am spus eu. Apoi, exact înainte de apusul soarelui, se mută la marginea canalului şi se hrănesc în locul unde apa face un cot în jurul digului.

— Serios? a întrebat.

— Ai o momeală Rapala?
— S-ar putea să am una.
A desfăcut cutia cu momeli care avea trei niveluri de compartimente pline cu râme de cauciuc, linguriţe, musculiţe, plute şi gândăcei.
— Cum arată? a întrebat.
— Ştii ce, Minos? Am renunţat să le mai ridic mingea la fileu agenţilor federali când mi-am dat demisia de la poliţia din New Orleans.
A agăţat o momeală Devil Horse în cârlig şi a aruncat-o în apă peste canal, cu o mişcare rapidă din încheietură. Apoi a tras-o înapoi în golf şi a aruncat-o din nou. La a treia aruncare, am văzut cum suprafaţa netedă a apei se umfla sub frunzele nuferilor, apoi am zărit înotătoarea dorsală a unui biban răsucindu-se ca un şarpe în faţa momelii, cu solzii reflectând lumina verde şi aurie. Pe urmă apa a explodat când animalul a muşcat momeala, iar Minos a tras de cârlig ca să i se înfigă adânc în gură. Bibanul s-a scufundat şi a încercat să ajungă într-o gaură dintre trestii, tulburând apa cu nămol. Dar Minos a ţinut undiţa ridicată, trăgând de fir, şi l-a adus înapoi în mijlocul golfului. Apoi bibanul a ţâşnit afară, ridicat în aer şi zbătându-se în cârlig, a plescăit în stânga şi-n dreapta prin apă de parcă ar fi fost o scândură, după care s-a scufundat din nou şi a încercat să înoate spre canal.
— Ridică-l iar, am zis.
— O să şi-l smulgă din gură.
Am dat să spun ceva, dar am văzut cum firul întins se opreşte şi tremură împotriva curentului, cu picături de apă strălucind pe toată lungimea lui. Când Minos a încercat să rotească mânerul, undiţa s-a scufundat. Am pus plasa pe care o ţineam în mână înapoi sub scaun. Deodată, undiţa s-a ridicat, dreaptă şi lipsită de viaţă în mâna lui Minos, cu firul rupt plutind răsucit pe suprafaţa apei.
— Nenorocitul, a spus el.
— Am uitat să-ţi spun că sub golful ăsta sunt o grămadă de cioturi de chiparoşi. Dar să nu te simţi prost. Bibanul ăla are o colecţie de momeli de-ale mele.
N-a mai zis nimic timp de aproape cinci minute. A băut o bere Dixie, a pus sticla goală înapoi în ladă, apoi a mai deschis una şi şi-a aprins un trabuc.

— Vrei nişte pui? a întrebat.

— Sigur, dar se face târziu, Minos. Vreau să ajung şi la curse în seara asta.

— Te reţin?

Mi-am asamblat undiţa Fenwick şi am legat un gândac negru cu ochi roşii şi un fulg galben. Am îndesat cârligul în mânerul de plută şi i-am dat lui undiţa.

— Cu asta sigur prindem bibani. O să mergem în largul apei şi o s-o aruncăm spre dig, apoi trebuie să plec, amice.

Am tras bucata de şină de tren lungă de treizeci de centimetri pe care o folosisem ca ancoră, am lăsat motorul exterior sprijinit de pupă şi am vâslit în largul golfului. Aerul era purpuriu, cerul era plin de rândunici, iar vântul sufla insectele înapoi spre copacii inundaţi. Plătica, peştele macropterus şi bibanul se hrăneau în umbrele adânci. Spre vest, cerul era cărămiziu, iar cocorii şi bâtlanii albaştri stăteau în apa mică, pe vârfurile dunelor de nisip şi pe insulele de papură. Minos şi-a azvârlit trabucul sfârâitor în apă, a învârtit undiţa deasupra, închipuind forma cifrei opt, şi a aruncat momeala chiar lângă frunzele de nufăr.

— Cum te simţi după ce l-ai omorât pe Romero?

— Nu simt nimic.

— Nu te cred.

— Şi ce dacă?

— Nu te cred, atâta tot.

— De-asta suntem aici?

— De dimineaţă am vorbit la telefon cu locotenentul ăla de la Omucideri, Magelli. Nu i-ai spus că femeia pe care o omorâse Romero era soţia ta.

— Nu a întrebat.

— Ba da.

— Nu am chef să vorbesc despre asta, Minos.

— Poate ar trebui să afli cine-ţi sunt prietenii.

— Ascultă, dacă încerci să spui că aveam de gând să-l omor pe Romero, te înşeli. Aşa au ieşit socotelile. Îşi închipuia că mai are timp la dispoziţie ca să fugă. A pierdut. Aşa stau lucrurile. Şi cred că cercetările făcute la o zi după sunt pentru nemernici.

— Nu-mi pasă de Romero. Ar fi trebuit să ajungă săpun de multă vreme.

A aruncat gândacul aiurea şi l-a tras nervos înapoi printre

frunze.

— Atunci despre ce vorbim?

— Magelli a spus că ţi-ai dat seama de ceva în apartamentul lui Romero. Ceva despre care nu i-ai spus.

Am tras vâsla prin apă şi nu am răspuns.

— Avea legătură cu nişte suc de limetă sau ceva de genul ăsta.

— Singurul lucru care contează e scorul de la sfârşitul meciului. Am făcut o mare greşeală că nu i-am folosit pe poliţiştii din New Orleans ca să-l prind pe Romero. Nu ştiu cum s-o îndrept. Hai să ne oprim aici, Minos.

Bărbatul s-a aşezat în barcă şi a înfipt cârligul cu momeală în mânerul plutei de la undiţă.

— Lasă-mă să-ţi spun o poveste scurtă, a zis el. În Vietnam lucram pentru un maior care era un om prost şi al dracului. În zonele unde se putea deschide oricând focul, îi plăcea să tragă la întâmplare din elicopter asupra fermierilor de pe câmp, a femeilor, a bizonilor, a oricui se afla pe-acolo. Apoi prostia şi incompetenţa lui i-au compromis pe câţiva dintre agenţii noştri, iar ei au murit. Nu o să intru în detalii, dar VietCongul putea da dovadă de imaginaţie când îşi propunea să dea un exemplu. Unul dintre acei agenţi era un profesor eurasiatic pe care îl ştiam destul de bine. M-am gândit mult la maiorul nostru. Mi-am petrecut multe nopţi gândindu-mă îndelung şi serios la el. Şi într-o zi s-a ivit o ocazie. Acolo, în ţinutul indian, unde puteai să ieşi cu un coleg gras şi incompetent să fumezi puţină iarbă şi să laşi o zi proastă să dispară, dusă de vânt. Dar nu am făcut-o. Nu voiam să-mi dau la schimb restul vieţii – conştiinţa mea – pe un nenorocit. Aşa că probabil încă trăieşte, distrugând oameni, omorându-i, spunând poveşti despre toate cadavrele pe care le-a lăsat pe plantaţiile de orez. Dar astăzi nu sunt nebun, Robicheaux. Nu sunt nevoit să trăiesc apăsat de vină. Nu trebuie să-mi fac griji că într-o bună zi o să apară la mine acasă nişte indivizi periculoşi.

— Păstrează-ţi grijile pentru tine. Nu am nimic important. Am dat-o în bară.

— Aş vrea să cred că eşti atât de umil şi resemnat.

— Poate că sunt.

— Nu, îi cunosc pe oamenii ca tine. Nu eşti sincronizat cu restul lumii şi nu ai încredere în alţii. De-asta eşti mereu dus pe

gânduri.

— Zău?

— Doar că încă nu ţi-ai dat seama cum s-o scoţi la capăt.

Pe chip i se aşternuse ultima strălucire roşie a soarelui.

— Până la urmă, o să încerci să-i spânzuri într-o hală de carne.

11.

Se înşela. Deja nu mai încercam să-mi dau seama cum s-o scot la capăt. În schimb, îmi petrecusem întreaga zi gândindu-mă la o greşeală esenţială pe care o făcusem în timpul investigaţiei: nu reuşisem să acţionez pe baza unei concluzii la care ajunsesem deja, aceea că Bubba şi soţia lui se foloseau de oameni. Îi foloseau într-o manieră cinică şi nemiloasă, după care îi aruncau ca pe nişte batiste murdare. Johnny Dartez fusese cărăuş pentru Bubba şi se înecase în avion, la Trecătoarea de Sud-Vest; Eddie Keats se ocupa de târfele lui Bubba, iar Toot tăia urechi pentru el. Acum unul dintre ei fusese aruncat într-o mlaştină, iar celălalt prăjit în propria cadă; şi la final, mândru şi hotărât, mă trezisem jucând rolul călăului lui Victor Romero.

Totul fusese şters cu buretele. Întotdeauna am crezut că sunt un poliţist destul de deştept, altfel decât restul celor de la secţie, un existenţialist, un chior în ţara orbilor, dar nu puteam să nu-mi compar situaţia cu felul în care poliţiştii de pretutindeni tratează delictele majore. În mod inconştient, ne concentrăm asupra acelora la care ne e cel mai uşor să ajungem, cei mai inepţi în miriada metropolitană de oameni de nimic: dependenţi de droguri, dealeri de stradă, hoţi mărunţi, prostituate şi câţiva clienţi de-ai lor, vânzători de marfă furată şi oameni care erau în mod cert violenţi şi alienaţi mintal. Cu excepţia prostituatelor, majoritatea acestor oameni sunt proşti, urâţi şi uşor de condamnat. Uită-te la deţinuţii din orice închisoare districtuală. Între timp, oamenii care ar vinde Marele Canion ca pe o carieră de pietriş sau ar scoate la mezat Constituţia într-un bazar arab de covoare îşi păstrează un statut social la fel de sigur ca al unui dolar de argint din cutia bisericii.

Dar nu-ţi cedezi terenul echipei adverse, chiar dacă cea mai bună aruncare a ta e o minge joasă, pe care ţi-o înfig în stern. De asemenea, există anumite avantaje în situaţiile în care nu ai nimic de pierdut: poţi să justifici aruncarea unei găleţi pline cu rahat de maimuţă spre ventilator. Poate că nu afectează rezultatul final, dar pune pe gânduri cealaltă echipă.

În dimineaţa următoare l-am găsit pe Bubba la centrul lui de

ambalare a peştelui, la sud de Avery Island, într-o mlaştină cu domuri de sare, care se scurge în cele din urmă în Golful Vermilion. Clădirea era făcută din tablă şi fusese construită pe stâlpi deasupra apei, iar docurile fuseseră vopsite cu argintiu, astfel încât toată structura să strălucească precum o folie de aluminiu într-o mare de alge, chiparoşi uscaţi şi canale întortocheate. Bărcile pentru stridii şi creveţi erau afară, dar o barcă cu motor rapidă, ceruită şi vopsită în galben, plutea în apa cu pete de benzină de lângă doc.

Mi-am lăsat camioneta în parcarea pavată cu scoici şi am urcat o rampă care ducea la docuri. Lumina fierbinte a soarelui se reflecta în apă, iar în aer se simţea mirosul creveţilor morţi, al uleiului, al gudronului şi al brizei sărate din golf. Bubba umplea o cutie frigorifică cu sticle de bere Dixie. Era dezbrăcat de la brâu în sus şi transpira, iar blugii îi atârnau pe şoldurile înguste, lăsând la vedere elasticul de la chiloţi. Nu avea niciun centimetru de grăsime pe şolduri sau pe abdomenul plat. Umerii îi erau acoperiţi cu fire subţiri de păr castaniu, iar pe spatele bronzat avea şiruri de cicatrice micuţe.

În spatele lui, doi bărbaţi palizi, cu păr negru şi unsuros, purtând cămăşi cu imprimeu, pantaloni largi, mocasini şi ochelari de soare, stăteau aplecaţi peste balustrada docului şi trăgeau în porumbei şi egrete cu o puşcă cu alice. Egretele moarte arătau ca un strat de zăpadă care se topea sub oglinda apei. Mi s-a părut că-l recunosc pe unul dintre ei: era fostul şofer al unui gangster notoriu din New Orleans, pe nume Didoni Giacano, care acum era mort.

Din locul în care stătea, ghemuit lângă lada cu gheaţă, Bubba mi-a zâmbit. Avea picături de transpiraţie pe sprâncene şi în părul zbârlit.

— Vino la o plimbare cu noi, a spus. Cu micuţa aia poţi să traversezi imediat lacul.

— Ce cauţi cu italienii?

Unul dintre bărbaţii palizi cu păr negru s-a uitat spre mine. Soarele strălucea pe ochelarii lui fumurii.

— Sunt prieteni din New Orleans, a răspuns Bubba. Vrei o bere?

— Împuşcă păsări protejate de lege.

— M-am săturat de porumbeii care se găinăţează pe creveţii mei. Dar nu obiectez. Spune-le.

Mi-a zâmbit din nou.

Acum se uita la mine şi celălalt bărbat aflat pe marginea docului. Apoi a rezemat puşca de balustradă, a desfăcut un baton de ciocolată şi a aruncat ambalajul în apă.

— Cât de tare te place mafia, Bubba?

— Haide, frate. Alea-s chestii din filme.

— Trebuie să faci multe lucruri neplăcute cu genul ăla de anturaj.

— Nu, ai înţeles greşit. Oamenii trebuie să facă lucruri pentru mine. Eu câştig, ei pierd. De-asta am afacerile astea. De-asta îţi ofer o bere. De-asta te invit la mine în barcă. Nu port pică. Nu sunt nevoit.

— Ţi-l aminteşti pe Jimmy Hoffa? Nu era nimeni mai dur ca el. Apoi a crezut că poate să facă înţelegeri cu mafia. Pun pariu că s-au lins pe bot când l-au văzut venind.

— Ia ascultă-l pe tipul ăsta, a spus el şi a început să râdă.

A deschis o sticlă, iar spuma a dat pe dinafară şi s-a scurs pe doc.

— Poftim, mi-a spus, oferindu-mi sticla.

Berea strălucea pe dosul mâinii lui maronii.

— Nu, mulţumesc, am răspuns.

— Cum vrei, a zis el, apoi a dus sticla la gură şi a băut.

Apoi a expirat pe nas şi s-a uitat la barca lui rapidă. Cicatricele de pe spate erau ca nişte bucăţi de coliere rupte, răspândite pe pielea lui. Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Ei bine, e o zi frumoasă şi mă pregătesc să plec. Dacă ai ceva să-mi spui, spune, pentru că vreau să ies înainte să înceapă să plouă.

— Doar câteva speculaţii. Despre cine ia acum hotărâri în numele tău.

— A, da?

A băut din bere, ţinându-şi o mână în şold, şi şi-a întors privirea către mlaştină, unde nişte bâtlani albaştri se înălţau spre cer.

— Poate că sunt ud tot.

— Poate că ai şi o boală la cap.

— Nu mă înţelege greşit. Nu vreau să-ţi minimalizez reuşita. Însă am impresia că Claudette s-a dovedit a fi o fată ambiţioasă. A fost cam greu s-o ţii în bucătărie, nu-i aşa?

— Începi să mă enervezi, Dave. Nu-mi place. Am musafiri, am planuri pentru dimineaţa asta. Dacă vrei să mergi şi tu, e în regulă. Nu te juca cu mine, amice.

— Aşa văd eu lucrurile. Spune-mi dacă nu am dreptate. Johnny Dartez nu era un tip de încredere, nu-i aşa? Era un gunoi prostănac, un vagabond pe care nu te puteai baza. Ştiai că într-o zi o să te dea pe mâna agenţilor federali, aşa că tu sau Claudette i-aţi spus lui Victor Romero să-l elimine. Doar că i-a ucis pe toţi cei din avion, inclusiv pe preot. Apoi apar eu în mijlocul situaţiei ăsteia şi complic lucrurile şi mai tare. Ar fi trebuit să mă laşi în pace, Bubba. Nu eram o ameninţare pentru tine. Deja nu mai eram implicat atunci când maimuţele tale au început să dea târcoale pe la casa mea.

— Despre ce e vorba aici? a întrebat unul dintre italieni.

— Nu te băga, a răspuns Bubba.

Apoi s-a întors înapoi la mine. Strângea o sticlă de bere în mâna lui mare.

— O să-ţi spun ceva o singură dată şi poţi să mă crezi sau poţi să ţi-o bagi în fund. Eu sunt doar *unul.* Nu sunt un val de criminalitate. Se presupune că eşti un tip deştept, educat la colegiu, dar vorbeşti mereu de parcă nu înţelegi nimic. Când te amesteci în acţiunile din afara New Orleansului, ai de-a face cu sute de oameni. N-ai vrut să stai potolit, aşa că ţi-au trântit una-n nas. Nu mai da vina pe mine pentru căcaturile tale.

— Claudette era în apartamentul lui Romero.

— Despre ce vorbeşti?

— M-ai auzit

— Nu merge nicăieri fără ştirea mea.

— Avea termosul cu gin la ea. A lăsat urme umede pe toată masa lui de bucătărie.

Ochii lui de un albastru-cenuşiu se holbau la mine de parcă nu aveau pleoape. Privirea îi era îngheţată şi-şi ţinea maxilarul într-o parte, ca o baracudă.

— Chiar nu ştiai, nu-i aşa? am întrebat.

— Mai spune-mi o dată totul.

— Nu, e problema ta. Lămureşte-te singur, Bubba. Dar aş fi atent în locul tău. Dacă nu-ţi strică ea operaţiunea, o s-o facă tipii ăştia. Nu cred că mai ai control asupra situaţiei.

— Vrei să afli cât de bine controlez situaţia? Vrei să-ţi sparg nasul chiar aici? Haide, asta vrei?

— Maturizează-te.

— Nu, tu maturizează-te. Vii la mine acasă, vii unde-mi ţin afacerea, îmi bârfeşti familia de faţă cu prietenii mei, dar nu faci nimic. Parcă te pârţâi mereu în nasul oamenilor.

— Ar fi trebuit să mergi la psihiatru mai demult. Eşti al dracului de jalnic, Bubba.

Şi-a scuturat sticla de bere.

— Numai atâta poţi? m-a întrebat.

— Nu ai cum să înţelegi. Nu ai mijloacele necesare.

— În regulă, ai spus ce aveai de spus. Şi-acum ce-ai zice s-o ştergi de-aici?

— Nu mai e taică-tău să te pălmuiască de faţă cu alţii sau să te bată cu un lanţ de câine, aşa că te-ai căsătorit cu o femeie precum Claudette. Te laşi dominat de o lesbiană, îţi distruge întreaga operaţiune, iar tu habar n-ai.

Pielea din jurul ochilor i s-a întins puternic. Globii lui oculari aduceau cu nişte bile de sticlă.

— Ne mai vedem, am spus eu. Pune deoparte nişte bani în Grand Cayman, cred că o să ai nevoie de ei când Claudette şi tipii ăştia o să termine cu tine.

Am luat-o în jos pe rampa de lemn, spre parcarea unde era camioneta. Sticla de bere i-a căzut pe doc şi s-a rostogolit pe scânduri, iar din gâtul ei s-a scurs un şuvoi răsucit de spumă.

— Hei! Nu pleci nicăieri! M-ai auzit? Nu pleci aşa! a spus el, întinzându-şi degetul spre faţa mea.

Mi-am continuat drumul spre camionetă. Parcarea cu scoici era albă şi fierbinte în lumina soarelui. Acum mergea pe lângă mine, cu faţa la fel de încordată ca suprafaţa unui balon umflat prea tare. M-a înghiontit în braţ cu mâna lui ţeapănă.

— Hei, ai ceară-n urechi? Nu-mi vorbeşti tu mie aşa! Nu te iei de mine de faţă cu prietenii mei şi după aia întorci spatele şi pleci!

Am deschis uşa maşinii. M-a prins de umăr şi m-a întors cu faţa către el. Pieptul lui transpirat era acoperit de vene.

— Loveşte-mă şi eşti şi arestat! Nu mai merge cu rahaturi de-astea, ca la liceu.

Am trântit uşa şi am ieşit încet din parcare, trecând peste scoici. Chipul lui lăţit, care-mi trecea prin faţa ferestrei, avea expresia unui om a cărui furie se transformase brusc în nişte cuţite răsucite înăuntrul lui.

•

În după-amiaza aia am plecat devreme de la muncă şi am înscris-o pe Alafair la grădiniţa Şcolii Catolice din New Iberia pentru semestrul care începea în toamnă. Apoi i-am luat pe ea şi pe Batist să pescuim creveţi cu năvodul în apa sărată. Dar mai aveam un motiv să mă aflu în Golf în ziua aceea: era a douăzeci şi una comemorare a morţii tatălui meu. Lucrase pe o platformă de foraj petrolier, sus, la podul de manevră, când echipajul lovise un banc de nisip petrolifer mai devreme decât anticipaseră. Nu exista un opritor de erupţie la sursă şi, de îndată ce foreza a perforat punga de gaz, pătrunzând mult dincolo de fundul golfului, instalaţia a început să tremure; brusc, din gaură au ţâşnit apă sărată, nisip şi petrol, sub presiunea a sute de mii de kilograme, apoi carcasa a sărit şi ea în aer. Aşchii de metal, cleşti, colaci de lanţ şi secţiuni imense de ţeavă scoteau un sunet asurzitor, iar o scânteie a ţâşnit de pe o suprafaţă de oţel şi petrolul s-a aprins. Supravieţuitorii au spus că vâlvătăile flăcărilor arătau de parcă cineva deschisese brusc poarta iadului.

Tatăl meu şi-a legat centura de siguranţă de cablul care susţinea structura şi care se întindea de la podul de manevră la acoperiş şi a sărit. Dar platforma a căzut cu el, s-a prăbuşit peste partea de sus a bărcii în care stăteau lucrătorii şi i-a aruncat pe tatăl meu şi pe alţi nouăsprezece muncitori pe fundul golfului.

Trupul lui nu a fost găsit niciodată şi uneori, în visele mele îl vedeam acoperit de valuri, purtând încă salopeta, casca de protecţie şi cizmele cu vârfuri de oţel şi rânjind la mine, ţinându-şi mâna mare ridicată, în semn că totul e bine.

Ăsta era tatăl meu. Adjuncţii şerifului puteau să-l bage la închisoare, paznicii de la cârciumi puteau să-i rupă un scaun pe spinare, un dealer de *bourée* putea să-i fure nevasta, dar a doua zi de dimineaţă s-ar fi prefăcut că e bine dispus şi că nici măcar nu merită să aducă vorba despre necazurile de ieri.

Am lăsat-o pe Alafair să stea la volan în cabina pilotului, cu o şapcă Astros aşezată într-o parte pe cap, în timp ce eu şi Batist strângeam plasele şi puneam creveţii în lăzile frigorifice. Apoi am făcut un ocol de opt sute de metri, am oprit motorul şi am lăsat barca să plutească peste locul unde platforma tatălui meu se scufundase într-un noian de bucăţi de fier şi şuvoaie de abur,

cu douăzeci şi unu de ani în urmă.

Soarele apunea acum, iar apa de un verde întunecat era acoperită cu spumă care aluneca în jos, printre valuri. Soarele coborâse deja, iar norii roşii şi negri de la apus arătau ca şi cum s-ar fi ridicat de pe o planetă care ardea sub apă. Am deschis cutia de unelte, am scos un buchet de trandafiri galbeni şi purpurii pe care îi tăiasem mai devreme şi l-am aruncat pe coasta unui val. Petalele şi tulpinile au fost ridicate la suprafaţă de următorul val, s-au răsfirat şi apoi au dispărut treptat, scufundându-se.

— I-ar plăcea asta, a spus Batist. Tatălui tău îi plac florile. Florile şi femeile. Şi whiskyul. Hei, Dave, nu fi trist. Tatăl tău nu era niciodată trist.

— Hai să fierbem nişte creveţi şi să plecăm acasă.

Dar am fost tulburat tot drumul. Ultimele raze ale soarelui s-a stins la apus şi au lăsat doar o strălucire verde la orizont. Pe măsură ce luna se ridica, apa a căpătat culoarea plumbului. Oare mă tulbura amintirea morţii tatălui meu sau era vorba despre perpetua mea înclinaţie spre depresie? Nu, altceva mă frământase inconştient toată ziua, ca un şobolan care-şi bagă mustăţile printr-o gaură neagră. Un poliţist bun arestează oameni, nu-i omoară. Până în acel moment făcusem doar prostii şi nu închisesem pe nimeni. Şi ca să compensez, înfăşurasem sârmă ghimpată în jurul capului unui bolnav mintal ca Bubba Rocque. Nu-mi plăcea treaba asta.

Minos m-a chemat la birou în dimineaţa următoare.

— Ţi-au spus ceva despre Bubba cei de la secţia din Lafayette? m-a întrebat.

— Nu.

— Credeam că te ţin la curent.

— Ce s-a întâmplat, Minos?

— A bătut-o măr pe nevastă-sa aseară. Rău. Într-un bar de pe strada Pinhook. Vrei să asculţi?

— Dă-i drumul.

— Ieri după-amiază au început să se certe în maşina lor, în faţă la Winn Dude. Trei ore mai târziu, ea bea la barul de pe Pinhook cu doi motociclişti din New Orleans, când Mad Man Muntz opreşte cu scârţâit de frâne în parcare, intră vijelios pe uşa principală şi-i trage una zdravănă peste ochi. A trântit-o pe podea, i-a tras şuturi în fund, apoi a luat-o şi a aruncat-o prin

uşa toaletei pentru bărbaţi. Unul dintre motociclişti a încercat să intervină, dar Bubba l-a pocnit în faţă de i-a sărit sângele pe perete. Nu exagerez. Barmanul spune că Bubba l-a lovit atât de tare pe tip, că mai avea puţin şi-i smulgea capul de pe umeri.

— Îţi place treaba asta, Minos.

— Îmi place mai mult decât să-i văd pe nenorociţi cum vin la curse şi îşi parchează maşinile de douăzeci de mii de dolari.

— Unde e Bubba acum?

— Cred că s-a întors acasă. Ea a trebuit să meargă la Lourdes ca să-i pună copci, dar nici tipa, nici motociclistul nu depun plângere. Nu par dornici să se implice în procedurile legale, din cine ştie ce motiv. Ai idee ce l-a apucat pe Bubba?

— Am mers ieri în locul unde are afacerile cu peşte, lângă Avery Island.

— Şi?

— Am turnat sare pe nişte răni deschise.

— Aha.

— Hai să dăm cărţile pe faţă, Minos. Cred că Claudette Rocque e vinovată de moartea soţiei mele. Bubba e un nenorocit, dar sunt convins că m-ar fi atacat direct pe mine. E mândru şi a vrut să mă elimine de când eram copii. Nu şi-ar ierta-o dacă ar fi trebuit să angajeze pe cineva s-o facă. Cred că Claudette i-a trimis pe Romero şi pe haitian să mă omoare şi, când au omorât-o pe Annie în locul meu şi apoi Romero a ratat din nou, ea mi-a oferit plăceri garantate şi o slujbă de o sută de mii dolari pe an. Când nici aşa nu a mers, l-a făcut pe Bubba gelos şi l-a asmuţit împotriva mea. În orice caz, sunt sigur că a fost în apartamentul lui Romero. A lăsat pe masă pete de la termosul cu gin pe care-l cară mereu cu ea.

— Deci asta era treaba cu sucul de limetă?

— Da.

— Şi bineînţeles că nu are nicio valoare ca probă.

— Da.

— Aşa că te-ai hotărât să-i bagi un ghimpe lui Bubba şi să aduci vorba despre femeia lui?

— Cam aşa stă treaba.

— Şi acum vrei să fii iertat de păcate?

— Gata cu chestia asta, Minos.

— Nu-ţi mai face griji. Sunt amândoi nişte gunoaie umane. Te sfătuiesc să stai departe de ei.

— De ce?

— Lasă lucrurile să curgă de la sine.

N-am zis nimic.

— El e nebun. Iar ea colecţionează *cojones,* a adăugat. Ai dat cu mucii în fasole. Acum lasă-i s-o mănânce. S-ar putea să fie interesant. Dar ţine-te pur şi simplu departe de ei.

— Nu poate să te acuze nimeni că foloseşti eufemisme.

— Ştii care e problema ta? Ai două persoane diferite în acelaşi trup. Vrei să fii o persoană morală într-o meserie imorală. Şi în acelaşi timp vrei să-i distrugi, la fel ca noi toţi. Când vorbesc cu tine, nu ştiu niciodată care dintre voi o să-şi facă apariţia.

— Pe curând. Ţinem legătura.

— Da. Nu te obosi să-mi mulţumeşti pentru telefon. Aşa procedăm cu toţi ofiţerii.

A închis. Am încercat să-l sun înapoi, dar linia era ocupată. Am mers acasă şi am luat prânzul cu Batist pe doc, sub copertina de pânză. Era cald şi linişte, iar soarele ardea alb pe cer.

•

Nu am putut să dorm în noaptea aia. Aerul era irespirabil şi uscat, iar ferestrele şi ventilatoarele de pe tavan păreau să nu facă faţă căldurii care se acumulase pe parcursul zilei în lemnul din casă. Pe cer, stelele păreau fierbinţi, iar în lumina lunii vedeam caii vecinului stând culcaţi într-o baltă noroioasă. Am mers în bucătărie doar în chiloţi, am mâncat un castron de căpşuni cu îngheţată şi, o clipă mai târziu, Robin a apărut în prag în lenjerie intimă, încercând să-şi obişnuiască ochii somnoroşi cu lumina.

— E doar din pricina căldurii. Du-te înapoi la culcare, puştoaico.

A zâmbit şi s-a întors bâjbâind pe hol, fără să spună nimic.

Dar nu era doar din cauza căldurii. Am stins lumina şi m-am aşezat pe treptele de afară, în întuneric. Îmi doream mai mult decât orice să-i închid pe Claudette şi pe Bubba; ba nu, voiam să aibă o soartă şi mai rea. Reprezentau întruchiparea lăcomiei şi a egoismului; aduceau nefericire şi moarte în vieţile altora ca să trăiască ei în bogăţie şi confort. Şi în timp ce mâncau peşte la cină în New Orleans sau dormeau într-o casă renovată, de dinainte de Războiul Civil, având vedere spre o clădire în care se ţineau cândva trăsurile şi o grădină cu flori, copaci şi un râu, oamenii trimişi de ei îmi spărseseră uşa de la intrare şi îmi

priviseră soţia trezindu-se, speriată şi singură, în bătaia puştilor lor.

Dar nu puteam să-i distrug provocând un sociopat să-şi atace soţia. S-ar putea ca asta să pară un gest nobil, dar nu e. Programul de recuperare pentru alcoolici din care făceam parte nu-mi dădea voie să mint, să manipulez sau să influenţez alţi oameni, mai ales atunci când aveam intenţii distructive. Dacă făceam asta, regresam, începeam să-mi dau peste cap propria viaţă şi pe cele ale oamenilor apropiaţi şi, până la urmă, aş fi ajuns iarăşi beţivul care fusesem cu ani în urmă.

Am făcut cafea, am băut-o pe veranda din faţă şi am privit prima dungă palidă de lumină colorând cerul la răsărit. Era încă foarte cald, iar soarele a ţâşnit roşu la marginea pământului, transformând fâşiile mici de nori de la orizont în flăcări. Oamenii numeau asta „prevestirea marinarului[70]”, dar pentru mine acea dimineaţă avea să fie una a finalurilor şi a începuturilor. Nu aveam să mă mai pedepsesc zilnic pentru că nu putusem să mă răzbun aşa cum îmi cerea furia de care eram măcinat; nu aveam să mai încerc să controlez tot ceea ce îmi apărea în cale; aveam să mă străduiesc să accept umil planul unei Puteri Superioare. Şi, în sfârşit, aveam să refuz să mă implic în murdăria şi violenţa din vieţile lui Bubba şi Claudette Rocque.

Ca de fiecare dată când lăsam o problemă sau un mecanism de percepţie interioară în mâinile unei Puteri Superioare, m-am simţit ca şi cum mi s-ar fi luat o greutate de pe suflet. Am urmărit strălucirea roşie a soarelui ridicându-se pe cerul de cositor, am privit cum şirul negru de copaci care se vedea departe, pe canal, devenea cenuşiu, apoi se făcea verde şi se desluşea din ce în ce mai clar, apoi l-am auzit pe vecinul meu dând drumul la aspersorul din care apa ieşea picurând. Nu bătea vântul şi, pentru că nu plouase de două zile, praful de pe drum se depusese pe frunzele nucilor pecan, iar lumina filtrată printre ramuri semăna cu fibra de sticlă.

Dar aflasem cu mult timp în urmă că nu e suficient să iei o hotărâre; suntem ceea ce facem, nu ceea ce gândim şi simţim. În cazul meu, asta însemna că nu mai voiam să am pe conştiinţă ce i se întâmpla lui Claudette Rocque; însemna să termin cu şmecheriile murdare şi să nu-i mai bag lui Bubba în cap tot felul

---

[70] Aluzie la o credinţă potrivit căreia marinarii puteau şti cum va fi vremea după culoarea pe care o avea cerul la răsărit. (n.r.).

de lucruri; jocul intra pur şi simplu într-o rundă nouă şi trebuia să le spun şi lor toate astea.

M-am ras şi am făcut duş, mi-am pus mocasinii şi pantalonii cu dunguliţe, mi-am prins insigna şi tocul pentru pistol la curea, am mai băut o cană de cafea în bucătărie, apoi am condus pe drumul de nisip care duce către New Iberia şi către autostrada nouă, spre Lafayette. Vremea a început să se schimbe brusc. Un banc greoi şi lung de nori cenuşii, care se întindea de la un orizont la altul, se deplasa spre sud şi în timp ce primele umbre treceau prin dreptul soarelui, o briză s-a ridicat peste mlaştină, a tulburat muşchiul de pe chiparoşi şi a mişcat frunzele prăfuite ale stejarilor de pe drum.

Simţeam cum scade presiunea atmosferică. Plătica şi bibanul începuseră deja să apară la marginile frunzelor de nufăr, aşa cum făceau întotdeauna înainte să se schimbe vremea, iar şoimii şi cocorii care plutiseră pe curenţii fierbinţi din mlaştină se învârteau acum din ce în ce mai jos pe cerul care se întuneca. Main Street din New Iberia era prăfuită, iar bambuşii verzi aflaţi de-a lungul malurilor Canalului Teche se aplecau în bătaia vântului. La marginea oraşului, proprietarul negru al unui stand de fructe care se afla acolo de pe vremea când eram copil îşi căra înapoi la tarabă lăzile de căpşuni aşezate la umbra copacului de lângă autostradă.

Douăzeci de minute mai târziu mă apropiam de râul Vermilion şi de casa lui Bubba şi a lui Claudette Rocque. Aerul era răcoros acum, iar norii de deasupra de un albastru întunecat, în timp ce trestia de zahăr verde se ondula pe plantaţii. Simţeam mirosul de ploaie dinspre sud – mirosul de pământ umed în bătaia vântului. Aveam în faţă intrarea cu pietriş de la casa lui Bubba, cu trandafirii galbeni care se împleteau printre gardurile albe, cu aspersoarele care se învârteau printre stejarii, mimozele, lămâii şi portocalii de pe gazonul lui. Apoi i-am văzut Cadillacul decapotabil ieşind de pe aleea cu pietriş în trombă, cu acoperişul de un alb imaculat deasupra ferestrelor fumurii. Înainta vijelios pe autostradă, venind spre mine. Greutatea şi viteza lui chiar mi-au împins într-o parte camioneta când a trecut şuierând pe lângă mine, ca o săgeată pornită din arc. Am privit maşina micşorându-se în oglinda retrovizoare. Apoi am văzut cum i se aprind luminile de frână în dreptul unei benzinării cu restaurant. Am întors pe aleea casei lui.

Deşi era răcoare, draperiile erau trase la ferestre, iar aparatele de aer condiţionat zumzăiau pe-o latură a casei şi câteva unităţi de la etaj erau date la maximum şi picurau. Am urcat pe veranda mare de marmură şi am răsucit mânerul de alamă, pe urmă am aşteptat şi l-am răsucit din nou, apoi am bătut tare cu pumnul. Dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Am ocolit casa, am trecut pe lângă un răzor cu muşcate ofilite, înecate de apa de la un furtun de irigaţii, şi am bătut în geamul de la bucătărie. Tot nu răspundea nimeni, dar automobilele MG şi Oldsmobile erau parcate în garaj şi mi se părea că simt miros de şuncă prăjită. Lumina de pe cer se schimbase. Aerul era umed şi părea verde printre copaci, iar frunzele de stejar moarte se rostogoleau pe iarbă ca nişte bucăţi de pergament.

Am pus mâinile-n şold şi m-am uitat la terenul de tenis cu zgură al lui Bubba, la chioşcuri, la tufişurile de mirt de la râu şi la fântânile de piatră cu lanţuri ornamentale şi găleţi de alamă. Eram pe cale să mă dau bătut, când am observat că vântul aducea fum, praf de cenuşă şi jăratic roşu din spatele unei magazii de aluminiu din spate.

Am mers pe iarbă şi am dat ocol magaziei. Am văzut o grămadă de cenuşă şi gunoi vechi, deasupra cărora se aflau rămăşiţele înnegrite ale unei saltele. Aşternutul arsese aproape în întregime, iar umplutura saltelei mocnea şi se ridica în bătaia vântului în fuioare negre. Dar o parte a saltelei nu arsese de tot, iar pe ea se întindea o pată de un roşu murdar din care ieşea abur. Mi-am deschis cuţitul Puma, am îngenuncheat şi am tăiat materialul pătat. Când l-am îndoit ca să-l pun în buzunar, l-am simţit rigid şi cald între degete. Apoi am găsit un furtun de grădină în magazie, l-am conectat la un robinet de lângă un strat de flori şi am stropit salteaua până am stins complet flăcările. În aburul care se ridica se simţea un miros rânced.

Am traversat înapoi peluza, am luat o cărămidă din bordura stratului de muşcate şi am spart un panou de la uşa din spate. Am întors mânerul din interior şi am intrat într-o bucătărie în stil colonial, cu oale şi tigăi de alamă agăţate pe cârlige deasupra unui şemineu din cărămidă. Mirosul de şuncă venea de la o tigaie de pe aragaz şi de la o singură farfurie murdară de grăsime aflată pe masa pentru micul dejun. Aparatul de aer condiţionat mergea atât de tare, că mi-am simţit pielea răcindu-se şi amorţind instantaneu, ca şi cum casa ar fi fost refrigerată

cu gheaţă carbonică. Am trecut printr-o cameră lambrisată cu lemn de pin, în care am văzut un televizor; aici se aflau nişte rafturi de cărţi goale, iar pe perete erau agăţate două blăni negre de urs. Am traversat apoi o sală de mese cu un candelabru şi nişte dulapuri din lemn de nuc pline cu vase strălucitoare de cristal. În cele din urmă am ajuns în zona de intrare cu podea de marmură şi o scară în spirală.

Am urcat încet la etaj, cu mâna pe balustradă. Culorile, mobilierul şi tâmplăria de la etaj, asemenea celor de la parter, nu se potriveau unele cu altele, de parcă ar fi fost privite prin lentila unui aparat de fotografiat defect. Uşa de la baie se deschidea în capătul scărilor, lăsând să se vadă un covor miţos de culoare roz, nişte baterii de lavoar şi de cadă din aur şi un tapet roz, cu un imprimeu erotic argintiu. Inelele de plastic de pe bara de la duş erau goale, cu excepţia unuia dintre ele, care avea încă agăţată de el o mică bucată de plastic din perdea.

Pe hol, ceva mai încolo, am descoperit dormitorul principal. Prin uşile franţuzeşti care se deschideau spre galerie se vedeau vârfurile stejarilor în bătaia vântului. Am aprins lumina şi m-am uitat la patul cu baldachin lipit de un perete, chiar în mijlocul acestuia. Cearşafurile, cuvertura de pat, pernele şi salteaua dispăruseră. Numai somiera rămăsese în rama de lemn. Am dat ocol patului şi am pipăit covorul. Era încă umed în două locuri şi mirosea a lichid de curăţat sau a soluţie pentru îndepărtarea petelor.

Ştiam că e timpul să sun la biroul şerifului din districtul Lafayette. Întinsesem coarda din punct de vedere legal, intrând în casă din motive îndoielnice, şi poate chiar periclitam integritatea probelor dintr-un caz de omucidere. Dar legalitatea este adesea o chestiune diferită de la caz la caz, iar eu credeam sincer că cineva îmi mai datora încă zece minute.

Am ieşit pe o uşă laterală spre terasa de piatră, am trecut de piscina acoperită şi de pasajul de legătură în care Bubba îşi ţinea ganterele şi sacii de box şi am găsit o greblă proptită de şopron. Vântul sufla mai puternic acum şi primele picături de ploaie băteau în ferestrele de la etaj.

Chiar dacă stratul de flori dintr-o latură a casei era inundat, frunzele muşcatelor ofilite încă aduceau cu nişte bucăţi de hârtie verde. Am început să greblez mizeria şi plantele din strat. Solul bogat şi negru şi fusese amestecat cu îngrăşământ, iar

acum, când îl scoteam pe pietriş, în locurile goale se formau mici bălţi de culoarea laptelui.

Treizeci de centimetri mai jos, dinţii greblei au lovit ceva solid. Am scos murdăria, plantele rupte şi rădăcinile peste bordura de cărămidă şi am creat un şanţ lung şi nu prea adânc prin centrul grădinii, iar dinţii greblei au atins din nou ceva compact şi rezistent. Apoi am văzut marginea de plastic a perdelei de duş prinsă într-unul dintre dinţii greblei şi un genunchi îmbrăcat în pijama ieşind din pământ. Am săpat în jurul cadavrului, văzând cum picioarele, umerii şi fruntea prind formă, ca şi cum eu aş fi fost creatorul său şi îl sculptam atunci din pământ.

Am pus grebla pe pietriş şi am tăiat furtunul în două cu ajutorul cuţitului ca să dau drumul unui jet puternic de apă. Apoi am spălat pământul moale, care semăna cu zaţul negru de cafea, de pe faţa lui Bubba. Stătea deasupra perdelei de duş, cu ochii albăstrui-cenuşii deschişi, cu faţa, mâinile şi picioarele complet golite de sânge. Mânerul metalic al cuţitului pentru trestie de zahăr pe care îl folosise ieşea din pământ, lângă cap. Tăietura care-i brăzda gâtul era adâncă până la os.

Am oprit apa de la furtun, am intrat înapoi pe uşa de la bucătărie şi am sunat la poliţia din Lafayette şi la biroul lui Minos Dautrieve, apoi m-am îndreptat spre camionetă. Frunze moarte se învârteau prin toată curtea în bătaia vântului, cerul era negru şi câteva picături de ploaie dure ca nişte alice mi-au lovit faţa.

În urma mea, am auzit telefonul sunând. M-am întors şi am ridicat receptorul.

— Alo!

— Bubba? Sunt Kelly. Care-i treaba cu spălătoria asta de macaronari? a spus o voce de bărbat peste zgomotul de fond al unei conexiuni interurbane. Claudette spune că trebuie să-i angajez pe tipii ăştia. Ce dracu’ se întâmplă acolo?

— Bubba e mort, prietene.

— Poftim? Cine e la telefon?

— Sunt un ofiţer de poliţie. Cum te cheamă?

Bărbatul a închis telefonul.

Am condus înapoi pe aleea cu pietriş, îndreptându-mă spre autostradă, în timp ce crengile groase ale stejarilor se loveau una de alta deasupra capului meu. Norii negri de furtună dinspre sud erau străbătuţi de fulgere care se întindeau ca nişte vene.

Aerul era aproape rece acum, iar trestia de zahăr tânără se apleca la pământ în bătaia vântului. Am închis ferestrele, am pornit ştergătoarele de parbriz şi am simţit volanul tremurându-mi în mână. Bucăţi de ziar şi carton zburau peste autostradă, iar firele de telefon se zbăteau şi săreau prin aer ca nişte elastice prinse între stâlpi.

Am trecut pe lângă o fabrică de ciment şi un tren de marfă Southern Pacific, apoi am văzut decapotabila maro oprită în faţa unei parcări pentru camioane care avea un mic restaurant. A început să plouă tare exact când am pătruns înăuntru.

Pentru că omul de serviciu negru spăla podeaua şi ştergea mesele, draperiile erau date la o parte şi becurile erau aprinse. În lumină, puteai vedea urmele arsurilor de ţigări de pe podea, banda adezivă de pe canapele şi lăzile de bere puse una peste alta într-un colţ din spate. Un barman din tura de noapte bea cafea şi stătea de vorbă cu doi muncitori petrolişti la bar. Muncitorii purtau pălării şi cizme cu vârfuri de oţel şi aveau noroi de foraj pe haine. Unul dintre ei ţinea un băţ de chibrit în gură şi mi-a spus ceva despre vreme. Nu am răspuns, iar el, prietenul lui şi femeia au continuat să se uite la mine, la pistolul şi insigna pe care le purtam la centură.

Claudette Rocque stătea la o masă de lângă uşa din spate. Uşa era deschisă şi ceaţa trecea prin plasă. Afară, pe liniile de cale ferată se vedeau vagoanele de marfa ruginite strălucind în ploaie. Ea a sorbit din gin şi m-a privit peste pahar. Faţa îi era obosită şi plină de vânătăi, iar ochii ei căprui cu nuanţa aceea ciudată, roşiatică, erau sticloşi şi somnoroşi din cauza alcoolului. Copcile de pe bărbie îi erau înconjurate cu leucoplast, iar pielea de deasupra osului îi era învineţită. Dar rochia ei de vară galbenă şi bentiţa portocalie din păr erau noi şi curate şi îi dădeau un aer atrăgător, aşa că am bănuit că făcuse duş şi se schimbase după ce îl târâse pe Bubba la parter cu perdeaua de duş, săpase în grădină, îl îngropase, replantase muşcate şi arsese saltelele, pernele şi cearşafurile. A tras din ţigara cu filtru şi a suflat fumul spre mine.

— Ai avut o noapte grea, am spus eu.

— Am avut altele şi mai grele.

— Ar fi trebuit să-l duci altundeva. Ai fi putut să scapi.

— Despre ce vorbeşti?

— L-am dezgropat. Şi pe el, şi cuţitul.

A mai băut o gură din pahar şi a tras iar din ţigară. Privirea ei părea vag amuzată.

— Bea-l pe tot, Claudette. O să treci printr-o lungă perioadă secetoasă.

— Nu aş paria, scumpule. Ar trebui să te uiţi mai des la televizor. Nevestele abuzate sunt la modă în zilele noastre.

Am desfăcut cătuşele de la curea, i-am scos ţigara din gură şi am aruncat-o pe podea. I-am prins cătuşele de spătarul scaunului.

— Vai, ofiţerul nostru de poliţie e atât de incoruptibil şi atât de nobil de când Alcoolicii Anonimi l-au ajutat să rămână treaz! Dar pun pariu că ţi-ar plăcea să ţi-o tragi puţin mai brutal. E ultima ta şansă, drăguţule, pentru că o să ies pe cauţiune mâine dimineaţă. Ar trebui să ţii cont de asta.

Am întors scaunul şi m-am aşezat în faţa ei.

— Ai stat trei ani la închisoare şi crezi că eşti isteaţă, dar tot mai ai caş la gură, am spus eu. Hai să-ţi spun cum stau lucrurile. Nu o să te închidă pentru că i-ai tăiat gâtul lui Bubba. Nu-i pasă nimănui când e ucis cineva ca Bubba, cu excepţia oamenilor cărora le datora bani. Dar un juriu format din idioţi fundamentalişti, muncitori petrolişti şomeri şi negri trăind din ajutor social, cărora nu le plac oamenii cu bani, o să te trimită la închisoare pentru că eşti o fostă puşcăriaşă şi lesbiană. Tu, desigur, o să crezi că e nedrept. Şi ai dreptate, aşa e. Dar ironia cea mai mare e că oamenii care o să te trimită înapoi la St. Gabriel nu vor şti niciodată numele fetei nevinovate pe care ai omorât-o. Unii ar numi asta comedie. O să fie o poveste bună pentru grădina zoologică.

Ochii ei căprui-roşiatici se făcuseră mici şi răutăcioşi. Vânătaia de pe pleoapa unuia dintre ochi semăna cu un şoricel albastru. Am mers la telefonul cu plată de pe peretele de lângă bar şi am sunat la biroul şerifului. Când eram cât pe-aci să închid, am auzit-o pe Claudette târând scaunul pe podea şi zdrobindu-l de perete cu forţa propriei greutăţi. I-a rupt spătarul şi apoi, cu bucăţile de lemn încă agăţate de încheieturi, a ieşit pe uşă, în ploaie.

Am alergat după ea pe un câmp, spre şinele de tren. Partea de jos a rochiei galbene îi era murdară de nămol, iar bentiţa îi căzuse de pe cap. Părul ud i se lipea de faţă. Ploua mai tare acum, iar picăturile erau mari, plate şi reci precum grindina. Am

prins-o de braţ şi am încercat s-o trag înapoi spre parcarea pentru camioane, dar s-a aşezat într-o baltă cu apă cenuşie. Pe braţele încătuşate şi răsucite la spate i se vedeau muşchii încordaţi.

M-am aplecat şi am încercat s-o ridic în picioare. Stătea în apă cu pulpele desfăcute, cu umerii lăsaţi, cu capul în jos. Am tras-o de braţe, dar era grea ca un trup fără viaţă, iar pielea ei udă mi-a alunecat din mâini. A căzut într-o rână în apă, apoi s-a ridicat în genunchi şi credeam că o să stea în picioare. M-am aplecat lângă ea şi am susţinut-o cu un braţ. A ridicat privirea spre mine, prin ploaie, de parcă mă vedea pentru prima dată, şi m-a scuipat în faţă.

M-am îndepărtat de ea, m-am şters cu batista şi am aruncat-o. Privea fix în depărtare, dincolo de câmpii, spre şirul de copaci verzi de la orizont. Apa îi curgea şiroaie din păr şi i se prelingea pe faţă. M-am dus la un vagon de marfă şi am smuls o bucată de pânză veche de pe podea. Era ţeapănă şi murdară, dar uscată. Am pus-o deasupra femeii, astfel încât părea că priveşte din interiorul unei căsuţe mici, cu acoperiş ascuţit.

— Aşa procedează menoniţii, i-am zis.

Dar ea nu era interesată de nuanţe vagi. Se uita spre ajutoarele de şerif şi spre Minos Dautrieve, care ieşeau din maşinile oprite în parcarea pentru camioane. M-am aşezat lângă ea şi i-am privit cum traversau câmpia inundată, îndreptându-se spre noi. Printre uşile deschise ale vagonului de marfă vedeam pleava învârtindu-se în bătaia vântului; în depărtare, prin ploaie, clădirile cenuşii ale fabricii de ciment păreau nişte silozuri de cereale. Strigătele lui Minos ajungeau la mine printre ecourile tunetelor, aşa că m-am gândit la vocile celor înecaţi pe ocean şi la câmpurile cu grâu scăldate de ploaie. M-am gândit la valurile înspumate din Golf, la floarea-soarelui şi la câmpurile cu grâu scăldate de ploaie.

Epilog

Am mai lucrat două săptămâni la Departamentul Şerifului, apoi am plecat. În august, un soare alb răsărea în fiecare dimineaţă, aerul era înceţoşat din cauza umidităţii şi chiar şi cele mai uşoare haine ţi se lipeau de corp precum hârtia udă. Am închiriat o căsuţă din şindrilă aproape de coasta Texasului, le-am luat pe Robin şi pe Alafair cu mine, am petrecut două săptămâni pescuind pisici de mare, păstrăv alb şi păstrăv de mare. La apus, când fluxul se întindea peste pământul neted, pescăruşii ţipau, zburau în cercuri pe cer şi-şi cufundau ciocurile în băltoacele în care rămăseseră scoici, apoi întinderile lungi şi plate de nisip umed prindeau nuanţe de roz şi violet, iar palmierul din curtea noastră se profila ca o gravură neagră de metal pe fundalul luminos.

În dimineţile când ieşeam cu barca era întotdeauna răcoare, iar vântul bătea dinspre sud-est şi simţeam mirosul bancurilor de păstrăvi care se hrăneau sub petele lucioase pe care le făceau la suprafaţa apei. Mergeam cu barca într-un golf în formă de semilună, mărginit pe fiecare parte cu bancuri de nisip, stuf şi chiparoşi uscaţi şi, exact când treceam peste ultimul dâmb de nisip din apa adâncă şi intram în Golf, observam acele pete lucioase care pluteau asemenea uleiului scurs dintr-un vapor scufundat. Atunci puneam în cârlige creveţi vii, le aruncam în locul în care începea suprafaţa lucioasă şi loveam cu zgomot plutele din lemn de acea suprafaţă. Uneori prindeam pisici de mare. Ne dădeam seama întotdeauna că era o pisică de mare după felul în care trăgea firul direct spre fundul apei şi nu ieşea la suprafaţă până când cârligul nu-i intra complet în cap, iar noi îl scoteam cu forţa afară. Dar un păstrăv de mare fugea şi trăgea firul undiţei, trecea peste prova sau pupa şi încerca să se vâre sub barcă şi, chiar şi atunci când aveai plasa sub el, tot voia să rupă undiţa, trăgând-o peste parapet.

Puneam băuturi reci şi sandvişuri cu brânză, cârnaţi şi ceapă în lada cu gheaţă şi, până la prânz, când mâncasem deja, iar soarele se afla sus pe cer şi sarea se uscase pe provă, gheaţa era acoperită cu straturi de păstrăvi argintii, cu branhiile

deschise şi roşii, cu dinţii desfăcuţi larg şi cu ochii precum sticla neagră.

Într-o dimineaţă de pe la sfârşitul lui august, când ne întorseserăm în New Iberia, Robin a dispărut. Îmbrăcat doar în chiloţi, am citit scrisoarea la masa pentru micul dejun, în timp ce grădina albastră devenea cenuşie în lumina dimineţii. Îmi lăsase cafea pe aragaz şi un castron de Grape-Nuts şi căpşuni pe masă.

Am vrut să oprească taxiul mai încolo ca să nu te trezesc. Cuvintele de adio şi scuzele sunt pentru ăi din clubul Rotary şi pentru idioţi, nu? Te iubesc. Trebe să înţelegi şi să crezi asta. Tu m-ai schimbat şi ţi-a păsat de mine când nimeni nu dădea doi bani. Şi vorbesc serios când zic aşa. Nu semeni cu niciun tip dinainte. Nu ştiu de ce suferi pentru alţii şi te simţi vinovat pentru ei. Dar asta nu e iubire, Dave. Ăsta e alt lucru de nu-l înţeleg. Cred că poate o mai iubeşti pe Annie. Cred că aşa trebe să stea lucrurile. Dar cred că trebe să afli singur şi nu trebe să mă pun în calea ta.

Hei, toată chestia asta nu e mare lucru. O să lucrez la casieria restaurantului de îl are fratele tău pe Dauphine şi dacă vrei să te dai vreodată la o tipă arătoasă, ştii unde să mergi. Nu mai beau şi nu mai iau pastile datorită unui băiat cu inimă bună pe care îl ştiu eu. Şi dacă e să faci socoteala, ăsta nu e un lucru de lepădat.

Trimite toată dragostea mea lui Alafair
Ia-o uşor, Pătatule
Robin

Am făcut lucruri ciudate în acea ultimă săptămână din august. Într-o seară, la apus, m-am plimbat prin campusul pustiu al Universităţii Statului Louisiana din Lafayette, unde am studiat în anii ’50. Curtea pătrată era plină de umbre, briza caldă sufla de-a lungul aleilor de cărămidă, iar în amurg, stejarii de un verde-închis se umpleau de ciripitul păsărilor. Am stat într-o cafenea cu program prelungit, lângă triajul Southern Pacific, şi am ascultat de mai multe ori la tonomat un disc de-al lui Jimmy Clanton din 1957, în timp ce muncitorii mulatri de la căile ferate,

lucind de năduşeală, lucrau de zor la şine sub razele arzătoare ale soarelui, iar şiruri lungi de vagoane de marfă treceau zăngănind.

Am jucat domino cu bătrânii din spatele sălii de biliard a lui Tee Neg, am scos gloanţe Minié din peretele râpei de lângă casa dărăpănată a cultivatorului de trestie de zahăr, aflată lângă canal, şi am mers cu maşina pe dig, până departe, în mlaştină, unde un grup de cocioabe abandonate, putrezite şi cenuşii se mai ţineau încă în picioare printre sălcii şi chiparoşi. Cu patruzeci de ani în urmă, tatăl meu şi cu mine veniserăm aici pentru o *fais dodo*[71] ţinută pe 4 iulie; oamenii gătiseră un porc la groapă, băuseră vin din borcane şi dansaseră într-o casă plutitoare, pe muzica unei formaţii de acordeonişti, până când soarele devenise o flacără roşie la orizont, iar pielea ni se umpluse de ţânţari negri.

În timp ce mă uitam pe fereastra camionetei la vârfurile cenuşii ale copacilor, la barăcile dărăpănate construite pe stâlpi, la apa neagră şi liniştită în lumina care se stingea, am auzit orăcăitul unei broaşte solitare, apoi pădurea inundată s-a umplut de sunete. Trei bâtlani albaştri pluteau la mică înălţime pe fundalul soarelui care apunea şi, cu inima frângându-mi-se, mi-am dat seama că lumea în care crescusem dispăruse aproape complet şi nu avea să renască.

Şi poate că Bubba Rocque şi cu mine semănăm mai mult decât îmi plăcea să recunosc. Poate că locul amândurora era în trecut, în verile verzi cu baseball pentru amatori, crabi fierţi şi fumul peştelui prăjit plutind printre copacii din cartier. Fiecare dimineaţă era ca o căpşună zdrobită pe limbă. Împreună cu taţii noştri puneam capcane pentru crabi şi păstrăvi în golf, momeam languste, prinzând bucăţi de carne de nutrie în plase, curăţăm lăzile în care fuseseră pisici de mare cu cleştele şi cuţitul şi nu ne gândeam niciodată că muncim. În căldura după-amiezii, stăteam în spatele vagonului de gheaţă de la depou, privind trenurile cu trupe care treceau prin oraş, apoi ne luptam în războaie imaginare, având drept arme nişte tulpini de trestie de zahăr, fără să ştim că graniţele micului nostru ţinut *cajun* se strângeau ca marginile unei fotografii vechi arse de flacără. Petele înflăcărate care apăreau pe cer la apus arătau doar sfârşitul unei zile, nu al unui anotimp sau al unei ere.

---

[71] Petrecere a etniei *cajun.* (n.r.).

Dar poate că înaintând în vârstă am învăţat că pământul există de prea puţină vreme, că are miezul topit şi e încă în formare, că frunzele negre din pădurea iernatică se vor trezi la viaţă odată cu venirea primăverii, că povestea noastră nu s-a încheiat şi că este o adevărată crimă să laşi focul din inimă să se stingă de-ndată ce lumina dispare la orizont. Nu pot fi sigur. Mă gândesc la asta şi nu dorm prea mult. Ca un îndrăgostit jinduind în van, aştept lumina albastră a răsăritului.

virtual-project.eu

PRIZONIERII RAIULUI

James Lee Burke

virtual-project.eu

